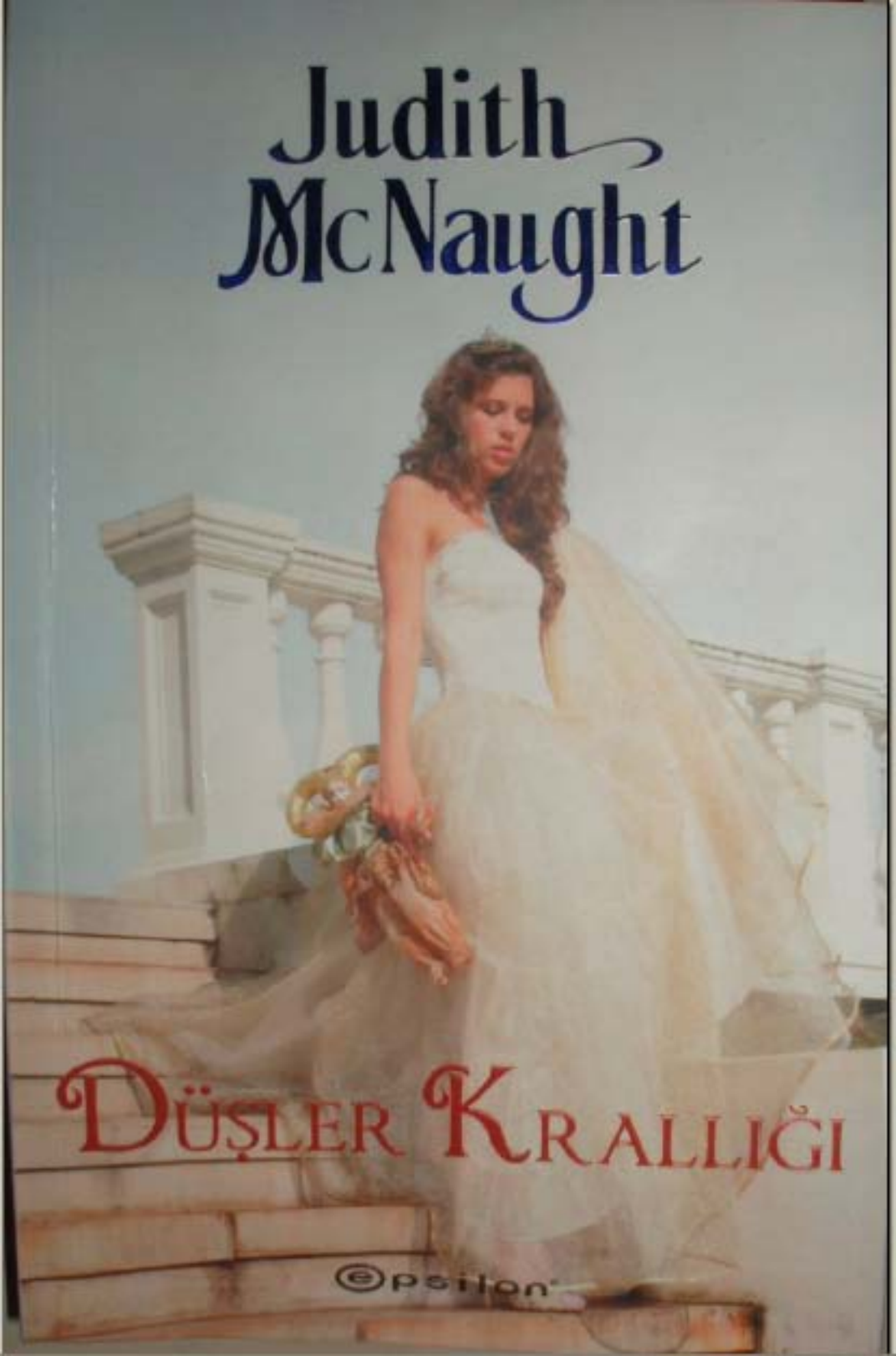
Judith McNaught

DÜŞLER KRALLIĞI

Epsilon

NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

TARİHİ AŞK ROMANI

Bir İskoç dükünün kızı olan Jennifer Merrick, 'Kurt' lakabıyla anılan İngiliz Claymore Dükü Royce Westmoreland tarafından manastırdaki okulundan kaçırılır. Dük, düşmanlarının yüreğine dehşet salan, adını duyan herkesin dudağını uçuklatan bir savaşçıdır, ama Jennifer de onun ününü umursamayacak kadar inatçı ve yürekli bir kızdır. Ailesine saldırmak üzere olan savaşçı kendisini tutsak aldığında, ondan kurtulmak için akıl almaz bir zekâ kıvraklığı ve özgüvenle, küstah, alaycı ve yakışıklı düşmanını şaşkına çevirir. Ancak onun güçlü kollarında aşkı bulduğu andan itibaren Jennifer için hayat; gururunun, ailesine karşı hissettiği vefa ve koruma duygularının, karşı koyamadığı bir aşkla çatıştığı tehlikeli bir tuzağa dönüşecektir...

ISBN 978-975-331-978-2

20 TL

People dergisinin "Yüreğin Kraliçesi" adını verdiği, New York Times'ın bir numaralı yazarı Judith McNaught, 1944 yılında Amerika'da doğdu. Daha önce radyoda program yapımcılığı yapan ünlü yazar, 1978 yılında yazmaya başladığı aşk romanlarıyla büyük bir hayran kitlesi oluşturdu. Öykü kurmada, masalsı atmosferler yaratmada ve aşkı anlatmadaki ustalığıyla tüm eleştirmenlerden tam not alan McNaught vazgeçilmez eserlerini Houston'daki evinde yazmaya devam etmektedir.

DÜŞLER KRALLIĞI

BBUURRCCUU

www.mobildepo.com

Maltepe Kitabevi'nin
mediyesidir
0216 441 42 34

DÜŞLER KRALLIĞI

Orijinal Adı: A Kingdom of Dreams
Yazarı: Judith McNaught
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen
Çeviri: Meryem Kutlu
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Tasarımı: Berna Özbek Keleş

3. Baskı: Haziran 2009

ISBN: 978 975 331 978-2

© 1989 by Eagle Syndication, Inc.
Pocket Books

Türkçe Yayım Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaası
Çiftehavuzlar Yolu
Acar Sitesi No: 18 Davutpaşa
Tel: (0212) 674 97 23

Yayımlayan:
Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Gürsel Mah. Nurtaç Cad. İcabet Sk. No: 3 Kâğıthane/İstanbul
Tel: 0212 252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

DÜŞLER KRALLIĞI

Judith McNaught

BBUURRCCUU

www.mobildepo.com

Çeviri
Meryem Kutlu

Epsilon

BBUURRCCUU

www.mobildepo.com

BİRİNCİ BÖLÜM

"Claymore Dükü ile eşinin şerefine!"

Normal şartlarda, böyle bir kadeh kaldırma çağrısı, Merrick Kalesi'nin büyük salonunda toplanmış olan şatafatlı giysilere bürünmüş kadınlarla erkekleri neşeyle gülümsetebilirdi. Burada, İskoçya'nın güneyinde, gerçekleşmek üzere olan bu düğün gibi soylu ve debdebeli düğünlerde şarap kadehleri kaldırılabilir, hatta bunun üstüne daha pek çok kadeh kaldırma çağrısı yapılabilirdi.

Ama bugün, bu düğünde böyle bir şey söz konusu değildi.

Bu düğünde kimse gülümseyerek kadeh kaldırmıyordu. Bu düğünde herkes birbirini gözlüyordu. Gelinle damadın ailelerinden tutun da misafirlerle hizmetçilere dek herkes gergindi bu salonda. Portresi şöminenin üstünde asılı olan ilk Merrick Kontu bile gergin görünüyordu.

"Claymore Dükü ile eşinin şerefine!" diye bağırdı damadın erkek kardeşi yine; tuhaf, ölüm sessizliği içindeki salonda gök gürültüsü gibi yankılandı sesi. "Birlikte uzun, mutlu bir yaşam sürsünler!"

Olağan zamanlarda, her düğünde aynı şey dilenir, bu kadim dileğe hep aynı şekilde karşılık verilirdi; yani muhteşem bir şey yaptığından emin olan damat gururla gülümser, damadı bu evliliğe ikna edebildiği için gelin de gülümserdi. Misafirler de iki önemli, soylu aileyle iki büyük servetin birleşmesine vesile olan, bu yüzden başlı başına bir kutlama,

taşkın bir neşe sebebi olan bir düğünde bulundukları için gülümserlerdi.

Ama bugün, 14 Ekim 1497 tarihinde böyle olmadı.

Gelinle damadın şerefine kadeh kaldıran damadın kardeşi, yüzünde buruk bir gülümsemeyle damada bakıyordu. Damadın arkadaşları kadehlerini kaldırıp gözlerini ayırmadan gelinin ailesine çevirmişlerdi. Gelinin aile bireyleri de kadehlerini kaldırmış, buz gibi bakışlarla birbirlerini süzüyorlardı. Salonun düşmanca havasına alışmış olan damat, kadehini kaldırıp sakin bir şekilde geline gülümsedi; ama gülüşü dudaklarından gözlerine ulaşamadı.

Gelin ise kimseye gülümsemeye bile gerek görmüyordu. Sinirli görünüyordu, olan bitene isyan edermiş gibi bir hali vardı.

Aslına bakarsanız, Jennifer öylesine çileden çıkıp kendini kaybetmişti ki, salondakilerin kim olduğunun farkında bile değildi. Jennifer kendisini ya pek dikkate almadığı ya da hiç umursamadığı için bu üzücü sonu yaşamasına meydan veren Tanrıya, varlığının her zerresiyle son kez umutsuzca yalvarıyordu o sırada. *"Tanrım!"* diye sessiz bir çığlık atarak, boğazına yumru gibi düğümlenen korkuyu yuttu. *"Tanrım, eğer bu evliliği engellemek için bir şey yapacaksan ne olur şimdi yap. Yoksa çok geç olacak. Benden bekâretimi çalan bir adamla zorunlu olarak evlenmekten daha iyisini hak ediyorum ben. Bekâretimi isteyerek vermedim ona, biliyorsun!"*

Tanrıyı azarlamasındaki budalalığı fark edip konuşmasını ricaya çevirdi çarçabuk. *"Hep sana layık bir kul olmaya çalışmadım mı?"* diye geçirdi içinden. *"Sana her zaman itaat etmedim mi?"*

"HER ZAMAN DEĞİL JENNIFER," Tanrı'nın sesi gök gürültüsü gibi yankılandı zihninde.

"Neredeyse her zaman demek istedim," diye devam etti genç kız: *"Her gün ayine katıldım. Sadece hasta olduğumda katılamıyordum, zaten pek nadir hastalanırım. Her sabah ve akşam dua ettim.* Yani hemen hemen *her akşam..."* diye düzeltti yine çarçabuk vicdanının karşı çıkmasını önlemek için.

"Çok uykulu olduğum zamanlarda aksatıyordum dualarımı sadece. Üstelik uğraştım Tanrım, manastırdaki rahibelerin istediği gibi bir kız olmak için gerçekten bütün gücümle uğraştım. Ne kadar çok uğraştığımı biliyorsun Tanrım!" dedi umutsuzca, *"Eğer bu düğünden kurtulmamı sağlarsan bir daha burnumun dikine gidip canımın her istediğini yapmayacağım, başkalarını da böyle bir şeye teşvik etmeyeceğim."*

"BEN BUNA İNANMIYORUM JENNIFER," diye gürledi Tanrı yine şüpheci bir tavırla.

"Hayır, yemin ederim," diye cevap verdi Jennifer içtenlikle, Tanrıyla uzlaşmaya çalışıyordu. *"İstediğin her şeyi yaparım, dosdoğru manastıra geri dönerim, hayatımı dua etmeye adarım..."*

"Sadakat sözleşmesi usule uygun olarak imzalanmıştır. Rahibi çağırın," diye emretti Lord Balfour. Bunun üzerine Jennifer çıldırmış gibi panik içinde nefes alıp vermeye başladı; yapabileceği her türlü fedakârlık fikri zihninden uçup gitti. *"Tanrım,"* diye yalvardı sessizce, *"beni neden böyle cezalandırıyorsun? Bu evliliğin gerçekleşmesine müsaade etmeyeceksin, değil mi?"*

Kapılar açılırken büyük salonu bir sessizlik kapladı.

"TAM TERSİ JENNIFER, EDECEĞİM."

Kalabalık, rahibe yol açmak için kendiliğinden iki yana ayrıldı, Jennifer hayatı sona eriyormuş gibi geldi bir an. Damat gelinin yanındaki yerine çıkınca Jennifer üç metre uzağa kaçtı; damada yakın olmaya katlanmak zorunda olduğu için öfke ve aşağılanmışlık duygusuyla çalkalanıyordu içi. Keşke düşüncesizce atılmış bir adımın felaket ve utançla sonuçlanacağını *bilebilseydi.* Keşke bu kadar kışkırtıcı, bu kadar pervasız olmasaydı!

Jennifer gözlerini kapayıp İngilizlerin düşman bakışlarıyla kendi katil suratlı İskoç akrabalarının bakışlarından kurtuldu. Kendisi hakkındaki gerçek yüreğini burkuyordu; kışkırtıcılıkla pervasızlık, yani bu en büyük iki kusuru onu bu korkunç sona itmişti. Aynı kusurlar Jennifer'ın felaketle sonuçlanan budalalıklar yapmasına da neden olmuştu. Hayatını mahve-

den bu olaydan bu iki kusur sorumluydu; ama babasının kendisini de üvey oğullarını sevdiği gibi sevmesi için duyduğu özlemin de payı vardı bunda.

On beş yaşındayken Jennifer'ın kurnaz, kindar üvey erkek kardeşlerinden intikam almasına neden olan iki kusurdu bunlar. O zamanlar bu ona yerinde ve onurlu bir şey gibi gelmişti. Aslında bu iki kusur, Jennifer'ın girdiği mücadelede Don Merrick'e önce gizliden gizliye, sonra açık açık doğrulttuğu bir silahtı. Bu akıl almaz budalalık Jennifer'ı er meydanında babasının gözünden iyice düşürmüş, ona da sadece kötü üvey kardeşini attan bir güzel düşürdüğü için ufacık bir hoşnutluk kazandırmıştı!

Bir önceki yıl, aynı kusurlar Jennifer'ı öyle bir biçimde davranmaya itmişti ki, ihtiyar Lord Balder, Jennifer'la evlenmekten vazgeçmiş, böylece babasının iki aileyi birleştirmek için kurduğu tatlı hayaller suya düşmüştü. Bunların sonucunda Jennifer, Belkirk'teki manastıra sürgüne gönderilmiş; yedi hafta önce de orada Kara Kurt'un çapulcu ordusu için kolay lokma haline gelmişti.

Şimdi de bütün bu olanlar yüzünden düşmanıyla, ordusu Jennifer'ın ülkesine zulmeden, kaba bir İngiliz savaşçısıyla, onu yakalayıp hapseden, ırzına geçen, adını lekeleyen bir adamla evlenmeye zorlanıyordu Jennifer.

Ama artık dua edip söz vermek için çok geçti. Onun kaderi yedi hafta önce, şimdi yanında duran kibirli hayvanın önünde eğilip keklik gibi avlandığı anda mühürlenmişti.

Jennifer yutkundu. Hayır, o gün Kara Kurt'un ordularının yakınlarda olduğu yönündeki uyarılara kulak tıkayarak kendisi yönünü felakete çevirmişti.

Ama niye inansındı ki o uyarılara? Jennifer şimdi kendini savunuyordu ağlayarak. *"Kurt üstümüze geliyor!"* zaten beş yıldır haftada bir duyduğu kara haberdi bu. Ama o gün, yedi hafta önce, bu haber ne yazık ki doğru çıkmıştı.

Salondaki kalabalık durmadan kımıldanıyor, rahibin gelip gelmediğine bakıyordu; ama Jennifer o günün hatıraları içinde kaybolmuştu...

O gün her zamankinin aksine çok güzel bir gündü; gökyüzü berrak bir mavilikteydi, hava insana huzur veriyordu. Güneş manastırın üstünde parıldıyor; binanın Gotik kubbeleriyle zarif kemerleri parlak, altın sarısı bir ışıkla yıkanıyordu. İki dükkânı, otuz dört hanesi ve köylülerin o sırada yaptıkları gibi, pazar günleri öğleden sonra toplandığı köyün ortasındaki meydanıyla ufak, sakin Belkirk köyü güneşin sevecen aydınlığı altındaydı. Uzak bir tepede bir çoban sürüsünü güderken, meydandan pek uzakta olmayan bir açıklıkta, Jennifer yetim çocuklarla körebe oynuyordu. Rahibeler çocukları Jennifer'a emanet etmişlerdi.

Böyle bir kahkaha ve huzur dolu dinginlik çemberinin içinde başlamıştı bu haksızlık. Sanki zihninde yeniden canlandırırsa olayları bir şekilde değiştirebilecekmiş gibi gözlerini kapadı Jennifer. İşte şimdi yine o küçük açıklıkta, çocuklarla birlikteydi, başı körebe başlığıyla tamamıyla örtülüydü...

"Nerdesin Tom MacGivern?" diye bağırdı, kollarını açmış, el yordamıyla yürüyor, kıkırdayarak gülen dokuz yaşındaki çocuğun yerini bulamıyormuş gibi yapıyordu, oysa kulakları ona çocuğun yanı başında, sadece birkaç adım ötede olduğunu söylüyordu. Kendini gizleyen başlığın altında sırıtıp o bildik canavar taklidini yaptı; kollarını kaldırdı, parmaklarını pençe gibi kıvırdı, etrafta ağır adımlarla dolaşarak kalın, korkutucu bir sesle "Benden kaçamazsın Tom MacGivern," dedi.

"Ha!" diye bağırdı sağ tarafındaki çocuk. "Beni bulamazsın körebe!"

"Bulacağım!" dedi Jennifer tehditkâr bir sesle, sonra bilerek soluna döndü. Bunun üzerine ağaçların arkasına saklanıp çalı diplerine çömelen çocuklardan bir kahkaha yükseldi.

"İşte yakaladım!" diye bir zafer çığlığı attı Jennifer birkaç dakika sonra, kaçmaya çalışıp kıkırdayan bir çocuğun üstüne çullanmış, avcunda minik bir bilek tutuyordu. Jenny kimi yakaladığını görmek için başlığını çıkarıp attı, kor gibi yanan kızıl saçları pervasızca omuzlarına, kollarına dökülüyordu.

"Mary'yi yakaladın!" diye bağırdılar çocuklar neşe içinde. "Şimdi Mary ebe olacak!"

Beş yaşındaki küçük kız başını kaldırıp Jenny'ye baktı; ela gözleri duyduğu endişeden büyümüş, çelimsiz vücudu korkudan titriyordu. Jenny'nin bacağını tutarak "Lütfen," diye fısıldadı küçük kız. "Ben, ben körebe başlığını takmak istemiyorum. Kapkara oluyor her yer. Takmak zorunda mıyım başlığı?"

Jennifer güven verici bir ifadeyle gülümseyip elini küçük kızın saçında ve yüzünde gezdirdi şefkatle. "İstemiyorsan takmazsın."

"Ben karanlıktan korkuyorum," deyip gereksiz bir itirafta bulundu Mary, dar omuzları duyduğu utançtan düşüverdi.

Küçük kızı kollarına alıp ona sıkıca sarıldı Jenny. "Herkes bir şeyden korkar," deyip çarçabuk ekledi: "Mesela ben şeyden korkarım, şeyden... *kurbağalardan!*"

Gerçek olmayan bu itiraf küçük kızı güldürdü. "Kurbağalardan ha!" diye tekrarladı, "ben kurbağaları severim! Hiç korkmam onlardan."

"Ya, görüyorsun işte," dedi Jenny kızı yere bırakırken, "sen çok cesursun. Benden daha cesursun!"

"Lady Jennifer küçücük kurbağalardan kokuyormuş!" dedi Mary çocuklar onlara doğru koşarken.

"Hiç de bile!" diye itiraz edip güzel Lady Jennifer'ı savunmaya başladı küçük Tom. Çünkü yüksek rütbesine rağmen Jennifer her şeyi yapardı; eteklerini toplayarak suya girip Tom'un şişman bir kurbağa yakalamasına yardım etmesinden tutun da, bir kedi gibi ağaca tırmanıp aşağıya inmekten korkan küçük Will'i kurtarmaya dek her şeyi.

Jennifer'ın yalvaran bakışlarını görüp sustu Tom, onun bu sözde kurbağa korkusu hakkında daha fazla tartışmadı. "Ben körebe olurum," dedi, on yedi yaşındaki kızı sevgi dolu bakışlarla süzerek. Jennifer'ın üstünde insana sıkıntı veren bir rahibe adayı elbisesi vardı; ama kız kesinlikle rahibe değildi, dahası bir rahibe gibi de *davranmıyordu*. Çünkü daha geçen pazar, rahibin o uzun vaazı boyunca Lady Jenny'nin başı önüne düşmüş, kız Tom'un numaradan yüksek sesle öksürmesi sayesinde uyanmıştı da, keskin bakışlı rahibelere yakalanmaktan ucu ucuna kurtulmuştu.

"Tamam, ebe olma sırası Tom'da," diyerek kabul etti Jennifer hemen. Başlığı Tom'a verdi. Çocukların en sevdikleri saklanma yerlerine doğru koşarak uzaklaşmalarını gülümseyerek izledi. Sonra rahibe başlığıyla, körebe başlığını takmak için çıkardığı yünden, kısa peçesini aldı. Rahibe başlığını takmak için kaldırdı, köy meydanına doğru gidecekti. Meydanda biriken köylüler, Cornwall'da İngilizlerle yapılan savaştan evlerine dönerken Belkirk'ten geçen bazı askerlere soru soruyorlardı merakla.

"Lady Jennifer!" diye bağırdı köylülerden biri birden. "Hemen gelin, efendimizden haber var."

Rahibe başlığıyla peçesini unutup bir koşu tutturdu Jennifer, bir şey olduğunu hisseden çocuklar da oyunu bırakıp onun yanı sıra koşmaya başladılar.

Nefes nefese kalmış olan Jennifer, "Neymiş?" diye sorarken, yüz ifadelerinden bir şey okumak mümkün olmayan askerlere baktı. İçlerinden biri bir adım öne çıktı, miğferini saygılı bir hareketle çıkarıp dirseğine götürdü. "Siz Merrick kontunun kızı mı oluyorsunuz?"

Meydanda bir kova su çeken iki adam Merrick adını duyunca kalakaldılar, yüzlerindeki ifade yerini korkuya bırakmıştı, başlarını tekrar suya sokup yüzlerini saklamadan önce kötü bakışlar oynaştı gözlerinde. "Evet," dedi Jenny heyecanla, "babamdan haber mi getirdiniz?"

"Evet hanımefendi. Babanız bu tarafa geliyor, bizimle arasında fazla mesafe yok. Yanında kalabalık bir asker topluluğu var."

"Şükürler olsun Tanrım," deyip nefes aldı Jenny. "Cornwall'daki savaş ne alemde?" diye sordu sonra. Kendi kişisel sorunları için tasalanmayı bırakıp İngiliz tahtını ele geçirmek isteyen V. Edward ile Kral James'i destekleyerek Cornwall'daki savaşta mücadele veren İskoçlar için tasalanmaya hazırdı.

Adamın yüz ifadesi, bu sorunun cevabını sözlerinden önce verdi, "Biz oradan ayrıldığımızda savaş bitmişti. Cork ve Taunton'da biz kazanacakmışız gibiydi gidişat, Cornwall'da

da öyle, ta ki şeytan gelip Henry'nin ordusunun başına geçinceye dek."

"Şeytan mı?" diye sordu Jennifer anlamayan gözlerle bakarak.

Adam yüzünü buruşturdu nefretle, yere tükürdü. "Evet, şeytan, Kara Kurt'un ta kendisi. Dilerim çıkıp geldiği cehennemde cayır cayır yanar."

Kara Kurt'un, İskoçya'nın bu en nefret edilen, en çok korkulan düşmanının adını duyunca iki köylü kadın bu musibeti savuşturmak istercesine haç çıkardı. Ne var ki adamın daha sonraki sözlerini duyunca ikisinin de ağzı korkudan açık kaldı: "Kara Kurt İskoçya'ya geri dönüyor, Kral Edward'ı savunduğumuz için Henry yorgun olmayan bir orduyla üzerimize salıyor onu. En son geldiği zamanki gibi cinayet işleyecek, yine çok kan dökecek ya da daha kötüsü olacak, göreceksiniz. Askerler evlerine dönüp savaşa hazırlanmak için acele ediyorlar. Bana kalırsa Kurt hepimizden önce Merrick'e saldıracak; çünkü Cornwall'da en çok İngiliz kanı döken sizin klanınızdı."

Bunları söyleyip kibarca başını salladı adam, sonra miğferini giyip atına bindi.

Çok geçmeden toplanmış olan insanlar dağıldılar, bataklığa giden, oradan da tepelere doğru kıvrılan yoldan aşağıya doğru yürüdüler.

Ancak arlarından iki kişi, yolun üstündeki dönemecin ötesine gitmediler. Köylülerin kendilerini göremeyeceği bir yere geldikten sonra sağa döndüler, atlarını sinsi bir biçimde dört nala ormana sürdüler.

Eğer Jenny onları izliyor olsaydı, adamların hemen arkasındaki, yolun yanındaki ormana gittiklerini açıkça görebilirdi. Ne var ki kız o sırada Belkirk sakinleri arasında patlak veren dehşetengiz velveleyle meşguldü. Belkirk tam olarak İngiltere'yle Merrick Kalesi'nin arasındaki yolda bulunuyordu.

"Kurt geliyormuş!" diye bağırdı kadınlardan biri, çocuğunu korumak istercesine göğsüne bastırdı. "Tanrı bize *acısın*."

"Merrick'e saldıracakmış!" diye bağırdı bir adamın sesi korkuyla yükseldi. "Pençesine almak istediği insan Merrick kontu; ama yolu üstünde yiyeceği yer Merrick."

Hava birden ateşe, ölüme ve katliama dair dehşetengiz tahminlerle doldu, çocuklar Jenny'nin etrafında toplandılar, sessiz bir korkuyla kızın eteklerine yapıştılar. İskoçların zengin ve soylu olanları için de, alt sınıftan köylüleri için de Kara Kurt şeytanın kendisinden daha tehlikeliydi; çünkü şeytan alt tarafı ruhani bir varlıktı; oysa Kurt, Şeytan'ın bu canlı Efendisi burada, dünyada onların varlığını tehdit eden kanlı canlı apaçık bir düşmandı. Kara Kurt, İskoçların çocuklarını korkutmak için adını andıkları uğursuz bir hayaletti. "Kurt kapar seni!" bu cümle İskoçların çocukları ormana kaçmasın, geceleyin yataklarından çıkıp gitmesin ya da büyüklerine karşı gelmesin diye kullandıkları bir uyarıydı.

Böylesi bir isteri karşısında sabırsızlığa kapılan Jenny içinse Kara Kurt bir insandan çok bir masaldı. Bu gürültü patırtının içinde duyurabilmek için sesini yükseltti Jenny, "Büyük ihtimalle," diye başladı, Kurt'un adını duyar duymaz kızın etrafına toplanan korkmuş çocukları kollarıyla sararken, "Kurt o barbar kralına geri dönüp zaferini abartılı yalanlarla süslerken Cornwall'da onun vücuduna açtığımız yaralarını yalayacak. Böyle yapmazsa da saldırmak için Merrick Kalesi'nden daha güçsüz bir yer seçecek kendine, silahını doğrultma şansı olacak bir yere."

Onun bu sözlerini ve ses tonundaki alaycı küstahlığı duyan korku dolu bakışlar Jennifer'ın yüzüne çevrildi. Ne var ki Jenny'yi böyle konuşturan yalnızca sahte kabadayılık değildi; o bir Merrick'ti ve bir Merrick birinden korktuğunu asla belli etmezdi. Jennifer bu düsturu, babası üvey oğullarıyla konuşurken yüzlerce kez duymuş ve bu kuralı kendine prensip edinmişti. Ayrıca köylülerin bu tutumu çocukların korkmasına neden oluyordu; Jennifer buna daha fazla müsaade edemezdi.

Mary kızın dikkatini çekmek için Jenny'nin eteğini çekiştirip o tiz, çocuksu sesiyle sordu: "Siz Kara Kurt'tan korkmuyo'musunuz Lady Jenny?"

"Tabii ki korkmuyorum!" diye cevap verdi Jenny duru, güven veren bir gülücükle.

"Ama diyorlar ki," diye söze karıştı küçük Tom korku dolu bir sesle, "Kurt bir ağaç kadar uzunmuş!"

"Ağaç kadar mı!" dedi Jenny gülerek, Kurt'un kendisiyle ve onun hakkında anlatılan bütün söylentilerle dalga geçmeye çalışıyordu. "Eğer dedikleri kadar uzunsa, Kara Kurt'un atına binişini görmek seyirlik bir manzara olur doğrusu! Niye derseniz, bu durumda onu atına bindirmek için tam *dört* adam gerekir!

Bu imgenin saçmalığı tam da Jenny'nin umduğu gibi bazı çocukları güldürdü.

"Ben de duydum ki," dedi başladı küçük Will, çocuğun korkudan tüyleri ürpermişti, "Kara Kurt çıplak elle duvarları yıkıp kan içiyormuş!"

"Vay canına!" dedi Jenny gözlerini kırpıştırarak, "o halde onu bu kadar alçak yapan hazımsızlık. Eğer Belkirk'e gelirse ona kan yerine şöyle iyi bir İskoç birası ikram edelim."

"Babam dedi ki," diye söze karıştı başka bir çocuk, "Kara Kurt'un atının yanında bir dev yürüyormuş. Arik adında bir devmiş, elinde bir savaş baltası varmış, çocukları doğruyormuş..."

Başka bir çocuk uğursuz uğursuz "Ben de duydum ki" diye başlamıştı ki,

"Bakın ben size kendi duyduklarımı anlatayım," diyerek onun sözünü kesti Jenny nazik bir şekilde. Yüzünde ışıl ışıl bir tebessümle çocukları önüne katıp manastıra doğru yola çıktı. Manastır yolun aşağısındaki bir dönemecin ötesinde, gözden ırak bir yerdeydi. "Duyduğuma göre," deyip bir hikâye uydurdu neşeyle, "Kara Kurt o kadar yaşlıymış ki, önünü görebilmek için gözlerini kısıp da bakmak zorunda kalıyormuş, bakın tıpkı şöyle."

Yüzünü gülünç, abartılı bir ifadeyle buruşturdu, etrafa boş boş bakan, kafası karışmış yarı kör bir insanın taklidini yaptı. Çocuklar kıkırdadılar.

Yol boyunca Kara Kurt hakkında gülünç yorumlar yapmayı sürdürdü Jenny kaygısızca. Çocuklar da bu oyuna katılıp Kara Kurt efsanesini kendi gözlerinde daha da saçmalaştıracak ilaveler yaptılar kızın yorumlarına.

Ne var ki o anı dolduran kahkahalara ve mutluluğa rağmen, gökte ağır bulutlar kümelenmiş, birden kararan hava dondurucu bir şekilde soğumuştu. Rüzgâr Jenny'nin şalını omuzlarından çekip alacakmış gibi esiyordu. Sanki böyle bir şeytanın adı anılınca doğa bile gazaba gelmişti.

Jenny Kurt'la ilgili başka bir şaka yapmak üzereydi ki, birden durdu. Manastır tarafından dönemeci dolanıp gelen bir takım atlı asker görmüştü; adamlar yolun aşağısından ona doğru geliyorlardı. Askerlerin başındaki adamın atının terkisinde vakur, güzel bir kız oturuyordu. Tıpkı Jenny'ninki gibi insanın içini karartan duman rengi bir rahibe elbisesi vardı kızın üstünde; beyaz bir rahibe başlığıyla kısa, duman rengi bir rahibe adayı peçesi takmıştı. Kızın yüzündeki ürkek gülümseme Jenny'nin zaten bildiği bir şeyi onaylar gibiydi.

Jenny sessiz bir sevinç çığlığı atıp onlara doğru koşmaya başladı, sonra bu hareketinin bir hanımefendiye yakışmadığını düşünüp olduğu yerde bekledi. Bakışları önce babasına kilitlendi, sonra babasının yanındaki askerlere kaydı. Adamlar yine ayıplayarak bakıyorlardı kıza. Üvey kardeşi Jenny hakkında uydurduğu korkunç hikâyeyi başarılı bir şekilde herkese yaydığından beri, yıllarca böyle bakmışlardı Jenny'ye.

Kesin bir tavırla çocuklara doğruca manastıra gitmelerini emrettikten sonra, Jenny yolun ortasında bekledi. İnsanlar yaklaşıp onun önünde duruncaya kadar sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi Jenny'ye bu bekleyiş.

Babası, üvey kızı Brenna'nın da kaldığı manastırda durup kızı almıştı besbelli. Önce kendi indi atından, sonra Brenna'yı indirdi. Jenny bu bekleyişten sıkılmıştı; ama nezaket kuralları ve ağırbaşlılık konusundaki titizliği bu büyük adamın öylesine ayrılmaz bir parçası olmuştu ki, kızın dudaklarına alaycı bir tebessüm yerleşti.

Nihayet, kollarını açarak bütünüyle Jenny'ye dönebildi babası. Jenny onun kucağına atıldı hemen, babasını sıkıca

kucakladı, heyecandan ne dediğini bilmiyordu. "Sizi çok özledim baba! Nerdeyse iki yıldır görmedim sizi! İyi misiniz? Çok iyi görünüyorsunuz. Nerdeyse hiç değişmemişsiniz!"

Lord Merrick nazik bir şekilde kızının kollarından sıyrılıp onu kendinden uzaklaştırdı biraz. Bir yandan da kızının dağınık saçlarına, kızarmış yanaklarına buruşmuş rahibe giysisine bakıyordu. Jenny, babasının bu uzayıp giden incelemesi sırasında içten içe kıvranıyor, babasının gördüğünden memnun olması için dua ediyordu. Babası manastıra uğradığına göre, baş rahibenin Jenny hakkında söylediklerinden hoşnut kalmış olmalıydı.

İki yıl önceki davranışı Jenny'nin manastıra gönderilmesine neden olmuştu; Lord savaştayken emniyette olmak için, bir yıl önce de Brenna yerleşmişti manastıra. Baş rahibenin sıkı gözetimi altındaki Jenny, bu sırada güçlü yönlerinin hakkını vermiş, kusurlarını düzeltmeye çalışmıştı. Ama şimdi babası böyle onu tepeden tırnağa süzerken, adamın şimdiki genç hanımefendiyi mi yoksa iki yıl önceki asi kızı mı gördüğünü merak etmekten kendini alamıyordu. Babasının mavi gözleri nihayet kızın yüzüne çevrildi, tebessümle ışıldıyorlardı bu gözler. "Sen kadın olmuşsun Jennifer."

Sessiz babasından böylesi bir övgü alan Jenny'nin kalbi mutlulukla doldu taştı. "Başka yönlerde de değiştim baba," dedi kız, gözleri ışıldıyordu. "Çok değiştim üstelik."

"Pek *değil* yavrum," diyen babası, beyaz, kalın kaşlarını kaldırarak Jenny'nin parmak uçlarında unutulmuş duran rahibe başlığıyla peçeyi işaret etti.

"Hiii!" dedi Jenny gülerek, açıklama yapmak zorunda olduğu için gerilmişti. "Körebe oynuyordum da... şey... çocuklarla... körebe başlığını takınca bunu çıkarmak zorunda kaldım. Baş rahibeyi gördünüz mü? Ambrose Ana ne dedi size?"

Bir kahkaha parladı babasının kederli gözlerinde. "Bana dedi ki," dedi babası kuru bir sesle, "yukarıdaki tepede oturup gözlerini gökyüzüne dikerek hayallere dalmak gibi bir âdetin varmış, bu bana hiç yabancı gelmiyor canım. Sonra,

rahip vaazı senin beklediğinden daha uzun tuttuğunda, duanın tam ortasında başın önüne düşüyormuş, böyle bir meylin varmış. Bu da pek yabancı gelmiyor bana."

O kadar sevdiği baş rahibenin kendisine böyle ihanet ettiğini öğrenince kedere boğuldu Jenny. Bir anlamda Ambrose Ana kendi büyük mülkünün efendisiydi; bu fevkalade manastıra ait tarla ve çiftliklerden toplanan gelirlerin idaresiyle, gelen ziyaretçilerle ilgilenir, manastır topraklarında çalışan insanların yanı sıra, binanın yüksek duvarları ardında dünyadan uzak yaşayan rahibelerin sorunlarıyla meşgul olurdu.

Bu çatık kaşlı kadından ödü kopardı Brenna'nın; ama Jenny onu çok severdi. Bu yüzden rahibenin bu apaçık ihaneti Jenny'yi derinden yaralamıştı.

Babasının daha sonraki sözlerini duyunca hayal kırıklığından eser kalmadı Jenny'de. "Ambrose Ana bir de dedi ki," diye itiraf etti babası hoşnutsuz bir gururla, "omuzlarının üstünde taşıdığın baş, gerçek bir rahibe başıymış, sen tam bir Merrick'mişsin; kendi halkının efendisi olman için gereken cesarete sahipmişsin. Ama böyle bir şey olmayacak elbette," diye ekleyip Jenny'nin en tatlı hayalini paramparça etti.

Biraz gayret edip yüzünde asılı duran gülücüğü korudu Jenny, bu haktan mahrum edildiği için acı çektiğini belli etmedi. Babası Brenna'nın dul anasıyla evlenip pazarlıkla üç üvey oğlanı da alana kadar, bu hak Lord Merrick tarafından Jenny'ye vaat edilmişti.

Jenny'ye vaat edilen toprak sahipliğine üvey oğlanların en büyüğü olan Alexander uygun görülüyordu şimdi. Eğer Alexander nazik ve makul düşünen bir insan olsaydı bunu kabul etmek bu kadar zor olmayacaktı Jenny için. Ne var ki Alexander hain, entrikacı bir yalancıydı; babası ve halkı bilmese de Jenny biliyordu bunu. Merrick'e gelişinin ilk yılında Jenny hakkında söylentiler çıkarmaktan bıkıp usanmamıştı Alexander; çirkin iftiraları andıran, çok akıllıca uydurulmuş korkunç söylentiler. Öyle ki, birkaç yıl sonra Merrick halkını Jenny'ye düşman etmişti çocuk. Halkının sevgisini kaybetmiş olması Jenny'ye hâlâ dayanması zor bir acı gibi geliyor-

du. Şimdi bile adamlar ona, Jenny kendileri için yokmuş gibi bakarken, kız bu insanlara yapmadığı şeyleri bağışlasınlar diye yalvarmamak için kendini tutmak zorundaydı.

Ortanca oğlan William tıpkı Brenna gibi sevimli ve ürkekti. Oysa en küçük oğlan Malcolm, tıpkı Alexander gibi sinsi ve kötüydü. "Baş rahibe başka bir de şey daha söyledi," diye sözüne devam etti babası, "çok nazik ve sevecenmişsin; ama biraz deli doluymuşsun."

Jenny, üvey kardeşleri hakkındaki kötü düşünceleri kovmaya çalıştı zihninden. "Hepsi bu mu?" diye sordu "Gerçekten mi?"

"Evet." Başka zaman olsa, Jenny bu cevabı duyunca mutluluktan uçardı; ama şimdi babasının yüzünü izliyordu, babasının yüzüne giderek hoşnutsuz, gergin bir ifade yerleşiyordu. Onu daha önce hiç böyle görmemişti Jenny. "Artık o kötü huylarını bırakıp iyi bir kız olmana sevindim Jennifer."

Sonra devam edemeyecekmiş ya da devam etmeye gönlü yokmuş gibi duraksadı babası. Jenny, devam etmesi için nazik bir şekilde sordu: "Neden baba?"

"Çünkü," deyip derin, kahırlı bir soluk aldı babası, "çünkü halkımızın geleceği birazdan soracağım soruya vereceğin cevaba bağlı."

Babasının sözleri bir çalgıdan gelen nağmeler gibi yankılandı zihninde, Jenny heyecan ve sevinçten çıldıracak gibiydi: *"Halkımızın geleceği sana bağlı..."* O kadar mutluydu ki, kulaklarına inanamıyordu. Sanki tepeden manastıra kuş bakışı bakıyor, en tatlı hayalini, babasının ona gelip *"Jennifer, halkımızın geleceği sana bağlı. Üvey kardeşlerine değil. Sana..."* dediği hayali kuruyor gibiydi. Bu öyle bir fırsattı ki, bununla halkına bağlılığını kanıtlayıp onların sevgisini tekrar kazanabilecekti. Hep bunun hayalini kurmuştu. Bu hayalinde Jennifer'a, Kara Kurt'un kalesinin duvarını aşıp adamı tek eliyle yakalamak gibi inanılmaz, cesaret isteyen zor bir görev verilirdi; ama verilen görev ne kadar gözüpeklik gerektirirse gerektirsin, Jenny bunu asla sorgulamaz, bir an bile tereddüt etmeden kabul ederdi.

Babasının yüzüne baktı. "Ne yapmamı istiyorsunuz baba?" diye hevesle sordu. "Söyleyin, yaparım. Her şeyi-"

"Edric MacPherson ile *evlenir misin?*"

"Neeeeeee?" deyip nefesini tuttu Jenny'nin hayalindeki kahraman. Edric MacPherson Jenny'nin babasından daha yaşlıydı; etleri pörsümüş, ürkütücü bir adamdı. Jenny çocukluktan genç kızlığa adımını attığından beri ona öyle bir bakardı ki, kızın tüyleri diken diken olurdu.

"Evlenecek misin, evlenmeyecek misin?"

Jenny'nin ince, kumral kaşları çatıldı. "Neden?" diye sordu asla sorgulamayan kahraman.

Tuhaf, netameli bir bakışla gölgelendi babasının yüzü. "Cornwall'da yenilgiye uğradık canım. Adamlarımızın yarısını kaybettik. Alexander savaşta öldü." Sonra buruk bir gururla ekledi: "Tıpkı bir Merrick gibi öldü. Kanının son damlasına dek savaştı."

"Sizin sağ olmanıza sevindim baba," dedi Jenny; yaşamını cehenneme çevirmiş olan üvey kardeşi için anlık bir üzüntü duymaktan başka bir şey gelmiyordu elinden. Şimdi ise, tıpkı geçmişte olduğu gibi, babasının *kendisiyle* gurur duymasını sağlayacak bir şey yapmak istiyordu. "Onu öz oğlunuzmuş gibi severdiniz."

Jenny'nin acısını paylaşmasını kısa bir baş işaretiyle kabul etti babası, sonra tartışmakta oldukları konuya döndü: "Kral James için Cornwall'a savaşa gitmemize karşı çıkan birçok klan vardı; ama eninde sonunda peşimden geldiler. İngilizler bütün klanların Cornwall'a benim zorumla gittiklerini biliyorlar, şimdi ise İngiliz kralı intikam almak istiyor. Kral, Merrick'e saldırması için Kurt'u İskoçya'ya gönderiyor." Eskimiş acısı, bunları itiraf ederken sesini boğuklaştırdı Lord'un. "Şu an bir kuşatmaya karşı koyacak durumda değiliz. MacPherson'ın klanı bize destek olmazsa karşı koyamayız Kurt'a. MacPherson'ların bir düzine klan üstünde etkili bir nüfuzu var; onların bize katılmasını sağlayabilirler."

Jenny'nin zihninde düşünceler uçuşuyordu. Alexander ölmüştü, Kurt ise memleketine saldırmak için bu kez gerçekten *geliyordu...*

Babasının sert sesiyle kendine geldi. "Jennifer! Söylediklerimi anladın mı? MacPherson bizim savaşımıza katılmayı vaat etti; ama bir şartla: onun karısı olmayı kabul edersen."

Jenny anne tarafından büyük bir mülkün kontesi ve mirasçısıydı. Toprakları MacPherson'ların topraklarıyla yan yanaydı. Edric MacPherson bir yıl önce Jenny'ye "bir merhaba demek için" manastıra uğramış, ziyareti boyunca gözleri çirkin bir şekilde genç kızın vücudunda dolaşıp durmuştu. Bunu hatırlayan Jenny, "Topraklarımı mı istiyor?" diye sordu adeta umutla.

"Evet."

Jenny, "Yardımına karşılık sadece toprakları veremez miyiz ona?" diye sordu çaresizlik içinde. Halkının iyiliği için muazzam bir serveti feda etmekte tereddüdü yoktu.

"Bunu kabul etmez!" dedi babası kızgın bir tavırla. "Akrabalık adına girilen bir savaş onurludur; ama MacPherson askerlerini kendisinin olmayan bir savaşa gönderemez, sonra bunun *karşılığında* senin topraklarını da almaz."

"Elbette; ama topraklarımı istiyorsa bunun bir yolu-"

"O *seni* istiyor. Cornwall'dayken bana haber gönderdi."

Lord'un gözleri Jenny'nin yüzünde dolaştı ve bu ince, çilli, basit kız yüzünün nerdeyse görülmemiş güzellikte bir çehreye dönüştüğünü gördü. "Sende annenin bakışları var yavrum, bu da yaşlı bir adamın iştahını kamçılıyor. Eğer başka çıkar yolumuz olsaydı senden böyle bir şey istemezdim." Sonra boğuk bir sesle hatırlattı: "Seni bu toprakların sahibi yapmam için yalvarırdın bana; halkın için her şeyi yapacağını söylerdin..."

Vücudunu ve bütün hayatını içgüdüsel olarak çekindiği bir adamın ellerine vereceği düşüncesi Jenny'nin karnını ağrıtıyordu. Ama yine de başını kaldırıp cesurca babasının gözlerine baktı. "Peki baba," dedi usulca. "Şimdi sizinle gelebilir miyim?"

Babasının yüzündeki gurur ve rahatlamayı görünce yaptığı fedakârlığa değdiğini düşündü Jenny. Babası başını hayır anlamında iki yana salladı. "Burada Brenna'yla kalman

daha uygun olur. Atlarımız bize lazım, bizim de bir an evvel Merrick'e ulaşıp savaş hazırlığına başlamamız lazım. Ben MacPherson'a haber gönderip onunla evlenmeyi kabul ettiğini söyleyeceğim. Sonra da buraya birini gönderip seni aldıracağım, MacPherson'a gideceksin."

Babası tekrar atına binmek için dönünce, Jenny, atları üstünde bekleyen askerlerin sırasına karıştı; bu adamlar bir zamanlar onun dostu, oyun arkadaşı olmuşlardı. Bunu yapmamak için kendisiyle savaşıp durmuştu Jenny; ama işte kenara çekilip beklemektense, adamların arasına karışmıştı. İçlerinden bazılarının MacPherson'la evlenmeyi kabul ettiğini duymuş olmasını umuyordu için için, belki bu sayede Jenny'yi hor görmeyi bırakırlardı. Jenny kırmızı yüzlü, kızıl saçlı bir adamın atının yanında durup, "İyi günler Renald Garvin," dedi. Adamın miğferinin altından bakan gözlerine gülümseyerek baktı. "Eşiniz hanımefendi nasıl?"

Adam soğuk bakışlarını Jenny'nin üstünde gezdirip sert bir sesle, "İyidir herhalde," dedi, sonra hiç konuşmamış gibi sessizleşiverdi.

Bir zamanlar kendisine balık tutmayı öğreten, suya düştüğünde kahkahalar atan bu adam şimdi onu böyle reddedince, kızcağız yutkunarak kalakaldı.

Jenny öte yana dönüp Renald'ın taburunun yanındaki adama baktı yalvaran gözlerle. "Ya siz nasılsınız Michael MacCleod? Bacağınız ağrıyor mu hâlâ?" dedi.

Buz gibi bakan bir çift mavi göz karşıladı Jenny'nin gözlerini; sonra dümdüz ileriye baktı bu gözler.

Onun arkasında duran, yüzü nefretle dolu adama yaklaştı Jenny. Elini yalvarırcasına yukarı kaldırdı; adamın affını isterken boğazına bir şeyler düğümlendi. "Garrick Carmichael," dedi. "Becky boğulalı dört yıl oldu. O zaman yemin etmiştim, şimdi de yemin ediyorum ki onu ırmağa ben itmedim. Biz *kavga etmiyorduk* - Alexander'ın uydurduğu bir *yalan*dı bu-"

Kaya gibi ifadesizdi Garrick Carmichael'in yüzü; kızın yüzüne bile bakmadan atını mahmuzlayıp ileri sürdü; öteki adamlar da onu takip ettiler.

Ama askerlerin silahlarını tamir eden yaşlı Josh, kendisi gibi yaşlı atını durdurup ötekileri önden gönderdi. Atından aşağıya eğilerek nasırlı avcuyla kızın başını okşadı. "Senin doğruyu söylediğini ben biliyorum yavrum," dedi, Jenny onun yumuşak, kahverengi kaşlarına baktı; bu adamın ebedi sadakati kızın gözlerini yaşartmıştı. "Sen biraz sinirlisin, bunu inkâr edemem; ama en ufak bir şeye sinirlendiğinde bile, öfkeni dizginleyebiliyorsun sen. Garrick Carmichael ile ötekiler Alexander'ın masum görünüşüne aldanmış olabilirler; ama yaşlı Josh aldanmadı. Alexander'ı kaybettiğimiz için hiç üzülmüyorum. Halkımız genç William'ın yönetiminde çok daha iyi günler görecektir. Carmichael ile ötekiler-" diye ekledi kendinden emin bir halde, "MacPherson ile atalarının ve halkının selameti için evlendiğini anladıkları zaman, senin hakkındaki düşünceleri değişecek."

"Üvey kardeşlerim nerde?" diye sordu Jenny boğuk bir sesle; gözyaşına boğulmaktan korktuğu için konuyu değiştirmek istiyordu.

"Kardeşlerin başka bir yoldan geliyorlar. Biz yol alırken Kurt bize saldırabilirdi; bu yüzden Cornwall'ı terk ettikten sonra ikiye ayrıldık." Jenny'nin başını bir kez daha okşayıp atını ileriye sürdü yaşlı adam.

Sanki uyuşmuş gibi yolun ortasında kalakalmıştı Jenny; dönemeci alıp gözden kaybolan askerlerinin ardından bakıyordu.

"Hava kararıyor," dedi yanında duran Brenna, yumuşak sesi şefkatle doluydu. "Hemen manastıra dönsek iyi olur."

Manastır. Üç kısa saat önce, Jenny manastırdan neşeli, canlı bir şekilde ayrılmıştı. Şimdi ise... Şimdi ise ölü gibi hissediyordu kendini. "Sen tek başına git. Ben... ben oraya dönemem. Yani şimdi dönecek halde değilim. Tepeye çıkıp biraz oturacağım."

"Hava kararmadan manastıra dönmezsek baş rahibe bize kızar, havanın kararmasına da az kaldı," dedi Brenna, sesi endişeli çıkıyordu. Zaten hep böyle olmuştu bu iki kızın ilişkisi; Jenny her zaman kuralları çiğnerken, Brenna emirlere

karşı gelmek şöyle dursun, bir tek kuralı azıcık çiğnemekten bile ölümüne korkardı. Brenna nazik, yumuşak huylu, güzel bir kızdı. Sarı saçları, ela gözleri, sevimli huylarıyla Brenna, Jenny'nin gözünde kadın cinsinin en kusursuz örneği, bu örneğin somut haliydi. Brenna ne kadar uysal ve ürkekse, Jenny de o kadar düşüncesizce hareket eden, cesur bir kızdı. Jenny olmasaydı, Brenna'nın tek bir macerası bile olmayacaktı; kız bir tek azar bile işitmeyecekti. Düşünüp korumak zorunda olduğu Brenna olmasaydı, Jenny de daha çok maceraya atılacak, daha çok azar işitecekti. Sonuç olarak, iki kız bir birlerine sıkı sıkıya bağlıydılar; içlerinden biri bir hata yaptığında, bu hataların kaçınılmaz sonuçlarına karşı birbirlerini korumaya çalışırlardı.

Brenna bir an duraksadı, sonra titrek bir sesle, "Seninle kalacağım," dedi, "eğer seni yalnız bırakırsam vaktin geçtiğini anlamazsın, sonra da karanlıkta bir... bir ayının pençesine düşersin."

O sırada bir ayı tarafından öldürülmek fikri, bütün yaşamı keder ve karanlığa bürünmüş olarak önünde uzanan Jenny'ye çok cazip gelmişti. Jenny gerçekten dışarıda kalıp düşüncelerini toparlamak istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Ama eğer kalırlarsa, Brenna baş rahibeyle karşılaşacağı anı düşündükçe ölüp ölüp dirilecekti. Bunu bilen Jenny, "Hayır," dedi, "geri dönüyoruz."

Brenna, Jenny'nin söylediklerini duymazdan geldi; kızın elinden tutup sola, manastıra yukarıdan bakan tepeye çıkan yola döndü. Hayatlarında ilk kez Brenna sürüklüyor, Jenny de onu takip ediyordu.

Yolun yanındaki ormanda iki gölge hareket etti sinsice; kızların hizasında yürüyerek tepeye doğru yol aldılar.

Dimdik bayırın yarısına geldiklerinde, Jenny çoktan kendine acımaktan sıkılmıştı; bu yüzden bozuk moralini düzeltmek için Herkülvari bir çaba gösteriyordu. "Aslında düşündüğün zaman," diye konuşmaya başladı ve Brenna'ya baktı, "bana yerine getirme fırsatı tanıdıkları şey, yani halkımın iyiliği için MacPherson ile evlenmek zorunda olmam oldukça büyük, soylu bir görev."

"Tıpkı Arc'lı Joan (Jandark) gibisin," diyerek ona katıldı Brenna ilgili bir tavırla, "tıpkı onun gibi sen de halkını zafere götürüyorsun!"

"Ama ben ondan farklı olarak Edric MacPherson ile evleniyorum."

"Evet," dedi Brenna bu kez onu destekleyerek, "senin kaderin onunkinden daha kötü!"

İyi niyetli kız kardeşinin coşkuyla söylediği bu moral bozucu söz Jenny'yi güldürdü, attığı kahkahayla gözleri irileşti Brenna'nın.

Jenny'nin gülebilme yeteneğinin geri gelmesinden cesaret alan üvey kardeşi, onu eğlendirip güldürecek bir şeyler yapmayı tasarladı. Gür bir ormanla kaplı tepenin doruğuna yaklaşırken Brenna birden sordu: "Babam annen gibi baktığını söyleyerek neyi kastetti?"

"Bilmiyorum," dedi Jenny, giderek koyulaşan karanlıkta izlendikleri duygusuna kapılmıştı birden, huzursuz olmuş, dikkati dağılmıştı. Dönüp geri yürüdü, köy meydanına baktı; köylülerin hepsi de sıcak yuvalarına geri dönmüşlerdi. Şalını omzuna çekti, dondurucu rüzgâr estikçe titriyordu. Sonra pek önemsemeden kardeşinin sorusunu cevaplandırdı: "Rahibe Ana bakışlarımda biraz *arsızlık* olduğunu söylemişti; bu yüzden manastırdan ayrılınca bakışlarımın erkekler üzerindeki etkisinden korunmalıymışım."

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?"

Jenny umursamaz bir edayla omuzlarını silkti. "Bilmiyorum." Dönüp yola devam ederlerken, Jenny parmak uçlarında unuttuğu başlığıyla peçesini hatırlayıp başlığını başına taktı. "Sence ben neye benziyorum?" diye sordu başlığını takarken ve kızın aklını karıştıracak bir bakış attı Brenna'ya. "Şu iki yıl içinde yüzümü hiç görmedim; sadece bir kere sudaki yansımasını gördüm. Çok değişmiş miyim?"

"Kesinlikle," dedi Brenna gülerek. "Yaşasaydı, Alexander bile çelimsiz, tahta gibi, havuç kafalı bir kız olduğunu söyleyemezdi şimdi."

"Brenna!" dedi Jenny, kızın söyledikleriyle beyninden

vurulmuşa dönmüştü. "Alexander'ın ölümüyle çok sarsıldın mı? Senin kardeşindi o, hem—"

"Bundan daha fazla söz etmeyelim," diye yalvardı Brenna titreyerek. "Babam Alexander'ın öldüğünü söyleyince ağladım; ama öyle çok gözyaşı dökmedim. Bir de kendimi suçlu hissettim Alexander'ı gerektiği gibi sevmediğim için. Eskiden de sevmiyordum şimdi de sevmiyorum. Yapamıyorum. O kadar kötü huylu bir insandı ki... Ölü birinin arkasından konuşmak doğru değil; ama onun hakkında söyleyecek iyi bir söz bulamıyorum." Brenna'nın sesi giderek alçaldı, ıslak rüzgâra karşı şalına sarındı. Konuyu değiştirsin diye, sessiz sedasız duran Jenny'ye baktı.

Jenny hemen, kız kardeşine sıkıca sarılıp bıraktı. "O zaman bana nasıl göründüğümü söyle, hadi," dedi.

Durdular, önlerindeki yolda doruğun geri kalanını da kaplayan sık ormanlar başlıyordu. Üvey kardeşinin yüzünü incelerken, Brenna'nın güzel yüzü düşünceli bir tebessümle aydınlandı, ela gözleri Jenny'nin etkileyici yüzünde dolaştı. Zarif, ince kaşların altında koyu mavi kristaller kadar berrak olan iri gözlerin hakim olduğu bu yüze bakıp "Şey, sen çok güzelsin!" dedi.

"Peki, güzel. Ama sen yüzümde hiç *tuhaf* bir şey görmüyor musun?" diye sordu Jenny; bir yandan Ambrose Ana'nın söylediklerini düşünüyor, bir yandan da kısa, yünden peçesini tekrar takmaya çalışıyordu. "Bir erkeğin tuhaf davranmasına yol açacak bir şey yok mu yüzümde?"

"Hayır," diye cevap verdi Brenna; ne var ki o Jenny'ye masum bir genç kızın gözünden bakıyordu. Bir erkek bu soruya çok farklı bir yanıt verirdi. Jennifer Merrick geleneksel güzel tanımına uymuyordu; ama bakışları son derece çarpıcı ve kışkırtıcıydı. Dolgun dudakları sanki öpülmek için yaratılmıştı, sıvı safire benzeyen gözleri etkileyici, davetkâr bakıyorlardı, gür saçları kızıl-altın rengi atlasları andırıyordu. Şehvet duygusu uyandıran narin vücudu ise bir erkeğin elleri için yaratılmıştı sanki.

Yardımcı olabilmek için "Gözlerin mavi," dedi Brenna, Jenny'yi tarif etmeye çalışarak. Jenny kıkırdadı.

"Gözlerim iki yıl önce de maviydi," dedi. Brenna cevap vermek için ağzını açtı, ama kelimeleri bir anda çığlığa dönüştü. Bir adam eliyle Brenna'nın ağzını kapatmış, kızı sık ormanın içine doğru sürüklerken de ağzına vurmuştu.

Jenny, arkadan bir darbenin geleceğini sezip başını öne eğmişti; ama çok geç kalmıştı. Eldivenli bir erkek eline karşı tekmeler savurup çığlıklar atarken ayakları yerden kesildi ve ormanın içine götürüldü.

Brenna'yı yakalayan adam, kızı bir un çuvalıymış gibi fırlatıverdi atının terkisine. Kızın cansız kollarıyla bacakları Brenna'nın bayıldığını gösteriyordu. Ancak Jenny'yi zaptetmek o kadar kolay değildi. Yüzünü göremediği hasmı kızı atının terkisine atınca, Jenny kendini öbür tarafa atıp yuvarlandı, yaprakların ve çamurun içine düştü, atın ayakları altında yuvarlandı, sonra ayağa kalktı. Bu kez adam Jenny'yi tekrar yakalayınca, kurtulmak için çırpınan kız tırnaklarını onun yüzüne geçirdi. Jenny'nin çırpınıp duran kollarıyla bacaklarını zaptetmeye çalışırken "Seni kahrolası!" deyip öptü onu adam. İnsanın kanını donduran bir çığlık attı Jenny, aynı anda, rahibe adayları için mükemmel bir giyecek addedilen sağlam, siyah botlarıyla adamın baldırlarına sıkı bir tekme attı. Sarışın adamın dudaklarından bir inilti koptu; onun bir anlık boşluğundan yararlanan Jenny de kaçıp ileriye fırladı. Belki daha da uzağa kaçabilirdi Jenny; ama yere düşünce ayağındaki botlar kalın bir ağaç kökünün altında kalmış, Jenny yüzükoyun düşüp başını bir kayaya çarpmıştı.

Kurt'un kardeşi, yüzünde uğursuz bir tebessümle yoldaşına bakarak, "İpi ver bana," dedi. Stefan Westmoreland baygın halde yatan tutsağının şalını çekip aldı, kızın başını ve yanlarında kalacak şekilde kollarını sardı. Sonra yoldaşından ipi alıp Jenny'yi gövdesinin ortasından sıkıca bağladı. İşini bitirince bohçasını kaldırıp alçaklara yaraşır bir şekilde atının üstüne fırlatıverdi. Jenny atın üstünde yüzü koyun yatıyordu. Sonra da kızın arkasındaki eyere atladı adam.

İKİNCİ BÖLÜM

"Royce şansımızın bu kadar yaver gittiğine inanamayacak," dedi Stefan yanı başında atını süren adama; o da tutsağını bağlayıp eyerinin üstüne yatırmıştı. "Düşünsene, Merrick'in kızları dalından sarkan olgun elmalar gibi şu ağacın altında duruyorlar. Artık Merrick'in savunma taktiklerinin ne olduğunu araştırmamıza gerek yok. Adam hiç savaşmadan teslim olacaktır."

Jenny kendini sımsıkı saran karanlık, yünden zindanı içinde atın sırtında yüzükoyun uzanmış yol alıyordu. Hayvanın her adımında kızın başı sarsılıyor, karnı hayvanın sırtına çarpıyordu. Royce adını duyunca kanı dondu sanki. Claymore kontu Royce Westmoreland. Yani Kurt. Onun hakkında duyduğu ürkütücü hikâyeler artık uydurma şeyler gibi gelmiyordu Jenny'ye. St. Albans mezhebine bağlı din görevlilerinin giydiklerine hiç hürmet göstermeyen adamlar tarafından yakalanmışlardı. Oysa bu elbiseler onların rahibe adayı olduklarını gösteriyordu. Henüz bağlılık yemini etmemiş, ama neredeyse rahibe olduklarını... Bunu yaptıklarına göre ne vicdan vardı bu adamlarda ne de günaha girip bir insan ya da ilahi adalet tarafından cezalandırılma korkusu. Kimse yapmazdı bunu. Böyle bir şeyi yapmaya ancak şeytanla onun uşakları cesaret edebilirdi!

"Bu bayıldı," dedi Thomas arsız arsız gülerek. "Ne yazık ki ganimetimizin tadına bakacak vaktimiz yok. Ama bana kalsa, ben senin battaniyeye sardığın şu enfes parçayı yeğlerdim Stefan."

"Seninki benimkinden iki kat daha güzel," dedi Stefan soğuk soğuk, "ayrıca Royce bu ikisini ne yapacağına karar vermeden hiçbirinin tadına bakamazsın."

Battaniyenin içinde korkudan ölecekti neredeyse Jenny; boğazından hafif bir çığlık yükseldi adamların konuşmalarını duyunca; ama duyulmadı bu umarsız çığlık. Kız kardeşiyle kendisini kaçıran bu adamların canlarını at üstünde alsın diye Tanrıya yalvardı; ama görünüşe bakılırsa Tanrı onu duymuyordu. At ise canını yakarak durmadan yol alıyordu. Jenny, Tanrı ona bir kaçış yolu göstersin diye yalvarıyordu; ne var ki zihni karmakarışıktı; Kara Kurt hakkında anlatılan ürkütücü hikâyeleri anımsayarak kendine işkence ediyordu çıldırmış gibi: *"İşkence etmeyecekse, bir insanı tutsak etmez. Kurbanı acı içinde bağırırken Kara Kurt kahkahalarla güler. Onların kanını içer..."*

Öfke dalga dalga yayıldı boğazında, yine dua etmeye başladı; ama bu kez kaçabilmek için değil; çünkü asla kaçamayacağını anlamıştı. Artık, aile şerefine leke sürmeden, bir an evvel ölmek için dua ediyordu. Babasının Merrick salonunda üvey oğulları daha küçükken onlara verdiği öğütler kulaklarında çınlıyordu Jenny'nin: "Eğer kaderinizde düşman elinde ölmek varsa, cesur bir şekilde ölün. Bir savaşçı gibi savaşarak ölün. Bir Merrick'e yakışır şekilde ölün. Dövüşerek ölün..."

Bu sözler Jenny'nin zihninde saatler boyunca, defalarca yankılandı durdu; ne var ki atlar yavaşlayıp da Jenny uzaktan gelen, erkeklere ait bir kamptan yükseldiği su götürmeyen sesler duyunca, öfkesi korkusuna galip geldi. Ölmek için çok genç olduğunu düşündü. Haksızlıktı bu! Yetmezmiş gibi sevimli Brenna da ölecekti, bu da Jenny'nin hatasıydı. Bunun için vicdanında iyi Tanrı'yla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ve bunların hepsi ülkeyi yakıp yıkan, geçtiği her yeri talan eden kana susamış bir canavar yüzündendi!

Atlar durup da Jenny'nin korkusu artınca, küt küt atan kalbinin atışları daha da hızlandı. Erkekler dolaştıkça birbirine çarpan nesnelerin çıkardığı metalik sesler duyuluyordu her yerde. Sonra tutsakların seslerini duydu Jenny; adamlar

merhamet dileniyordu, çok dokunaklı bir şeydi bu: "Acı bize Kurt, acı bize!" Jenny kaba bir şekilde attan itildiğinde tutsakların bu tüyler ürperten yakarışları çığlığa dönüşmüştü.

"Royce," diye bağırdı Jenny'yi yakalayan adam, "orada kal, sana bir şey getirdik!"

Jenny başını örten şal yüzünden hiçbir şey göremiyordu, kolları hâlâ iple bağlıydı; kızı bu halde omzuna vurdu onu yakalayan adam. Böyle götürülürken yanı başında "Jenny!" diye bağıran kız kardeşinin sesini duydu Jenny.

"Korkma Brenna!" diye bağırdı; ama başını örten şal sesini bastırdı; korkudan ödü patlamış kız kardeşinin kendisini duymadığını anladı Jenny.

Jenny birden yere bırakıldı, ileriye itildi. Bacakları uyuşmuştu, sendeleyerek dizleri üstüne düştü. Beyhude yere ayağa kalkmaya çalışırken, *Bir Merrick'e yakışır şekilde ölün. Dövüşerek ölün,* sözleri uçuşuyordu zihninde. Tepesinde dikilen Kurt ilk kez konuştu; ama Jenny bu sesin ona ait olduğunu biliyordu. Korkunç, ürkütücü bir sesti bu; cehennemin derinliklerinden gelen bir ses... "Ne bu? Yiyecek bir şeydir umarım."

Öldürdüğü insanların etini yiyormuş... Küçük Thomas'ın sözleri yankılandı zihninde; Brenna'nın çığlığıyla tutsakların yakarışlarını duyunca iyice gazaba geldi Jenny. Kollarını saran ip birden gevşedi. Korku ve öfke adlı ikiz kardeşlerden tarafından yönetilen Jenny ayakları üstünde durmaya çalıştı sarsak sarsak; kollarıyla çırpınarak şaldan kurtulmaya çalışıyor, bu haliyle kefeninden sıyrılmaya çalışan öfkeli bir hayalete benziyordu. Şalı düşünce Jenny yumruğunu sıkıp karşısında duran bu karanlık, şeytani, görünmez devin çene kemiğine var gücüyle bir yumruk indirdi.

Brenna bayıldı.

"Canavar!" diye bağırdı Jenny. "Barbar herif!" Bir kez daha vurmak için davrandıysa da, karşısındaki dev bu kez bileğini acıtarak sıkıca tuttu, yukarı kaldırıp büktü. "Şeytan!" diye bağırdı Jenny, acı içinde kıvranıyordu, adamın incikleri-ne bir tekme attı. "Şeytanın dölü! Masumların-"

"Seni-" diye kükredi Royce Westmoreland, saldırganını belinden kavrayıp dizleri üstüne çökertti, bu sırada hâlâ kızın bileğini havada tutmuş büküyordu. Ama hata ediyordu; çünkü Jenny ayağındaki botla bir kez daha vurdu ona, Royce kasığına yediği tekmeyle yere seriliyordu az kalsın.

"Seni küçük fahişe!" diye kükredi; şaşkınlık, acı ve öfkeden Jenny'yi kollarından düşürdü. Sonra kızı peçesinden tutup saçlarını kavradı, başını geriye itti. "Kımıldama!" diye kükredi.

Sanki doğa bile ona itaat etmişti; tutsakların acı dolu inildileri kesilmiş, askerlerin çıkardığı metalik sesler durmuş, büyük meydana olağandışı, ürkütücü bir sessizlik çökmüştü. Jenny'nin nabzı çılgın gibi atıyor, saç derisi acıyordu. Gözlerini sımsıkı kapayıp Kurt'tan büyük olasılıkla kendisini öldürecek bir yumruğun gelmesini bekledi.

Ama yumruk gelmedi.

Hem korkudan, hem de yenemediği bir meraktan ilk kez gözlerini açıp baktı ve 'Onun Yüzü'nü gerçekten gördü Jenny. Karşısında dikilen bu şeytanın görüntüsü, Jenny'yi dehşet içinde bağırttı nerdeyse: Adam çok iriydi. Devasaydı. Saçları siyahtı, siyah pelerini arkasında dalgalanıyor, rüzgârda ürkütücü bir biçimde uçuşuyordu. Ateşten yükselen alevler ona gerçek bir şeytan görünümü veren gölgeler düşürerek, onun şahini andıran kara yağız çehresinde raks ediyor, tuhaf gözlerinde alev alev yanıp, bu gözler adamın sakallı, bitkin yüzünde dökme gümüş renginde kömür taneleri gibi parlayana dek onları ısıtıyordu. Geniş omuzları, geniş göğsü ve adaleli kollarıyla Herkül'ü andırıyordu. Jenny bir bakışta bu adamın yapmakla suçlandığı alçakça işleri gerçekten de yapabileceğini anladı.

Cesur bir şekilde ölün! Çabuk ölün!

Jenny başını çevirip dişlerini adamın kalın bileğine geçirdi.

Adam elini kaldırmadan önce, onun kor gibi yanan gözlerinin bir an büyüdüğünü gördü Jenny, sonra bu el öyle bir şiddetle yanağına indi ki, kızın başı kırılırcasına öbür yana

döndü, Jenny dizleri üstüne düştü. Sonra kendini koruma içgüdüsüyle tortop oldu, gözlerini sımsıkı kapayıp ölümcül darbeyi bekledi; titreyen vücudunun her zerresinden çıkan dehşet duygusu, onun korktuğunu ele veriyordu.

Tepesinde dikilen dev konuştu yine; ama gazabını gizlemek için kendini zorladığından, adamın sesi bu kez daha ürkütücü çıkıyordu: "Sen ne yaptığını sanıyorsun kahrolası!" diye kükredi Royce kardeşine. "Başka derdimiz yok sanki! Adamlar hem aç hem de yorgunlar; sen de tutmuş onların hoşnutsuzluklarını körüklemek için buraya iki kadın getiriyorsun!"

Kardeşi cevap vermeden önce, Royce öteki adama dönüp kendilerini yalnız bırakmasını emretti sert bir sesle. Sonra bakışları ayaklarının dibinde yüzükoyun yatan kadınlara takıldı; biri ölü gibi baygın yatıyordu, öteki ise tortop olmuştu. O kadar çok titriyordu ki, sanki sancı içinde kıvranıyormuş gibi sarsılıyordu bedeni. Nedense titreyen kız, baygın yatan kızdan daha çok sinirlendirdi Royce'u. "Kalk!" diye bağırıp botuyla kızı dürttü. "Bir dakika önce cesurdun, şimdi ayağa kalk!"

Jenny yavaşça düzeldi, elini yere dayayıp hantal bir biçimde sendeleyerek doğruldu. O böyle dengesini bulamadan sallanırken, Royce erkek kardeşine döndü tekrar: "Bir cevap bekliyorum Stefan!"

"Eğer bana bağırmayı kesersen sana bir cevap vereceğim. Bu kadınlar-"

"Rahibe!" dedi Royce, gözleri birden Jenny'nin boynunu saran siyah yakalıktan sarkan haçın üstüne çakıldı. Öğrendiği bu gerçek karşısında dili tutuldu. "Allah'ın belası, fahişe olarak rahibeleri mi getirdin buraya?"

"Rahibe mi!" deyip nefesini tuttu Stefan şaşkınlık içinde.

"Fahişe mi!" diye hırıldadı Jenny, öfkeden deliye dönmüştü. Jenny'yle kardeşini fahişe niyetine kullansınlar diye adamlarına verecek kadar tanrıtanımaz olamazdı bu adam.

"Bu budalalığın yüzünden seni öldürebilirim Stefan, o yüzden bana-"

"Sana onların kim olduklarını söylediğim zaman daha farklı düşüneceksin," dedi Stefan, korku dolu bakışlarını Jenny'nin gri rahibe elbisesiyle haçından kaçırırken. "Karşında duran hanım, sevgili kardeşim," diye duyurdu yeniden kıvılcımlanan neşesiyle, "Lord Merrick'in en büyük çocuğu, sevgili kızı Lady Jennifer!"

Royce gözlerini kardeşine dikti, elleri iki yanında, küçümseyen bakışlarla Jenny'nin kirli yüzünü süzdü. "Ya seni kandırdılar Stefan ya da bu ülkede aslı olmayan söylentiler dolaşıyor; çünkü Merrick'in kızının eşsiz güzellikte olduğu söylenir."

"Hayır, kandırılmadım. Bu kız onun kızı, kendi ağzından duydum."

Royce, Jenny'nin titreyen çenesini baş parmağıyla işaret parmağı arasına alıp ateşin ışığında kızın kirli yüzünü inceledi. Kaşları çatılmış, dudakları sevimsiz bir tebessümle büzülmüştü. "Güzellik dediğin bu mu?" diye sordu kasıtlı, aşağılayıcı bir alayla. "İskoçya'nın pırlantası bu mu?

Sözlerinin kızı öfkelendirdiğini kızın bir öfke parıltısı geçen yüzünden anladı. Jenny kendini ondan kurtarmaya çalışırken. Ama bu cesaret Kurt'u etkileyeceğine sinirlendirdi. Zaten Merrick adıyla ilgili her şey onu sinirlendiriyordu. Bu yüzden Jenny'nin solgun, kirli yüzünü tutup kendininkine yaklaştırdı tekrar. "Cevap ver bana!" diye bağırdı korkunç bir sesle.

Nerdeyse bir isteri nöbeti geçirmek üzere olan Brenna, Jenny'nin aslında kendisine ait bir suçu kabullendiğini sandı. Ablasının giysisine tutunarak doğruldu. Önce sendeleyerek durmaya çalıştı, sonra kendini tamamıyla Jenny'nin sağına yasladı; bu halde tıpkı yapışık ikizlere benziyorlardı.

"Jenny'ye demiyorlar onu!" dedi ince sesiyle; sanki Jenny'nin sessizliği sürerse önlerinde duran bu korkunç devden korkunç bir ceza alacaklardı. "Bana-bana diyorlar."

"Sen kimsin kahrolası?" diye sordu Royce öfkeyle.

"Hiç kimse değil!"diye patladı Jenny. Brenna'nın bir Merrick değil de rahibe olduğuna inanırlarsa, onu salıvereceklerine dair umudu da kırılmıştı artık. "Bu kız Belkirk Manastırı'ndan Rahibe Brenna sadece!"

"Doğru mu bu?" diye sordu Kurt, Brenna'ya.

"Evet!"diye bağırdı Jenny.

"Hayır," diye fısıldadı Brenna uysalca.

Royce Westmoreland yumruklarını sıkıp bir an gözlerini kapadı. Olanların tam anlamıyla bir kâbus olduğunu düşündü. İnanılmaz bir kâbus. Zorunlu bir yürüyüşün ertesinde, ne yiyeceği ne barınacak bir yeri ne de sabrı kalmıştı. Yetmezmiş gibi başına bir de bunlar çıkmıştı. Şimdi bu iki korkmuş kadının hiçbirinden mantıklı, doğru bir cevap alamıyordu. Uykusuz geçen üç gün ve üç gecenin ardından çok yorgun ve bitkin olduğunu hissetti birden. Bitkin yüzüyle alev alev yanan gözlerini Brenna'ya çevirdi. "Eğer bir saat daha hayatta kalmak istiyorsan," diye başladı. Bu iki kadından en kolay korkutulanın, bu yüzden de yalan söyleme ihtimali en düşük olanının Brenna olduğunu anlamıştı haklı olarak. "Şimdi bana gerçeği söylersin." Delici bakışları Brenna'nın korkudan büyümüş ela gözlerine saplanıp onları hapsetti. "Sen Lord Merrick'in kızı mısın, değil misin?"

Brenna yutkundu; ama titreyen dudaklarını açıp tek kelime edemedi. Bozguna uğramış bir halde düştü, başını öne eğip "evet" anlamında salladı uysalca. Aldığı cevaptan memnun kalan Royce nazik rahibenin elbisesine ölüm saçan gözlerle baktı.

Sonra o kaba emirlerinden birini vermek için kardeşine döndü. "Bunları bağlayıp bir çadıra koyun. Arik de başlarında nöbet tutsun. Sabaha ikisini de canlı istiyorum, sorgulamaya yarın devam edeceğim."

Sabaha ikisini de canlı istiyorum, sorgulamaya yarın devam edeceğim... Bu sözler, bir çadırda Brenna'nın yanında yatan Jenny'nin karmakarışık zihninde yankılandı durdu. Elleriyle ayakları deri kayışlarla bağlı yatarken çadırın tepesindeki aralıktan bulutsuz, yıldızlı gökyüzünü seyretti. Yorgunluğu korkusuna galip gelinceye kadar Kurt'un nasıl bir sorgulama yapacağını düşündü. Acaba sorularının cevabını

almak için ne tür işkenceler uygulayacaktı, hem nasıl cevaplar almayı bekliyordu? Ertesi gün yaşamlarının sona ereceğinden emindi Jenny.

"Jenny," diye fısıldadı Brenna titrek bir sesle, "Kurt bizi yarın öldürmeyi planlamıyordur, değil mi?

"Hayır," diye yalan söyledi Jenny kendinden emin bir tavırla.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Görünüşe göre Kurt'un kampında hayat gökyüzünde son yıldız kaybolmadan başlıyordu. Ama Jenny bütün gece boyunca sadece bir saat uyumuştu. Hafif, ince örtünün altında titreyerek gözlerini koyu mavi gökyüzüne dikmiş, önce hatalarını affetmesi, sonra bir gün önce gün batımında o budalaca tepeye çıkma fikrinin kaçınılmaz sonuçlarından Brenna'yı koruması için Tanrı'ya yalvarmıştı.

Dışarıda erkeklerin dolaşırken çıkardıkları gürültü artınca , "Brenna," diye fısıldadı Jenny, bu sesler kampta hayatın başladığına işaret ediyordu, "uyandın mı?"

"Evet."

"Kurt bize soru sorduğunda cevapları ben vereyim, olur mu?"

"Tamam," dedi Brenna, sesi titriyordu.

"Neyi öğrenmek istediğini tam olarak bilmiyorum; ama sanırım ona söylememiz gereken bir şeyi öğrenmek istiyor. Bakarsın bir soruyu niye sorduğunu tahmin edip onu yanıltabilirim."

İki adam onları çözmeye geldiğinde gökyüzü kızarmaya yeni başlamıştı. Adamlar kızları çözüp büyük meydanın kenarındaki çalılıkta birkaç dakikalık bir mahremiyet bahşettiler onlara. Sonra Jenny'yi tekrar bağlayıp Brenna'yı Kurt'un karşısına çıkarmak için götürdüler. Onların niyetini anlayan Jenny "Durun," dedi derin bir nefes alarak. "Beni götürün, lütfen. Kız kardeşim... şey... pek iyi değil."

Adamlardan biri Jenny'ye insanın kanını donduran bir bakış atıp yürüdü. Boyu nerdeyse iki metreden fazla olan bu dev, Arik denen o devasa efsaneden başkası olamazdı. Öteki nöbetçi Brenna'yı götürüp kapı yerine geçen örtünün açık olduğu çadırdan içeriye soktu. Jenny elleri arkasında bağlı halde kamptaki adamların ortasından geçerken, onların kendisine nasıl şehvet dolu bakışlarla baktıklarını gördü.

Brenna yarım saat sonra geri geldi; ama onu beklerken geçen süre Jenny'ye asır gibi gelmişti. Brenna sorgulama boyunca işkence görmüşe benzemiyordu, bunu fark edince Jenny'nin üstünden büyük bir yük kalktı sanki.

Nöbetçi gidince "İyi misin?" diye sordu Jenny kız kardeşine endişeyle, "sana zarar vermedi, değil mi?"

Brenna yutkunup başını iki yana salladı, aynı anda gözyaşlarına boğuldu. "Hayır," diye ağladı kendini kaybetmiş bir halde. "Bana çok kızdı; çünkü dur-dur-madan ağladım. Çok korktum Jenny; o kadar büyük, o kadar ürkütücü ki, bi-bir türlü durduramadım göz yaşlarımı. Bu da onu da-daha fazla kızdırdı sadece."

"Ağlama," diyerek onu yatıştırmaya çalıştı Jenny. "Geçti," diye yalan söyledi. Sonra artık ne kadar kolay yalan söyleyebildiğini fark etti üzüntüyle.

Stefan Royce'un çadırının örtüsünü itip içeriye girdi.

"Tanrım, tıpkı bir peri kızı," dedi biraz evvel çadırdan ayrılan Brenna'yı kastederek. "Rahibe olması ne büyük talihsizlik."

"Rahibe değil," dedi Royce öfkeyle. "O kadar ağlayıp zırlaması arasında 'rahibe adayı' olduğunu söyleyebildi."

"Nasıl yani?"

Royce Westmoreland savaş meydanlarında pişmiş bir askerdi; temel din bilgisi kurallarını bildiği bile söylenemezdi. Çocukluğundan beri bütün dünyası ordu olmuştu; bu yüzden Brenna'nın gözyaşları içinde yaptığı açıklamayı, o asker dilinde şöyle anlamıştı:

"Yanlış anlamadıysam, rahibe adayı henüz eğitimini tamamlamamış, hizmetinde olduğu Lord'una bağlılık yemini etmemiş gönüllü kişi anlamına geliyor."

"Doğruyu söylediğine inanıyor musun?"

Royce yüzünü ekşitip birasını yudumladı. "Yalan söyleyemeyecek kadar korkmuştu. Dolayısıyla konuşamayacak kadar da korkmuştu."

Stefan gözlerini kıstı. Ya kıskançlıktı bunun sebebi ya da kardeşinin asıl öğrenmesi gereken şeyi öğrenmekte başarılı olamaması. "Tabii sert bir şekilde sorgulanamayacak kadar da güzeldi?" dedi.

Royce küçümseyen gözlerle baktı kardeşine; ama zihni başka bir meseleyle meşguldü. "Merrick Kalesi'nin ne kadar sağlam olduğunu, bir de arazinin yapısını bilmek istiyorum. Öğrenebileceğimiz her şey işimize yarayacaktır. Yoksa dün Merrick'i tanımak için çıktığın keşif gezisine kaldığın yerden devam edersin." Elindeki maşrapayı sert bir şekilde masanın üstüne bıraktı. "Kız kardeşini getirin bana," dedi bir ölüm fermanını imzalar gibi kararlı bir sesle.

Arik adlı dev çadıra girince Brenna dehşet içinde geri geri kaçtı. Sanki adamın her adımında yer sallanıyordu. "Hayır, lütfen," dedi zavallı bir tavırla, "beni tekrar onun karşısına çıkarmayın."

Oysa Arik, Brenna'ya bakmadı bile, Jenny'ye doğru yürüdü; kocaman eliyle kızın kolunu kavrayıp Jenny'yi ayağa kaldırdı. Arik'in savaş baltasının büyüklüğüne dair efsane hiç de abartılmamış, diye düşündü Jenny, sinirleri bozulmuştu. Baltanın sapı bir ağaç dalı kadar kalındı.

Kurt çadırının içinde volta atıp duruyordu; Arik, Jenny'yi içeriye itince birden durdu. Jenny, elleri arkasında bağlı, gururla dikilirken, Kurt duman rengi gözlerini onun üstünde gezdirdi. Jenny'nin yüzünden hislerini okumak mümkün değildi; ama adam kendine küstahça bakan mavi gözlerde saklı o küçümsemeyi görünce şaşırdı. Tek bir gözyaşı izi yoktu bu gözlerde, hor görme vardı. Birden Merrick'in en büyük kızı hakkında duyduklarını hatırladı. Onun küçüğüne "İskoçya'nın Pırlantası" diyorlardı. Ama bu kız soğuk, gururlu bir vâristi;

son derece zengin bir çeyizi, son derece soylu bir soyla kan bağı olan, hiçbir erkeğin dokunamayacağı bir kız. Sonra bu kızın kendisine edilebilecek tek evlenme teklifini reddeden, bu yüzden babası tarafından manastıra gönderilen sıradan bir kız olduğu söyleniyordu. Yüzünde onca kir varken Jenny'nin güzellikten ne kadar uzak bir kız olduğunu anlamak imkânsızdı; ama kız kardeşinin melek güzelliğiyle iyi huyuna sahip olmadığı kesindi. Öteki kız zavallı bir halde ağlayıp durmuştu, bu kız ise gözlerini dikmiş ona bakıyordu. "Tanrım, siz gerçekten kardeş misiniz?"

Jenny başını daha da dikleştirdi. "Evet."

"Çok şaşırtıcı," dedi Kurt alaylı bir sesle. "Öz kardeş misiniz?" diye sordu birden sanki kafası karışmış gibi. "Cevap ver bana!" diye kükredi Jenny'nin inatçı sessizliği karşısında.

Göründüğünden daha çok korkmuş olan Jenny, birden Kurt'un ona işkence edebileceğini ya da şeceresiyle ilgili zararsız sorularla başlayan bu sorgulama sonunda onu öldürtebileceğini düşündü. "Üvey kardeşiz," diye itiraf etti; sonra birden beliren küstahça bir cesaret duygusu korkusuna baskın çıktı. "Ellerim böyle arkamda bağlıyken hiçbir şeye dikkatimi veremiyorum. Hem gereksiz bir şey bu, hem de canımı yakıyor."

Adam, "Haklısın," dedi kasıtlı bir kabalıkla. Jenny'nin kasığına indirdiği tekmeyi hatırlamıştı. "Aslında *ayaklarını* bağlamak gerek senin."

Sesinden canının yanmış olduğu o kadar belliydi ki, Jenny memnuniyetle gülümsedi. Royce gözlerine inanamadı. Koca koca adamlar, savaşçılar onun karşısında korkudan titriyorlar; ama bu küçük kız kibirli duruşu, inatçı çenesiyle onu küçümsemekten zevk alıyordu. Merakı da sabrı da uçtu gitti birden.

"Yeterince kibarlık ettik," dedi sert bir sesle, bir yandan usulca ona yaklaşıyordu.

Yüzündeki neşe silinen Jenny bir adım geriledi; sonra korkmadığını göstermek için durdu.

"Sorularıma cevap istiyorum. Babanın Merrick Kalesi'nde kaç silahlı adamı var?"

"Bilmiyorum," dedi Jenny renk vermeyen bir sesle. Sonra o cesur duruşunun fiyakasını bozan ihtiyatlı bir adım daha attı geriye doğru.

"Baban üstüne yürüyeceğimi düşünüyor mu?"

"Bilmiyorum."

"Sabrımı zorluyorsun," dedi Kurt kadife gibi ama uğursuz bir sesle. "Bu soruları senin yerine tatlı, küçük kardeşine sormamı ister misin?"

Bu tehdit işe yaradı; Jenny'nin yüzündeki kibirli ifade yerini umutsuzluğa bıraktı. "Babam ona saldıracağını neden düşünmesin ki? Yıllardır saldıracağın söylenip duruyor zaten. Şimdi bunun için bahanen de var! Zaten bahaneye ihtiyacın yok." Kurt tekrar üzerine yürümeye başlayınca, korkusu mantığını aşan Jennifer bağırdı: "Hayvansın sen! Masum insanları öldürmekten *zevk* alıyorsun!" Kurt söyleneni inkâr etmeyince, Jenny korkudan içindeki her şeyin kırılıp döküldüğünü sandı.

Adam, "Eh, bunu bildiğine göre," dedi son derece tehlikeli, yumuşak bir sesle, "babanın kaç tane silahlı askeri olduğunu söylersin artık."

Jenny çabucak bir hesap yapıp babasının en az beş yüz askerinin kalmış olabileceğini varsayarak, "İki yüz," dedi.

"Seni aptal, düşüncesiz budala seni!" diye tısladı Royce, Jenny'yi kollarından tutup sarsarken. "Seni çıplak elle ikiye bölebilirim, hâlâ yalan mı söylüyorsun bana?"

"Ne yapmamı bekliyordun?" diye bağırdı Jenny, tir tir titriyordu; ama yine de inadından vazgeçmiyordu. "Öz babamı ele vermemi mi?"

"Bu çadırdan çıkmadan önce," diye başladı Kurt, "bana babanın planlarıyla ilgili ne biliyorsan söyleyeceksin. Ya kendi rızanla söylersin ya da ben sana söyletmesini bilirim."

"Kaç adam topladığını bilmiyorum," diye bağırdı Jenny çaresiz bir tavırla. "Doğru söylüyorum," diye ekledi hemen. "İki yıl oldu, düne kadar babamı görmedim. Zaten ondan önce de benimle pek konuşmazdı."

Bu cevap Royce'u öyle şaşırttı ki, adam Jenny'ye bakakaldı. "Niye?" diye sordu.

"B-ben onun istediği gibi bir evlat olamadım," diye itiraf etti Jenny.

"Anlayabiliyorum," dedi adam, sözünü esirgemeden. Şimdiye kadar tanışma talihsizliğine uğradığı en inatçı kadın olduğunu düşünüyordu Jenny'nin. Sonra birden, onun aynı zamanda şimdiye kadar gördüğü en yumuşak, en davetkâr dudaklara, en mavi gözlere de sahip olduğunu fark etti.

"Baban yıllarca seninle konuşmamış, seni en küçük bir ilgiden mahrum bırakmış, sense tutmuş onu benden korumak için yaşamını tehlikeye atıyorsun, öyle mi?"

"Evet."

"Niye?"

Jenny'nin bu soruya verebileceği pek çok doğru ve kendi can sağlığı açısından daha güvenli cevabı vardı; ama öfkeyle acı zihnini uyuşturmuştu. "Çünkü," dedi yine tek düze, renksiz bir sesle," senden tiksiniyorum, seninle ilgili her şeyden iğreniyorum."

Royce ona baktı. Jenny'nin bu kibir dolu cesareti karşısında öfke, şaşkınlık, hayranlık arasında bir yerde kalmıştı. Onu oracıkta öldürebilirdi; ama o zaman aradığı cevapları bulamazdı. Onunla nasıl baş edeceğini bilemediği için alt üst olmuştu. O sırada onu boğazlayıvermek çok hoşuna giderdi; ama bu söz konusu bile olamazdı. Ne olursa olsun, Merrick'in kızları onun tutsağıydı, bu durumda Merrick hiç karşı koymadan teslim olabilirdi ona. Bu yüzden sadece "Çık dışarı," dedi Jenny'ye.

Huzurunda bulunmaktan nefret ettiği bu adamın yanından ayrılmak için başka bir emir beklemeyen Jenny, çadırın ağzına doğru gitti uçarcasına. Ama çadırın ağzındaki ağır örtü açık değildi. Durdu.

"Çık dışarı dedim!" diye uyardı onu Royce yine uğursuz bir sesle. Jenny ona döndü.

"İnanın bunun için can atıyorum," dedi. "Ama çadır bezlerinin içinden yürüyüp gitmek bir yeteneğim yok."

Royce tek kelime etmeden yürüyüp örtüyü kaldırdı. Sonra aşağılayıcı bir alayla aşağıya eğilip Jenny'yi selamladı. "Eminize amadeyim hanımefendi. Eğer bizimle kaldığınız süre boyunca sizi hoşnut etmek için yapabileceğim bir şey olursa, bunu bana bildirmekten çekinmeyeceğinizi ümit ederim," dedi iyice şaşıran Jenny'ye.

"O halde ellerimi çözün," dedi Jenny bu yapmacık kibarlığa mukabil.

"Hayır," diye kestirip attı Royce. Örtü kapanırken Jenny'nin sırtına çarptı. Jenny öfkeli, şaşkın bir halde ilerlerken hafif bir çığlık attı. Görünmeyen bir el ağzını kapatmış, kolunu kavramıştı. Ama bu, Kurt'un çadırının etrafında bekleyen bir düzine nöbetçiden biriydi sadece.

Jenny çadıra döndüğünde, Brenna yalnız kaldığı için korkudan kül gibi olmuştu çoktan. "Ben iyiyim, çok iyiyim, gerçekten," dedi Jenny, kendini beceriksizce yere bırakırken.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kurt'un adamalarının hâlâ kamp yapmakta olduğu vadide, o gece belirli aralıklarla ateşler yandı. Elleri arkasında bağlı olarak çadırın ağzında dikilen Jenny, adamların yaptıklarını düşünceli bir şekilde izledi. "Eğer kaçarsak Brenna-" diye söze başladı.

"Kaçarsak mı?" diye sordu kız kardeşi, hayretten ağzı açık kalmıştı. "Kutsal Meryem aşkına, nasıl kaçabiliriz ki buradan?"

"Bilmiyorum; nasıl kaçarsak kaçalım ama bir an evvel kaçalım. Dışarıda bazı askerlerin konuşmalarını duydum. Babamın teslim olması için bizi kullanacaklarmış."

"Teslim olur mu?"

Jenny dudağını ısırdı. "Bilmiyorum. Bir zamanlar, yani daha Alexander Merrick'e gelmeden önce, akrabalarım benim canımın yandığını görmektense silahlarını bırakmayı tercih ederlerdi. Ama artık beni umursamıyorlar."

Brenna, Jenny'nin sesindeki kırgınlığı fark etti, onu teselli etmeyi çok isterdi ama, Alexander'ın Merricklileri küçük hanımlarına nasıl düşman ettiğini o da biliyordu. Jenny Merricklilerin umurunda bile *değildi* artık.

"Seni gerçekten seviyorlar; ama neye karar verecekleri-ni bilmek çok zor, Babamın onların üstünde ne kadar etkili olacağını bilmek de. Ama hemen kaçabilirsek, herhangi bir karar verilmeden Merrick'e varırız. Bunu mutlaka yapmamız gerek."

Yolları üstündeki engellerden Jenny'nin gözünü en çok korkutanı Merrick'e dönüş yolculuğuydu. Hesabına göre, bulundukları yerden Merrick'e atla gitmek iki gün sürerdi. Yolda geçirecekleri her saat onlar için tehlike arz ediyordu. Her tarafta haydutlar kol geziyordu, yalnız başına dolaşan iki kadına saldırmak ise mert erkeklerin bile hoş karşıladığı bir şeydi. Yollar kesinlikle güvenli değildi. Hanlar da öyle. Güven içinde kalabilecekleri yegâne yerler, bütün dürüst, saygıdeğer yolcuların da kalmayı tercih ettiği manastırlardı.

"Bir sorunumuz var, ellerimiz bağlıyken kaçamayız," diye yüksek sesle devam etti Jenny. Bir yandan da hummalı bir çalışmaya girişen askerlere bakıyordu. "Yani bu durumda ya onlara ellerimizi çözdürteceğiz ya da yemek vaktinde ormana kaçacağız. Yemek vaktinde ellerimizi çözüyorlar biliyorsun. Ama eğer yemekte kaçarsak, tepsilerimizi almaya gelir gelmez fark ederler yokluğumuzu. Biz de pek uzağa gidememiş oluruz. Ama önümüzdeki bir iki gün içinde başka kaçış yolu bulamazsak, büyük ihtimalle bu yolu deneriz," dedi gülümseyerek.

"Ormana varınca ne yapacağız?" diye sordu Brenna, gece yarısı ormanda yalnız kalmaktan duyduğu korkuyu cesurca gizliyordu.

"Bilmiyorum, adamlar bizi bırakıncaya kadar bir yere saklanırız herhalde. Ya da onları yanıltabiliriz, kuzeye gideceğimize doğuya gittiğimizi sanmalarını sağlayabiliriz. Eğer iki de at çalabilirsek, onları geçme şansımız artacaktır. Atlar saklanmamızı zorlaştırsa bile... Önemli olan ikisini birden yapabilmek. Hem onlardan saklanmamız, hem de onları geçmemiz gerekecek."

"Peki nasıl yapacağız?" diye sordu Brenna, düşünmekten alnı kırış kırış olmuştu.

"Bilmiyorum; ama deneyeceğiz." Düşünceleri içinde kaybolmuş olan Jenny, askerlerden biriyle konuşmayı bırakıp ilgiyle kendisini izleyen uzun boylu, sakallı adama baktı; ama onu fark etmedi bile. Ateşler sönmeye yüz tutmuş, nöbetçi ise kızların tepsilerini alıp ellerini yine bağlamıştı. Kızlara

gelince, mantığa aykırı birçok kaçış yolu üzerinde düşünmelerine rağmen , doğru dürüst bir plan yapamamışlardı.

"Burada böyle gönüllü rehineler gibi Kurt'un bizi kendi çıkarı için kullanmasını bekleyemeyiz," diye patladı Jenny o gece yan yana yatarken. "Kaçmak zorundayız."

"Jenny, Kurt'un bize ne yapacağını düşündün mü hiç, eğer-" dilinin ucuna kadar gelen kelimeyi yutup lafı değiştirdi ve "bizi yakalarsa?" diye sordu Brenna.

Biraz düşünüp "Bizi öldüreceğini sanmıyorum," dedi Jenny kendinden emin bir tavırla. "Ölürsek bir işine yaramayız. Babamız teslim olmadan önce bizi görmek isteyecektir. Kont'un bizi canlı teslim etmesi gerekir ona, yoksa babamız onu parçalara ayırır," dedi Jenny. Royce'u Kurt olarak değil de Claymore kontu olarak düşünmenin daha iyi, daha az korkutucu olduğunu düşünerek.

"Haklısın," dedi Brenna, sonra hemen uykuya daldı.

Ama Jenny sakinleşip de uyuyabilene kadar aradan birkaç saat geçti. Dışardan bakıldığında cesur ve kendinden emin görünse de, aslında hayatında hiç korkmadığı kadar korkuyordu. Brenna için, kendisi için, bütün Merrickliler için korkuyordu; üstelik nasıl kaçacakları konusunda en ufak bir fikri yoktu. Tek bildiği, kaçmayı denemek zorunda olduklarıydı.

Kurt yakaladığı takdirde onları öldürmeyebilirdi, bu oldukça yüksek bir olasılıktı. Ne var ki onların bu hareketine misilleme olarak öldürtebileceği başka erkek kurbanlar vardı adamın elinde, bunun düşüncesi bile Jenny'nin tüylerini ürpertmeye yetiyordu. Birden Royce'un esmer çehresi canlandı gözünde; en az iki haftalık, gür, kara sakallarla kaplı bir yüz. Sonra, bir gece önce içlerinde kamp ateşinin harelerinin oynaştığı o duman rengi gözlerdeki bakışları anımsayıp titredi. Bugün ise o gözler, fırtınalı, hırçın gündeki gri gökyüzünün rengindeydi. Sonra bir de, o gözlerin Jenny'nin dudaklarına takılıp derinliklerindeki ifadenin değiştiği, bu tarifi imkânsız değişikliğin Royce'u her zamankinden daha tehditkâr yaptığı o an vardı. Onu bu kadar ürkütücü yapan kara sakalıydı. Çünkü sakalı yüz hatlarını gizliyor, dedi Jenny, kendini buna

inandırmak istercesine. Bu kara sakal olmasa, otuz beş-kırk yaşlarında herhangi bir orta yaşlı adam gibi görünecekti. Acaba kaç yaşındaydı? Jenny daha üç-dört yaşında bir çocukken duymuştu Kurt efsanesini, o halde adam oldukça yaşlı olmalıydı! Royce'un yaşlı olduğunu fark edince içi rahatladı. Onu böyle ürkütücü yapan kara sakalı, diye düşündü tekrar. Sakalı, ürkütücü uzunluktaki boyuyla iri yapısı, bir de tuhaf, duman rengi gözleri.

Sabah olmuştu; ama Jenny hâlâ gerçekten uygulanabilecek bir plan yapamamıştı. Bu öyle bir plan olmalıydı ki, hem çok hızlı gitmelerini, hem saklanmalarını, hem de haydutların ya da daha beterlerinin saldırılarından korunmalarını sağlamalıydı. "Keşke birkaç erkek giysimiz olsaydı," dedi. Bunu ilk kez söylemiyordu. "O zaman hem kaçma hem de istediğimiz yere varma şansımız aha fazla olurdu."

"Nöbetçimizden kendi elbisesini ödünç vermesini isteyemeyiz," dedi Brenna biraz umutsuz bir tavırla, korku onun o yumuşak tabiatını ele geçirmişti. "Keşke dikiş kutum yanımda olsaydı," diye ekleyip kahırla içini çekti. "O kadar gerginim ki sakin bir şekilde oturamıyorum. Üstelik elimde iğne olunca daha iyi düşünürüm. Sence nöbetçimizden bana bir iğne getirmesini istesem kibar bir şekilde, getirir mi?"

"Biraz zor," dedi Jenny dalgın dalgın, bir yandan giysisinin kenarlarındaki iplikleri koparıyor, bir yandan da etrafta yırtık pırtık asker elbiseleriyle dolaşan adamlara bakıyordu. Bu dünyada iğne ipliğe ihtiyacı olan birileri varsa, onlar da bu askerlerdi. "Hem sonra iğneyle ne-" Jenny'nin sesi birden kesildi; ama sevinçten havalara uçacaktı nerdeyse. Ağır ağır Brenna'ya dönerken yapabildiği tek şey yüzündeki coşku dolu tebessümü bastırmak oldu sadece. "Brenna," dedi elinden geldiğince sakin bir sesle, "nöbetçiden sana iğne iplik getirmesini istemekte kesinlikle haklısın. Adam nazik birine benziyor, seni sevimli bulduğunu da biliyorum. Niye onu çağırıp bize iğne getirmesini istemiyorsun?"

Brenna çadırın ağzına gidip nöbetçiye doğru yaklaşırken Jenny bekledi, için için güldü. Brenna'ya planını açıklaya-

caktı; ama şimdi değil. Çünkü Brenna yalan söylemeye kalksa, yüzü onu ele verirdi.

"Orada başka bir nöbetçi var, onu da hiç tanımıyorum," dedi Brenna hayal kırıklığı içinde, bu sırada adam da ona doğru yaklaşıyordu. "Nazik nöbetçiyi almaya göndereyim mi onu?"

"Tabii ki," dedi Jenny sırıtarak.

Nöbetçi, Sir Eustace'a hanımefendilerin kendisini görmek istediğini söylediğinde, Sir Eustace Royce ve Stefan'la birlikte bazı haritaları inceliyordu. "Bunun kibrinin sonu yok mu?" diye bağırdı Royce, Jenny'yi kastederek. "Ayak işlerine baktırmak için bile nöbetçi gönderiyor, bizimki de onun emirlerini yerine getirmek için koşturuyor." Azarlamayı bitirip "Seni mavi gözlü, kirli suratlı olanı gönderdi buraya, değil mi?" diye sordu kısaca.

Sir Lionel kıs kıs gülüp başını iki yana salladı. "Benim gördüğüm yüzlerin ikisi de *temizdi* Royce; ama benimle konuşan yeşil gözlüydü, mavi değil."

"Ah, anlıyorum," dedi Royce alaylı bir ifadeyle, "seni nöbet yerinden alıp buraya getiren Kibir değil, Güzellik. Ne istiyormuş?"

"Bana söylemedi, Eustace'ı istiyormuş, öyle dedi."

"Git nöbet yerinde bekle. Ona da beklemesini söyle," diye kestirip attı Royce.

"Royce onlar çaresiz iki kadın sadece, başka bir şey değil," diye hatırlattı şövalye, "hem de küçükler. Üstelik onları Arik'le üçümüzden başkasına emanet edemiyorsun," dedi Royce'un hem özel, seçkin korumaları, hem de güvendiği arkadaşları olan şövalyeleri kastederek. "Sanki bizi alt edip kaçabilecek tehlikeli adamlarmış gibi onları bağlatıyorsun, başlarına da nöbetçi dikiyorsun."

"Ben kadın milletine güvenmem," dedi Royce dalgın dalgın ensesini ovuştururken. Aniden sandalyesinden kalktı. "Bu çadırın içinde durmaktan sıkıldım, ben de sizinle gelip ne istediklerini öğreneceğim," dedi.

"Ben de," dedi Stefan.

Jenny kontun geldiğini gördü. Adam hiç çaba harcamadan attığı uzun adımlarla uçarcasına onların çadırına doğru yaklaşıyordu. Sağında iki nöbetçi, solunda ise kardeşi vardı.

"Evet?" dedi Royce üç adamla birlikte onların çadırına girince. "Bu kez ne istiyorsunuz?"

Brenna korku içinde kıpırdandı, elini kalbinin üstüne koymuştu. Onu kızdırma suçunu üstüne almak için acele ederken yüzüne telaşlı bir masumiyet yerleşmişti. "B-ben çağırdım onu," dedi başıyla nöbetçiyi göstererek. "Sir Eustace'ı."

Royce sabırsızlıkla içini çekip gözlerini Jenny'den ayırdı, onun budala kız kardeşine dikti. "Niye böyle bir şey yaptığınızı bana söyleme zahmetinde bulunur musunuz acaba?"

"Evet."

Zavallı Brenna'nın söyleyebileceği tek şeyin bundan ibaret olduğunu anladı Royce. "Çok güzel, *söyle* öyleyse."

"Ben... Biz-" deyip katıksız bir zavallılıkla Jenny'ye baktıktan sonra yine atıldı: "Biz... Bize iğne iplik vermenizi istiyoruz."

Royce'un bakışları, iğneleri onun huzurunu bozmak için kullanma olasılığı en yüksek olan insana kaydı; ama Lady Jennifer Merrick ona daha seviyeli bir şekilde bakıyordu bugün, yüzünde yumuşak bir ifade vardı. Onun kendine olan güveninin, o gururlu duruşunun bu kadar çabuk söndüğünü gören Royce bir an pişmanlık duydu. "İğne mi?" diye sordu, kaşlarını çatıp Jenny'ye baktı.

"Evet," dedi Jenny; ne meydan okuyan ne de boyun eğen bir ifade vardı ses tonunda; kaderine boyun eğmiş gibi soğuk bir nezaket vardı sadece. "Günler uzamaya başladı; bizimse yapacak pek işimiz yok. Kız kardeşim Brenna dikiş dikerek oyalanabileceğimizi söyledi."

"Dikiş dikerek mi?" diye tekrarladı Royce, onları bağlatıp sıkı bir şekilde gözetim altında tuttuğu için kendinden iğrenmişti. Lionel haklıydı, Jenny alt tarafı genç bir kızdı; küçük, düşünmeden hareket eden, duygudan ziyade cesareti olan dik başlı bir kız. Onu fazla ciddiye almıştı; çünkü daha önce karşısına getirilen hiçbir tutsak kendisine vurmaya cesaret ede-

memişti. "Burayı ne sandınız siz, Kraliçe'nin salonu mu?" deyip sustu. "Bizde hiç o-" günün her saatini dikiş dikerek geçiren saray kadınlarının ıvır zıvırlarından birinin adını hatırlamaya çalıştı.

"Kasnak mı?" diye sordu Jenny aradığı kelimeyi bulmasına yardım etmek için.

Royce yüzünü buruşturarak baktı ona. "Maalesef hayır... hayır kasnak değil."

"Belki de küçük bir işleme çerçevesi?" dedi Jenny, kahkahasını bastırmaya çalışırken gözlerini masum masum açtı.

"Hayır!"

Royce'un gitmek için arkasına döndüğünü görünce, "İğne iplik kullanabileceğimiz *bir şey* olmalı," dedi Jenny çabucak. "Böyle hiçbir şey yapmadan beklersek her geçen gün biraz daha delireceğiz. *Ne* diktiğimiz hiç önemli değil. Ama eminim dikilmesi gereken bir şeyleriniz vardır-"

Royce etrafına bakındı; hem şaşırmış, hem memnun olmuş, hem de kuşkulanmıştı bu sözlerden sonra. "Yani bizim giysilerimizi *onarmak* mı istiyorsunuz?"

Onun bu sözlerini duyan Brenna'nın yüzüne masumane bir şaşkınlık ifadesi yerleşti; Jenny de kız kardeşi gibi bakmaya çalışarak: "Aslında elbise onarmayı düşünmemiştim..." dedi.

"Burada yüz terziyi bir yıl uğraştıracak kadar elbise var," dedi Royce kesin bir sesle, bir an kızların yiyip içtikleriyle yattıkları yerleri hak etmeleri gerektiğine karar vermişti. Bu işler böyleydi; elbise onarmak da kızlar için en uygun ödeme şekliydi. Godfrey'e dönüp "Konuyla ilgilen," dedi.

Önerisinin böyle inanılmaz bir şekilde sonuçlanmasına, yani sonunda düşmanla güçlerini birleştirmelerine şaşmış kalmıştı. Jenny bu işi yapmak istemiyormuş gibi görünmek için insan üstü bir gayret sarf etti; ama dört adam dışarıya çıkıp onları duyamayacak kadar uzaklaşınca kollarını kız kardeşine dolayıp Brenna'yı sımsıkı kucakladı. "Üç engelimizin ikisini aştık bile," dedi. "Ellerimiz serbest olacak, tebdil gezmemizi sağlayacak elbiselerimiz de."

"Tebdil mi?" diye başladı Brenna, ama Jenny'nin cevap vermesine gerek kalmadı, onun ne demek istediğini anlayan Brenna'nın gözleri büyüdü. Jenny yavaşça gülerek kız kardeşini bir daha kucakladı. "Erkek elbisesi," deyip kıkırdadı, "hem de *kendisi* teklif etti."

Bir saat içinde kızların çadırında üç küçük dağ yükselmişti; ikisi erkek elbiselerinden, üçüncüsü de kamptaki askerlere ait yırtık battaniyelerden oluşuyordu. Giysi yığınlarından biri tamamıyla Royce Westmoreland ile kardeşine, ötekisi de onun şövalyelerine aitti. Bu şövalyelerden ikisinin öyle pek iri olmadığını görünce Jenny'nin içine su serpildi.

Jenny ile Brenna mumun titrek ışığında gözlerini kısarak gece geç vakte kadar çalıştılar. Kaçmak için seçtikleri giysileri onarıp gözden ırak bir yere saklamışlardı çoktan. Şimdi Royce'un giysilerinin olduğu yığın üzerinde çalışıyorlardı özenle. "Sence saat kaç?" diye sordu Jenny, Royce'un gömleğinin kolunu tamamen kapanacak şekilde dikkatle dikerken. Yanı başında Royce'a ait başka giysiler de duruyordu. Hepsi de Jenny'nin bu yaratıcı değişikliklerinden nasiplerini almışlardı. Mesela aralarında maharetle dizleri daraltılmış, o kısımdan sonra ayak sokmak mümkün olmayan bir sürü kısa pantolon vardı. "On filandır herhalde," dedi Brenna ipliği ağzıyla keserken. "Sen haklıydın," dedi gülümseyip kontun gömleklerinden birini yukarıya kaldırırken. Gömleğin arkasına siyah iplikle bir kuru kafa üstüne çapraz kemikler işlenmişti. "Giydiği zaman bunu asla fark edemeyecek." Jenny bir kahkaha attı; ama Brenna birden derin düşüncelere daldı. "MacPherson'ı düşünüyordum," dedi sonra, Jenny ona kulak verdi; çünkü korkunun Brenna'yı esir almadığı zamanlar kızın kafası gerçekten çalışıyordu. "Bence MacPherson ile evlenmene artık gerek kalmayacak."

"Niye?"

"Çünkü baban, hiç şüphesiz Kral James'e haber verecek, belki Papa'ya da... Düşünsene, zorla manastırdan kaçırıldık, bu durum öyle bir velveleye yol açabilir ki, Kral James ordu-

sunu Merrick'e gönderir. Dolayısıyla, eğer Kral James yardımımıza koşarsa, MacPherson'a ihtiyacımız kalmaz, öyle değil mi?"

Jenny'nin gözlerinde bir umut ışığı parladı, sonra söndü bu ışık. "Gerçekten manastır ahalisinden sayıldığımızı sanmıyorum."

"Baban bunu bilmeyecek ki, sadece öyle olduğumuzu düşünecek, tabii başkaları da, bence."

Kaşları hayretle çatılmış halde çadırının dışında dikiliyordu Royce. Sonra bakışları kampın kenarındaki iki kadın rehinenin tutulduğu daha küçük çadıra takıldı. Eustace Lionel'den nöbeti yeni devralmış, bekliyordu. Çadır bezleriyle yerden sızan zayıf mum ışığı iki kadının da hâlâ ayakta olduğunu söyledi Royce'a. Şimdi ay ışığının aydınlattığı gecenin huzuruyla, Royce bugün kadınların çadırına gidiş sebebinin merak olduğunu itiraf etti kendine. Jenny'nin yüzünün temiz olduğunu duyar duymaz, o yüzü görmek için dayanılmaz bir merak hissetmişti içinde. İşte şimdi de gülünç bir şekilde onun saçının rengini de merak ettiğini anlıyordu. Kızın o hilal kaşlarına bakılırsa, saçı ya kumraldı ya da kahverengi. Kız kardeşi ise kesinlikle sarışındı; ama Brenna Merrick Royce'un ilgisini çekmiyordu pek.

Jennifer çekiyordu.

Bu kız, bütün parçalarının tamamlandığını görmek için beklemek zorunda olduğu bir bulmacaydı sanki; her parça ise bir öncekinden daha şaşırtıcıydı.

Royce'un yaptığı söylenen kötülükler hakkındaki beylik hikâyeleri mutlaka duymuş olması gerekirdi; ama yine de birçok erkeğin korktuğunun yarısı kadar korkmuyordu ondan bu kız. Bulmacanın ilk ve en şaşırtıcı parçası buydu işte; kız bir bütün olarak merak uyandırıcıydı. Cesareti ve korkusuzluğu da.

Sonra bir de gözleri vardı; büyük, büyüleyici gözler; Royce'un aklına kadifeyi getiren derinlikte masmavi gözler. Şaşırtıcı gözler. Uzun, kızıla çalan kirpiklerle süslü, korkusuzca bakan manalı gözler. Evet, kızın yüzünü görmek istemesine o gözler sebep olmuştu. Bugün o yüzü gördüğünde ise, Jenny'nin güzel olmadığı yolundaki söylentilere inanamamıştı.

Güzel kelimesi onu tanımlamıyordu. Hoş demek de uygun olmazdı; ama Jenny bugün çadırda başını kaldırıp ona baktığında Royce çarpılmıştı adeta. Elmacık kemikleri çıkıktı, yüzüne zarif bir şekil veriyordu. Uçuk pembe cildi mermer gibi pürüzsüz, burnu küçüktü. Bu zarif yüz hatlarının tersine, küçük çenesi inatçılığını simgeliyordu; ama Jenny gülümsediği zaman Royce iki küçük gamze gördüğüne yemin edebilirdi.

Royce, Jenny'nin bir bütün olarak şaşırtıcı, çekici bir yüzü olduğuna karar verdi. Kesinlikle çekici. Hem de kendine kızın yumuşak, cömert dudaklarını hatırlama izni vermeden önce karar verdi buna.

Düşüncelerini Jennifer Merrick'in dudaklarından ayırıp başını kaldırdı, soran gözlerle Eustace'a baktı. Bu dile getirilmeden sorulan soruyu anlayan Eustace, kamp ateşi kendisini aydınlatacak şekilde hafifçe dönüp sanki iki parmağı arasında zarifçe bir iğne tutuyormuş gibi sağ elini kaldırdı, sonra kolunu dikiş dikiyormuş gibi yukarıya kaldırıp aşağıya indirdi.

Kızlar dikiş dikiyorlardı. Gecenin bu geç saatini düşününce, bu gayreti anlamakta zorlanıyordu Royce. Bildiği kadarıyla zengin kadınlar aileleri ve evleri için özel şeyler diker, onarım işlerini hizmetçilere bırakırlardı. Sonra, zengin kadınların, sıkıldıklarında oyalanmak için de dikiş dikebileceklerini düşündü, Jennifer'ın çadır bezine vuran gölgesini görebilmek için boş yere uğraşırken. Ama bu kadar geç vakitte, hem de mum ışığında yapmazlardı bu işi.

Merrick'in kızları ne kadar da çalışkan, diye düşündü biraz alaylı, biraz inanmaz bir biçimde. Kendilerini yakalayan adamalara giysilerini onarmalarında yardımcı olmaları ne hoştu! Ne büyük cömertlikti!

Buna inanmak ne kadar da zordu.

Hele de Royce'a olan düşmanlığını doğrudan gösteren Lady Jennifer Merrick söz konusu olduğunda.

Royce çadırından çıkıp pelerinlerine sarılmış, yerde uyu-

yan yorgun, savaşta yara almış adamlarının arasından geçerek ilerledi. Kadınların çadırına yaklaşırken, birden onların böyle iğneyle makas istemelerinin cevabını buluverdi. Bir yandan hızlanırken, bir yandan da bir küfür savurdu. Kızlar onlara verilen giysilere zarar veriyorlardı mutlaka! Royce öfke içinde anlayıverdi gerçeği.

Kurt çadırın ağzındaki bezi birden geri çekip içeriye dalınca Brenna şaşkınlıktan korku dolu bir çığlık attı; ama Jenny sadece irkildi, sonra yüzünde şüphe dolu bir nezaket ifadesiyle ayağa kalktı.

"Ne yaptığınıza bir göz atalım bakalım," dedi Royce dişlerinin arasından, bakışları korunmak istercesine ellerini boğazına götüren Brenna'dan Jenny'ye kaydı. "Gösterin!"

"Hay hay," dedi Jenny yapmacık bir masumiyetle. "Ben de tam şu gömleği onarmaya başlamıştım," diye yalan söyledi. Biraz evvel kol boşluklarını diktiği gömleği dikkatle yere koydu. Giymeyi tasarladığı elbiselerin yığınına uzanıp Kurt'un teftiş etmesi için kalın yünden kısa bir pantolonu aldı, önündeki aşağıya doğru uzanan bir metreye yakın, muntazam bir şekilde onarılmış yırtığı işaret etti.

Şaşkınlıktan dili tutulan Royce, Jenny'nin diktiği, nerdeyse görünmeyen dikiş yerine baktı. Bu kız gururlu, mağrur, başıbozuk, dik kafalıydı; ama aynı zamanda usta bir terziydi.

"Sınavı geçtik mi lordum?" diye sordu çabucak, eğlenir gibi. "İşimize devam edebilir miyiz efendim?"

Eğer Jenny onun tutsağı ve düşmanının kibirli kızı olmasaydı, Royce onu kollarına alıp, fena halde ihtiyaç duydukları bu yardım için kızı sertçe öperdi. "Mükemmel bir iş çıkarmışsınız," demekle yetindi. Tam çadırdan ayrılacakken geri döndü. "Adamlarım üşüyeceklerdi, giysileri yırtıktı, önümüzdeki sert hava için uygun değillerdi. Kış giysileri elimize geçinceye dek en azından giyilebilecek bir şeyleri olduğunu bilmek onları mutlu edecek."

Jenny, Brenna'yla kendisinde makas varken, Royce'un onların ne kadar tehlikeli olabileceklerini fark edebileceğini, ayrıca ne yaptıklarına bakmak için çadıra gelebileceğini

önceden düşünmüş, bu yüzden Royce'u oyuna getirmek için pantolonu hazır bulundurmuştu. Ne var ki, Royce'un kendisine böyle dürüstçe iltifat edebileceğini ummamıştı. Şimdi de Royce'un içinde bir damla da olsa insanlık olduğunu gördükten sonra, Jenny huzursuz olmuştu, kendini hain gibi hissediyordu.

Royce gidince kızların ikisi de tekrar kilimlerin üstüne çöktüler. "Tanrım," dedi Brenna endişeli bir sesle, gözlerini çadırın köşesinde duran, parçalara ayırmış oldukları battaniye yığınına dikti. "Nedense buradaki erkeklerin... insan olduklarını düşünmemiştim."

Jenny kendisinin de onun gibi düşündüğünü itiraf etmeyi reddetti. "Onlar bizim düşmanımız," diye hatırlattı hem kendine hem kız kardeşine. "Bizim, babamızın ve Kral James'in düşmanı." Bu sabit inancına rağmen, Jenny'nin makasa uzanan elleri geri gitti. Ama makası almak için zorladı kendini ve ertesi sabahki kaçışları için en iyi planın hangisi olduğuna karar verirken metanetle başka bir pelerini parçaladı.

Çok sonra Brenna bitkinlikten uykuya daldığında, Jenny yattığı yerde uyumadan yolunda gidebilecek her şeyi düşündü, tabii ters gidebilecekleri de.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Doğan güneşin ilk ışınlarının vurduğu çimenlerin üstündeki kırağı parlıyordu. Jenny sessiz sedasız kalktı, zavallı Brenna'yı zamanından önce uyandırmamaya dikkat ediyordu. Bütün seçenekleri sırayla tekrar gözden geçirdikten sonra mümkün olan en iyi planı belirledi. Hatta güvenli bir şekilde kaçabilecekleri konusunda çok iyimserdi.

"Vakit geldi mi?" diye fısıltıdadı Brenna. Korkudan sesi boğulmuştu. Sırt üstü dönünce Jenny'nin çoktan yünden pantolonu, erkek gömleğini ve yeleğini giydiğini gördü. Nöbetçileri, her sabahki özel ihtiyaçlarını gidermek için onları ormana götürdüğünde, bu giysileri ikisi de rahibe elbiselerinin altına giymiş olacaklardı.

"Geldi," dedi Jenny, Brenna'yı yüreklendirmek için gülümsüyordu.

Brenna'da bet beniz atmıştı; ama yine de kalktı, titreyen elleriyle giyinmeye çalıştı. "Keşke bu kadar ödlek olmasaydım," dedi fısıltıyla. Bir elini deri yeleği almak için uzatırken, ötekini de deli gibi çarpan kalbinin üstüne bastırdı.

"Sen ödlek değilsin," dedi Jenny. Sonra aynı alçak sesle: "Sadece yapacağın şeylerin sonuçları yüzünden tasalanıyorsun, hem de daha hiçbir şey yapmadan. Aslında..." diye devam etti Brenna'nın ödünç gömleğinin yakasındaki düğmeleri iliklemesine yardım ederken, "sen benden daha cesursun. Çünkü ben senin gibi yapacağım şeylerin sonuçlarından korksaydım, hiçbir şey yapmaya cesaret edemezdim."

Brenna bu iltifatı buruk bir gülümsemeyle kabul etti; ama hiçbir şey söylemedi.

"Şapkanı aldın mı?"

Brenna başını sallayınca Jenny de kendi giyeceği siyah şapkayı aldı, bununla uzun saçlarını gizleyecekti. Gri rahibe elbisesini kaldırıp şapkayı pantolonun beline sıkıştırdı. Güneş biraz daha yükselmiş, gökyüzü sulu bir griye dönmüştü. Kızlar, altlarına giydikleri erkek giysilerini gizleyen gevşek rahibe elbiseleriyle, kendilerini ormana götürecek olan devin gelmesini bekliyorlardı.

Vakit yaklaşırken, Jenny sesini iyice alçaltıp planını anlattı; Brenna'nın korkup ne yapacağını unutmasından korkuyordu. "Unutma," dedi, "her saniye bizim için çok önemli; ama çok hızlı hareket etmemeliyiz, yoksa dikkat çekeriz. Rahibe elbiseni çıkarıp fundalıkların içine saklayacaksın. Bütün umudumuz buna bağlı, yani erkek gibi görünmemize. Eğer giysilerimizi çıkardığımızı anlarlarsa, daha kamptan ayrılmadan yakalanırız."

Brenna yine başını sallayıp yutkundu. Jenny konuşmasına devam etti: "Giysilerimizden kurtulduğumuz zaman gözünü benden ayırmadan sessizce fundalıkların içine gir. Kaçtığımızı fark ettikleri zaman ortalığı ayağa kaldıracaklardır; ama biz bununla ilgilenmemeliyiz Brenna. Bu velvele seni korkutmasın."

"Korkmam," dedi Brenna; ama gözleri çoktan korkuyla büyümüştü.

"Ormanda kalıp kampın güney sınırından atların olduğu ahıra gideceğiz. Bizi arayanlar tekrar kampa geleceğimizi düşünmeyeceklerdir; tam aksi yönde, ormanda arayacaklardır bizi."

"Ahıra yaklaştığımız zaman sen ormanda kalıp beni bekleyeceksin, ben atları getireceğim. İnşallah atlara bakan adam atların yanında olmaz da bizi aramakla ilgilenir."

Brenna sessizce başını salladı, Jenny ise planının geri kalanını en iyi şekilde nasıl anlatacağını düşündü. Eğer yakalanırlarsa Brenna'nın sağ salim kaçmasını sağlayacak değ-

şikliği yapmanın kendisine bağlı olduğunu biliyordu Jenny. Nihayet alçak ve kararlı bir sesle konuşabildi: "Pekâlâ, eğer birbirimizden ayrılırsak-"

"Hayır!" diye patladı Brenna. "Olamaz. Ayrılamayız."

"Beni dinle!" diye fısıldadı Jenny, sesi öyle azarlar gibi çıkmıştı ki, Brenna söyleyeceklerini yuttu. "Birbirimizden ayrılmak zorunda kalabiliriz, o yüzden planın geri kalanını bilmen gerekir. Böylece ben de sonra sana yetişebilirim." Brenna isteksizce başını salladı. Jenny kendi cesaretinden biraz da kardeşine vermeye çalışarak Brenna'nın soğuk ellerini kendi ellerinin içine alıp sertçe sıktı. "Şu yüksek tepe kuzeye gidiyor. Atların durduğu ahırın arkasındaki tepe. Hangisini kastettiğimi biliyor musun?"

"Biliyorum."

"Güzel. Atlara binince ormandan çıkmayacağız. Tepenin doruğuna varıncaya dek kuzeye gideceğiz. Doruğa varınca da batıya dönüp tepeden aşağıya ineceğiz. Ama yine ormanda kalacağız. Önümüze bir yol çıkarsa, yolun kenarından gideceğiz; ama ormanda kalacağız. Claymore büyük ihtimalle yolları gözetlemesi için birilerini gönderecektir; ama gönderdiği insanlar Belkirk Manastırı'ndan iki rahibeyi arayacaklar, iki genç erkeği değil. Şansımız varsa yolcularla karşılaşıp onlara katılırız. Bu da gizlenmemizi kolaylaştırır, başarılı olma şansımız da artar.

"Brenna, bir şey daha söyleyeceğim. Eğer bizi fark edip peşimize takılırlarsa, sana söylediğim yöne doğru gideceksin. Ben de onları senden uzaklaştırmak için başka tarafa gideceğim. Böyle bir şey olursa mümkün olduğunca saklanmaya bak. Manastırla aramızdaki mesafe beş-altı saatten fazla sürmez. Ben yakalanırsam, sen bensiz devam edeceksin. Şimdi nerde olduğumuzu bilmiyorum. Galiba İngiltere sınırındayız. Kuzeybatıdan kuzeye doğru git, bir köye geldiğin zaman Belkirk'e nasıl gideceğini sor."

"Seni bırakamam," diye bağırdı Brenna yumuşak bir sesle.

"Bırakmak zorundasın. Böylece babamla adamlarımızı beni kurtarmaya gönderebilirsin."

Jenny'yi terk etmediğini, aksine ona nihayet yardım edeceğini anlayınca, Brenna'nın yüzü hafifçe değişti. Jenny de parlak bir tebessümle karşılık verdi ona. "Cumartesi günü hep birlikte Merrick Kale'sinde olacağımızdan eminim," dedi.

"Merrick Kalesi'nde mi?" deyiverdi Brenna birden. "Manastırda kalıp babamıza olanları anlatması için birini göndermemiz gerekmez mi?"

"Sen istersen manastırda kalabilirsin, ben Ambrose Ana'dan yanıma birini vermesini isterim, bugün ya da bu akşam eve doğru gitmeye devam edebilirim. Babamız burada rehin olduğumuzu düşünüyordur elbette, bu yüzden karşı tarafın şartlarını kabul etmeden önce hemen ona yetişmeliyim. Ayrıca babamız cevabını sadece bizim bildiğimiz sorular soracaktır, burada kaç adam olduğu, nasıl silahları olduğu gibi sorular."

Brenna başını salladı; ama bu Jenny'nin bizzat Merrick Kalesi'ne gitmek istemesinin tek nedeni bu değildi. Her şeyden önce, Jenny babasının ve adamlarının kendisiyle gurur duymasını sağlayacak bir şey yapmak istiyordu; bu da onun için kaçırılmaz bir fırsattı. Eğer başarılı olursa, Jenny bunu kendi gözleriyle görmek istiyordu.

Dışarıda nöbetçinin ayak sesleri duyuldu; Jenny yüzünde kibar, hatta barışık bir gülümsemeyle ayağa kalktı. Brenna'nın yüzünde kesin ölüme gidecekmiş gibi bir ifade vardı.

"Günaydın," dedi Jenny, Sir Godfrey onları ormana götürürken. "Sanki hiç uyuyamamışım gibi hissediyorum."

Otuz yaşlarında gösteren Sir Godfrey, Jenny'ye garip bir bakış attı. "Hiç şüphesiz onunla daha önce tek kelam konuşmadığım için böyle bakmıştır," diye düşündü Jenny. Sonra adamın çatık bakışları Jenny'nin altındaki erkek giysileriyle şişkinleşen rahibe elbisesinde dolaşınca Jenny kendini toparladı.

"Az uyudunuz," dedi Sir Godfrey, onların gece geç saate kadar dikiş diktiklerinin farkında olduğu belliydi.

Jenny yanında sendeleyerek yürüyen Brenna'yla birlikte Sir Godfrey'in solunda yol alırken, nemli otların üstünde ayak sesleri duyulmaz oldu.

Jenny yalandan esner gibi yaparak Sir Godfrey'e yandan bir bakış attı. "Gece geç vakte kadar çalıştığımız için kız kardeşim bu sabah kendini çok yorgun hissediyor," dedi. "Suda biraz kendimize gelmek için bize fazladan bir beş dakika verseniz ne iyi olurdu!"

Sir Godfrey'in derin izlerle dolu gün yanığı yüzünü Jenny'ye döndürdü. Şüphe ve kararsızlıkla karışık bir ifadeyle kızı süzdü, sonra olumlu anlamda başını salladı.

O, "On beş dakika," deyince Jenny sevinçten havalara uçtu. "Ama en azından birinizin başını görmek isterim."

Bunu söyleyip ormanın kenarında gözcü olarak beklemeye başladı. Jenny onun gözlerinin kızların başlarından daha aşağıya inmeyeceğini biliyordu. Şimdiye kadar giysilerinden biri üstlerinde olmadığında nöbetçilerin hiçbiri kızlara şehvet dolu gözlerle bakmamışlardı, Jenny özellikle bugün bunun için minnet duyuyordu. "Sakin ol," dedi Brenna'ya, kızı doğruca nehre doğru götürürken. Nehre vardıklarında Jenny nehir boyunca yürüdü. Sir Godfrey'in peşinden gelmesine meydan vermeden iyice ormanın içine doğru ilerledi. Sonra bir fundalığın üstüne uzanan alçaktaki bir ağaç dalı altında durdu.

"Su soğuk galiba Brenna," diye bağırdı nöbetçinin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Böylece onları çok yakından gözetleme gereği duymazdı belki. Jenny bir yandan konuşurken bir yandan da ağacın dalı altında durdu. Sonra peçesiyle yakalığını dikkatlice çözdü. Brenna'ya da aynı şeyi yapmasını işaret etti. Her iki kısa peçe de çıkarılınca Jenny dikkatlice başını eğip sanki başı hâlâ peçenin içindeymiş gibi peçeyi yukarıda tuttu, ihtiyatlı bir biçimde başının üstünde duran dala astı. Yaptığı işten memnun bir şekilde yere çömelip hızlı bir biçimde Brenna'ya doğru gitti. Brenna da aynı şekilde başlığını başının üstünde tutuyordu. Jenny başlığı kızın titreyen parmaklarından çekip elinden gelen en iyi şekilde çalılığa astı.

İki dakika sonra iki kız da rahibe elbiselerini çıkarmış, gözlerden saklamak için üstlerine yaprak ve çalı çırpılar yığarak

fundaların altına sokuşturuyorlardı. Bir an Jenny'nin aklına bir fikir geldi; giysi kümesiyle çalı çırpı yığınına uzanıp mendilini aldı. Parmağını dudağına götürüp Brenna'ya göz kırptı. Sonra aşağıya eğilip gidecekleri tarafın aksi yönünde nehir boyunca yaklaşık on üç metre kadar yürüdü. Sanki kaçarken düşürmüş gibi beyaz mendilini dikenli bir dala iliştirdi. Sonra geri dönüp Brenna'ya doğru koştu.

"Bu onları yanıltacak, bize de zaman kazandıracaktır," dedi. Brenna başını salladı. Hem kuşkulu, hem de umutlu görünüyordu. İki kız bir an birbirlerini süzüp nasıl göründüklerine baktılar. Brenna uzanıp Jenny'nin şapkasını kulaklarının üstüne doğru çekerek bir tutam altın kızılı saçı sakladı. Sonra başını salladı.

Jenny yüzünde bir beğeni ve cesaretlendiren bir tebessümle Brenna'nın elini tutup hızla ormana doğru yürüdü. Kampın çevresinden ayrılmadan kuzeye doğru gidiyor, bir yandan da Godfrey'in kendilerine söz verdiği on beş dakikayı hatta daha fazlasını vermesi için dua ediyordu.

Birkaç dakika sonra atların bağlı olduğu ahırın arkasına gelmişlerdi. Nefeslerini tutarak bir fundalığın içine çömeldiler. "Burada dur, bir yere gitme!" dedi Jenny, gözleriyle nöbetçiyi aradı. Adamın savaş atlarının yanında olduğundan emindi. Sonunda nöbetçiyi gördü; adam ahırın uzak bir köşesinde derin derin uyuyordu. Brenna'ya dönüp"Nöbetçi uyuyor," dedi sevinçle. Sonra sesini alçaltarak ekledi: "Eğer adam uyanıp atları almak için beni yakalamaya çalışırsa, sen planımıza yaya olarak devam edeceksin. Anladın mı? Ormandan çıkmadan arkamızdaki tepeye gideceksin."

Sonra cevap beklemeden sürünerek ilerlemeye başladı. Ormanın kenarına gelince durup etrafına bakındı. Kampın yarısı hâlâ uykudaydı; duman rengi havaya aldanarak, vaktin olduğundan daha erken olduğunu sanıyorlardı herhalde. Atlar Jenny'nin yakınındaydı; elini uzatsa yetişebilirdi. Jenny yerlerinde duramayan iki atı yularlarından tutup ahırı çevreleyen ipin dışına çıkarırken, nöbetçi uykusunda sadece bir-iki kez kımıldadı. Beceriksizce parmak uçlarında duran Jenny,

ipi atların geçebileceği bir yüksekliğe kadar kaldırdı. İki dakika içinde atlardan birini Brenna'ya vermişti bile. Ormanın derinliklerine doğru yol alıyorlardı artık; üstüne sabah çiği yağmış kalın ve ıslak yaprak tabakası sayesinde atların toynaklarından çıkan sesler duyulmuyordu.

Atlarını yıkılmış bir ağaç kütüğünün yanına çektiler. Jenny öyle mutluydu ki, gülümsemeden duramıyordu. Ağaç kütüğünü atlara binmek için kullanacaklardı. Arkalarından yükselen belirsiz alarm seslerini duyduklarında, çoktan yüksek tepenin sırtına doğru yol almaya başlamışlardı bile.

Bu seslerin yarattığı gürültüyle sessizce hareket etmek için çabalamalarına gerek kalmadı. Adamların bağırışlarını duyan kızlar atlarını topuklayıp ileriye doğru sürdüler. Ormana doğru uçarcasına yol almaya başladılar.

Kızların ikisi de ata binmekte ustaydı; atlara uyum sağlamaları uzun sürmedi. Ama eyerleri yoktu, bu da sorun yaratıyordu çünkü eyer olmayınca atı dizleriyle sıkıca tutmaları gerekiyordu. Atlar bu hareketi hızlanmaları için yapmışlar gibi algılıyor, kızlar düşmemek için atın yelesine asılıp kalıyorlardı. Tepenin sırtı önlerinde uzanıyordu; öbür tarafta ise bir yol, manastır ve nihayet Merrick Kalesi vardı. Jennifer'ın yönlerini tayin edebilmesi için kısa bir süre durdular; ancak en küçük ışık huzmesini geçirmeyen sık orman karanlık olduğu için Jenny vazgeçip sezgilerine dayanarak yol almaya karar verdi. "Brenna," dedi, bindiği kara atın ipeksi, kalın boynunu okşayıp güldü. "Kurt'un atı hakkındaki efsaneleri hatırlıyor musun? Hani adı Thor'muş, ülkede ondan daha hızlı koşan bir at yokmuş?"

"Ee?" dedi Brenna, atlar sık ormanın içine girerken üstlerine inen serin havanın etkisiyle hafiften titriyordu.

"Sonra, o at günah gibi karaymış da, bir işaret olarak sadece alnının ortasında beyaz bir yıldız varmış?"

"Eee?"

"Bu atta da öyle bir yıldız yok mu?"

Brenna ata bakıp başını salladı.

"Brenna," dedi Jenny hafifçe gülerek, "ben Kara Kurt'un kudretli atı Thor'u çalmışım!"

Kendi adını duyunca at kulaklarını oynattı; Brenna da kaygılarını unutup gülmeye başladı.

"Eminim bu at bu yüzden ötekilerden ayrı bir yere bağlanmıştı," dedi Jenny yine neşeyle; bakışları bu muhteşem hayvanın üstünde beğeniyle dolaştı.

"Bu da kamptan ayrılırken bu atın seninkinden niye daha hızlı hareket ettiğini açıklıyor. Yani ben atı sürekli yavaşlatmak zorunda kalmıştım?" Jenny öne doğru eğilip atın boynunu okşadı yine. "Ne kadar güzelsin," diye fısıldadı. At için kötü bir niyet beslemiyordu; sadece hayvanın bir önceki sahibi için geçerliydi kötü dilekleri.

"Royce!" Godfrey, Royce'un çadırında duruyordu. Tok sesi üzüntüden boğuklaşmış, kalın ve yanık boynu utançtan kızarmıştı. "Kadınlar... şey... kaçmışlar. Yaklaşık kırk beş dakika önce. Arik, Eustace ve Lionel'le birlikte ormanı arıyor."

O sırada gömleğine uzanan Royce durdu; en kurnaz, en ürkütücü şövalyelerinden birine bakarken yüzünde beliren inanmazlık belirtisi gülünç denecek gibiydi. "*Ne* yapmışlar?" diye sordu inanmaz bir tebessümle karışık sıkıntı dolu bir ifade geçti yüzünden. Kızların bir gece önce onardığı giysi yığınından öfkeyle bir gömlek alırken devam etti: "Yani sen bana iki saf kızın sizi-" Kolunu gömleğinin kolundan içeri soktu; sonra açılmayı reddeden ve kolunun geçmesini engelleyen manşete kızgınlık içinde, inanmayan gözlerle baktı. Sunturlu bir küfür savurup başka bir gömlek aldı, manşetini kontrol ettikten sonra kolunu geçirdi. Gömleğin kolu sihirliymiş gibi gömlekten ayrılıp yere düşüverdi. "Yemin ediyorum," dedi Royce dişlerinin arasından, "o mavi gözlü cadıyı elime geçirince-" O gömleği de bir köşeye fırlatıp bir sandığa doğru seğirtti, yeni bir gömlek çıkarıp giydi. Cümlesinin sonunu getirmeyecek kadar öfkelenmişti. Sonra otomatik hareketlerle uzanıp kısa kılıcını taktı, Godfrey'e doğru yürüdü. "Onları en son gördüğün yeri göster bana," dedi yalnızca.

"Burada, ormandaydık," dedi Godfrey. Sonra, "Royce,"

diye fısıldadı ona dallarda çılgınca sallanan peçeleri işaret ederek. "Şey... Öteki adamların bu meseleyi öğrenmelerine gerek yok, değil mi?"

Royce'un gözlerinde hafif bir tebessüm belirdi, karşısında duran bu koca adamı yan bakışlarla süzdü. Godfrey'in gururunun derin bir yara aldığını, adamının bu durumun gizli kalmasını istediğini hemen anlamıştı. Bu yüzden, Royce uzun adımlarıyla nehir boyunu arşınlarken, "Alarm vermeye gerek yok," dedi. Gözleriyle ağaçları, çalılıkları tarıyordu. "Onları hemen buluruz."

Bir saat sonra Royce onları hemen bulabileceklerinden o kadar da emin değildi. Neşesinin yerini öfke almaya başlamıştı. Bu kadınlara rehineler olarak ihtiyacı vardı. Onlar, kan dökülmeksizin ve değerli adamlar kaybedilmeksizin kendisine Merrizk Kalesi'nin kapısını açacak olan anahtarlardı.

Beş adam hep birlikte ormanı arayıp taradılar; kızlardan birinin mendilini düşürdüğüne inanarak doğu tarafını aramışlardı. Ama mendili bulduktan sonra başka bir izle karşılaşmayınca, Royce kızlardan birinin, hiç şüphesiz o mavi gözlü fahişenin bu çaput parçasını onları yanıltmak için oraya astığını düşündü. Aklın alacağı şey değildi; inanılmazdı; ama doğruydu işte.

Bir yanında Godfrey, öbür yanında kızgın Arik olduğu halde, Royce gri peçeleri öfkeyle dallardan çekip aldı. "Alarm verin," dedi kızların çadırının önünden geçerken. "Bu ormanın her karışını aramak için de bir arama ekibi oluşturun. Fundalıklarda saklandıklarına kalıbımı basarım. Bu orman çok sık; belki de yanlarından geçtik."

İki bölük adam birleşmiş ve uzamış sıralarıyla bir hat oluşturarak, nehrin kıyısından başlayıp her fundalığın, her ağaç kütüğünün altına bakarak ağır ağır ilerlediler. Dakikalar saatlere bağlandı, nihayet öğle oldu.

Nehrin kenarında, kızların en son görüldüğü yerde duran Royce, gözlerini kısarak kuzeye doğru giden sık ağaçlarla kaplı tepeye baktı. Tutsakların bulunmadığı her geçen saniye Royce'un yüz ifadesi daha da sertleşiyordu. Rüzgâr çıkmış, gökyüzü kurşuni bir renk almıştı.

Bir gece önce çıktığı avdan yeni dönen Stefan, Royce'a doğru yürüdü. "Kadınların bu sabah kaçtığını duydum," dedi, endişeli gözlerle Royce'un kuzeydeki en yüksek tepeye bakmasını izlerken. "Gerçekten de yukarıdaki sırta gittiklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Oraya yürüyerek gidecek kadar zamanları yok," dedi, sert sesi öfke doluydu. "Ama daha uzun yoldan gitme ihtimaline karşı yolu gözlemeleri için adam gönderdim. Rastladıkları her yolcuya sormuşlar; ama kimse iki genç kadın görmemiş. Sadece bir rençper at üstünde tepelere doğru giden iki oğlan çocuğu görmüş.

"Nerede olurlarsa olsunlar, bu tepelere gittikleri takdirde yollarını kaybederler; çünkü güneş yönlerini bulmalarına yetmez. Ayrıca nerde olduklarını bilmedikleri için hangi yöne gideceklerini de bilemezler."

Stefan sesini çıkarmadan gözleriyle uzaktaki tepeleri taradı, sonra sertçe Royce'a baktı. "Biraz önce kampa giderken, dün gece senin ava tek başına gidip gitmediğini düşünüyordum," dedi.

"Neden?" diye sordu Royce sadece.

Stefan duraksadı; Royce'un kudretli, kara atının büyük cesaretine ve sadakatine pek çok insanınkinden daha çok değer verdiğini biliyordu. Gerçekten de Thor'un savaş meydanında gösterdiği ustalıklar, neredeyse sahibininkiler gibi efsane olmuştu. Saraydaki ünlü bir hanım bir keresinde arkadaşlarına, Royce Westmoreland'ın kahrolası atına gösterdiği sevginin yarısını kendisine gösterse, kendini şanslı sayacağını söylemişti. Royce ise her zamanki kekremsi alaycılığıyla, "Eğer atımın yarısı kadar yürekli olsaydınız, sizinle evlenirdim," diye cevap vermişti.

Henry'nin ordusunda, binmek için Royce'un atını ahırdan almaya cesaret edecek bir tek kişi yoktu; ama demek biri varmış.

"Royce..."

Royce kardeşinin sesindeki telaşı duyunca ona baktı; ama bakışları birden Stefan'ın yanında, bir çalı dibindeki tuhaf bir yaprak ve çalı-çırpı yığınına takıldı. Bir çeşit önseziyle hare-

ket edip botunun ucuyla yığını eşeledi. Sonra da bir rahibe elbisesinin gri rengini gördü. Eğilip uzandı, giysiyi aldı. Tam bu sırada Stefan, "Thor ahırdaki öteki atların yanında yok. Kızlar nöbetçi görmeden atı almış olmalı," dedi.

Royce ağır ağır doğruldu, çıkarılmış giysilere bakarken dişlerini sıktı; sesi öfke doluydu. "Biz yaya giden iki rahibeyi arıyorduk, halbuki benim atıma binmiş iki kısa boylu erkeği aramamız gerekirdi." Bir küfür savurup topuğu üstünde döndü. Atların bulunduğu ahıra doğru seğirtti. Kızların çadırının önünden geçerken öfkeyla gri elbiseleri içeriye savurdu. Sonra Stefan'la birlikte koşmaya başladı.

Büyük at ahırında nöbet tutan gözcü, lordunu selamladı. Sonra Royce gelip adamı yakasından tutarak yukarıya kaldırınca, gözcü bir terslik olduğunu anladı. "Bu sabah burada kim nöbet tutuyordu?" diye sordu Royce.

"B-b-ben lordum."

"Nöbet yerinden ayrıldın mı?"

"Hayır efendim, hayır!" diye bağırdı nöbetçi; Kral'ın ordusunda böyle bir şeyin cezasının ölüm olduğunu biliyordu.

Royce tiksintiyle adamı bir yana fırlattı. Kısa bir süre sonra, Royce ile Stefan'ın başında olduğu on iki kişi kuzeye doğru, yoldan aşağıya dört nala gidiyorlardı. Kamp ile kuzeydeki yol arasında uzanan sarp tepelere geldikleri zaman, Royce talimat vermek için atını durdurdu. Kızların başına bir şey gelmediğini ya da yollarını kaybetmediklerini varsayarak, Royce onların çoktan öbür tarafta aşağıya inip bir sonraki sırtı çıktıklarını düşündü. Yine de talimat verip dört adamını bu tepeleri bir uçtan öbür uca kadar didik didik aramak üzere ayırdı.

Stefan, Arik ve kalan beş adamla birlikte Royce atını mahmuzlayıp iğdiş edilmiş beygiri yoldan aşağı uçarcasına sürmeye başladı. İki saat sonra tepenin etrafını dolanıp kuzeydeki yola gelmişlerdi. Adamların bir bölüğü kuzey doğuya, öteki bölüğü kuzey batıya gitti. Tereddüt içinde kalan Royce kaşlarını çatıp kadınların hangi yöne gitmiş olabileceklerini düşünürken, adamlarına durmalarını söyledi. Eğer kadınlar

onları yanıltmak için o kahrolası mendili bırakmamış olsalardı, Royce bütün adamlarıyla kuzey batı yönünde giderdi. Bu yüzden, kızların bile bile yollarını yarım gün uzatacak bir yöne sapma ihtimalini göz ardı edemedi. Böyle bir şeyi yapmak vakit kaybına yol açardı. Ama kızlar da emniyette olurdu. Royce bunun farkındaydı. Yine de, kızların hangi yolun evlerine gittiğini bilip bilmediklerinden emin değildi. Gökyüzüne baktı, iki saat sonra hava kararırdı. Kuzey batı yönündeki yol, uzaktaki tepelere doğru gidiyordu. En kısa yol, aynı zamanda gece vakti gitmesi en zor olan yoldu. Erkek gibi giyinmiş olsalar da, gece vakti korkak ve savunmasız olan iki kadın hiç şüphesiz en emniyetli ve en kolay yolu seçerdi. Yol daha uzun olsa bile, kararını verip Arik'i kalan adamlarla birlikte o yönde otuz iki metreye kadar arama yapması için gönderdi.

Öte yandan, diye düşündü Royce, kuzey batı yönünde gitmek için kendi atına atlayıp kardeşine de kendisini takip etmesini işaret ederken, kaçmasına göz yumulan o kibirli, mavi gözlü cadı bu tepeleri gece aşmaya cesaret edebilirdi. Her şey cesaret eder bu, diye düşündü sonra. Bir an önce giysilerini onardığı için ona ne kadar kibar bir şekilde teşekkür ettiğini, kızın da nasıl tatlı bir kibarlıkla bu teşekkürü kabul ettiğini hatırladıkça öfkesi artıyordu. Bu kız hiçbir şeyden korkmuyordu. Henüz değil. Ama Royce onu eline geçirince, *Royce'tan* korkmanın ne demek olduğunu gösterecekti ona.

Jenny bir yandan neşe içinde kendi kendine konuşurken, bir yandan da sıcak kamp ateşine daha çok çalı-çırpı atıyordu. Ateşi, bir gün önce dikiş dikerken mum yakmaları için verdikleri çakmak taşıyla yakmıştı. Yakınlardaki sık ormanda bir hayvan, doğan aya karşı uğursuz bir sesle uludu. Jenny bunun üzerine, kendi korkularını zavallı Brenna'yı rahatlatmak için yüzüne yerleştirdiği parlak, yüreklendirici bir tebessümün altına gizledi; kararlı bir sesle konuşmaya başladı. Yağmur tehdidi geçmiş, geride altın gibi parlayan dolunayın aydınlattığı siyah, yıldızlı bir gökyüzü kalmıştı. Jenny bundan son derece hoşnuttu. Yağmur şu an istediği en son şeydi.

Hayvan tekrar uludu, Brenna omuzlarına aldığı atın örtüsüne daha sıkı sarındı. "Jenny," diye fısıldarken gözlerini ablasına dikti. Ona güveniyordu. "Bu ses benim düşündüğüm şey mi?" Sanki kelime dile getirilemeyecek kadar korkunçmuş gibi döküldü "Kurt" kelimesi solgun dudaklarından.

Jenny ise bunun bir değil, birkaç tane kurt olduğundan emindi. "Biraz önce duyduğumuz baykuşu mu diyorsun?" diye gülerek yalan söyledi.

"Baykuş değildi o," dedi Brenna, sonra soluğunu kesen berbat, gürültülü bir öksürük nöbetine tutuldu. Jenny'nin ödü koptu. Çocukluğundan beri Brenna'ya musallat olan akciğer hastalığı, nemli, soğuk hava ve kızın duyduğu korku yüzünden bu gece nüksediyordu.

"Baykuş olmasa bile," dedi Jenny yumuşak bir sesle, "bu ateşin yanına hiçbir yırtıcı hayvan sokulamaz, bundan eminim. Bir gece Garrick Carmichael, Becky ve ben Aberdeen'den dönerken, kar yüzünden kamp yapmak zorunda kalmıştık. Garrick Carmichael bir ateş yakıp bize böyle söylemişti."

İşte o an, bu ateşi yakmanın tehlikesi Jenny'yi kurtların tehlikesi kadar tasalandırdı. Ormanda bile olsa, küçük bir ateş çok uzak bir mesafeden bile görülebilirdi. Bu yüzden yoldan bir-iki metre uzakta olmalarına rağmen, Kurt'un onları yine de bulabileceği düşüncesi Jenny'yi sarsıyordu.

Kendi endişelerini unutmak için dizlerini göğsüne çekip çenesini dizlerine dayadı, başıyla Thor'u işaret ederek: "Hayatında bundan daha muhteşem bir hayvan gördün mü?" diye sordu kardeşine. "Bu sabah ona binince önce beni sırtından atacağını sandım; ama sonra telaşımızı sezip sakinleşti sanki hayvan. İşin en tuhaf yanı ne biliyor musun? Bütün gün boyunca sanki ne yapmak istediğimi *bildi*, onu yönlendirmeme gerek bile kalmadı. Döndüğümüz zaman babamızın sevincini düşünsene! Sadece Kurt'un pençesinden kaçmadık, atını da çaldık!"

"Bunun onun atı olduğunu nerden biliyorsun?" diye sordu Brenna. Bu kez de çok ünlü ve paha biçilmez bir atı çalmanın ne kadar akıllıca olduğu yönündeki düşüncelerle kuşatılmışa benziyordu.

"Tabii ki o!" dedi Jenny gururla. "Tıpkı ozanların türkülerinde anlattığı gibi, baksana! Ayrıca ne zaman adını söylesem bana bakıyor." Jenny bunu kanıtlamak için yumuşak bir sesle atın adını söyledi; bunun üzerine at o görkemli başını kaldırıp insanmış gibi zeki gözlerle baktı. "*O* işte!" dedi Jenny coşku içinde.

Brenna düşüncelere gömülmüştü. "Jenny," diye fısıldadı. Kız kardeşinin cesur ve kararlı tebessümünü inceleyen iri, ela gözlerinde hüzünlü bir ifade vardı. "Sence neden sen bu kadar cesursun da ben değilim?"

"Çünkü," dedi Jenny kıkırdayarak, "Tanrı bütün güzelliği *sana* verdiği için, bana da bunu dengeleyecek bir şey vermek istemiş."

"Ama-" Muhteşem kara at aniden başını kaldırıp gecenin karanlığına doğru kişneyince Brenna sustu.

Jenny ayağa kalkıp Thor'a doğru koştu, sessiz durması için elleriyle hayvanın çenesini tuttu. "Hemen Brenna, hemen ateşi söndür. Örtüyle söndür."

Kulağında küt küt atan kalbinin sesini duyuyordu. Jenny başını uzatıp atlıların seslerini dinlemeye çalıştı, duyamasa da varlıklarını hissediyordu. "Beni dinle," dedi kendini kaybetmiş gibi. "Ben Thor'a biner binmez kendi atını çözüp bu yönde aşağıya doğru gönder. Sonra buraya koş, şu yıkılmış ağacın altına saklan. Ben dönünceye kadar da oradan ayrılma, ses de çıkarma."

Jenny bir yandan konuşurken bir yandan da Thor'a binmek için bir kütüğe çıkıyordu. "Thor'u yola doğru sürüp bu tarafa getireceğim. Eğer o şeytan kont oralardaysa, beni takip edecektir." Thor'u yola çevirirken, nefes nefese ekledi: "Brenna, eğer kont beni yakalar, ben de dönmezsem, manastıra giden yoldan gidip planımızı uygula, beni kurtarması için babamızı gönder."

"Ama..." diye fısıldadı korku içinde titreyen Brenna.

"Ne diyorsam onu yap! Lütfen!" diye yalvardı Jenny, sonra atını ormandan yola doğru sürdü, bu arada adamları Brenna'dan uzaklaştırmak için bile bile gürültü ediyordu.

"Orada!" diye bağırdı Royce, Stefan'a. Yukarıdaki tepenin sırtına doğru giden siyah lekeyi işaret ediyordu. Atlarını mahmuzlayıp at ile sürücüsünün peşinde, yoldan aşağıya doğru gittiler. Kızların yolda kamp yaptıkları noktaya geldikleri zaman, yeni söndürüldüğü su götürmeyen ateşin kokusunu alınca, Royce ile Stefan atlarını birden durdurdular. "Kampı ara," diye bağırdı Royce, çoktan atını mahmuzlayıp dört nala gitmeye başlamıştı. "Küçük kız büyük ihtimalle oradadır."

"Kahrolası, at sürebiliyor!" dedi Royce nerdeyse hayranlıkla. Gözlerini, ondan metrelerce ötede kalabilmek için beceriksizce Thor'un boynuna eğilen küçük şeye dikti. Royce, takip ettiği kişinin Jenny'nin ürkek kız kardeşi değil, Jenny'nin kendisi olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu. Atın da Thor olduğundan emindi. Thor bütün gücüyle koşuyordu; ama Jenny'nin ona bir engeli atlatmaktansa etrafından dolaştırırken kaybettiği zamanı bu muhteşem atın hızı bile telafi edemezdi. Eyer olmadığı için, Thor'un çok yükseğe sıçradığında Jenny hiç şüphesiz düşme tehlikesiyle karşı karşıya olacaktı.

Thor durduğu yoldan dönüp yıkılmış bir ağacın üstünden atlamayı reddettiğinde, Royce aralarındaki mesafeyi on metreye düşürmüş arayı kapatıyordu. Hayvan mutlaka bir tehlike sezmişdi, kendini ve sürücüsünü korumak için duruyordu. Royce onların durdukları yere bakıp, o ağacın arkasında sarp bir uçurum ile havadan başka bir şey olmadığını anlayınca, göğsünden bir uyarı ve korku dolu sesleniş yükseldi. "Jennifer yapma!" diye bağırdı; ama Jennifer onun uyarısını önemsemedi.

Korkudan kendini kaybetmiş bir halde, atı tekrar tekrar ağacın önüne getirip topuklarıyla onun parlak böğrüne vurdu, "Haydi!" diye bağırdı. Bir an duraksadıktan sonra, o büyük at bütün gücünü sağrılarında toplayıp inanılmaz bir şekilde sıçradı. Jenny dengesini kaybedip nerdeyse atın sıçramasıyla aynı anda atın üstünden kaydı. Genç kız bir an atın kalın yelelerine asılı kaldıktan sonra yıkılmış bir ağacın üstüne düşerken, gece bir çığlıkla yırtıldı. Aynı anda sarp bir uçuruma atılıp ölümüne doğru giden bir hayvanın çıkardığı tok ses duyuldu.

Jenny birbirine girmiş ağaç dallarının arasında sarsak sarsak çıkmaya çalışırken, Royce atından inip uçurumun kenarına gelmişti. Jenny gözlerine gelen saçlarını çekince, birkaç adım ötesinde karanlıktan başka bir şey olmadığını fark etti. Sonra gözlerini kendini yakalayan adama dikti; ama o sarp uçurumdan aşağıya bakıyordu. Yüzü taş gibi sertti. Jenny'nin cesareti öylesine kırılmış, kendisi öyle şaşkındı ki, Royce gelip canını acıtarak kolundan çekip kendisiyle birlikte sarp uçurumdan aşağıya doğru götürürken hiç itiraz etmedi.

Bir an Jenny onun ne yapmak istediğini anlayamadı, sonra zihni biraz durulunca fark etti: Thor! Royce atını arıyordu. Gözlerini çılgın gibi yalçın kayaların üstünde gezdirirken, Jenny görkemli hayvana bir şey olmamış olması için dua ediyordu. Atı Royce'la ikisi aynı anda fark ettiler; hayvan onlardan bir iki metre ileride, bir kayanın üstünde düşmüş, boynu kırılmış, yatıyordu.

Royce kızın kolunu fırlatırcasına attı. Jenny olduğu yerde bekledi, istemeden öldürdüğü güzel hayvana bakarken içinde utanç ve keder birbirine karışıyordu. Jenny İngiltere'nin en ürkütücü savaşçısının ölü atının yanında bir dizi üstüne çöküp hayvanın parlak siyah yelesini okşamasını, Jenny'nin duyamayacağı boğuk bir sesle bir şeyler söylemesini rüyadaymış gibi izledi.

Gözlerine yaşlar doldu; ama Royce kalkıp onunla yüzleşmek için yanına gelince, Jenny'nin korkusuyla üzüntüsü çarpıştı. İçinde bir his, koşup kaçmasını söyledi; ama yeterince çabuk davranamamıştı. Royce, Jenny'yi saçından tutup geriye çekti, etrafında döndürdü. Parmakları zalimce saç derisine batıyordu. "Allah belanı *versin!*" dedi çıldırmış gibi, gözleri gazapla parlıyordu. "Öldürdüğün o at, pek çok erkekten daha *cesur*, daha *sadıktı!* Bu kahrolası meziyetler öyle güçlüydü ki içinde, onu ölüme göndermene *razı oldu.*" Jenny'nin solgun yüzünde acı ve korku birbirine karışmıştı. Ama bunlar, Jenny'nin başını ileri geri itip daha sıkı kavrayan adamı hiç yumuşatmadı. "O ağacın arkasında boşluktan başka bir şey olmadığını biliyordu, seni *uyardı*; sonra da onu öldürmene razı oldu!"

Elinden bir kaza çıkmasından korkuyormuş gibi Jenny'yi bir tarafa savurup bileğinden tuttu, tekrar yukarıya çıkarken peşinden sürükledi. Jenny, adamın öteki atını çalmasından korktuğu için Royce'un kendisini de aşağıya götürdüğünü anlayıverdi. O sırada Jenny'nin sinirleri öyle bozulmuştu ki, gözünün önündeki fırsatı görmemişti. Ama şimdi kendine gelmiş, Royce onu atına bindirdiğinde bir fırsat daha çıkmıştı karşısına. Daha kont ayağını atın sırtına koyarken, Jenny dizginlerden birini onun elinden almak için birden bir hamle yaptı; ama işe yaramadı. Royce koşan ata hiç çaba harcamadan atlayıp kolunu kızın beline doladı, öyle sıkı tuttu ki nerdeyse Jenny'nin nefesi kesildi. "Bir şey daha yap," diye fısıldadı Jenny'nin kulağına, sesindeki katıksız öfke Jenny'yi korkudan sindirmişti. "Beni kızdıracak bir şey daha yaparsan," dedi kolunu daha da sıkarak, "seni hayatın boyunca bunu yaptığına pişman ederim. Beni *anladın mı?*" Kızı daha sert bir şekilde tutarak sorusunun altını çizdi.

"Anladım!" diye soludu Jenny, bunun üzerine Royce onun kaburga kemiğine yaptığı baskıyı yavaşça kaldırdı.

Jenny'nin söylediği gibi yıkılmış ağacın altına çömelmiş bekleyen Brenna, kendi atını sürerek tekrar meydana giden Stefan Westmoreland'i izliyordu. Olduğu yerden sadece adamın ayakları görünüyordu. Keşke ormanın içine doğru gitseydim, diye düşündü Brenna kendini kaybetmiş bir halde; ama öyle yapsaydı kaybolabilirdi. Ayrıca Jenny de ona olduğu yerde kalmasını söylemişti; bu gibi durumlarda Brenna daima sadakatle Jenny'nin sözünü dinlerdi.

Adamın ayakları daha yakına geldi. Ateşin yanında durup botunun burnuyla sönmeye yüz tutmuş közleri karıştırdı. Brenna ise birden saklanmakta olduğu fundalıkların kara boşluklarına baktığını sezdi. Stefan birden Brenna'ya doğru yürümeye başladı. Genç kızın ciğerleri hava almak için savaşırken göğsü korku dolu kasılmalarla inip kalkmaya başladı. Eliyle ağzını kapatan Brenna, Stefan'ın birkaç metre ileride duran botlarına korkudan donmuş gibi bakarken içinde patlayan öksürüğü bastırmaya çalıştı.

"Pekâlâ," diyen Stefan'ın tok sesi küçük meydanı doldurdu, "dışarı çıkın hanımefendi. Sizi kovalamak çok eğlenceliydi; ama kovalamaca sona erdi."

Brenna bunların bir tuzak olduğunu, Stefan'ın gerçekten kendisinin orada olduğunu bilmediğini umarak saklandığı kuytunun içine girdi iyice. "Tamam," deyip içini çekti Stefan, "galiba gelip sizi kendi ellerimle almam gerekecek." Birden yere çömeldi, bir saniye sonra büyük elini dalların arasından sokup bir şeyler aradı, nihayet eli Brenna'nın göğsüne kapandı.

Stefan'ın eli sanki ne bulduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi yavaşça açılıp kapanırken, Brenna'nın boğazından öfke ve korku dolu bir çığlık yükseldi. Stefan ne bulduğunu anlayınca, birden şaşırıp elini geri çekti. Sonra yine uzatıp Brenna'nın kolunu yakalayıp dışarı çıkardı.

"Bak seeeen," dedi Stefan; ama gülmüyordu. "Galiba bir orman perisi bulmuşum."

Brenna'nın Jenny'nin Royce'a yaptığı gibi Stefan'a vuracak cesareti yoktu. Ama en azından Stefan, kendisini atının üstüne atınca ona dik dik bakmayı başarabildi. Stefan sonra kendi atına bindi, Brenna'nın atının dizginlerini elinde tutuyordu.

Ormandan yola çıktıkları zaman Brenna, Jenny'nin kaçmış olması için dua etti, sonra tepenin sırtına giden yola bakmak için kendini zorladı. Jenny'nin Kurt'un atının terkisinde kendine doğru geldiğini görünce kalbi kurşun gibi ağırlaştı. Stefan atını kardeşinin atının yanına götürdü. "Thor nerde?" diye sordu; ama daha Royce "Öldü," demeden, yüzündeki katil ifadesi sorunun cevabını vermişti.

Royce her geçen saniye daha da sinirlenerek, hiç ağzını açmadan sürüyordu atını. Thor'u kaybettiği için derin bir üzüntü duyuyordu; ayrıca yorgun ve açtı. Üstelik çok öfkeliydi; çünkü küçük bir kız -Brenna'yı suçlamıyordu-, kızıl saçlı -artık Jenny'nin saç rengini biliyordu- bir kız tilki gibi kurnaz bir nöbetçiyi alt etmeyi başarmış, ordunun yarısını ayağa kaldırmış, kendisini yakalaması için Royce'un bütün bir

günüyle gecesini harcamasına neden olmuştu. Ama Royce'u en çok kızdıran şey, Jenny'nin kırılmayan iradesi, bükülmez bileği ve küstah tavrıydı. Kendini kaybedip ağlamayan, yaptığı şeyin yanlış olduğunu kabul etmeyen şımarık bir çocuk gibiydi.

Kampa girdikleri zaman bütün başlar onlara çevrildi; ama adamların hiçbiri gülümseyecek kadar budala değildi. İki tutsağın kaçmasına meydan vermek öncelikle utanılacak bir şeydi, sevinilecek bir şey değil. Ayrıca kaçan tutsakların kadın olmasını düşünmek bile istemiyorlardı. Bu çok aşağılayıcı bir şeydi.

Royce ile Stefan ahıra doğru gittiler. Royce atından inip Jenny'yi de kaba bir biçimde yere indirdi. Jenny çadırına gitmeye davrandı; ama Royce onu geri çekince hem şaşkınlıktan hem de can acısından bağırdı. "Nöbetçiye görünmeden atları ahırdan nasıl çıkardığınızı bilmek istiyorum."

Onları duyabilecek yakınlıktaki her erkek safi kulak kesilmiş, cevap vermesi için Jenny'ye dönmüşlerdi. O zamana dek hepsi de Jenny yokmuş gibi davranmışlardı; ama kız şimdi onların yoğun bakışları altında kıvranıyordu.

"Cevap ver bana!"

"Onları gizli gizli almama gerek kalmadı," dedi Jenny olabildiğince vakur ve küçümseyici görünmeye çalışarak, "Nöbetçiniz uyuyordu."

Royce'un öfkeli gözlerinde canı sıkılmış, inanmayan bir bakış dolaştı; ama Arik'e tersçe başını salladığında yüzü ifadesizdi. Sarışın dev elinde savaş baltasıyla adamların arasından geçerek serkeş nöbetçiye doğru seğirtti. Jenny bu tabloyu seyrederken zavallı adama ne olacağını merak ediyordu. Nöbetteyken uyuduğu için cezalandırılacağına şüphe yoktu, bunu biliyordu; ama cezası korkunç bir şey olmazdı herhalde. Yoksa olur muydu? Jenny bunu hiç öğrenemeyecekti; çünkü Royce onu çekerek kendi çadırına doğru götürüyordu.

Royce onunla kampın içinden geçerken, Jenny yanından geçtiği her askerin, her şövalyenin kendisine öfkeli bir düşmanlıkla baktığını fark etti. Kaçarak hepsini aptal yerine

koymuştu. Bu yüzden ondan nefret ediyorlardı. Bu öylesine etkileyici bir nefretti ki, Jenny'nin teni alev alev yanıyordu. Kont kolunu yerinden çıkarmadan nerdeyse koşar gibi ona yetişmeye çalışırken, kontun bile ona her zamankinden daha kızgın olduğunu düşündü Jenny.

Birden müthiş bir korkuyla kontun öfkesini unuttu. Royce Westmoreland onu kendi çadırına götürüyordu.

"Ben oraya girmem!" diye bağırıp geri çekildi. Kont bir küfür savurup kızı yakaladı. Un çuvalı gibi omzuna attı. Jenny'nin kalçaları gökyüzüne bakıyor, uzun saçları kontun baldırlarına dökülüyordu. Erkekler onun bu kadar açıkça küçük düşürüldüğünü görünce, bütün meydanda arsız kahkahalar yankılandı. Jenny ise öfkeden ve utançtan konuşamaz hale gelmişti.

Çadırın içine girince Royce Jenny'yi yerdeki keçe yığınının üstüne fırlattı, sonra Jenny oturmaya çalışırken küçük, pis bir böcekmiş gibi onu izledi. "Eğer beni kirletirsen seni öldürürüm, yemin ederim," diye bağırdı ve anında Royce'un yüzünü çeliğe, gözlerini parlak gümüş parçalarına dönüştüren öfkeden ürktü.

"Seni kirletmek mi?" dedi Royce, yüzünde küçümseyen bir ifadeyle. "Şu an bende uyandıracağın en son duygu şehvet. Sen bu çadırda kalacaksın; çünkü burada zaten çok sayıda nöbetçi var. Adamlarımın sizinkini gözetleyerek daha fazla zaman harcamasını istemiyorum. Ayrıca kampın da ortasındasın; kaçmaya kalkışırsan adamlarım seni öldürür. Anladın mı?"

Jenny ona dik dik baktı; ama taş gibi sessizdi. Onun boyun eğmeyi kibirli bir biçimde reddetmesi Royce'u iyice çileden çıkarmıştı. Elleri iki yanında durup öfkesinin geçmesini bekledi, sonra devam etti: "Eğer beni ya da bu kamptaki başka birini zora sokacak bir şey daha yaparsan, senin hayatını cehenneme çeviririm. Anladın mı?"

Royce'un sert, uğursuz yüzüne bakınca, Jenny onun dediğini yapacağına bütün kalbiyle inandı.

"Cevap ver bana!" diye bağırdı Royce öldürecekmiş gibi.

Onun çoktan kendini kaybettiğini gören Jenny yutkunup başını salladı.

"Ayrıca-" dedi Royce; ama sonra daha fazla konuşursa elinden bir kaza çıkmasından korkuyormuş gibi birden sustu. Dönüp masadan bir maşrapa şarap aldı, tam içeceği sırada, silahtarı Gawin çadıra girdi. Kollarında daha önce kızların çadırından alınan battaniyeler vardı; onarılmayıp aksine yırtıldıklarını adamlara dağıtırken fark ettiği battaniyeler. Çocuğun yüzünde öfke dolu, inanmaz bir ifade vardı.

"Ne var?" diye sordu Royce maşrapayı dudaklarına götürürken.

Gawin genç, hiddetli yüzünü kaldırıp efendisine baktı. "Battaniyeler efendim," dedi suçlayıcı bakışlarla Jenny'ye bakarak, "battaniyeleri onaracağına yırtmış. Adamlar bu battaniyelerle bile üşüyorlardı; ama şimdi..."

Kont elindeki maşrapayı yavaş yavaş, dikkatle masanın üstüne koyarken Jenny'nin kalbi gerçek bir dehşet duygusuyla çarpmaya başladı. Kont konuştuğunda sesi hiddetle törpülenmiş, soğuk bir fısıltıya dönüşmüştü. "Buraya gel."

Jenny başını sallayıp bir adım geriledi.

"Durumunu zorlaştırıyorsun," dedi kont Jenny bir adım daha gerileyince. "*Buraya gel* dedim."

Çadırın ağzı açıktı ama kaçacak yer yoktu. Royce, Jenny'yi çadırına götürdüğünden beri adamlar dışarıda toplanmış, hiç şüphesiz Jenny'nin inleyip merhamet dilenerek yalvarmasını bekliyorlardı.

"Gawin, iğne iplik getir," dedi Royce silahtarına; ama bakışları hançer gibi saplanmıştı Jenny'nin üzerine.

"Emredersiniz efendim," deyip çadırın bir köşesine gitti Gawin. İstenenleri getirip Royce'un yanındaki masanın üstüne koydu. Sonra durup şaşkınlık içinde Royce'un bir zamanlar battaniye olan çaputları kaldırıp onları mahveden kızıl saçlı cadıya doğru tutmasını izledi.

"Bunları tek tek onaracaksın," dedi Royce alçak sesle, hiç doğal değildi bu.

Gerginliği geçen Jenny tutsağı olduğu adama şaşkınlık ve

rahatlama dolu bir bakışla baktı. Bir gün bir gece kendisini takip etmesine neden olup, atını öldürdükten ve giysilerini mahvettikten sonra ona vereceği ceza, mahvettiği battaniyeleri onarmak mıydı? Hayatını böyle mi cehenneme çevirecekti?

"Bunların hepsi onarılıncaya kadar battaniyesiz uyuyacaksın, anladın mı?" diye sordu Royce, sesi parlatılmış çelik gibi sert ve pürüzsüzdü. "Adamlarım ısınıncaya kadar sen üşüyeceksin."

"A-anlıyorum," dedi Jenny titrek bir sesle. Royce'un tutumu öyle sakin, öyle *yumuşaktı* ki, Jenny onun başka bir şey yapacağını düşünmedi. Hatta ona doğru yürüyüp titreyen elini Royce'un tuttuğu parçalanmış çaputlara doğru uzatırken, zihninin bir köşesinde, onun zalimliğine dair söylentilerin oldukça abartıldığı şeklinde bir düşünce belirmişti; bir an sonra "Ahhh!" diye bağırırken paramparça olan bir düşünce. Royce'un iri eli kızın yanağında ileri atılan bir yılan gibi patlayıp bileğini kavramış, nefesini kesen bir darbeyle Jenny'yi ileriye doğru savurup başını geriye itmişti. "Seni şımarık fahişe," dedi Royce dişlerinin arasından. "Çocukken seni dövüp bu gururunu içinden çıkarmaları gerekirmiş. Ama onlar yapmadığına göre, bu iş bana *düşüyor*."

Eli yine yukarıya kalkınca Jenny onun yüzüne vuracağını düşünüp koluyla başını korudu; ama beklediği iri el kolunu aşağıya çekti. "Sana böyle vurursam boynunu ortadan ikiye bölerim. Başka bir fikrim var," dedi.

Daha Jenny bir şey yapamadan oturup bir harekette kızı kucağına çekti. "Hayır!" diye soludu Jenny, öfke dolu gerçek bir korkuyla kıvranıyordu; çadırın dışında toplanan erkeklerin onu duymaya çalıştıklarının farkındaydı. "Sakın cüret etme!" diye bağırdı kendini bütün ağırlığıyla yere atarken. Royce kendi bacağıyla Jenny'nin bacaklarını kavrayıp kasıklarına sıkıştırdı. Elini kaldırıp, "Bu," dedi, elini var gücüyle kızın kalçasına indirirken, "atım için." Royce'un eli bitmek tükenmek bilmezmiş gibi, defalarca, canını çok acıtarak kalçasına doğru inerken, Jenny içinde dalga dalga yayılan acıya

rağmen çığlıklarını boğmak için kanayıncaya kadar dudaklarını ısırdı. "Bu senin ziyankârlığın için.... bu budalaca kaçışın için... bu mahvettiğin battaniyeler için..."

Jenny ağlayıp durması için yalvarıncaya kadar kızı dövmeye niyetli olan Royce, eli ağrıyıncaya kadar vurmaya devam etti. Ama Jenny yarı baygın onun elinden kaçmaya çalışırken bile bir tek ses çıkarmadı. Hatta, Royce'un elinin her inişinde acıyla kasılıp gerilmeseydi, Royce onun bir şey hissetmediğinden bile şüphe edecekti.

Royce elini defalarca kaldırıp indirdi ve sonunda durdu. Royce'un elinin inmesini bekleyen Jenny kalçalarını sıkmış, vücudu gerilmişti; ama yine de bağırmıyordu. Royce kendinden tiksindi, Jenny'nin ağlayıp kendinden merhamet dilenmesi zevkinden mahrum kalmıştı. Kızı dizlerinden atıp ayağa kalktı, kesik kesik soluyarak baktı ona.

Şimdi bile, kızın o boyun eğmez, inatçı gururu, Royce'un ayaklarının dibinde yatmayı reddediyordu. Elini yere dayayıp yavaşça, sendeleyerek doğruldu Jenny, Royce'un karşısında dikildi, pantolonunu düzeltti. Başını öne eğmiş, yüzünü Royce'tan gizliyordu. Royce onu izlerken Jenny tir tir titriyor, ama titreyen omuzlarını dik tutmaya çalışıyordu. Öyle ufacık ve savunmasız görünüyordu ki, Royce birden merhamete geldi. "Jennifer-" dedi.

Jennifer başını kaldırınca, Royce gördüğü manzara karşısında şaşkınlık ve kabul etmek istemediği bir hayranlıkla dondu kaldı. Alev alev yanan dağılmış saçları, nefret ve donmuş gözyaşlarıyla büyümüş gözleriyle orada öfkeden gazaba gelmiş bir çingene gibi dikilirken elini kaldırdı Jenny; avucunda bir hançer tutan elini. Hiç şüphesiz hançeri Royce onu döverken adamın botundan çekip almıştı.

Bu akıl almaz anda, Jenny hançeri kaldırıp Royce saldırmaya hazırlanırken, Royce Westmoreland onun şimdiye kadar karşılaştığı en muhteşem yaratık olduğunu düşünüyordu; karşısında dikilen hasmıyla cesur bir şekilde yüzleşmeye hazır, vahşi, güzel, öfkeli bir gazap meleği. Royce onu incitip aşağıladığını; ama inadını kıramadığını fark etti. Royce bir-

den onu kırmak istedi. Usulca elini kaldırıp yumuşak bir sesle, "Hançeri bana ver Jennifer," dedi.

Jenny hançeri daha da yükseğe kaldırdı; Royce onun kalbine nişan aldığını anlamıştı.

"Bir daha canını yakmayacağım," diye sakin bir sesle devam etti Royce, genç Gawin yüzünde katil ifadesiyle efendisinin hayâtını korumak için sessizce Jenny'ye arkasından yaklaşırken. "Hayır," diye ekledi Gawin'e verildiği belli olan bir emirle, "şu an arkanda duran ve bana saldırmayı denersen boğazını kesmeye oldukça hevesli olan silahtarım da canını yakmayacak."

Jenny kızgınlıktan silahtarın çadırda olduğunu, yani onun aşağılanmasına tanık olduğunu unutmuştu. Bu bilgi Jenny'nin içinde volkan gibi patladı.

"Hançeri bana ver," dedi Royce elini ona doğru uzatırken, kızın hançeri vereceğinden emindi artık. Verdi. Hançer ışık hızıyla havayı yarıp Royce'un kalbine doğru gitti. Royce'u bu darbeden kolunun hızlı refleksi kurtardı. Hançeri çevirip kızın ölümcül ellerinden kurtardı kendini; ama yine de ona doğru uzanıp kızı koluyla sararak vücuduna hapsettiğinde, yüzünden parlak, kırmızı kan akmaya başlamıştı. Jenny kulağına yakın bir yerden yanağından aşağıya doğru bir yara açmıştı.

"Seni kana susamış küçük fahişe!" diye sunturlu bir küfür savurdu Royce; yüzünden kan aktığını hissedince. Kızın cesaretine duyduğu hayranlık uçup gitmişti. "Eğer erkek olsaydın, bunu yaptığın için seni öldürürdüm!"

Gawin efendisinin yarasına baktı; yüzündeki öfke ifadesi Royce'unkini bile geçiyordu, kıza baktığında ise gözlerinde ölüm vardı. "Nöbetçiyi getireceğim," dedi Gawin tiksinti dolu son bir bakışla Jenny'ye bakarak.

"Saçmalama!" diye kestirip attı Royce. "Beni bir rahibenin yaraladığını mı yayacaksın bütün kampa? Bu benim için, daha silahlarını bana doğrultmadan düşmanlarımı yenen efsanem için korkulacak bir şey!"

"Özür dilerim efendim," dedi Gawin. "Ama kızı salıver-

diğinizde onun bunu anlatmayacağından nasıl emin olacaksınız?"

"Beni bırakacak mısın?" dedi Jenny, akıttığı kana bakarken saplanıp kaldığı korkundan sıyrılmıştı. "Bizi *bırakacak mısınız*?"

"Eninde sonunda bırakacağım, tabii seni daha önce öldürmezsem," dedi Kurt sertçe, kızı kendinden sıyırıp attı, Jenny çadırın bir köşesindeki keçe yığınının ortasına düştü. Royce şarap maşrapasını aldı, bir yandan tetikteki bakışlarını kızın üstünde tutuyordu. Royce koca bir yudum şarap içti, sonra masanın üstünde, ipliğin yanındaki büyük iğneye baktı.

"Daha küçük bir iğne bul," dedi silahtarına. Yavaş yavaş mantığı yerine gelen Jenny, onu öldürmeye kalkıştığı için Royce'un kendisini öldürmediğine inanamıyordu. Royce'un sözleri zihninde uçuşuyordu: *"Bu benim için, daha silahlarını bana doğrultmadan düşmanlarımı yenen efsanem için korkulacak bir şey."* Jenny zihninin çok gerisinde bir yerde, Royce'un anlatıldığı kadar kötü olmadığına karar verdi. Eğer söylediklerinin yarısı kadar kötü olsaydı, Jenny'ye çoktan işkence ve tecavüz ederdi. Halbuki Royce, sonunda Brenna'yla ikisini bırakmayı düşünüyordu.

Gawin daha küçük bir iğneyle döndüğünde, Jenny birkaç dakika önce öldürmeye çalıştığı adama yardım etme isteğiyle dolmuştu. Jenny kendini fiziksel olarak istismar ettiği için Royce'u affetmeyecekti, affedemezdi; ama Royce'un ona yaptığı gibi o da Royce'un bedenini ve gururunu incittiğine göre, ödeşmişlerdi. Olduğu yerde oturup Royce'un şarap içmesini izlerken, bundan böyle yapılacak en akıllıca ve elbette en iyi şeyin Royce'u sinirlendirip onları manastıra gönderme fikrinden vazgeçmemesini sağlamaktı.

"Sakalınızı kesmem lazım efendim," dedi Gawin, "yoksa dikerken yarayı göremem."

"Kes o zaman," diye homurdandı Royce, "zaten ne yaptığını görürken bile iyi dikiş dikemiyorsun. Her tarafım bunu kanıtlayacak yaralarla dolu."

"Ne yazık ki yüzünüzü kesti," dedi Gawin. Jenny o an yok

olmayı istedi. "Zaten yeterince yara var yüzünüzde," diye ekledi Gawin tıraş için keskin bir bıçakla bir fincan su getirirken.

Gawin işini yapmaya başladığında vücuduyla Royce'un yüzünü kapatmıştı. Dakikalar ilerledikçe Jenny, bu kalın, siyah sakalın ne kadar yırtıcı bir yüzü sakladığını çok merak ettiği için bir o yana bir bu yana eğilirken buldu kendini. Yoksa küçük bir çeneyi mi saklıyor bu sakal, diye için için merak etti. Sonra küçük bir çeneyi sakladığından şüphe yok, diye karar verdi sağ tarafa doğru eğilirken. Silahtarın kolları arasından Royce'un yüzünü görmeye çalışırken nerdeyse dengesini kaybediyordu.

Royce onun varlığını unutmamıştı; ayrıca ona güvendiği de yoktu, özellikle kız onun hayatına son verecek kadar cesur olduğunu gösterdikten sonra... Göz ucuyla kızı izlerken, Jenny'nin bir o yana bir bu yana eğildiğini görünce, alaylı bir sesle: "Kenara çekil Gawin, hanımefendi şişe gibi ters dönmeden yüzümü görebilsin,"

İyice sağa yaslanmış olan Jenny, söylenen şeyi yapmıyormuş gibi davranacak kadar çabuk bulamamıştı dengesini. Gözlerini Royce Westmoreland'in yüzünden çekerken yanakları kıpkırmızı oldu. Ama Kurt'un düşündüğünden daha genç olduğunu görmüştü hayretle. Ayrıca çenesi de küçük değildi; ortasında tuhaf, küçük bir çukur olan, güçlü ve kare şeklinde bir çenesi vardı.

"Gel gel, utanma," dedi Royce dalga geçerek. İçtiği şarap sinirlerini gevşetiyordu. Ayrıca Jenny'nin gözü kara bir suikastçıdan meraklı bir genç kıza dönüşmesini de hem şaşırtıcı, hem de eğlenceli bulmuştu. "Kesmeye çalıştığın yüze bir bak bakalım," dedi kızın meraklı yüzünü süzerken.

"Bu yarayı dikmem gerek efendim," dedi Gawin kaşlarını çatarak. "Yara hem derin hem de şişiyor, böyleyken bile yeterince çirkin."

"Beni Lady Jennifer'a çirkin göstermemeye çalış," dedi Royce alaylı bir sesle.

"Ben sizin silahtarınızım efendim, terziniz değil," dedi

Gawin ve elinde iğne iplikle efendisinin şakağından başlayıp çenesine kadar giden yaraya doğru uzandı.

Terzi sözcüğü birden, Jenny'nin bir yün pantolonu nerdeyse görünmeyen, temiz bir dikişle onarmasını anımsattı Royce'a. Gawin'i kenara çekip şüpheci bakışlarını tutsağına dikti. "Buraya gel," dedi Jenny'ye sakin; ama yine de otoriter bir sesle.

Onları salıvermekten vazgeçer diye artık Royce'u kızdırmaya hiç niyeti olmayan Jenny, kalkıp ihtiyatla ona doğru yürüdü. Zonklayan kalçalarının baskısından kurtulduğu için rahatlamıştı.

"Yakına gel," dedi Royce, Jenny onun yetişemeyeceği uzaklıkta durunca. "Galiba yaraladığın *her şeyi* onarmak zorundasın. Yüzümü dikeceksin."

Jenny mum ışığında onun yüzüne açtığı yarayı gördü. Bu yırtık etin görüntüsüne onu bir iğneyle dikeceği düşüncesi de eklenince, Jenny bayılacakmış gibi hissetti. Boğazında yükselen öfkeyi yutup parçalanmış dudaklarının arasından konuştu: "Y-yapamam."

"Yapabilirsin, yapacaksın da," dedi Royce acımasızca. Bir saniye önce, Jenny'yi bir iğneyle yanına yaklaştırdığı için aklından şüphe ederken, şimdi kızın yapacağı şeyden duyduğu korkuyu gördüğü için rahattı. Hatta, diye düşündü, Jenny'yi o yaraya bakmaya, hatta dokunmaya zorlamak başlı başına bir cezaydı!

Gawin Jenny'ye iğneyle ipliği verdi; ama gönülsüzlüğü yüzünden okunuyordu. Jenny titreyen elleriyle iğneyi tutup Royce'un yüzüne yaklaştırdı. Tam ona dokunacakken, Royce elini tutup soğuk, tehditkâr bir sesle: "Umarım bu işkenceyi gereğinden daha acı veren bir hale getirmeyi düşünecek kadar aptal değilsindir!" dedi.

"Hayır, yapmam," dedi Jenny cılız bir sesle.

Duyduğu şeyle tatmin olan Royce şarap maşrapasını kaldırıp Jenny'ye uzattı: "Al, önce bundan iç biraz. Sinirlerini gevşetir." Jenny yapmak zorunda olduğu işin düşüncesiyle öyle afallamıştı ki, Royce o sırada sinirlerini gevşeteceğini

söyleyip ona zehir uzatsaydı, onu bile alacaktı. Maşrapayı alıp uzun uzun üç yudum çekti, tıkandı, sonra biraz daha içti. Kont uzanıp maşrapayı onun elinden almasaydı daha da içecekti. "Çok içersen iyi göremezsin, ayrıca ellerin titrer," dedi genç adam kuru bir sesle. "Kulağımı dikip kapatmanı istemem doğrusu. Hadi başla şimdi." Başını çevirip soğukkanlı bir biçimde yüzünü Jenny'nin ellerine teslim etti. Gawin ise kızın Royce'a zarar vermemesini garantiye almak için Jenny'nin dibinde duruyordu.

Jenny daha önce insan eti dikmemişti hiç; şimdi iğnenin ucunu kontun şişmiş etine sokmaya çalışırken, midesinin bulandığını belirten inlemeyi bastıramıyordu. Onu göz ucuyla izleyen kont, Jenny görür de bayılır diye korktuğundan canının acıdığını belli etmemeye çalışıyordu. "Bir suikastçı için oldukça güçlü bir miden var," dedi *kendi* zihnini duyduğu acıdan, *onun* zihnini ise yaptığı işten uzaklaştırmak için.

Jenny dudaklarını ısırıp iğneyi tekrar kontun etine batırdı. Beti benzi atmıştı; Royce onu yine konuşarak oyalamaya çalıştı: "Kendine rahibe demene neden olan şey nedir?" diye sordu.

"B-ben öyle bir şey demedim," diye soludu Jenny.

"O zaman Belkirk Manastırı'nda ne işin vardı?"

Jenny yaptığı berbat işten duyduğu tiksintiyle, "Beni oraya babam gönderdi," derken yutkundu.

"Senin rahibe olmak istediğini *düşündüğü* için mi?" diye sordu Royce inanmayan bir sesle, gözünün ucuyla Jenny'ye bakarak. "Bana gösterdiğinden farklı bir yanını görmüş olmalı."

Bu sözler üzerine Jenny nerdeyse bir kahkaha atacaktı; dudaklarını ısırırken yüzüne tekrar kan geldiğini gören Royce bunu fark etti. "Doğrusunu isterseniz," dedi yavaşça Jenny; kızgın ya da göz hapsinde olmadığında sesi şaşırtıcı bir biçimde yumuşak, şarkı gibiydi. "Babamın beni oraya sizin gördüğünüz yüzümü gördüğü *için* gönderdiğini söyleyebilirsiniz sanırım."

"Gerçekten mi?" diye sordu Royce sohbet havasında. "*Onu* neden öldürmeye çalıştın?"

Royce'un sesindeki moral bozukluğu o kadar gerçekti ki, Jenny tebessümünü bastıramadı. Ayrıca sabahtan beri bir şey yemediği için içtiği sert şarap kanında dolaşırken kızı baştan ayağa rahatlatıp ısıtıyordu.

"Eee?" dedi Royce Jenny'nin ağzının kenarında beliren küçük gamzeye bakarken.

"Babamı öldürmeye çalışmadım," dedi Jenny sert bir sesle ve iğneyi bir daha batırdı.

"O zaman ne yaptın da seni manastıra sürdü?"

"Öteki yaptıklarımı saymazsak, biriyle evlenmeyi reddettiğim için."

"Gerçekten mi?" diye sordu Royce. Henry'nin sarayında Merrick'in büyük kızı hakkında duyduklarını hatırlayınca gerçekten şaşırmıştı. Merrick'in büyük kızının güzellikten nasibini almamış, fazla ciddi, soğuk ve evde kalmaya ant içmiş bir kız kurusu olduğu söyleniyordu. Jenny'yi ona bu şekilde anlatan kişinin gerçekten kim olduğunu hatırlamak için beynini patlattı Royce. Sonunda hatırladı; Kral James'in sarayından özel olarak gönderilen Lochlordon Kontu Edward Balder söylemişti bunları. Aslında o sırada herkes böyle sıra dışı olaylarla öyle çok ilgileniyordu ki, o bile Jenny'den bahsedildiğini duymuştu. *Çirkin, ciddi, soğuk bir kız kurusu,* demişlerdi; ama bunun arkasında başka bir şey vardı, ne var ki Royce şimdi bunu hatırlamıyordu. "Kaç yaşındasın?" diye sordu birden.

Bu soru Jenny'yi tedirgin etti; hatta utandırdı. "On yedi yıl, iki hafta," diye itiraf etti, kızın bunu oldukça isteksiz bir biçimde söylediğini düşündü Royce.

"*O kadar* var mısın?" diye sordu, dudakları neşe ve merhametle büzülmüştü. Pek çok kız on dört-on altı yaşındayken evlense de, on yedi o kadar da büyük bir yaş sayılmazdı. Onun kız kurusu tanımına pek de uymadığını düşündü. "O zaman evde kalmayı kendin mi seçtin?"

Jenny'nin derin mavi gözlerinde utanç ve inkâr hareleri oynaştı; Royce da Henry'nin sarayında onun hakkında başka neler söylendiğini anımsamaya çalıştı. Hiçbir şey hatırlamıyordu; kız kardeşi Brenna'nın güzelliğiyle onu gölgede bıraktığını söylemelerinden başka. Söylentiye göre Brenna'nın öyle bir yüzü vardı ki, güneşle yıldızlar onun yanında sönük kalırdı. Bir erkeğin uysal, solgun bir sarışını niye bu vahşi cazibeye tercih edeceğini düşündü Royce boş boş. Sonra kendisinin de genellikle melek görünümlü sarışınların, özellikle bir tanesinin rahatlığını tercih ettiğini hatırladı. Royce bu soruyu sorarken, Jenny'nin iğneyi bir daha batırıp çıkarmasını beklemişti akıllıca.

Jenny birden fark ettiği Royce'un yakışıklılığını zihninden uzaklaştırmak için iğneyi tekrar tekrar adamın yüzüne batırıp çıkardı. Royce'un şaşırtıcı bir şekilde son derece yakışıklı olduğunu fark etmişti. Temiz bir şekilde tıraş edilmiş yüzünde haşin, tamamıyla erkeksi bir güzellik vardı ve Jenny'yi hayrete düşürmüştü bu güzellik. Çene kemiği köşeli, çenesi çukur, elmacık kemikleri çıkık ve genişti. Ama Jenny'yi bütünüyle savunmasız bırakan son keşfi oldu: Claymore Kontu, adı bile düşmanlarının kalbine korku salan bu adam, hayatında gördüğü en gür kirpiklere sahipti! *Bu* haberi verdiğinde evdekilerin ne kadar şaşıracağını düşününce Jenny'nin gözlerinde bir tebessüm oynaştı. "Evde kalmayı *kendin* mi seçtin?" diye tekrarladı Royce sorusunu biraz sabırsızca.

"Galiba öyle," dedi Jenny. "Çünkü babam bana yapılabilecek en uygun tek evlenme teklifini reddedersem, beni manastıra göndereceğini söylemişti."

"Kim sana evlenme teklif etti ki?" diye sordu Royce, şaşırmıştı.

"Edward Balder, Lochlordon Kontu, dedi. Royce şaşkınlık içinde yerinden zıplayınca da, "Kımıldama!" diye emretti Jenny haddini aşan bir cüretle. "İğnenin altında zıplayıp durma; yüzünü kötü dikersem suç benim değil, ona göre."

Bir damlacık bir kızdan, üstelik de tutsağı olan bir kızdan duyduğu bu sert azar Royce'u kahkahaya boğdu. "Daha kaç kahrolası dikiş atacaksın?"diye karşılık verdi sinirli bir şekilde. "Alt tarafı ufak bir sıyrık."

Royce'un bu cesur saldırısını sadece ufak bir münasebet-

sizlik olarak gördüğünü bu kadar açık belirtmesine son derece alınan Jenny geri çekilip ona baktı. "Hiç bile, bayağı büyük, çirkin bir yara işte!" dedi.

Royce onunla tartışmak için ağzını açacaktı ki, bakışları, kızın giydiği gömleğin kumaşını arsızca delip geçmeye çalışan göğüslerine takıldı. Jenny'nin göğüslerinin ne kadar dolgun, belinin ne kadar ince, kalçalarının ne kadar zarif bir yuvarlaklığı olduğunu şu ana kadar fark etmemesi çok garipti. Kızın birkaç saat öncesine kadar bol rahibe elbiseleri giydiğini ve birkaç dakika öncesine kadar onun ne giydiğini fark etmeyecek kadar sinirli olduğunu hatırladı Royce; bu hiç de garip değildi. İşte şimdi fark etmişti; ama keşke fark etmeseydi. Bütün bunları fark ettikten sonra kalçasına vururken elinin altındaki yuvarlaklığı da hatırlamıştı. Royce'un içinde erkeksi bir arzu uyandı; sandalyesinde huzursuzca döndü. "İşini bitir," diye buyurdu ters ters.

Jenny ondaki bu ani huysuzluğunu fark etti; ama bunu onun çok çabuk değişiveren tabiatına verdi. Aynı tabiat bir an onu şeytani bir canavar gibi göstermişti; başka bir an ise bir ağabey gibi. Zaten Jenny için kendi vücudunun da Royce'un tabiatından farkı yoktu. Birkaç dakika önce, çadırın içinde yanan ateşe rağmen üşüyen bedeni şimdi gömleğinin içinde alev alev yanıyordu! Jenny yine de son birkaç dakika boyunca paylaştıkları arkadaşça yakınlığı muhafaza etmeyi tercih ederdi; onun arkadaşlığını çok istediği için değil, sadece bu durumda ondan daha az korktuğu için. Jenny bu yakınlığı yeniden kurmak için "Lochlordon Kontu dediğim zaman şaşırmış gibi göründünüz," dedi.

"Şaşırdım," dedi Royce, duygularını açığa vurmayan bir sesle.

"Neden?"

Royce, Londra'da Jenny hakkında dolaşan haksız söylentilerden büyük ihtimalle Edward Balder'ın sorumlu olduğunu söylemek istemedi kıza. Balder'ın kendini beğenmiş bir tavus kuşu olduğunu düşününce, onun kendini reddeden bir kadının adını lekeleyen reddedilmiş bir talip gibi davranması

pek de şaşırtıcı değildi. "Çünkü yaşlı bir adam," deyip lafı çevirdi Royce sonunda.

"Üstelik çirkin."

"Evet." Royce kendini ne kadar zorlasa da, kızını seven bir babanın onu kart zamparanın tekiyle evlendirmesini aklı almıyordu. Aynı şekilde, sırf bu yüzden kızını bir manastıra kapatmasını da anlayamıyordu. Merrick Kontu'nun itaat etmeyi öğrenmesi için kızını oraya birkaç haftalığına gönderdiğine şüphe yoktu. "Belkirk Manastırı'nda ne kadar kaldın?"

"İki yıl."

Bu cevap üzerine Royce'un ağzı açık kaldı; sonra kendini toparlayıp kapattı ağzını. Yüzü korkunç bir şekilde acıyordu; ayrıca durumu birden daha kötüye gitmeye başlamıştı. "Tıpkı benim gibi, babanın da seni başa çıkılmaz, dik kafalı, söz dinlemez, mantıksız bir kız olarak gördüğü çok açık," dedi sinirli bir sesle. Bir yudum şarap daha içmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

"Ben senin kızın olsaydım, sen ne düşünürdün?" diye sordu Jenny hiddetli bir sesle.

"Lanetlendiğimi düşünürdüm," dedi Royce dobra dobra, Jenny'nin gözlerindeki yaralı bakışı görmezden gelerek. "İki gün içinde, zorla aldığım son iki kaleyi alırken gördüğüm direnişten daha fazlasını gösterdin bana."

Jenny ellerini ince kalçalarının üstüne koyup öfke dolu bakışlarla: "Eğer ben *senin* kızın olsaydım ve senin can düşmanın beni kaçırsaydı, *sen* nasıl davranmamı isterdin demek istedim," dedi.

Bir an için kalakalan Royce, Jenny'nin söylediklerini düşünürken kızı süzdü dik dik. Ne aptal aptal sırıtmıştı Jenny ne de aman dilemişti. Aksine, sırasıyla Royce'u alt etmek, ondan kaçmak, onu öldürmek için elinden geleni yapmıştı. Royce ona o dayağı attığında bile tek damla gözyaşı dökmemişti. Royce onun ağladığını sandığında Jenny onu sırtından bıçaklamayı düşünüyordu. Onun ağlamayı beceremediğini geçirdi aklından bir an; ama şu an, Jenny kendi kızı, manastırdan kaçırılan bir masum olsaydı nasıl hissedeceği düşüncesine kaptırmıştı kendini.

"Çek pençelerini Jenny," dedi ters ters. "Mesajını aldım."

Zarif bir şekilde, hatta Royce'un kabul etmek istediğinden daha zarif bir şekilde başını sallayarak zafer kazandığını kabul etti Jenny.

Royce onu ilk kez gerçekten *gülerken* görüyordu. Yüzünün ifadesi ise şaşırtıcının ötesindeydi. Tebessüm yavaşça yayıldı yüzüne Jenny'nin, parlayıncaya dek gözlerinin içinde ışıdı önce, sonra kızın cömert dudaklarına uzandı, dudakları aralanıncaya dek kenarlarını yumuşattı, bu aralıktan bembeyaz dişler göründü ve kızın yumuşak ağzının kenarlarından iki gamze Royce'a göz kırptı.

Royce da ona gülümseyebilirdi; ama tam o sırada Gawin'in yüzündeki hor gören ifadeyi fark edince, birden Jenny'ye yani tutsağına, daha da önemlisi, düşmanının kızına, daha da önemlisi, yaptığı yıkıcılıkla bu zamansız gelen soğuk havada adamlarının battaniyelerinin sıcaklığından yoksun bırakan kıza, sarhoş bir yiğit gibi davrandığını anladı. Başıyla keçe yığınlarını işaret etti. Sonra ters bir sesle, "Git uyu. Yarın onarmaya başlarsın battaniyeleri," dedi.

Onun bu huysuzluğu Jenny'nin yüzündeki tebessümü soldurdu, kız bir adım geriledi.

"Dediğimi duydun," dedi Royce, kendine Jenny'ye kızdığından daha fazla kızıyordu. "Battaniyelere verdiğin hasarı onarıncaya kadar battaniyesiz uyuyacaksın."

Jenny'nin çenesi Royce'un artık alıştığı o kibirli duruşu aldı. Royce'un yatağı vazifesini gören keçelere doğru yürüdü. Royce yüzünü ekşiterek arkasından bakarken, onun bir fahişe çekiciliğiyle yürüdüğünü fark etti; bir rahibenin yürüyüşüyle *değil*.

Royce mumları söndürürken, Jenny de kürklerin üstüne uzandı. Biraz sonra kont da onun yanına uzanıp ısınmak için kürkleri üzerine çekti. Şarabın verdiği rahatlatıcı sıcaklık Jenny'yi terk etmiş; yorgun zihni bu bitmek bilmeyen günün sinir bozucu her anını hatırlamaya başlamıştı; Brenna'yla kaçma planı yaptıkları şafak vaktinden, yanında yatan adamın onu tekrar yakaladığı birkaç saat öncesine kadar her şeyi...

Jenny gözleri karanlığa dikilmiş yatarken, bütün gece boyunca unutmaya çalıştığı, en üzücü sahneyi zihninden atamıyordu. Bütün ihtişamıyla Thor belirmişti gözlerinin önünde; süzülerek ormanda gidişi, tepenin sırtını çıkışı, üst üste engellerden atlaması ve nihayet ay ışığında parlayan bedenin bir kaya parçası üzerinde ölü olarak yatışı.

Gözlerine yaşlar doldu; içi titreyerek bir nefes aldı, sonra bir tane daha, gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu; ama bu cesur hayvan için duyduğu ıstırap geçmek bilmiyordu.

Jenny uykuya dalıncaya kadar uyumaktan korkan Royce, kızın bu titrek soluklarını duydu önce; sonra küçük, şüphe uyandırıcı burun çekişini. Sahte gözyaşlarıyla Royce'u kandırıp onun pişman olacağını, kürklerin altına girmesine izin vereceğini sandığını düşünüp ona doğru döndü. Yumuşak bir hareketle Jenny'nin yüzünü tutup kendine çevirdi. Genç kızın gözleri akmayan gözyaşlarıyla parlıyordu. "Çok üşüdün, dindirmek için göz yaşlarınla savaşıyorsun, değil mi?" diye sordu inanmaz bir tavırla. Aydınlatmak için çadırın ortasına yakılan ateşin sönmeye yüz tutan közlerinin ışığında kızın yüzünü görmeye çalışıyordu.

"Hayır," dedi Jenny boğuk bir sesle.

"Niye ağlıyorsun o zaman?" diye sordu; en sonunda onun inatçı gururunu kırıp ağlamasına neden olan şey yüzünden şaşıp kalmıştı. "Seni dövdüğüm için mi?"

"Hayır," dedi Jenny acı çeker gibi; gözleri yaşlarla doluydu. "Atın yüzünden."

Jenny'nin bütün söyledikleri içinde bu söylediği Royce'un duymayı en son beklediği; ama duymayı en çok istediği şeydi. Atın pisi pisine ölmesine kızın pişman olduğunu bilmek, Thor'un kaybının verdiği acıyı hafifletiyordu.

"Hayatımda gördüğüm en güzel hayvandı," dedi Jenny yine boğuk bir sesle. "Eğer bu sabah onu almakla onu ölüme götüreceğimi bilseydim, burada kalırdım; b-başka bir yol buluncaya kadar..."

Kontun kapanan gözlerine bakan Jenny, ellerini yüzünden çekerken adamın acı çektiğini gördü. "Düşmen bir mucize, yoksa ikiniz de ölürdünüz," dedi Royce, boğuk bir sesle.

Jenny öbür tarafına dönüp yüzünü kürklere gömdü. "Ben düşmedim," diye fısıldadı kırık bir sesle, "o beni *attı*. Bütün gün daha yüksek engellerden atlamıştık. O ağacı da kolaylıkla geçebileceğimizi biliyordum; ama Thor zıpladığı zaman şahlandı, hem de hiç sebep yokken, ben de arkaya düştüm. Zıplamadan önce beni *silkeledi*."

"Thor'un iki erkek yavrusu var Jennifer," dedi Royce hoyrat bir yumuşaklıkla, "hem de şıp demiş onun burnundan düşmüşler. Biri burada, öteki Claymore'da eğitiliyor. Thor'u bütünüyle kaybetmiş sayılmam."

Royce'un tutsağı yine için için titreyerek iç geçirdi karanlıkta, "Teşekkür ederim," dedi kısaca.

Ay ışığı altındaki vadide soğuk bir rüzgâr uğuldadı; uyuyan askerleri dişleri birbirine vuruncaya kadar dondurucu kucağında tuttu. Sonbahar, kış kisvesine bürünerek tatsız ve erken bir giriş yapmıştı. Royce çadırının içinde sıcak kürklerin altında dönerken, koluna değen buz kesmiş bir elin garip dokunuşunu hissetti.

Bir gözünü açınca kürklerin üstünde titreyen Jennifer'ı gördü. Isınmaya çalışırken ince bedeni tortop olmuş; dizlerini göğsüne çekmişti. Doğrusu Royce ne yaptığını bilmeyecek kadar uykulu değildi; adamlarının battaniyelerine verdiği hasarı onarıncaya kadar ona battaniyelerin sıcaklığını yasakladığını da unutmuş değildi. Hatta daha da dürüst olmak gerekirse, yorgun yorgun Jenny'nin büzülmüş haline bakarken, çadırları olmayan sadık adamlarının dışarıda daha çok titrediklerini de biliyordu. Yani Royce'un yaptığını mazur gösterecek bir şey yoktu: Dirseği üstünde doğrulup biraz ötedeki Jenny'ye uzandı ve kalın kürk yığının bir ucunu yakalayıp Jenny'nin üstüne örttü. Kürkler kızın etrafında sıcak bir örtü oluşturuncaya kadar Jenny'yi kürklerin içine itti.

Sonra tekrar sırt üstü uzanıp hiç pişmanlık duymadan gözlerini kapadı. Sonuçta adamları çetin şartlara alışkındılar; ama Jennifer Merrick alışkın değildi.

Jenny kürklerin içine iyice girdi; sonra kaba etleri nasıl olduysa Royce'un yukarıya çekilmiş dizine değdi. Aralarındaki

kürklere rağmen, zihni Royce'a elini uzatsa dokunabileceği enfes kadın sıfatlarını hatırlatmaya başladı hemen, ama genç adam ısrarla bu düşünceleri de hemen zihninden kovdu. Bu kız bir an masum ve deneyimsiz gibi görünürken bir an sonra parlak saçlı bir tanrıça olmayı başarabiliyordu; hem Royce'u bir anda sinirlendirebilen bir çocuk hem de "Özür dilerim" diye fısıldamakla acıyı bile dindirebilen bir kadındı. Ama çocuk ya da kadın olsun, ona dokunmaya cesaret edemezdi; ya onu bırakacaktı ya da bir aydan kısa bir süre içinde sahip olacağı gelecek için yaptığı bütün planlarından vazgeçecekti. Jennifer'ın babasının teslim olup olmaması Royce'un hiç umurunda değildi. Bir ya da en fazla iki hafta içinde kızı babasına teslim edecekti, tabii adam Henry'nin şartlarına uyarak teslim olursa. Adam reddederse Royce kızı Henry'ye teslim edecekti. Kısacası Jenny şimdi Henry'nin malıydı, Royce'un değil. Royce onunla yatarsa her yönden kendisine yöneltilecek zorlukları istemiyordu.

Merrick Kontu, salonun ortasındaki ateşin önünde volta atıyor, iki oğlunun ve en yakın arkadaşı ve adamı saydığı dört adamın önerilerini dinlerken yüzünü gazapla buruşturuyordu.

"Kral James, Kurt'un iki kızını tutsak aldığını söyleyerek istediğin takviyeyi gönderinceye kadar yapacak bir şey yok," dedi Garrick Carmichael yorgun bir tavırla.

"O halde o namussuz herife saldırıp onu mahvederiz," dedi en küçük oğlan Malcolm. "Şimdi sınırlarımıza yakın; bu kez savaşmadan önce Cornwall'a kadar yürüyerek yorulmak zorunda değiliz."

"Ona ne kadar yakın olduğumuzla kaç adamımızın olduğu bana hiçbir şey ifade etmiyor," dedi en büyük oğlan William sessizce. "Brenna'yla Jenny'yi kurtarmadan ona saldırmak budalalık olur."

"Tanrı aşkına peki nasıl kurtaracağız onları?" diye sordu Malcolm sertçe. "Kızlar ölse daha iyi zaten," dedi sonra hiçbir acı hissetmeden. "Artık intikam almaktan başka yapacak bir şey yok."

Boy bos olarak kardeşinden ve üvey babasından daha küçük ve daha az sinirli olan William alnına düşen kumral saçları geriye itti, sandalyesinde doğrulup etrafına bakındı. "Kral James bize Kurt'un üstüne yürümemize yetecek kadar asker gönderse bile kızları alamayız. Savaşta ölebilirler, hatta savaş başlar başlamaz öldürülebilirler."

"Eğer daha iyi bir planın yoksa önerilenler hakkında yorum yapmayı kes artık!" dedi kont sertçe.

"Sanırım daha iyi bir planım var," dedi William sessizce, bütün başlar ona döndü. "Kızları zor kullanarak alamayız; ama gizlice yapılmış bir hileyle alabiliriz. Bir orduyla onun üstüne yürümektense, bırakın birkaç adamla ben gideyim. Tüccar gibi, rahip gibi filan giyinip kızlara yaklaşıncaya kadar Kurt'un orduşunu takip ederiz," dedi. "Jenny söylediğim şeyi gerçekleştirebilir. Eğer öyleyse, zaten yolumuzu gözlüyordur." William, Jenny'den sevgiyle söz ediyordu.

"Saldıralım diyorum!" diye patladı Malcolm; Kurt'la dövüşme arzusu yine mantığının önüne geçmişti; tabii kız kardeşleri için duyduğu ufacık endişenin de.

İki genç adam bir cevap almak için babalarına döndüler. "Malcolm," dedi kont sevgiyle, "sen tıpkı bir erkek gibi sonuçlara boş verip intikamını almaya bakıyorsun. James bize takviye gönderdiğinde intikamını alacaksın. Ama şimdi-" Gözlerinde yeni bir saygı parıltısıyla William'a baktı kont: "Kardeşinin planı elimizdeki en iyi plan."

ALTINCI BÖLÜM

Sonraki beş gün boyunca, Jenny dinlenmekte olan ordunun izlediği günlük programı çözdü. Adamlar sabahleyin, şafak söktükten hemen sonra kalkıp bir-iki saat silah talimi yapıyorlar, vadi ve tarlaları kalkanlara çarpan kılıçların, palalara çarpan palaların bitmek bilmez ahenksiz sesleriyle çınlatıyorlardı. Kurt'un ustalıkları dört bir yana nam salmış okçuları da yaylarının gıcırtılarıyla bu birbirine çarpan metallerin çıkardığı seslere katkıda bulunuyorlardı. Atlara bile her gün talim yaptırılıyordu. Sürücüleri her gün tehlikeli bir hızla atları dört nala koşturuyor, silahlarını hayali hasımlarına doğrultuyorlardı. Bu savaş sesleri, adamlar uzun süre sonra öğle yemeği için duruncaya kadar Jenny'nin kulaklarında davul gibi çalınıp çınlıyorlardı.

Royce'un çadırında oturmuş, parmakları hummalı bir telaşla battaniyeleri dikerken, Jenny bu sonu gelmeyen gürültüyü dinliyor, tasalarını denetim altına almaya çalışıyordu. Kurt'un ustaca bilenmiş "savaş aletlerine" dönüştürdüğü adamlarıyla karşılaştığında, babasının ordusunun nasıl hayatta kalacağını hayal bile edemiyordu. Hiç hazırlanmadığı bu saldırı karşısında Merrick Kalesi'nin durumunu düşünüp kaygılanmaktan da alamıyordu kendini. Sonra da Brenna için tasalanmaya başlıyordu.

O talihsiz kaçma girişimlerini gerçekleştirdikleri geceden beri kız kardeşini uzaktan da olsa bir kere bile görememişti. Kontun kardeşi Stefan'ın da Brenna'yı -tıpkı Claymore

Kontu'nun kendisine yaptığı gibi- kendi çadırında hapis tuttuğuna şüphe yoktu; ne var ki kont kızların bir araya gelmesini yasaklamıştı. Jenny durmadan Brenna'nın emniyeti ile ilgili sorular soruyor, kont da ona gözle görülür bir dürüstlükle Brenna'nın son derece emniyette olduğunu, kardeşinin ona misafir muamelesi ettiğini söylüyordu.

Jenny dikişini yanına bırakıp ayağa kalktı, biraz dolaşma isteğiyle çadırın açık girişine doğru yürüdü. Eylül ayının başlarına oldukları düşünülürse, gün boyunca hava sıcak ve gayet güzeldi, ancak geceleri soğuyordu. Orduya değil, Royce'a karşı sorumlu olan Kurt'un seçkin on beş nöbetçisi, alanın uzak bir köşesinde at sırtında talim yapıyorlardı. Jenny güneşin altında dolaşmak için yanıp tutuşuyordu; ama Jenny'ye olan tutumu her gün biraz daha sertleşen Kurt ona bunu da yasaklamıştı. Şövalyeler, özellikle bir zamanlar Jenny'ye nazik bir davranmış olan Sir Godfrey ile Sir Eustace ise şimdi ona varlığına tahammül etmek zorunda oldukları bir düşman gibi muamele ediyorlardı. Brenna ile Jenny'nin kendilerini aptal yerine koymuş olduklarını unutacağa ve affedeceğe benzemiyorlardı hiç.

O gece, yemek yedikten sonra Jenny zihnini meşgul eden konuyu açtı yine. Kontun sakin bir anını kollayarak, "Kız kardeşimi görmek istiyorum," dedi.

"O zaman bunu benden *rica etmeyi* dene," dedi kont kısaca, "*emretmeyi* değil." Jenny onun ses tonu karşısında sertleşti, içinde bulunduğu bu kötü durumu ve amacına ulaşmasının önemini değerlendirmek için durdu; sonra anlamlı bir duraksamadan sonra söyleneni başını eğerek kabul etti ve tatlı bir sesle: "Tamam o zaman," dedi. "Kız kardeşimi görebilir miyim efendim?"

"Hayır."

"Tanrı aşkına neden?" diye patladı Jenny, o bir anlık uysal ve ağır başlı tavrı unutmuştu.

Kurt'un gözlerinde bir kahkaha parladı. Fiziksel ve zihinsel olarak ona yüz vermemeye karar verdiği halde onunla ağız dalaşı etmekten zevk alıyordu. "Çünkü," dedi "Daha önce de

söylediğim gibi, kız kardeşini kötü etkiliyorsun. Tek başına olduğu zaman, sen yokken kız kardeşin kaçmayı planlayacak cesareti bulamaz kendinde. Ayrıca o yokken, sen de kaçmayı *düşünemiyorsun*."

Jenny onu çileden çıkaracak adlarla çağırmaya can atıyordu; ama böyle bir şeyi yapmak amacına ulaşmasını engellemekten başka işe yaramazdı. "Kaçmayacağıma söz versem bile bana inanmazsınız herhalde," dedi.

"Bunu yapar mısın?"

"Evet. Şimdi kız kardeşimi görebilir miyim?"

"Hayır," dedi Royce nazik bir şekilde, "maalesef."

Jenny yavaşça ayağa kalkarken, "Koskoca İngiliz ordusunun alt tarafı iki eksik eteği zaptedemeyeceğinden kuşku duymanız hayret uyandırıcı bir şey doğrusu," dedi olağanüstü, inanılmaz bir küçümsemeyle. "Yoksa sizi beni reddetmeye iten *zalimliğiniz* mi?"

Royce'un ağzı bir şey söyleyecekmiş gibi gerildi; ama bir şey demedi. Yemekten hemen sonra da çadırdan çıkıp Jenny uykuya dalıncaya kadar dönmedi.

Ertesi sabah Jenny, Brenna'nın çadıra getirildiğini görünce çok şaşırdı. Nehrin kenarında gömdükleri gri rahibe elbiseleri giyilemeyecek kadar toz toprak içinde olduğundan, Jenny gibi Brenna da şimdi bir erden ödünç alındığı şüphe götürmeyecek bir gömlek, kısa pantolon ve yüksek, yumuşak botlar giyiyordu.

Kız kardeşini sevgiyle kucakladıktan sonra aşağıya çekip yanına oturttu Jenny. Tam olası kaçma yollarından bahsedecekken, gözleri dışarıda, çadırın dibinde duran bir çift erkek botuna; yalnızca şövalyelerin giyebileceği altın mahmuzlu bir çift bota ilişti.

"Nasılsın kardeşim?" diye sordu Brenna tasalı tasalı.

"Çok iyiyim," diye cevap verdi Jenny dışarıdaki şövalyenin kim olduğunu düşünürken. Kim olursa olsun, kızların konuşmalarını dinlemek için oradaydı. Jenny'nin yüzünde düşünceli bir ifade belirdi birden, yavaşça, "Doğrusunu istersen, burada bize bu kadar iyi muamele edeceklerini bilseydim, o budalaca kaçma girişiminde bulunmazdım asla."

"Ne?" diye sordu Brenna, yüzünde bir şaşkınlık ifadesiyle.

Jenny ona sessiz olmasını işaret etti, sonra Brenna'nın yüzünü ellerinin arasına alıp çadırın dışındaki siyah botlara çevirdi. "Eğer onları bir daha kaçmayacağımıza ikna edersek, kaçmak için daha iyi fırsatlar yakalarız. Babam teslim olmadan önce buradan gitmek zorundayız. Eğer teslim olursa her şey için çok geç olacak," diye fısıldadı.

Brenna anlayışla başını salladı, Jenny devam etti: "İlk yakalandığımızda bile kaçmaya çalıştığımız gece o tepelerde korktuğum kadar korkmamıştım. Sonra o kurt ulumasını duyduğumda-"

"Kurt mu?" diye bağırdı Brenna, "hani baykuştu?"

"Hayır, kesinlikle eminim ki korkunç bir kurttu uluyan! Ama önemli olan şu; burada emniyetteyiz. Daha önce sandığım gibi öldürülmeyeceğiz ya da tecavüze uğramayacağız, dolayısıyla kaçmaya çalışıp eve tek başımıza gitmemiz için hiçbir neden yok. Çok yakında babamız bir şekilde bizim salıverilmemizi sağlayacaktır."

"Elbette!" diye çınladı Brenna'nın sözleri. Jenny ona kendisini yüksek sesle onaylamasını işaret edince. "Kesinlikle katılıyorum!"

Jennifer'ın umduğu gibi, dışarıda duran Stefan Westmoreland duyduklarını Royce'a iletti. Royce kardeşinin söylediklerini büyük bir şaşkınlık içinde dinledi; ama Jenny'nin sessizce, gönüllü olarak tutsaklığa apaçık boyun eğişinin arkasındaki mantık inkâr edilemezdi. Ayrıca Jennifer'ın tutsaklığının bitmesini beklemeye gönüllü olması çok mantıklıydı, tabii bu kararı için kız kardeşine sunduğu nedenler de. Böylece Royce, içinde kuruntu olsa da, çadırının etrafındaki nöbetçileri dörtten bire düşürdü. Artık orada Royce'un tutsağının emniyetini sağlayacak olan tek kişi Arik'ti. Royce bu emri verdikten hemen sonra, kampın neresinde olursa olsun, çadırın altından sürünerek çıkmaya çalışan kızıl bir saç yığını görmek için çadırına bakarken buldu kendini. İki gün geçip de Jenny itaatkâr bir şekilde çadırda kalmaya devam edince, Royce diğer emrini de tersine çevirdi ve Jenny'ye her gün bir

saat kız kardeşiyle görüşebileceğini söyledi. Daha sonra bu kararının doğruluğundan şüpheye düştü elbette.

Bütün bu değişikliklerin nedenini bilen Jennifer ise, kontun sarsılan güvenini sağlamlaştıracak, dolayısıyla nöbetçi konusunda daha rahat olmasını sağlayacak başka fırsatlar kollamaya başladı.

Ertesi gece, talihi ona bu son şansı da verdi ve Jenny bunu sonuna kadar kullandı. Brenna'yla dışarıya çıkmış, Arik'e çadırın etrafında, yani yürümek için kendilerine izin verilen alanda gezmek istediklerini söyleyecekti ki, iki şeyi birden fark etti: Birincisi, Arik ve Kurt'un diğer şövalyelerinin onlardan yirmi metre kadar uzakta, o sırada adamları arasında çıkan kavgayla meşgul oldukları; ikincisi ise Jenny'nin uzağında, sol tarafta, kontun Brenna'yla ikisini sıkı bir şekilde gözetlediğiydi.

Jenny, Royce'un onları izlediğini bilmeseydi, Brenna'yla ormana kaçmaya çalışabilirdi. Ama şimdi böyle bir şeyi denerlerse, Royce'un onları kısa sürede yakalayacağını hemen fark ettiği için daha iyi bir şey yaptı: Sanki izlendiklerinden haberi yokmuş gibi davranmaya dikkat ederek Brenna'nın koluna girdi, yerinde olmayan Arik'i işaret edip bilerek ormandan uzaklaştı, kendilerine emredildiği gibi itaatkâr bir şekilde çadırın etrafında dolaştı. Bu davranışıyla, Royce'a etrafta nöbetçiler olmadığında bile kendisine güvenilebileceğini göstermiş oldu.

Bu numara inanılmaz derecede işe yaradı. O gece Royce, Stefan, Arik ve Kara Nöbetçi toplanıp ertesi gün kampı dağıtma ve otuz mil ötedeki Hardin Kalesi'ne gitme kararını tartıştılar. Ordu, Londra'dan gelecek takviye kuvvetlerini beklerken Hardin'de dinlenebilirdi. Tartışma ve onu izleyen yemek boyunca Royce Westmoreland'in Jenny'ye karşı takındığı tavır nezakete dönüştü! Herkes çadırdan çıktığı zaman ise Royce, Jenny'ye "Kız kardeşini görmene artık herhangi bir sınırlama getirilmeyecek," dedi.

Kürklü keçe yığının ortasına oturmak üzere olan Jenny, Royce'un sesindeki bu alışılmadık nezaketi fark edince oldu-

ğu yerde kalakaldı ve Royce'a baktı ve onun gururlu, soylu yüzüne bakarken büyük bir huzursuzluk hissetti. Anlaşılmaz ama elle tutulur bir duyguydu bu. Sanki Royce, Jenny'yi düşmanı olarak görmeyi bırakmış, onun da aynı şeyi yapmasını istiyordu; Jenny ise nasıl davranacağını bilmiyordu.

Jenny onun dipsiz, gümüş rengi gözlerine bakarken, bir önsezi onu uyardı: Royce'un ateşkes çağrısı, onu Jenny için daha tehlikeli yapabilirdi, belki de düşmanıyken daha fazla emniyetteydi. Ama bu düşünceyi kovdu kafasından; çünkü onun için bir anlamı yoktu. Elbette Jenny sadece yüzeysel bir arkadaşlık kurabilirdi onunla; ama aslına bakarsınız, Royce'un yüzündeki yarayı diktiği gece yaptıkları gibi onunla neşeli neşeli şakalaşmak kendisini eğlendiriyordu.

Teşekkür etmek için ağzını açtı, sonra durdu. Kendisini kaçıran adama gösterdiği yumuşaklık için teşekkür etmek, her şeyi affetmiş gibi ve arkadaşlarmış gibi davranmak birden iki yüzlülük gibi gelmişti Jenny'ye. Ayrıca, Royce'un güvenini kazandığı için içi rahat olsa da, bu güveni kazanmak için çevirdiği dolaplardan utanıyordu. Daha küçücük bir kızken bile Jenny, her zaman açık sözlü ve dürüsttü hatta bu özelliği babasıyla arasını açmış, sonunda vicdansız üvey kardeşini onun yaptığı gibi türlü hilelerle yenmektense, bir onur düellosuna davet etmesine neden olmuştu. Dürüstlüğü ve açık sözlülüğü manastıra sürülmesine yol açmıştı. Ama burada dolap çevirmeye zorlanıyordu; bütün çabalarının karşılığını almasına ve yaptıkları için soylu bir nedeni olmasına rağmen, yaptığı şeyden utanıyordu. Gurur, dürüstlük ve çaresizlik Jenny'nin içinde kıyasıya savaşıyorlardı ve bu savaşta vicdanı yara alıyordu.

Böyle bir durumda Ambrose Ana'nın nasıl davranacağını düşünmeye çalıştı; ama bırakın buğday çuvalı gibi bir atın terkisine atılıp Jenny'nin buraya geldiğinden beri katlandığı şeyleri sineye çekmeyi, her şeyden önce, ulvi bir manastırdan kaçırılmayı bile kimse kendine yediremezdi.

Ancak kesin olan bir şey vardı; Ambrose Ana herkese adilce davranırdı, şartlar ne kadar kötü olursa olsun.

Kont, Jenny'ye güven, hatta bir çeşit dostluk teklif ediyordu; Jenny bunu onun sıcacık bakışlarından okuyabiliyor, davudi sesinin yumuşaklığında duyabiliyordu. Jenny onun güvenini bir kenara atamaz, buna *cesaret edemezdi.*

Halkının geleceği Jenny'nin kaçmasına bağlıydı ya da kurtarılmalarına; çünkü onlar teslim olmadan kaçmayı en azından deneyecekti. Bunun için Jenny'nin kamp içinde mümkün olduğunca özgürlüğe ihtiyacı vardı. Utanç verici olsun olmasın Jenny, Royce'un güvenine karşılık veremez ya da o güveni küçümseyemezdi. Onun arkadaşlık teklifini de bu güveni tehlikeye atmadan reddedemezdi; ama en azından onun arkadaşlığına bir nebze samimiyet ve dürüstlükle karşılık verebilirdi.

Uzun süren bir sessizlikten sonra bu karara varan Jenny konta bakıp çenesini kaldırdı ve farkında olmadan yaptığı soğuk bir baş hareketiyle kontun ateşkes teklifini kabul etti.

Onun bu davranışını "soylu" bir kabullenme olarak yanlış yorumlayan ve sinirlenmekten çok eğlenen kont kollarını göğsünde kovuşturdu, kalçasını masaya dayadı. Bir kaşı kuşkulu bir neşeyle yukarıya kalkmıştı. "Bana bir şeyler anlat Jennifer," dedi, kız kürklerin üstüne biçimli bacaklarıyla bağdaş kurup otururken. "Manastırdayken yedi ölümcül günahtan sakınmanı söylemediler mi sana?"

"Tabii ki söylediler."

"Gururu da söylediler mi?" diye mırıldandı Royce; kızın omuzlarına dökülen ve mum ışığında parlayan saçları dikkatini dağıtmıştı.

"Ben gerçekten gururlu değilim," dedi Jenny hınzır bir tebessümle; Royce'un ateşkes teklifini bu kadar geç ve oldukça nezaketsiz bir biçimde kabul etmesini kastettiğini anlamıştı. "Ben biraz kendi başıma buyruğum sanırım. Bir de inatçı. Bir de dik kafalıyım. Ama gururlu değilim, hayır."

"Hakkında söylenenler ve benim seninle geçirdiğim zaman başka türlü düşünmeme yol açıyor."

Onun sesindeki burukluk Jenny'yi kahkahalara boğdu ve Royce kendini birden bulaşıcı bir neşe ve bu neşenin güzelli-

ğiyle kuşatılmış buldu. Daha önce ne Jenny'nin kahkahasındaki müziği duymuştu ne de bu kahkahanın kızın muhteşem gözlerindeki parıltıyı görmüştü. Bir yığın kürkün içine oturan Jennifer Merrick unutulmaz görünüyordu. Kont, eğer gidip Jenny'nin yanına otursa, onu daha da dayanılmaz yapacak şeyler olduğunu da fark etti. Duraksadı, sessizce kızı izlerken, olduğu yerde kalmasını gerektiren bütün mantıklı nedenleri de tekrar aklından geçirdi. Sonra asıl amacını dikkatle saklayarak, düşündüğü şeyin tam tersini yaptı.

Uzanıp yanındaki masadan iki maşrapa ve bir şişe şarap aldı, sonra ellerindekilerle kürk yığınına doğru ilerledi. Şarapları maşrapalara doldurup birini Jenny'ye uzattı. "Sana gururlu Jennifer dediklerini biliyor muydun?" diye sordu kızın insanın aklını başından alan yüzüne bakıp gülümserken.

Yıldırım hızıyla tehlikeli ve bilinmeyen bir bölgeye ayak bastığından haberi olmayan Jenny omuz silkti, gözleri mutlulukla parlıyordu. "Bu bir söylentiden ibaret, sanırım Lord Balder ile tanışmamın sonucu. *Size* de İskoçya'nın Belası diyorlar, duyduğuma göre *siz* de bebekleri öldürüp kanlarını içiyormuşsunuz."

"Gerçekten mi?" diye sordu Royce abartılı bir şekilde, tüyleri diken diken olmuş gibi. Jenny'nin yanına oturup şaka yollu "Benim İngiltere'nin daha saygın kalelerinde de istenmeyen bir şahsiyet olduğumdan şüphe yok," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Jenny, çok şaşırmıştı. Aynı düzeyde şaşkınlıkla içinde birden ona karşı hissettiği yakınlık duygusuyla savaşmaya çalışıyordu. Kont İskoçya'nın düşmanı olabilirdi; ama İngiltere için savaşıyordu. Kendi insanlarının onu böyle dışlaması Jenny'ye büyük bir haksızlık gibi görünmüştü.

Maşrapasını kaldırıp sinirlerini yatıştırmak için birkaç yudum içti, sonra ağır kabı yere indirip çadırın ötesindeki masanın üstünde duran mumların ışığı altında Royce'un yüzünü inceledi. Genç Gawin çadırın öteki köşesindeydi; kendini efendisinin silahını kum ve sirkeyle parlatma işine kaptırmış gibi görünüyordu.

Jenny, İngiliz soyluluğunun gerçekten de çok tuhaf olduğunu düşündü; yanında oturan adam, evlenmemiş bir kızın olduğu her kaleye memnuniyetle kabul edilebilecek, yakışıklı bir kahramandı! Karanlık bir kibrinin olduğu, çenesinin yıpranmış hatlarının kaya gibi sert bir kararlılık ve aman vermez bir otoriteyle şekillendiği doğruydu; ama hepsini göz önünde bulundurduğunuzda, bu yüz yakışıklı ve gerçek bir erkek yüzüydü. Yaşını tahmin etmek imkânsızdı; rüzgâr ve güneş altında geçirilmiş bir hayat gözleriyle ağzının kenarlarında kırışıklıklar oluşturmuştu. Jenny onun göründüğünden daha yaşlı olması gerektiğini düşündü; çünkü kendini bildi bileli Kurt'un yaptıklarının anlatıldığı hikâyeler dinliyordu. Birden bu kadar zafer kazanmış ve hiç şüphesiz çok büyük bir servet biriktirmiş olduğu halde evlenecek birini aramaması ve servetini miras bırakacak varisleri olmaması Jenny'ye çok garip geldi.

"Niye evlenmemeye karar verdin?" diye sordu birden, sonra da böyle bir soruyu nasıl olup da sorduğuna inanamadı.

Royce'un yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi; daha yirmi dokuz yaşında olduğu halde, bu kızın kendisinin evlenecek yaşı geçtiğini düşündüğünü fark etti. Kendini toplayıp neşeyle sordu: "*Sence* niye evlenmedim?"

"Uygun bir hanım bulamadığın için mi?" diye sordu Jenny, ağzı küstah bir tebessümle aralanmıştı. Royce bu tebessümü tek kelimeyle baştan çıkarıcı buluyordu.

Kendisine pek çok evlenme teklifi yapılmış olmasına rağmen Royce gülümsemekle yetindi: "Anladığım kadarıyla evlenecek yaşı geçtiğimi düşünüyorsun?"

Jenny gülümseyip başını salladı. "Galiba ikimizin de kaderi evde kalmak."

"Ama sen evde kalmayı kendin seçmişsin, işte fark burada." Royce keyifle dirseği üzerine yaslanıp uzandı, Jenny'nin içtiği sert şarap yüzünden kızaran yanaklarını izledi. "Sence *ben* nerede hata yaptım?"

"Benim bunu bilmeme imkân yok. Ama galiba..." biraz

düşündükten sonra devam etti Jenny: "bir insan savaş meydanında pek uygun hanım bulamayacağı için."

"Doğru. Hayatım boyunca barış için savaştım."

"*Barış* diye bir şeyin olmamasının tek nedeni *senin* sonu gelmez savaşlarınla melun kuşatmaların," dedi Jenny soğuk bir sesle. "İngilizler kimseyle geçinemezler."

"Gerçekten mi?" diye sordu Royce kuru bir sesle, tıpkı bir dakika önce kızın kahkahasından hoşlandığı gibi, şimdi de parlamasından hoşlanmıştı.

"Tabii. Niye, sen ve ordun Cornwall'da bizimle savaştan daha yeni döndü-"

"Ben Cornwall'da İngiliz toprağında savaşıyordum," diye hatırlattı ona Royce ılımlı bir sesle, "çünkü *sizin* küçük çeneli sevgili kralınız, kuzeninin kocasını tahta çıkarmak için *toprağımızı* istila etmeye kalkıştı."

"Tamam," diye karşılık verdi Jenny hiddetli bir sesle. "Perkin Warbeck İngiltere tahtının gerçek varisi, Kral James de bunu biliyor! Perkin Warbeck IV. Edward'ın kayıp oğlu."

"Perkin Warbeck," diye karşı çıktı Royce umursamaz bir edayla, "Flaman bir *denizcinin* kayıp oğlu."

"Bu *senin* fikrin."

Royce'un bu konuda tartışmak istemediğini görünce Jenny onun keskin hatlı yüzüne kaçamak bir bakış atıp "Kral James'in çenesi gerçekten küçük mü?" diye soruverdi.

"Kesinlikle," dedi Royce ona gülümseyerek.

"Neyse, onun dış görünüşünü tartışmıyoruz burada," dedi Jenny ciddi bir tavırla, bir yandan da tanrılar kadar yakışıklı olduğu söylenen krallarıyla ilgili edindiği bu yeni bilgiyi hazmetmeye çalışıyordu. "Sizin sonu gelmez savaşlarınızdan bahsediyorduk. Bizden önce İrlanda'yla savaşıyordunuz, sonra-"

"İrlandalılarla savaştım," diyerek onun sözünü kesti Royce alaylı bir tebessümle, "çünkü Lambert Simnel'i kral *yaptılar*, sonra da onu Henry'nin yerine tahta çıkarmak için *bize* saldırmaya kalkıştılar."

Sesi sanki suçlu olan İskoçya ile İrlanda'ymış gibi çık-

mıştı; Jenny bu konuda tartışacak kadar yeterli bilgiye sahip olmadığını fark etti. İçini çekerek, "Neden burada, sınırlarımızın bu kadar yakınında olduğun konusunda hiç şüphem yok. Daha fazla askerin gelmesini bekliyorsun, sonra kanlı savaşlarını sürdürmen için Henry seni İskoçya'ya gönderecek. Bunu kamptaki herkes biliyor," dedi.

Bu sohbeti baştaki neşeli konuya döndürmekte kararlı olan Royce, "Hatırladığım kadarıyla, savaş meydanında uygun bir hanım bulamamamı tartışıyorduk, savaşlarımın sonuçlarını değil," dedi.

Konunun değişmesine memnun olan Jenny bile bile bu soruna verdi dikkatini. Bir dakika sonra, "Henry'nin sarayında bulunmuş, orada hanımefendilerle tanışmışsınızdır mutlaka?" diye sordu.

"Evet."

Jenny düşünceli bir sessizlikle şarabından bir yudum içti. Bir yandan da yanında boylu boyunca uzanmış, bacaklarını kendine çekmiş, eli dizinin üstünde, savaş meydanında oldukça rahat görünen bu adamı inceliyordu. Hakkında söylenen her şey onun savaşçılığına dairdi. Şimdi bile, dinlendiği halde, bedeninden saldırgan bir güç yayılıyordu; omuzları çok genişti, lacivert gömleğinin altındaki kollarıyla göğsü salt kaslardan oluşuyordu. Uzun botlarının üstündeki siyah yün pantolonu ise bacaklarıyla kasıklarındaki kasları ortaya çıkarıyordu. Yıllarca silah taşıyıp kılıç kuşanmak onu savaş için sertleştirip katılaştırmıştı; ama Jenny böyle bir hayatın sarayda Royce'un pek işine yarayacağını, hatta oradaki insanlara uyum sağlamasını kolaylaştıracağını sanmıyordu. Kendisi hiç sarayda bulunmamış olmasına rağmen, oradaki bolluk ve saraylıların soylu davranışları hakkında çok şey duymuştu. Birden böyle bir savaşçının öyle bir yerde ne kadar tuhaf duracağını fark etti.

"Sarayda kendini pek rahat hissetmiyorsunuz-sun sanırım," dedi aceleyle.

"Pek değil," dedi Royce, kızın manalı gözlerinde beliren sayısız duygu yüzünden dikkati dağılmıştı. Onun itirafı

Jenny'nin hassas kalbine ok gibi saplandı ve biraz ağrıttı bu kalbi; çünkü Jenny, bir insanın kendisini kabul etmelerini en çok istedikleri tarafından kabullenilmemesinin ne kadar acı verici ve aşağılayıcı olduğunu pek çok insandan daha iyi biliyordu. Bu adam hayatını her gün bu insanlar için tehlikeye atarken, onların Royce'u hor görmesi Jenny'ye yanlış ve haksız geliyordu.

"Hatanın sizde olmadığından eminim," dedi yardımcı olma isteğiyle.

"Peki o zaman hata nerede?" diye sordu Royce, ağzının keskin kenarlarında belli belirsiz bir tebessüm belirmişti. "Sence kendimi sarayda neden rahat hissetmiyorum?"

"Kadınların yanında hissettiklerinizden mi bahsediyoruz yoksa erkeklerin yanında hissettiklerinizden mi?" diye sordu Jenny; birden ona yardımcı olmaya karar vermişti, bunun nedeni biraz üzüntü, biraz içtiği sert şarap, biraz da Royce'un üstünden hiç çekmediği gri bakışlarının verdiği zihin karışıklığıydı. "Eğer hanımların yanındayken hissettiklerinizden bahsediyorsak yardımcı olabilirim," dedi. "B-biraz tavsiye ister misiniz?"

"Lütfen, çok isterim." Royce gülümsemesini bastırıp yüzüne takdire şayan, çekici bir dürüstlük ifadesi oturttu. "Bana hanımefendilere nasıl davranılacağını söyle de saraya bir dahaki gidişimde içlerinden birinin beni kocalığa kabul edebileceği kadar başarılı olayım."

"Ah, sizinle *evleneceklerine* söz veremem," deyiverdi Jenny düşünmeden.

Şarap Royce'un boğazında kaldı; ağzının kenarındaki şarabı sildi. "Eğer niyetiniz bana öz güven kazandırmaksa," dedi, hâlâ kahkahasını bastırmaya çalışıyordu, "beceremiyorsunuz hanımefendi."

"Onu demek-" diye atıldı Jenny mahcup bir edayla, "gerçekten, ben-"

"Belki de *benim* sana tavsiye vermem lazım," dedi Royce neşeli neşeli. "Sen bana soylu bir hanımefendinin nasıl muamele görmek istediğini söyle, ben de seni bir adamın güvenini sarsma tehlikelerine karşı uyarayım. Buyur, biraz daha şarap al," dedi yumuşak bir sesle, arkasındaki şişeye uzanıp maşrapayı doldurdu. Omzunun üstünden Gawin'e baktı, bir saniye sonra, silahtar parlatmakta olduğu kalkanı bir kenara bırakıp çadırdan ayrıldı.

"Lütfen tavsiyelerine devam et, bütün dikkatim sende," dedi Royce, kız şarabından başka bir yudum içerken. "Diyelim ki saraydayız, ben de kraliçenin odasına yeni girdim. Etrafta bir sürü güzel hanım var, ben de onlardan birini karım yapmak-"

Jenny'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Sen de öteki erkekler *gibisin*, değil mi?" diye sordu.

Royce başını geriye atıp bir kahkaha patlattı; bu alışılmadık ses, nedenini araştırmak için üç nöbetçinin çadıra girmesine neden oldu. Onları ters bir bakışla geri gönderen Royce, Jenny'nin memnuniyetsizlikle kırışmış küstah burnuna baktı ve kızın gözünden eşi görülmedik bir şekilde düştüğünü fark etti. İçinde kabaran yeni bir kahkahayı yutarak, sahte bir pişmanlıkla "Bütün hanımların güzel olduğunu söyledim, değil mi?" diye sordu.

Jenny'nin yüz ifadesi düzeldi; gülümseyip başını salladı. "Evet, öyle yaptınız. Güzelliğin bir erkek için en önemli şey olduğunu unutmuşum."

"Erkekler için en *önce* gelen şeydir," diye düzeltti Royce. "Tamam o zaman. Ee, o zaman, şey, evlenme nedenlerimin en önemlisini belirlediğime göre ne yapacağım?"

"Genelde ne yaparsınız?"

"*Sence* ne yaparım?"

Jenny'nin narin kaşları çatıldı, vereceği cevabı düşünüp adamın yüzüne bakarken cömert ağzının kenarları neşeyle büzüldü. "Sizi *tanıdığım* kadarıyla, o hanımı dizinize yatırıp size itaat etmesi için döversiniz."

"Yani," dedi Royce anlamsız bir ifadeyle, "meseleye böyle yaklaşmak *gerekmiyor* mu?"

Jenny onun gözlerinde oynaşan neşeyi gördü; bir kahkaha patlattı; Royce'a çadırı müzikle dolmuş gibi geldi. "Hanıme-

fendiler... yani *soylu* hanımefendilerin," dedi bir dakika sonra; sanki adamın şimdiye kadar tanıdığı kadınlar bambaşka türde kadınlarmış gibi bakmıştı Royce'a. "kalplerini kazanacak erkeğin onlara nasıl davranmasını istedikleri konusunda çok kesin fikirleri vardır."

"Peki *soylu* bir hanımefendi kendisine nasıl davranılmasını ister?"

"Tabii ki zarif ve romantik bir şekilde. Ama sadece bu kadar değil," dedi sonra, safir gözlerinde özlem dolu bir ifade belirmişti. "Bir hanımefendi, şövalyesi kalabalık bir odaya girdiğinde, gözlerinin kendisinden başka kimseyi görmemesini ister. Onun güzelliğinden başka her şeye kör kalmasını ister."

"O zaman bu şövalye her an kılıcının üstüne düşme tehlikesiyle karşı karşıya demektir," dedi Royce; ama sonra hemen Jenny'nin kendi düşlerinden bahsettiğini fark etti.

Jenny ona tehditkâr bir bakış fırlattı, "*Ayrıca,*" dedi üstüne basa basa, "bir hanımefendi şövalyesinin romantik olmasını ister; sende ise romantizmden eser yok!"

"Eğer romantik olmak kör bir adam gibi odalarda el yordamıyla yürümek demekse, ben romantik değilim," diye kestirip attı Royce. "Ama devam et, hanımefendiler başka nelerden hoşlanır?"

"Sadakatten ve şövalyelerinin kendilerini onlara adamasından hoşlanırlar. Bir de sözlerden, evet özellikle sözlerden."

"Nasıl sözlerden?"

"Aşk ve sevgi sözlerinden," dedi Jenny rüyada gibi. "Bir hanımefendi, şövalyesinin onu her şeyden çok sevdiğini duymak ister, ayrıca güzel olduğunu da duymak ister. Şövalyesi ona, gözlerinin renginin kendisine denizi, dudaklarının gülleri hatırlattığını..."

Royce ona büyük bir şaşkınlıkla bakıyordu. "*Sen* gerçekten bir adamın sana bunları söylemesini mi hayal ediyorsun?"

Sanki Royce onu can evinden vurmuş gibi yüzünün rengi soldu Jennifer'ın. Sonra hepsine boş vermiş gibi bir tavır

takındı. "Gösterişsiz kızların bile hayalleri vardır efendim," dedi gülümseyerek.

"Jennifer," dedi Royce sertçe, pişmanlık ve şaşkınlıkla dolmuştu içi. "Sen gösterişsiz değilsin, sen..." O sırada kızın cazibesine iyice kapılmış olan Royce, Jennifer'ı inceledi, cazibesine hayret etti; ama onu cezbeden kızın yüzüyle vücudundan çok, onun Royce'u ısıtan sıcacık sevecenliği, Royce'a meydan okuyan öfkesi ve durmadan artan bir güçle Royce'u ona çeken ışıltısıydı. "Sen gösterişsiz değilsin."

Jenny hınç dolu bir ifadeyle gülüp başını iki yana salladı. "Ne olursa olsun, sahte iltifatlarınızla bu zavallı kızın aklını başından almaya kalkışmayın; çünkü kesinlikle beceremiyorsunuz!"

"Eğer bir hanımefendiyi bana boyun eğmesi için dövmeyeceksem ve sözlerimle kandıramayacaksam," dedi kızın gül gibi ağzına dalıp gitmiş olan Royce, "galiba kendi yeteneğime güvenmem gerekecek..."

Yeteneğini söylememiş, bile bile havada bırakmıştı; ta ki aklı başından gitmiş olan Jenny merakına daha fazla dayanamayacak hale gelinceye kadar. "Ne yeteneğiymiş o?"

Royce'un gözleri Jenny'ninkilerle çarpıştı; çapkın bir tebessümle: "Mütevazılığım yeteneğimi söylememe izin vermiyor," dedi.

"Utanma," diye azarladı onu Jenny; o kadar meraklanmıştı ki, Royce'un elini omzuna koymak için kaldırdığını fark etmedi. "O kadar iyi yaptığın şey neymiş ki, bir hanımefendi seninle bunun için *evlenmek* isteyecekmiş?"

"Şey konusunda oldukça iyi olduğuma inanıyorum-" bu sırada Royce'un eli Jenny'nin omzunu kavradı, "öpüşme konusunda."

"Ö-öpüşmek mi!" diye bağırdı Jenny dili dolanarak. Aynı anda kendini geriye atıp omzunu Royce'un elinden kurtardı. "Bununla övündüğüne inanamıyorum!"

"Övünmüyorum," diye karşı çıktı Royce ona canı yanmış gibi bakarak. "Bu konuda çok iyi olduğuma inandırdılar beni."

Jenny umarsızca kızgın ve kınayarak bakmaya çalıştı; ama başaramadı. İskoçya'nın Belası"nın mızrak ya da kılıç kullanma yeteneğiyle değil de öpüşme yeteneğiyle övünmesi düşüncesiyle dudakları kahkahayla titredi.

"Anladığım kadarıyla bu yeteneği gülünç buluyorsun," dedi Royce kuru bir sesle.

Jenny başını öyle şiddetle salladı ki, saçları omuzlarına döküldü; ama gözleri neşeyle parlıyordu. "Sa-sadece-" dedi boğmaya çalıştığı bir kahkahayla, "seni o halde *gözümün* önüne getiremiyorum."

Royce'un eli ansızın kalkıp Jenny'nin omzunu kavradı, kızı sertçe kendine çevirdi. "O zaman sına beni," dedi yumuşak bir sesle.

Jenny kendini kurtarmaya çalıştı. "Saçmalama! Nasıl olur... yapamam!" Birden bakışları Royce'un dudaklarına mıhlanıp kaldı. "Sana gerçekten inanıyorum. Gerçekten!"

"Hayır, bunu sana kanıtlamak istiyorum."

"Hiç gerek yok," diye bağırdı Jenny umarsızca. "Hayatım boyunca hiç öpülmemişim, senin yeteneğini nasıl değerlendirebilirim ki?"

Bu itiraf, yataktaki tecrübeleri kendisininkini geçen kadınlara alışmış olan Royce'un onu daha çok arzulamasına neden oldu yalnızca. Dudakları bir tebessümle kıvrıldı; ama eli kızın omzunu daha sıkı kavradı, onu kendine daha çok çekti. Bu arada öteki eli de kızın omzunu kavramak için kalkmıştı.

"Hayır!" dedi Jenny umarsızca kurtulmaya çalışırken.

"Israr ediyorum."

Jenny kendini fiziksel bir saldırıyla kıstırılmış hissetti; boğazına bir korku çığlığı düğümlendi; ama bir an sonra korkacak bir şey olmadığını fark etti. Dudaklarının üstündeki dudaklar serindi; kızın açık ağzında gezinirken inanılmaz derecede yumuşaktılar. Sessizce kalakalmış, elleri Royce'un omuzlarında, kaskatı bedenini Royce'unkinden uzak tutarken, Jenny tek kelimeyle hareketsiz kaldı; ama kalp atışları hızlanmıştı. Umarsızca, öpülmenin nasıl bir tadı olduğunu anlamaya, başını hareketsiz tutmaya çalışıyordu.

Royce ellerinin baskısını kızın dudaklarını kendi dudaklarının baskısından kurtaracak kadar azalttı. "Galiba bir zamanlar sandığım kadar iyi değilim," dedi, duyduğu neşeyi gizlemeye çalışıyordu dikkatle. "Aklından hep bir şeyler geçtiğine yemin edebilirim."

Cesareti kırılan, uyarılan ve tek kelimeyle aklı karışmış olan Jenny, yine de aralarındaki bu kırılgan arkadaşlığı bozmamak için canını dişine takıyordu. "N-ne demek istiyorsun?" diye sordu, başı kürklerin üstünde olan adamın güçlü vücudunun Jenny'nin altında ve yanındaki kürklerin üstünde en serkeş tavırla gerildiğini fark etti.

"Yani, sence öpüşmemiz soylu hanımefendilerin 'hayalini kurdukları' türden bir öpüşme miydi?" diye sordu Royce.

"Lütfen, beni bırak gideyim."

"Senin gibi iyi yetiştirilmiş hanımefendiler arasında kendimi iyi hissetmeme yardımcı olacağını sanmıştım."

"Çok iyi öpüyorsun! Tam hanımefendilerin hayal ettiği gibi!" diye bağırdı Jenny umarsızca. Ama Royce ona sadece şüpheli gözlerle bakmakla yetindi, kızın gitmesine de izin vermedi.

"Kendime *güvenmiyorum*," diye kestirip attı Royce kızın muhteşem gözlerinde parlayan öfke kıvılcımlarını izlerken.

"O zaman git başkasının üstünde dene!"

"Maalesef, Arik beni pek cezbetmiyor," dedi Royce, sonra Jenny'den başka bir itiraz gelmesine fırsat vermeden taktiğini değiştirdi. "Ama," dedi kendinden hoşnut bir tavırla, "fiziksel cezanın senin üstünde pek bir etkili olmamasına karşılık neyin etkili olduğunu biliyorum artık."

"Neyi kastediyorsun?" diye sordu Jenny kuşkulu bir tavırla.

"Demek istediğim, gelecekte bana itaat etmeni istersem, bunu yapman için seni öpmem yeterli olacak. Öpülmekten ödün patlıyor."

Ne zaman başkaldırsa, Royce'un adamlarının önünde öpüldüğünü gözünün önüne getirmek, Jenny'nin zihninde önemli bir uyarı etkisi yarattı. Jenny, Royce'un bu bildiri-

sini ateşli bir şekilde kınamaktansa, sakin, makul bir sesle konuşmaya çalışarak, onu iddiasını kanıtlamaya zorlamaktan caydırdı. "Korkmuyorum," dedi, "sadece ilgilenmiyorum."

Royce onun bu oyununu neşe ve hayranlıkla karışık bir duyguyla fark etti; ama bu yalnızca Jenny'nin onun öpücüğüne vereceği karşılığı tatma arzusunu kamçılamıştı.

"Gerçekten mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. Yarı kapalı gözleri kızın dudaklarına mıhlanmıştı. Konuşurken eliyle kızın başını kavradı, nihayet sıcak nefesi Jenny'ninkiyle karışıncaya dek, onu karşı konmaz bir şekilde ağır ağır kendine doğru çekti. Sonra gözlerini kaldırdı, bakışları Jenny'ninkilerle kenetlendi. Israrcı, deneyimli gözler korkmuş ama kışkırtıcı mavi gözleri yakalayıp hapsetti. Royce kızın dudaklarını kendininkilere yaklaştırdı. Jenny'nin vücudu inanılmaz bir heyecanla sarsıldı. Royce'un dudakları, her hassas kıvrımı, titreyen her kenarı en ince ayrıntısına varıncaya dek, ısrarlı bir şekilde keşfederek kızın dudaklarının üstünde gezmeye başladı.

Royce, Jenny'nin dudaklarının isteksizce yumuşadığını, titreyen kollarının gevşediğini, göğüslerinin göğsüne değdiğini hissetti; kalbinin çılgınca çarpışını duydu. Kızın ağzını kendi ağzında tutan elinin baskısını azaltıp aynı anda dudaklarınınkini arttırdı. Jenny'yi sırt üstü yatırıp üstüne uzandı. Öpüşünü derinleştirirken, eli de hafifçe kızın yanında ve kalçalarında gezinmeye başladı. Dilinin ucunu Jenny'nin dudaklarının kenarına getirip giriş aradı, bu dudakları aralamaya çalıştı ısrarla. Nihayet aralandıklarında ise, dilini Jenny'nin ağzının boşluğuna daldırdı, sonra yavaşça geriye çekti. Sonra aynı hareketi biraz daha şiddetli bir şekilde tekrarlayıp tehlikeli bir kararlılıkla, arzu dolu bir şekilde öpmeye başladı kızı. Royce'un altında kalan Jenny'nin önce nefesi kesildi, kaskatı oldu; sonra bir zevk patlaması içini doldururken, bütün gerginliği akıp gitti. Royce'un Jenny'nin içinde bilerek, maharetle uyandırdığı ateşli tutkuda tamamıyla masum olan Jenny, bu tutkuyla sarhoş olmuş, bu adamın tutsağı olduğunu unutacak kadar baştan çıkarılmıştı. Royce şimdi bir âşıktı; ateşli, kandırıcı, şefkatli, arzu dolu bir âşık. Bu yumuşaklık Jenny'yi

ele geçirmişti; teslim olduğunun belirtisi olan umarsız ve sessiz bir inilti koparan genç kız, elleriyle Royce'un göğsünü kavradı; dudakları Royce'un dudakları üstünde, yeni uyanan bir ateşle gezinmeye başladı.

Royce'un dudakları daha da arzulu oldu; dili Jenny'nin ağzında geziniyor, okşuyor, eli ise

durmadan kızın göğsüyle karnı arasında geziniyor, göğüslerini okşuyordu. Sonra eli yine aşağıya gidip kızın kemerini çözdü çabucak, kızın gömleğinin içine doğru kaydı. Jenny çıplak göğsü üstünde onun elinin sert, kayan dokunuşlarını hissetti, aynı anda dudakları da arzulu bir öpücükle yakalanmıştı.

Jenny hislerine yapılan bu saldırı altında inledi; avcunun altında Jenny'nin terleyen etini, kendi eli karşısında mağrur bir şekilde dikilen meme başını hisseden Royce'un içinde ise arzu patladı. Parmaklarıyla hafifçe ileri geri itti bu edepsiz şeyi; sonra parmaklarının arasına alıp sıkmaya başladı. Kızın parmakları şiddetle omuzlarını sıkarken, Jenny'nin bu beklenmedik zevk karşısında koyverdiği soluğunu hissetti ağzında Royce. Sonra, sanki kendisine verdiği zevki geri getirmek ister gibi, Royce'u ateşli bir şekilde öptü Jenny.

Onun bu öpüşünün işkence eden tatlılığı karşısında şaşıran Royce, dudaklarını onun dudaklarından ayırıp Jenny'nin kızarmış, insanın aklını başından alan yüzüne baktı, bir yandan göğsünü okşamaya devam ediyor, bir yandan da kendisine kızı bir saniye içinde bırakacağını söylüyordu.

Şimdiye kadar birlikte olduğu kadınların hiçbiri şefkatle baştan çıkarılmak ya da sevilmek istememişlerdi. Onlar zincirli bir şiddeti, Royce'un efsanesinin bir parçası olan gücü ve kuvveti istemişlerdi. 'Kurt' onları fethetsin, onlara boyun eğdirsin, onlara vahşi bir şekilde yaklaşsın istemişlerdi. Yatakta kendisine 'Canımı acıt!' diye yalvaran kadınların sayısı sayılamayacak kadar çoktu. Ona cinsel fatih rolü yüklenmişti; Royce da bu rolü yıllarca; fakat giderek artan can sıkıntısı nöbetleri ve nihayet tiksintiyle kabul etmişti.

Royce elini yavaşça Jenny'nin şişkin göğsünden çekip

kendine kızı bırakması gerektiğini söyledi, başladığı işi *şimdi* bırakmayı emretti. Ertesi gün şu ana kadar yaptığı her şeyden pişman olacağını biliyordu. Öte yandan, eğer pişman *olacaksa*, pişman olmaya değecek şeyler yüzünden olmalıydı. Buna karar veren Royce, bu gece birlikte zevk aldıkları şeyi biraz daha uzatmaya izin vermeyi düşündü. Kafasında yarı yarıya oluşmuş bu fikirle başını eğip Jenny'yi öptü, aynı anda gömleğini de bütünüyle açtı. Bakışları aşağıya kaydı, gözlerinin önüne serilen bu çırılçıplak ziyafete perçinlendi. Kızın zevk tomurcukları gibi sertleşmiş pembe meme uçlarıyla yuvarlak, dolgun enfes göğüsleri Royce'un bakışları altında titriyorlardı. Yeni yağmış kar gibi dokunulmamış olan ipeksi teni ateşin ışığında ışıldıyordu.

Derin bir soluk alıp bakışlarını kızın göğüslerinden çekip dudaklarına, sonra büyüleyici bakışlarına yöneltti. Bu arada elleriyle kendi gömleğinin düğmelerini çözüyordu. Gömleği yolu üzerinden çekip bu bembeyaz yumuşak tepecikleri kendi çıplak göğsünde hissedebilecekti.

Royce dudaklarını maksatlı bir şekilde onunkilere yaklaştırırken, onun öpüşlerinin, bakışlarının ve şarabın sıcaklığıyla çoktan kendinden geçmiş olan Jenny, büyülenmiş gibi baktı onun tutku dolu dudaklarına. Gözlerini kapadı ve Royce'un ağzı ağzını vahşi bir açlıkla yakalayıp dilini Jenny'nin aralanmış dudaklarından içeriye sokarken dünya da daha hızlı dönmeye başladı. Royce onun göğüslerini kavrayıp yukarıya doğru itti ve yukarıda tutarken, Jenny zevkle inledi. Royce bir yandan da çıplak, tüylü göğsünü onun göğüslerine yaklaştırıyordu, nihayet bütün ağırlığıyla kızın üstüne çöktü. Royce'un bedeni Jenny'ninkinin yarısını kaplıyordu. Royce Jenny'nin ağzından kulaklarına kadar iç gıcıklayıcı öpücükler kondurdu, diliyle o duyarlı çatlağa dokundu, Jenny altında kıvranmaya başlayıncaya kadar da bu kulağı keşfetti diliyle.

Ağzını yavaş, erotik bir kışkırtıcılıkla Jenny'nin yanaklarından ağzına götürdü; çok geçmeden Jenny'nin boğazından inildiler yükselmeye başladı. Royce'un aralık dudakları Jenny'ninkileri kavradı sonra sanki tatlılığını içmek istermiş

gibi kızın dilini incitmeden ağzına aldı. Jenny ise kollarını onun boynuna dolamıştı.

Royce bedeninin alt kısmını kaldırdı, bacaklarıyla Jenny'ninkileri aralamaya çalıştı. Sonra Jenny'nin iyice hissetmesi için sertleşmiş erkekliğini kızın kasıklarına bastırırken, aralanmış bacaklarının arasına yerleşti. Royce'un bu vahşi açlığı karşısında perişan olan Jenny ona yapışmıştı. Royce ağzını onunkinden çekince önce hayal kırıklığı içinde nefesi tıkandı, sonra Royce'un ağzı göğüslerine doğru eğilince şaşkınlık dolu bir soluk koyverdi. Royce'un dudakları Jenny'nin meme ucunu kavradı, sonra dokunuşlarını sertleştirip neredeyse ısırmaya başladı; ta ki Jenny'nin sırtı gerilip varlığının her zerresi saf bir zevkle titreyene kadar. Bu sırada Jenny parmaklarını onun gür saçlarına daldırıyor, dikkatsizce adamın başını kendininkine bastırıyordu.

Jenny zevkten öleceğini düşünmeye başlamıştı ki, Royce birden ağırlığını ellerine verip doğruldu. Sıcak bedenine çarpan soğuk hava; Royce'un Jenny'nin bedenindeki yokluğuyla birleşip kızı Royce'un onu götürdüğü kaygısız zevk aleminden ayırdı. Jenny gözlerini açınca, Royce'un üstünde sallandığını ve mağrur meme uçlarını ateşli bakışlarıyla okşadığını gördü.

Royce'un kasıkları Jenny'ye ısrarlı ve arzulu bir şekilde zorlarken, geç kalmış, uyuşmuş bir panik duygusu nihayet Jenny'yi uyandırdı. Royce başını Jenny'ye doğru eğip Jenny'nin çok uzun süre beklediğinden korkarken, Jenny çıldırmış gibi başını iki yana sallayarak, "Hayır, lütfen," dedi soluk soluğa. Ama Royce çoktan kalkmıştı; bedeni ise gergin ve uyarılmıştı. Bir an sonra çadırın dışından bir nöbetçi seslendi. "Affedersiniz efendim, adamlar döndü."

Royce tek kelime etmeden hızla üstünü başını düzeltip çadırdan çıktı. Havada asılı kalan bir pişmanlık içinde, kafası karışmış olan Jenny onun gidişini izledi; sonra yavaş yavaş aklı başına geldi. Üstünün başının dağınıklığını düzeltirken içini bir utanç duygusu kapladı. Elleri karmakarışık olmuş saçlarının arasında titreyerek gezindi. Eğer Royce onu teslim

olmaya zorlasaydı ancak bu kadar kötü olurdu; ama yapmamıştı. Sanki bir tür büyüye kapılmıştı Jenny; zevkle, isteyerek kendi baştan çıkarılışına katılmıştı. Yaptığı, yani *nerdeyse* yapacağı şeyin şaşkınlığıyla bedeni titredi; Royce'u suçlamaya çalıştığında, vicdanı buna izin vermedi.

Çıldırmış gibi, Royce döndüğünde ona söyleyebileceğini veya ne yapabileceğini düşündü; çünkü Jenny ne kadar saf olursa olsun, içgüdüsel olarak Royce'un kaldıkları yerden devam etmek isteyebileceğini biliyordu. Yüreği ise korkuyla çarpıyordu; ondan değil, kendinden korkuyordu.

Dakikalar saat oldu; Jenny'nin korkusu şaşkınlığa ve çok şükür nihayet yorgunluğa dönüştü. Kürklerin içine kıvrılıp gözlerini kapadı. Royce'un tepesinde dikildiğini hissedince birden açtı. Aradan saatler geçmiş olmalıydı.

İhtiyatlı bir şekilde Royce'un sert, amansız yüz hatlarını inceledi; uykuyla uyuşmuş olan zihni, Jenny'ye çadırı terk eden 'âşık'ın çadıra döndüğünü; ama başladığı işe devam etmeye Jenny'den daha isteksiz olduğunu anladı.

"Bir hataydı," dedi Royce ne hissettiğini ele vermeyen bir sesle; "ikimiz için de. Bir daha olmayacak."

Bu Jenny'nin Royce'tan duymayı beklediği en son şeydi. Royce dönüp çabucak çadırdan çıkarken, Jenny bu davranışın Royce'un kendi özür dileme şekli olduğunu düşündü. Dudakları sessiz bir şaşkınlık içinde aralandı. Sonra Gawin çadıra girip kendi şiltesini çadırın ağzına serince, Jenny çabucak gözlerini kapadı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Gün doğarken çadırlar söküldü; beş bin atlı şövalye, tüccar ve silahtar vadiden çıkarken, sürekli bir gök gürültüsü havayı doldurdu. Adamların arkasından toplar, havan topları, kale duvarlarını yıkmak için kullanılan kalın kütükler, mancınık ve bir kuşatma için gerekli bütün diğer araç gereçlerin ağırlığı altında inleyen ağır yüklü vagonlar gidiyordu.

Brenna'nın yanında atını süren ve her iki taraftan silahlı askerlerle sıkı bir şekilde korunan Jenny için dünya gerçek dışı bir gürültü, toz ve karışıklıkla dolmuştu. Ne nereye gittiğini biliyordu ne de nerede olduğunu; hatta *kim* olduğunu bile bilmiyordu. Sanki dünya tersine dönmüştü de herkes bir şekilde değişmişti. Şimdi Jenny'ye güven verici bir şekilde gülümseyen Brenna'ydı; aklı başında biri olduğunu sanan Jenny ise, kendini Royce Westmoreland'i bir kere görebilme *umuduyla* etrafını gözlerken buluyordu!

Onu bir-iki kez görmüştü atının üstünde Jenny'nin yanından geçerken, ama sanki o da bir yabancıydı. Siyah, büyük bir ata binmiş, uzun botlarından güçlü omuzlarını saran ve ardında dalgalanan pelerinine kadar, uğursuz bir şekilde karalara bürünmüş olan Royce, Jenny'nin şimdiye dek gördüğü en ürkütücü ve güçlü kişi; Jenny'nin ailesini, halkını, kısaca canından aziz tuttuğu her şeyi yok etmeye niyetlenmiş ölümcül bir yabancıydı.

Jenny o gece Brenna'nın yanına uzanmış yıldızları seyrederken, uğursuz gölgesini çayır boyunca uzatan kuşatma ku-

lesini, yani yakında Merrick Kalesi'nin eski duvarlarına karşı yerleştirilecek olan kuleyi düşünmemeye çalıştı. Daha önce vadide ağaçların arasından bir kez görmüştü bu kuleyi; ama ne olduğunu anlamamıştı. Belki de sadece korkularının doğru çıkmasını istememişti.

Şimdi ise hiçbir şey düşünemiyordu; Brenna'nın Kral James'in halkına yardım etmesi için asker gönderebileceğine dair söylediklerine bel bağladığını fark etti. Bütün bunların yanı sıra, Jenny'nin içinde küçücük bir yer, bir *savaş* olacağına inanmayı reddediyordu. Belki de kendisine öylesine tutkulu bir şefkatle dokunan ve onu öpen bu adamın tamamen değişip soğukkanlılıkla ve duygusuzca ailesine ve halkına saldıracağına gerçekten inanamıyordu. Yüreğinin hassas ve masum köşesi, geçen gece kendisine takılan ve onunla birlikte kahkahalar atan bu adamın bunları yapabileceğine inanamıyordu.

Zaten geçen gece olanlara da inanamıyordu. Royce geçen gece şefkatli, baştan çıkaran, ısrarlı bir âşıktı. Bugün ise Jenny'nin varlığını unutabilen bir yabancıydı.

Oysa Royce, Jenny'nin varlığını unutmamıştı. Yolculuğun ikinci gününde bile onu aklından çıkaramıyordu. Jenny'nin kollarında hissettikleri, öpücüklerinin tatlılığı, dokunuşlarının baştan çıkarıcılığı, hatırladığı her şey Royce'u iki gece art arda uyutmamıştı. Dün bütün gün boyunca atıyla adamlarının yanından geçerken Jenny'yi bir kez olsun görebilmeye çalışmıştı.

Şimdi bile, ordusunun başında atını sürerken, güneşte gözlerini kısıp zamanı hesaplamaya çalışırken, Jenny'nin ezgili kahkahası Royce'un zihninin köşelerinde zil sesi gibi çınlıyordu. Bu düşünceden kurtulmak ister gibi başını salladı; işte şimdi de Jenny ona o kaygısız, çarpık gülüşleriyle bakıyordu...

Sence neden evlenmedim? demişti Royce.

Uygun bir hanım bulamadığın için mi? diye takılmıştı ona Jenny.

Jenny'nin onu azarlıyormuş gibi yaparken bastırmaya çalıştığı kıkırdaması çalındı kulaklarına: *Ne olursa olsun, sahte iltifatlarınızla bu zavallı kızın aklını başından almaya kalkışmayın; çünkü kesinlikle beceremiyorsunuz...*

Sizi tanıdığım kadarıyla, o hanımı sadece dizinize yatırıp size itaat etmesi için döversiniz...

Saf bir İskoç kızının bu kadar cesur ve canlı olmasına inanamıyordu. Tutsağına karşı içinde büyüyen bu hayranlığın, bu takıntının sadece Jenny'nin iki gece önce içinde uyandırdığı şehvet duygusundan kaynaklandığını düşünmeye çalışıyordu; ne var ki onu böyle büyüleyen şeyin sadece şehvet olmadığını da biliyordu Royce. Pek çok hemcinsinin tersine, Jennifer Merrick, adı tehlike ve ölümle özdeşleştirilmiş düşmanı tarafından okşanmaktan, onunla sevişmekten ne tiksinmiş ne de sırf şehvani bir zevk almıştı. Royce'un iki gece önce onun içinde uyandırdığı utangaç ama tutkulu tepki korkudan uzaktı. Bu tutku önce şefkatten, sonra arzudan doğmuştu. Royce hakkında çıkan bütün söylentileri bilmesine rağmen, Jenny kendini masum bir tatlılıkla onun dokunuşlarına bırakmıştı. Royce'un Jenny'yi aklından silememesinin nedeni *buydu* işte. Ya da Royce'un bütün kötü ününe rağmen, Jenny'nin onu tıpkı hayallerindeki erdemli, nazik, kirlenmemiş şövalye gibi olduğunu sandığını, bu düşünceyle sarhoş olduğunu düşündü acı acı. Jenny'nin yumuşaklığının ve tutkusunun deneyimsiz kızlara yaraşır, budalaca bir hayalden kaynaklanması ihtimali Royce'a o kadar kötü geldi ki, Jenny'yle ilgili bütün düşüncelerini bir kenara itip onu kesinlikle unutmaya karar verdi.

Öğle vakti, Jenny tam Brenna'nın yanına, çimenler üstüne oturmuş, kuş eti ile bir kalın dilim bayat ekmekten oluşan olağan yemeğini yiyecekti ki, onlara doğru gelen Arik'i gördü. Doğruca Jennifer'a doğru gelip kızın önünde durdu; botlu ayakları en az yarım metre ötelerindeydi. "Gel," dedi Jenny'ye.

Bu sarışın devin gereğinden fazla tek kelime etmek iste-

meyişine çoktan alışmış olan Jenny ayağa kalktı. Brenna da kalkmaya davrandı; ama Arik onu kolunu tutup "Sen değil," dedi.

Jenny'yi kolundan sımsıkı tutup çimenlerin üstüne oturmuş, yemeklerini yemekte olan yüzlerce adamın önünden geçirdi, sonra kızı yolun yanındaki ormanın içine çekip durdu. Durdukları yerde Royce'un şövalyeleri vardı; bir ağacın altında nöbet tutuyor gibiydiler.

Normalde hoş olan yüzleri şimdi ifadesiz olan Sir Godfrey ile Sir Eustace, Jenny'ye yol açtılar; Arik Jenny'yi hafifçe dürterek itekledi, Jenny sendeleyerek küçük bir açıklıkta buluverdi kendini.

Kendisini yakalayan adam yere oturmuş, geniş omuzlarını bir ağaç gövdesine dayamıştı. Dizlerini kendine çekmiş bir halde sessizce Jenny'yi inceliyordu. Bu sıcak günde pelerinini çıkarmış, uzun kollu, basit, kahverengi bir gömlek, kalın kahverengi bir pantolon ve botlarıyla kalmıştı. Bu haliyle dünkü her yeri yok etmeye hazır ölüm meleğine hiç benzemiyordu. Jenny Royce'un kendisini hiç de unutmuş gibi görünmemesi karşısında garip bir mutluluk duymuştu.

Ne var ki gururu bu duygusunu ifade etmesine engel oldu. Nasıl davranması gerektiğini hiç bilemediği için olduğu yerde kaldı, hatta Royce'un manidar sessizliği cesaretini kırıncaya kadar onun sabit bakışlarına bile karşılık verebildi. Sesinin suçlayıcı çıkmamasına dikkat ederek kibarca, "Galiba beni istemişsiniz?" dedi.

Nedense Jenny'nin sorusu Royce'un gözlerine alaycı bir ifade getirdi. "Bildin."

Onun bu tuhaf, alaycı ses tonu karşısında bocalayan Jenny bekleyip sordu: "Neden?"

"Bir sorum var."

"K-Konuşacak mıyız?" diye sordu Jenny inanamamış gibi. Royce'un başını geriye atıp bir kahkaha koyvermesine ise kesinlikle bir anlam veremedi. Bu gür, gırtlaktan gelen kahkaha bulundukları açıklıkta yankılandı.

Jennifer'ın yüzü sevimli bir şaşkınlık ifadesine bürünmüştü şimdi; Royce kendini topladı. Kendisini güldüren, aynı zamanda onu iki gece önce istediğinden daha çok istemesine neden olan bu masumiyet karşısında üzüldü. Yere serilmiş beyaz örtüyü işaret etti Jennifer'a. Örtünün üstünde aynı etle ekmekten vardı biraz ve birkaç elmayla biraz peynir. Royce alçak sesle, "Bana arkadaşlık etmenden hoşlanıyorum. Sonra, yemeğini açık havada, binlerce askerin arasında yemektense burada benimle yemenin daha güzel olacağını düşündüm. Yanılmış mıyım?" dedi.

Eğer Royce onun arkadaşlığından hoşlandığını söylemeseydi, Jenny de ona *oldukça* yanılmış olduğunu söyleyebilirdi; ama gerçekte ona kendisini özlediğini söyleyen bu zorlayıcı sesin sahibine karşı koyamadı. "Hayır," diye itiraf etti; ama hem gururdan hem de ihtiyatı elden bırakmamak için onun yanına oturmadı. Parlak, kırmızı bir elma alıp bir ağaç kütüğünün üstüne, Royce'un yetişemeyeceği bir yere oturdu. Ama sıradan bir sohbetin birkaç dakikasından sonra, onun yanında kendini rahat ve tuhaf bir şekilde sevinçli hissetmeye başladı. Bu garip olayın Royce'un onun karşısında kendini güvende hissetmesi veya iki gece önce aniden, duygusuzca biten ön sevişmelerini unutması için bilerek harcadığı çabanın sonucu olduğunu hiç anlayamadı Jennifer. Böylece Jenny onun ikinci girişimini duraksamadan reddedemeyecekti.

Royce neyi neden yaptığını çok iyi biliyordu; ama kendine de, Jenny'yi babasına göndermeden önce, ellerini onun üstünden çekmesi için bir mucize olmadığı sürece bu emeklerinin boşa gitmeyeceğini söylüyordu. Çünkü şu an harikulade bir açıklıkta oldukça hoş ve uzun süren bir yemek yemekteydi.

Birkaç dakika sonra, kesinlikle şahsi olmayan, şövalyelere dair bir konuşmanın ortasında, Royce, Jenny'nin bir önceki talibini nerdeyse kıskançlıkla düşünürken buluverdi. "Söz şövalyelerden açılmışken," dedi birden, "seninki ne alemde?"

Jenny elmasını ısırdı, yüzünde muzip bir ifade belirdi.

"Benimki kim?"

"Senin şövalyen," diyerek açıklık getirdi Royce sorusuna. "Balder. Eğer baban bu evliliği istiyor idiyse, o moruğun seni sıkıştırmasını nasıl engelledin?"

Bu soru Jenny'yi rahatsız etmişti sanki; bir cevap bulmak için zaman kazanmak ister gibi uzun ve biçimli bacaklarını göğsüne çekip kollarıyla sardı, çenesini dizlerinin üstünde kavuşturup parlak, içinde kahkahalar oynaşan gözlerini ona dikti Jennifer. O kütüğün üstüne yerleşen Jennifer'ın o an ne kadar arzu uyandırıcı olduğunu düşündü; uzun, kıvırcık saçlı, erkek gömleğiyle pantolonu giymiş bir *orman perisi... Orman perisi* mi? Yakında ona aşk şiirleri yazmaya da başlardı herhalde! Peki bu durum Jennifer'ın atalarının hoşuna gitmez miydi, ya ülkenin saraylarında ayyuka çıkacak dedikodu! "Bu soru çok mu zor geldi sana?" diye sordu, kendisine kızdığı için sesi sert çıkmıştı. "Daha kolay bir soru sorayım mı?"

"Amma sabırsız adammışsın!" diye cevap verdi Jenny kızgın bir şekilde, Royce'un ses tonu onu korkutmuşa benzemiyordu pek.

Sözleri öyle azarlayıcı bir bakışla destekliyordu ki, Royce kendine rağmen güldü. "Haklısın," dedi kusurları konusunda kendisini azarlamaya cüret eden bu çocuk-kadına gülümseyerek. "Şimdi söyle bakalım, ihtiyar Balder nasıl oldu da geri çekildi?"

"Memnuniyetle; ama şunu söyleyeyim, böyle özel bir konuyu anlatmam için başımın etini yemeniz bir şövalyeye hiç yakışmıyor. Hem özel, hem de utanç verici bir konu."

"Kimin için utanç verici?" diye sordu Royce onun konuyu başka yöne çekmesine aldırmayarak.

"*Benim* için. Ben utandım; ama Lord Balder çok kızdı. Düşünsene," dedi gülümseyerek, açık yüreklilikle, "sadakat sözleşmesini imzalamak için Merrick'e geldiği akşama kadar onu hiç görmemiştim. Berbat bir deneyimdi." Yüz ifadesinden eğlendiği, bir o kadar da korktuğu anlaşılıyordu.

"Ne oldu?" diye üsteledi Royce.

"Anlatırım; ama benim o sırada karısı olacağım harikulade şövalyenin hayalleriyle dolu, on dört yaşında bir kız olduğumu unutmayacağına söz ver. Nasıl biri olduğunu zihnimde çizmiştim bile," diye ekledi, bir yandan da pişmanlıkla gülümsüyordu bunu tekrar düşünürken. "Sarı saçlı olacaktı ve

tabii ki genç. Gözleri mavi, tavırları bir prensinki gibi olacaktı. Bir de güçlü olacaktı elbette; mülkümüzü ve bir gün sahip olacağımız çocuklarımızı koruyacak kadar güçlü." Royce'a baktı; yüzüne buruk bir ifade yerleşmişti. "Bu benim gizli umudumdu; sadece kendi kendime kurduğum bir hayal. Ayrıca babam ya da üvey erkek kardeşlerimin bana Lord Balder'ın başka türlü olduğunu söylemelerine gerek yoktu tabii, bunu belirtmeliyim."

Royce kaşlarını çattı; züppe ve yaşlı Balder'ın görüntüsü geçti zihninden.

"İşte bu hayallerle Merrick'teki büyük salonda dolaşıyordum; kendi odamda saatlerce yürüme provası yapmıştım."

"Yürüme *provası* mı yaptın?" diye sordu Royce; sesi inanmıyormuş gibi çıkmıştı; ama eğlenceli de bulmuştu bunu.

"Tabii ki," dedi Jenny neşeli bir sesle. "Gelecekteki efendimin karşısında *mükemmel* bir tablo çizmek istiyordum. Ayrıca bu sayede salona hızlı bir şekilde girip evlenmeye çok hevesliymişim gibi görünmeyecektim. Tabii çok yavaş yürüyüp gönülsüzmüşüm izlenimini de uyandırmamış olacaktım. İnanılmaz bir ikilemdi bu; nasıl yürüyeceğime karar vermek yani. Ne giyeceğime karar vermenin bundan da kötü olduğunu söylememe gerek yok herhalde. Giyim konusunda öyle çaresizdim ki, bir erkek olarak fikirlerini almak için üvey kardeşlerim Alexander ile Malcolm'a danıştım. Çok sevdiğim William o gün üvey annemle birlikte bir yere gitmişti, evde yoktu."

"Eminim kardeşlerin seni Balder konusunda önceden uyarmışlardır." Jenny'nin bakışları, bunun tam tersi olduğunu söyledi Royce'a; ama yine de, Jenny başını hayır anlamında iki yana sallayınca Royce içine hançer gibi saplanan üzüntüye hazırlıksız yakalandı.

"Tam tersine. Alexander, üvey annemin seçtiği elbisenin yeterince güzel olmadığını söyledi. Onun yerine yeşilini giymeli, üstüne de annemin mücevherlerini takmalıymışım. Ben de onun dediğini yaptım. Malcolm belime değerli taşlarla süslü bir hançer takmamı önerdi, böylece müstakbel koca

adayımın şöhretinin gölgesinde kalmazmışım. Alex saçımın çok sıradan ve havuç gibi olduğunu, saçımı altın sarısı bir örtüyle örtüp safirlerden oluşan bir iple bağlamamı söyledi. Nihayet onları tatmin eden bir kılığa büründüğümde yürüme provası yapmam için bana yardım ettiler..." Asaleti üvey kardeşlerini kötü belletmesini engelliyormuş gibi, Jenny ışıltılı bir tebessümle baktı ona, sesi Royce'u söylediği şeye inandırmaya kararlı bir tondaydı. "Benimle eğleniyorlardı tabii, erkekler kız kardeşleriyle nasıl eğlenirlerse onlar da öyle yapıyorlardı; ama ben bunu fark edemeyecek kadar hülyalara dalmıştım."

Royce onun sözlerinin ötesinde yatan hakikati gördü, üvey kardeşlerinin oyunlarının altındaki acımasız kötülüğü fark etti. Birden, sadece 'eğlenmek' için yumruklarını bu çocukların yüzüne indirmek için dayanılmaz bir istek duydu.

"Her ayrıntının kusursuz olmasını kafama öyle takmıştım ki, müstakbel nişanlımı karşılamaya gecikmiştim" dedi Jenny. Yüzü bir tebessümle ışıl ışıldı, sanki o da kendine gülüyordu. "Salonun öbür ucuna doğru süratle yürüdüm; ayaklarımsa hem heyecandan hem de boynuma, bileklerime, belime taktığım incilerin, yakutların, safirlerin, altın zincirlerin *ağırlığından* titriyordu. Nasıl giyindiğimi görünce zavallı üvey annemin yüzünde beliren ifadeyi bir *görseydin!* Çok cafcaflı bir görüntüm vardı inan ki." Jenny bir kahkaha attı; konuştukça Royce'un içinde uyandırdığı gizli öfkenin farkına varamayacak kadar neşeliydi.

"Üvey annem, yürüyen bir mücevher kutusuna benzediğimi söyledi," dedi Jenny kıkırdayarak. Tutsağı olduğu adamın yüzünde beliren hırçın ifadeyi görünce aceleyle ekledi: "Bunu kaba bir şekilde söylemedi, çok cana yakın bir şekilde konuştu benimle."

Jenny susunca Royce tekrar sordu: "Peki Brenna ne dedi?"

Jenny'nin gözlerine sevgi dolu bakışlar oturdu. "Brenna benim için söyleyecek iyi bir şey bulur daima; hatalarım ne kadar sarsıcı, suçlarım ne kadar utandırıcı olursa olsun. Brenna güneş, ay ve yıldızlar gibi parladığımı söyledi." Neşeyle parlayan gözlerle Royce'a bakarken bir kahkaha attı Jenny. "Gerçekten de öyleydim, parlıyordum yani."

Royce, Jenny'ye bakıp nedenini anlayamadığı ama içinde de tutamadığı hislerle dolu, sert bir sesle, "Bazı kadınların parlamak için mücevhere ihtiyaçları yoktur. Sen de onlardan birisin," dedi.

Ağzı hayretten bir karış açılan Jenny ona bakıp: "Bu bir *iltifat* mı?" diye sordu.

Jenny'nin kendisini kibarlık yapacak kadar düşürmesine iyice sinirlenen Royce huysuzca omuzlarını silkip, "Ben askerim Jennifer, şair değil. Sadece bir gerçeği dile getirdim, sen hikâyene devam et," dedi.

Utanan ve aklı karışan Jenny bir an duraksadı, sonra Royce'un bu ani gel-gitlerine boşverip elmasından bir parça daha ısırdı. Gülümseyerek "Her neyse," dedi, "*senin* mücevherler konusundaki kayıtsızlığın Lord Balder için geçerli değil. Doğrusunu söylemek gerekirse," bir kahkaha attı, "ışıltımla öylesine *büyülenmişti* ki, gözleri neredeyse yuvalarından uğruyordu! Hatta benim bu bayağı görünüşüm gözlerini öyle kamaştırmıştı ki, yüzüme uğursuz bir bakış atıp babama döndü, 'Onu alacağım' dedi."

"Bu kadar mı yani? Böyle evleniverdiniz?" diye sordu Royce, kaşları çatılmıştı.

"Hayır, 'bu kadar' değil. 'Sevgilimin' yüzünü ilk görüşte öyle sarsılmıştım ki, nerdeyse bayılacaktım. Ben yere düşmeden William beni yakalayıp masadaki sandalyeye götürdü. Ama oturup sinirlerimi yatıştırdığımda bile bakışlarımı Lord Balder'ın yüzünden ayıramıyordum! Babamdan yaşlı olduğu yetmezmiş gibi bir de sopa gibi kupkuruydu. Bir de... şey..." Jenny'nin sesi kesildi, kararsız bir halde duraksadı. "Gerisini anlatmasam iyi olur."

"Bana *her şeyi* anlat," diye emretti Royce.

"Her şeyi mi?" diye tekrarladı Jenny huzursuz bir şekilde.

"Her şeyi."

"Hay hay," deyip içini çekti Jenny, "ama hoş bir hikâye değil."

"Bir de nasıldı Balder?" diye sordu Royce, gülümsemeye başlamıştı.

"Şey, bir de..." Omuzları kahkahayla sarsılan Jenny derin bir soluk verip ağzındaki baklayı çıkardı: "Bir de *peruk* takıyordu!"

Royce'un göğsünden gür, derin bir kahkaha koptu, Jennifer'ın müziği andıran kahkahasına karıştı.

"Balder'ın o zamana dek gördüğüm en garip yiyeceği yemekte olduğunu fark ettiğimde, *bunun* şokunu atlatamamıştım daha. Daha önce, kardeşlerim ne giyeceğime karar vermeme yardım ederlerken, onların kendi aralarında Balder'ın her yemekte enginar yeme tutkusu konusunda şakalaştıklarını duymuştum. Lord Balder'ın tabağına tepeleme yığılmış bu garip görünüşlü, kızartılmış yiyecekleri görür görmez, bunların enginar denen şey olması gerektiğini düşündüm. *Bunu* fark etmem ise benim salondan kovulmama, Balder'ın ise benimle evlenmekten vazgeçmesine neden oldu."

Balder'ın iktidarı arttırdığı söylenen bu yiyeceği neden yediğini çoktan anlamış olan Royce renk vermemek için kendisiyle savaşıyordu. "Ne oldu?" diye sordu.

"Şey, böyle korkunç bir adamla evleneceğim için çok gerilmiştim, daha doğrusu yaralanmıştım. Gerçekte bu adam bir genç kızın kâbusuydu, rüyası değil. Ellerimi yumruk yapıp gözlerime götürerek bebekler gibi ağlayarak bir hanımefendiye yakışmayacak bir davranışta bulunmak için dayanılmaz bir istek duyuyordum"

"Ama ağlamadın tabii," dedi Royce, onu asi ruhunu hatırlayıp gülümsedi.

"Hayır ağlamadım; ama *ağlasaydım* daha iyiydi," dedi hem gülüp hem içini çekerek. "Daha kötü bir şey *yaptım*. *Ona* bakmaya tahammül edemiyordum, daha önce hiç görmediğim enginarlardan gözlerimi alamıyordum. Enginarların ne olduğunu, Balder'ın bunları neden yediğini merak ederek adamın o şeyleri mideye indirmesini izliyordum. Malcolm

neye baktığımı fark edince, Balder'ın onları neden yediğini söyledi bana. İşte *bu* da benim kıkırdamaya başlamama neden oldu..."

İri ve mavi gözlerinin içinde kahkahalar oynaşıyor, omuzları sarsılıyordu. "Önce güldüğümü gizlemeyi başardım," dedi, "sonra bir peçete alıp ağzımı kapattım; ama sinirlerim öyle bozulmuştu ki kıkırdamam kahkahaya dönüştü. Güldüm, güldüm; ama gülmem öyle bulaşıcıydı ki, zavallı Brenna bile gülmeye başladı. Gülmekten kırılıyorduk; nihayet babam Brenna'yla beni salondan gönderdi."

Neşe dolu bakışlarını Royce'a dikip sevinç içinde sordu: "Enginar! Sen hiç bu kadar saçma bir şey duydun mu?"

Royce olağanüstü bir gayret göstererek şaşırmış gibi görünmeyi başardı. "Enginarların erkeklerin iktidarını arttırdığına inanmıyor musun?" diye sordu.

"Şey..." dedi Jennifer, ne kadar uygunsuz bir konuya girdiklerini fark ederek kızardı. Ama artık geri dönmek için çok geçti, üstelik Jenny çok meraklanmıştı. "*Sen* inanıyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki inanmıyorum," dedi Royce ciddi bir tavırla. "Bu tür meseleler için en yararlı şeyin *pırasa* ile *ceviz* olduğunu herkes bilir."

"Pırasa ile -" deyip kalakaldı Jenny şaşkınlık içinde; sonra Royce'un omuzlarının kendi kahkahasını ele vererek hafifçe sarsıldığını fark etti. Başını iki yana salladı, Royce'u kınayarak gülümsedi. "Her neyse, Lord Balder yeryüzünde benimle evlenmesine yetecek kadar mücevher olmadığına karar verdi ki, bence doğru bir karardı. Bense bir-iki ay sonra affedilmez bir hata yaptım," dedi, bu kez Royce'a daha ciddi bir şekilde bakıyordu. "Bunun üzerine babam, benim üvey anneminkinden daha güçlü bir elin terbiyesine ihtiyacım olduğuna karar verdi."

"Bu sefer nasıl bir 'affedilmez hata' işledin?"

Jenny ciddi bir tavır takındı. "Alexander'a ya benim hakkında söylediklerini geri almasını ya da her yıl Merrick yakınlarında yaptığımız yerel turnuvada karşıma çıkıp benimle

er meydanında karşılaşmasını söyleyerek onu açık açık düello-ya davet ettim."

"Tabii o da reddetti," dedi Royce hüzünlü bir şefkatle.

"Elbette. Öbür türlü yapması çok ayıp olurdu. Ben hem bir kızdım hem de daha on dört yaşımdaydım. Alex ise yirmisindeydi. Bense onun şerefini hiç önemsemiyordum; çünkü... pek hoş bir insan değildi," diye getirdi lafının arkasını Jenny sakin bir sesle; ama bu beş sözcüğün içinde sonsuz bir acı saklıydı.

"Peki onurunu kurtarabildin mi?" diye sordu Royce, göğsünde alışkın olmadığı bir sızıyla.

Jenny başını evet anlamında salladı, dudaklarında pişmanlık dolu bir tebessüm belirmişti. "Babamın turnuvanın yanına bile sokulmamamı emretmesine rağmen, bizim zırhçıyı bana Malcolm'un zırhını vermesi için ikna ettim. Kim olduğumu hiç kimse bilmiyordu. Dövüş günü atımı meydana sürüp Alexander'la karşılaştım. Alexander ise müsabakalarda genellikle seçkin biri olarak yer alırdı."

Royce onun meydanda dört nala giderek mızrak tutan bir adamla çarpıştığını gözünde canlandırınca kanı dondu. "Eğer sadece atından düştüysen, ölmediysen şanslısın."

Jenny kıkırdadı. "Atından düşen Alexander'dı."

Royce ona anlamamış gözlerle, şaşkınlık içinde baktı. "*Sen onu* düşürdün mü?"

"Öyle de denebilir," deyip gülümsedi Jenny. "O tam mızrağını kaldırmış bana vurmak üzereydi ki, ben miğferimi kaldırıp ona dilimi çıkardım."

Bir an şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu; bunu Royce'un gür kahkahası izledi.

"Alexander atından *kaydı*," dedi Jenny.

Küçük açıklığın dışında, şövalyeler, silahtarlar, tacirler ve okçular yaptıkları işi bırakıp ormana, Claymore Kontu'nun göklere yükselen kahkahalarının geldiği yere baktılar.

Royce nihayet kendine gelebildiğinde, Jenny'ye hayranlıkla dolu, şefkatli bir tebessümle baktı. "Stratejin tek kelimeyle muhteşemmiş. Ben olsam seni oracıkta şövalye ilan ederdim."

"Babam buna o kadar da meraklı değildi," dedi Jenny, sesinde hınçtan eser yoktu. "Alex'in mızraktaki yeteneği bizim gururumuzdu, bense bunu hepten unutmuşum. Babam beni oracıkta şövalye ilan etmek yerine, bana belki de hak ettiğim dayağı attı. Sonra da beni manastıra gönderdi."

"Seni iki yıl boyunca kapattığı yere yani..." diye özetleyiverdi Royce, sesinde boğuk bir yumuşaklık vardı.

Jenny onları ayıran kısa mesafeden onu süzdü, sonra şaşırtıcı bir keşifte bulundu. İnsanların merhametsiz, barbar dediği bu adam, onların söylediklerinden çok farklıydı; budala bir kızın duygularını aşırı bir hassasiyetle anlayabilen bir adam vardı karşısında. İşte orada, yüzünün yumuşayan çizgilerinde görüyordu bunu. Royce'un kalkıp gümüşi bakışlarıyla kendi gözlerini hapsetmesini, ne yaptığını bilir bir şekilde kendisine doğru yaklaşmasını izledi Jenny büyülenmiş bir halde. Ne yaptığını bilmeden o da ayağa kalktı. "Galiba," diye fısıldadı, yüzü onun yüzüne dönüktü. "Senin hakkındaki efsane yalan. Senin yaptığını söyledikleri her şey yalan, gerçek değil," diye fısıldadı yumuşak bir sesle, güzel gözleriyle sanki ruhunu görmek istermiş gibi Royce'un yüzünü inceliyordu.

"Hayır, gerçek," dedi Royce kısaca. Kendi adamlarının ve düşmanlarının cesetleriyle dolu savaş meydanlarıyla birlikte sayısız kanlı savaş bütün dehşetengiz çirkinliğiyle zihninden geçti.

Onun bu kötü anılarından haberi yoktu Jenny'nin, hassas kalbi ise Royce'un kendisinin iddia ettiği bu suçu kabul etmiyordu. Karşısında duran adamın, ay ışığında ölen atına acı ve üzüntü içinde bakan, biraz önce yaşlı şövalyesini karşılamak için giyinmesini anlattığı saçma hikâyeye anlayışla yaklaşan adam olduğunu biliyordu sadece. "Ben inanmıyorum," diye mırıldandı.

"İnan!" diye uyardı onu Royce. Bunun bir nedeni, ona dokunduğunda kızın ona gaddar fatih rolünü yüklemesini istememesiydi, bir nedeni de aynı şekilde kızın ona başka bir rol yükleyerek kendini aldatmasını istememesiydi; tertemiz, parlayan bir savaşçı rolünü. "Büyük kısmı doğru," dedi kısaca.

Jenny onun kendisine yaklaştığını belli belirsiz fark etti; elleriyle kollarını kadife kelepçeler gibi tutuşunu, onu kendine çekişini, dudaklarının dudaklarına eğildiğini gördü. Bu yarı kapalı, ihtiraslı gözlere bakarken, Jenny'nin içinde çok derine daldığı için onu uyaran bir duygu alevlendi. Paniğe kapılan Jenny, Royce'un dudakları onunkilere değeceği sırada başını öbür yana çevirdi. Koşuyormuş gibi soluk soluğa kalmıştı. Onun bu tavrı karşısında yılmayan Royce şakağını öptü, sıcak dudakları yanağında gezindi. Kızı kendine çekip dudaklarını boynunun hassas noktalarında gezdirdi. Jenny erimişti adeta. "Yapma," dedi titrek bir sesle, yüzünü öbür yana çevirdi iyice. Ne yaptığını bilmez bir halde Royce'un gömleğine yapıştı. Dünya hızla dönmeye başlamıştı. "Lütfen," diye fısıldadı, Royce onu kollarıyla daha sıkı sarıp ihtirasla, kulaklarının her kıvrımı, her köşesini zevkle keşfederken. Elleri Jenny'nin sırtında gezinirken kız arzuyla titremeye başladı. "Lütfen dur," dedi acı içinde.

Royce'un eli ise daha aşağıya kaydı; kızı kendi sert kasıklarına iyice yaklaştırmak için belinden tutup kendine çekti. Yapmaktan kendi alıkoyamadığı, inanılmaz bir hareketti bu. Öteki elini Jenny'nin ensesine götürdü; başını kaldırıp öpüşmesine karşılık vermesi için ihtirasla okşadı. Jenny içi titreyerek yüzünü onun yünlü gömleğine gömdü, Royce'un bu şefkat dolu isteğini geri çevirdi. Bunu yapınca ensesindeki el ani bir emirle daha çok sıkmaya başladı onu. Onun isteğine ya da emrine daha fazla karşı koyamayan Jenny çaresizce başını kaldırdı.

Royce'un eli Jenny'nin gür saçlarına daldı; vahşi, aç bir öpücükle tutsağının dudaklarını yakalarken başını tuttu. Bu öpücükle Jenny karanlık bir yere düştü; orada Royce'un baştan çıkaran, arzulu ağzı ile deneyimli ellerinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Kendi arzusu ve Royce'un vahşi açlığıyla başı dönen Jenny, onun açlığını besledi. Ona yaslanıp solukla rını ağzında hissetti. Bu arada Royce'un elleri çılgın gibi Jenny'nin sırtında, yanlarında, göğüslerinde geziniyordu; sonra bu eller daha aşağıya kayıp Jenny'i sıkıca Royce'un ka-

baran erkekliğine çekti. Çaresiz kalan Jenny, Royce'un onu uyuşturan öpüşlerine karşılık verirken, göğüsleri Royce'un avuçlarını doldurmak için dikleşirken eridi sanki; boğazından iniltiler yükselmeye başladı. Royce'un eli Jenny'nin pantolonundan içeriye kayıp onun çıplak kalçalarını avuçlayarak kızı sertleşen erkekliğine daha sıkı çekerken, Jenny'nin içinden onu titreterek bir ateş geçti.

Çıplak tenine değen, içini gıcıklayan bu ellerin vahşi dokunuşları ve Royce'un apaçık arzusu içinde kaybolmuştu Jenny. Ellerini onun göğsünde gezdirip kollarını Royce'un boynuna doladı ve kendini ona sundu. Royce'un göğsünden yükselen iniltisindeki zevki onunla paylaştı.

Royce sonunda dudaklarını kızın dudaklarından çekip onu göğsüne bastırdı; soluk soluğa kalmıştı. Jenny'nin kolları hâlâ onun boynunda, gözleri ise kapalıydı; kulağını Royce'un hızla atan kalbine dayamıştı. Sonsuz bir huzurla garip, çıldırtıcı bir sevinç arasında gidip geliyordu. Royce ona ikinci kez inanılmaz, dehşet verici heyecanlı duygular yaşatmıştı, ama bugün ona kendini başka türlü hissettirmişti. Jenny bugün kendisine ihtiyaç duyulduğunu, değer verildiğini ve arzulandığını hissetmişti ve o yaşamı boyunca bu üç şeyin özlemini çekmişti.

Yüzünü onun sert, kaslı göğsünden çekip başını kaldırdı. Yanağı onun yünlü gömleğinin yumuşak kumaşına sürtünmüştü; teni Royce'un giysilerine şöyle bir değince bile Jenny alev alev yanmaya başlıyordu. Nihayet başını geriye itip Royce'a bakabildi. Bu duman rengi gözlerde hâlâ ihtiras kıvılcımları parlıyordu. Royce durgun ve alçak bir sesle, "Seni istiyorum," dedi.

Bu kez ne demek istediği çok açıktı. Jenny ise düşünmeden; bu fikir sanki aklında değil de yüreğinde doğmuş gibi sordu: "Merrick'e saldırmayacağına söz verecek kadar mı?"

"Hayır."

Royce bunu son derece olağan bir ses tonuyla, duraksamadan, pişmanlık veya kızgınlık duymadan, yemek istemediği bir yemeği geri çevirir gibi söylemişti.

Bu bir tek kelimeyi duyunca Jenny'nin başından aşağıya soğuk sular döküldü sanki; geri çekildi, Royce'un elleri yanlarına düştü.

Utanç ve şaşkınlıkla sarsılan Jenny titreyen dudağını ısırıp öbür tarafa döndü. Hiçbir şey hissetmeden saçlarına ve üstüne başına çeki düzen vermeye başladı. Neredeyse onu boğan gözyaşlarıyla tıkanmadan önce bu ormandan ve burada olup biten her şeyden kaçmak istiyordu. Royce'un Jenny'nin teklifini reddetmesinin pek önemi yoktu. Şimdi bile derin bir keder içinde, ona ne kadar budalaca, ne kadar çılgınca bir şey teklif ettiğini düşünüyordu. Onu bu kadar çok inciten şey ise, inandığı ve değer verdiği şeyler uğruna teklif ettiği her şeyi, yani şerefini, gururunu ve vücudunu Royce'un bu kadar *kolay* ve *aldırışsızca* bir kenara itivermesiydi.

Ormandan çıkmak için yürümeye başladı; ama Royce'un sesi onu durdurdu: "Jennifer," dedi Jennifer'ın nefret ettiği o amansız, otoriter ses tonuyla, "bugün atını benim yanımda süreceksin."

"İstemiyorum," dedi Jenny kısaca, ona dönmeden. Royce'un kendisini ne kadar incittiğini görmektense kendini öldürmeyi tercih ederdi. Sonra duraksayarak, "Senin çadırında kaldım; ama yanımızda Gawin de vardı. Eğer yemeği seninle yiyip seninle at sürersem, adamların... yanlış anlayabilir."

"Adamlarımın ne düşüneceğinin önemi yok," dedi Royce; ama bu söylediklerinin tamamıyla doğru olmadığını da biliyordu. Jenny'ye açık açık 'konuğu' gibi muamele etmekle yanında savaşan yorgun ve sadık adamlarının gözündeki itibarını hızla yitirmişti. Üstelik ordusundaki herkesin ona sadakatle itaat ettiği de söylenemezdi. Tacirlerin arasında hırsızlar ve katiller de vardı; Royce karınlarını doyurduğu ve eğer Royce'a başkaldırmaya cüret ederlerse bunun sonuçlarından korktukları için onu izleyen adamlar. Royce onları gücüyle yönetiyordu. Ama ister sadık şövalyeler, ister sıradan tüccarlar olsun, ordudaki herkes, Jenny'yi yere yıkıp üstüne çıkmanın ve onu bir düşmanın hak ettiği gibi aşağılamanın Royce'un hakkı, hatta *görevi* olduğuna inanıyordu.

"Tabii önemi yoktur," dedi Jenny acı acı; onun kollarına bırakmakla kendini ne kadar aşağıladığını bütün açıklığıyla anlayıvermişti. "Lekelenecek olan *benim* adım ne de olsa, *seninki* değil."

Royce sakin bir kararlılıkla: "Kendilerine yakışan neyse onu düşünecekler," dedi. "Atının yanına vardığın zaman, başınızdaki adama seni ön sıraya getirmesini söyle."

Jennifer ona dile getirilmemiş bir nefret ve tiksintiyle baktı. Çenesini kaldırıp meydandan çıktı. Narin kalçaları soylu bir zarafetle sallanıyordu.

Jenny ormandan çıkmadan evvel bir an dönüp baktığı halde, Royce'un gözlerinde parlayan tuhaf ışığı ve dudaklarının kenarında beliren apaçık tebessümü fark etmişti. Bu gülüş ve bakışın ardında ne yattığını bilmiyordu Jenny. Bildiği tek şey, bu gülüşün kızgınlığını arttırdığıydı. Öyle ki, sonunda kızgınlığı üzüntüsüne galip geldi.

Eğer Stefan Westmoreland, Sir Eustace veya Sir Godfrey, Royce'un gözlerindeki bu bakışı görselerdi, bu bakışın ne anlama geldiğini söyleyebilirlerdi Jenny'ye. Bu açıklama ise Jenny'yi olduğundan daha da fazla alt üst edebilirdi. Royce Westmoreland alınması özellikle zor ve güzel bir kaleye saldırıp onu teslim almadan önce baktığı gibi bakmıştı Jenny'ye. Bu bakış, iki taraf arasındaki eşitsizlik ve karşı koymanın Royce'u durduramayacağı, Royce'un çoktan keyif içinde zafer ilan ettiği anlamına geliyordu.

Ağaçların arasından onların birbirlerine sarıldıklarını gördüklerinden mi yoksa birlikte attıkları kahkahaları duyduklarından mı bilinmez, Jenny dimdik yürüyerek atına doğru ilerlerken, adamların şehvet dolu, 'biz biliriz senin gibileri' der gibi bakışlarının hedefi oldu. İşte bu bakışlar Jenny'nin kampa geldiğinden beri katlandığı şeylerin yanında bardağı taşıran son damlaydı.

Royce acele etmeksizin ormandan çıkıp Arik'e baktı. "Kız bizim yanımızda at sürecek," dedi ve Gawin'in yularından tutmakta olduğu ata doğru yürüdü. Şövalyeleri de otomatik olarak atlarına yönelip yaşamlarının büyük bölümünü at

sırtında geçiren adamların rahatlığıyla eyerlere atladılar. Arkalarındaki ordu, daha verilmeden bir emri uygulayarak bu protokolü izledi.

Ne var ki Royce'un tutsağı, *verilmiş* bir emre açık açık uymamayı seçmiş, Royce'un bölüğü ilerlediğinde en öne gidip ona katılmamıştı. Royce onun bu şiddetli başkaldırısına kızın cesareti karşısında duyduğu neşe dolu bir hayranlıkla karşılık vermişti. Royce daha sonra Arik'e dönüp bastırdığı bir kahkahayla, "Git getir şunu," dedi.

Jenny'ye sahip olmayı aklına koyduğu, bundan böyle arzusuna karşı bir iç savaş vermemeye karar verdiği için Royce'un keyfi oldukça yerindeydi. Hardin'e doğru ilerlerken Jenny'yi yumuşatıp kazanmak fikri ise ona ziyadesiyle çekici geliyordu. Hardin'de yumuşak bir yatak lüksüne ve istedikleri kadar mahremiyete sahip olacaklardı. Ayrıca bugünün geri kalanı ve gece boyunca, Royce'un Jenny'nin arkadaşlığından alacağı inkâr edilemez haz da vardı.

Her iki seferde de kendini onun kollarına bırakan, Royce'u baştan çıkararak onun tutkusuna sarhoş edici bir tatlılıkla karşılık veren bu nazik ve masum dilberi yumuşatmanın o kadar kolay olmayacağını düşünememişti. Savaş söz konusu oldu mu, Royce yenilmezdi; şimdi ise Royce'a duyduğu arzu, Royce'un ona duyduğu arzuya yakın olan bir kız karşısında yenilme fikri söz konusu bile olamazdı. Onu istiyordu, hem de inanamayacağı kadar, ona sahip olmayı kafasına koymuştu. Tabii Jenny'nin istediği gibi olmayacaktı bu; ama Royce ona bazı ayrıcalıklar tanımaya razıydı; *mantıklı* ayrıcalıklar, mesela büyüleyici mücevherler ve kürkler gibi; ayrıca onun metresi unvanını alınca Jenny'nin Royce'a hizmet eden herkesten göreceği saygı da cabasıydı.

Jenny bölüğün gerisine doğru kararlı bir şekilde gelen devi gördü; aynı anda ondan ayrılırken Royce'un yüzünde beliren kahkahayı hatırlamıştı. İçinde kabaran gazap yüreğini ezdi.

Arik atını dar bir çember etrafında döndürerek dizginleri sertçe çekti ve sakin bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Jenny kendini çileden çıkaran bir açıklıkla, Arik'in onun kendisini takip etmesini istediğini anladı. Ne var ki Jenny ona boyun eğemeyecek kadar çileden çıkmıştı. Sanki Arik'in oraya neden geldiğini bilmiyormuş gibi Brenna'ya dönüp: "Gördün mü," diye söze başladı; ama Arik becerikli hareketlerle onun atının yularını çekince sözüne devam edemedi.

"Bırak atımı!" dedi sertçe, zavallı atın yularını çekti, atın burnu gökyüzüne doğruldu. At kendi etrafında dönerken hangisinin dediğini yapacağın bilemedi. Jenny açığa vurmadığı öfkesini düşmanın bu yenilmez elçisine yöneltti. Arik'e bakıp sol taraftaki yulara asıldı. "Çek ellerini!" diye bağırdı.

Solgun mavi gözler Jenny'ye umursamazca baktı; ama Arik en azından konuşmaya mecbur edilmişti. Jenny bu küçük zaferle neşelendi. "Gel!" demişti Arik.

Jenny'nin asi gözleri, Arik'in solgun mavi gözlerine kilitlenmişti; kız önce duraksadı, sonra Arik'in yalnızca verilen bir emri yerine getirdiğini bildiği için, "O halde kibarca yolumdan çekil!" dedi.

Bölüğün başına kadar gittiği yol, Jenny'nin genç yaşında başına gelen en aşağılayıcı olaydı. Bugüne kadar erkeklerin gözünden uzak olmuş, şövalyeler tarafından korunmuştu. Şimdi ise yanlarından geçerken erkek başları ona dönüyor, şehvet olu bakışlar onun ince endamına perçinleniyordu. Bedeniyle ilgili yorumlar yapıyorlardı bir yandan; genel olarak vücut hatlarıyla ve vücudunun belirgin kıvrımlarıyla ilgili yorumlar, öyle yakası açık yorumlar ki, Jenny küçük atını dört nala gitmesi için kamçıladı.

Bölüğün başındaki Royce'a yetiştiğinde, Royce kendisine böyle apaçık düşmanlıkla bakan öfkeli ve genç dilberi görünce gülmesini bastıramadı. Tıpkı Royce'u kendi hançeriyle öldürmeye kalkıştığı geceki gibi görünüyordu Jenny. "Görünüşe bakılırsa," dedi Royce, "galiba artık sevilmiyorum."

"Sen," dedi Jenny öfkesinin her zerresini sesine yansıtarak, "tahammül edilmez bir insansın!"

Royce kıs kıs güldü. "*O kadar* kötü mü?"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün geç vakit Hardin Kalesi'ne yaklaştıklarında, Royce artık pek de o kadar nazik ve sıcak duygular beslemiyordu Jenny'ye karşı. Umduğu gibi Jenny'nin nükteleriyle eğlenmek yerine, yanında şakalarına ve ciddi gözlemlerine boş ama nazik bir bakışla cevap veren genç bir kadın bulmuştu. Öyle ki, kendini şapkasında zilleri olan bir saray soytarısı gibi hissetmişti. Jenny bugün taktiğini değiştirmiş gibi görünüyordu. Şimdi Royce'a sessizlikle mukabele etmek yerine, adamın her söylediğine Royce'un Jenny'yle konuşmayacağı, konuşamayacağı sorular sorarak karşılık veriyordu. Royce'un Merrick'e ne zaman saldırmayı planladığı, yanında getirmeyi düşündüğü adamların sayısı ve Jenny'yi daha ne kadar tutsağı olarak tutmayı düşündüğü gibi sorular soruyordu kız.

Eğer amacı açık bir şekilde kaba kuvvetin kurbanı olduğunu, kaba kuvvetin ise *Royce* olduğunu göstermek idiyse, Jenny amacına ulaşmıştı. Eğer amacı Royce'u sinirlendirmek idiyse, bu amacına ulaşmaya da başlıyordu.

Jennifer, Royce'un gezisini mahvetmeyi başardığını bilmiyor değildi; ama bu başarısından Royce'un sandığı kadar hoşnut değildi. Hatta Jenny bir kale izi görmek amacıyla gözleriyle sarp kayaları tararken, bir muamma olan yanındaki adamı ve kendisinin ona olan tepkilerini anlamaya çalışmaktan yorgun düştüğünü hissetti. Kont onu istediğini söylemişti; görünüşe bakılırsa adam onu kabalığına iki gün katlanacak kadar çok istiyordu. Bu da Jenny'nin yaralanmış

gururuna merhem oluyordu bir nebze. Öte yandan, Royce onu Jenny'nin halkına ve memleketine aman verecek kadar da istemiyordu.

Ambrose Ana onu erkekler üzerindeki 'etkisi' konusunda uyarmıştı; Jenny'ye kalırsa bilge kadın, bu 'etki'nin erkekleri nefret dolu, müşfik, kaba, sağı solu belli olmayan çılgın adamlar gibi davranmaya iteceğini kastetmişti; hem de sadece bir saat içinde. Jenny iç geçirip anlamaya çalışmaktan vazgeçti. Sadece evine dönmek istiyordu, manastır da olabilirdi, insanların ona nasıl davranacağını bildiği herhangi bir yer de olabilirdi hatta. Gizlice arkasına bakınca Brenna'nın Stefan Westmoreland'le hoş bir sohbete dalmış olduğunu gördü. Jenny Royce'la en önde gitmek zorunda bırakıldığından beri, adam kız kardeşine eşlik ediyordu besbelli. Brenna'nın emniyette ve halinden memnun oluşu, Jenny'nin şu kötü durumundaki tek iyi şeydi.

Gün batımından biraz önce Hardin Kalesi göründü. Sarp bir uçurumun tepesine kurulmuş olan kale, her yanı kuşatmış devasa bir hisar gibi görünüyor, yıllanmış taşları batan güneşin ışıkları altında parlıyordu. Jenny'nin kalbi sıkıştı; bu kale Merrick Kalesi'nden beş kat daha büyüktü ve ele geçirilemez gibi görünüyordu. Kalenin altı burcunda mavi bayraklar dalgalanıyordu. Kalenin efendisinin akşam vakti kaleye gelmesinin beklendiğinin alametiydi bu bayraklar.

Atların ayak sesleri kalenin dış avlusuna giden köprüsünün üstünde takırdadı, hizmetçiler atların dizginlerini tutmak, yeni gelenlerin hizmetine koşmak için avluya doluştular. Kont gelip Jenny'nin atından inmesine yardım ettikten sonra salona kadar kıza eşlik etti. Jenny'nin kâhya olduğunu düşündüğü kamburu çıkmış, yaşlıca bir adam onlara yaklaştı ve Royce emirler yağdırmaya başladı. "Bana ve-" Bir an Jennifer için uygun bir kimlik aradı Royce. Oysa Jenny'nin giyinişine bakınca kızın neci olduğu konusunda yaşlı kâhyanın kararı yüzünden belliydi: *Sürtük*. "-arkadaşıma yiyecek bir şeyler getirin," diye tamamladı Royce sözünü.

Askerlerle düşüp kalkan bir fahişe olduğu sanılması

Jenny'nin tahammül edebileceği en son hakaretti. Küçük düşürülmüştü. Bakışlarını yaşlı adamdan hızla çekip salonu inceliyormuş gibi yaptı Jenny, bu sırada Kont emirler yağdırmaya devam ediyordu. Royce, Kral Henry'nin Hardin'i kendisine daha yeni verdiğini, kendisinin ise daha önce Hardin'e hiç gitmediğini söylemişti. Jenny etrafta göz gezdirirken, bir kadının bakışıyla Hardin'in büyük olmasına rağmen çok bakımsız olduğunu anlayıverdi. Yerdeki hasırlar yıllardır değiştirilmemişti, yüksek ve ahşap tavanlardan kalın ve gri perdeler gibi örümcek ağları sarkıyordu, hizmetçiler ise şapşal insanlardı.

"Bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu Royce, Jenny'ye dönerek.

Jenny yaşlı kâhyayı ve pasaklı insanlardan oluşan bütün adamlarını aşağılamak ve göründüğü gibi bir insan *olmadığını* göstermek için Kont'a dönüp soğuk bir sesle cevap verdi: "Hayır, istemem. Bana mümkünse bu salondan daha temiz bir oda gösterilmesini tercih ederim. Ayrıca yıkanmak ve temiz giysiler giymek istiyorum; tabii istediklerim bu, bu *kaya yığınında* mevcutsa."

Royce yaşlı kâhyanın Jenny'ye nasıl baktığını görmeseydi, kızın sözlerine ve ses tonuna daha sert bir şekilde cevap verebilirdi; ama kâhyanın bakışını gördüğü için sinirlerine hakim oldu. Kâhyaya dönüp: "Kontes Merrick'i benim odamın yanındaki odaya götürün," dedi. sonra Jennifer'a dönüp sakin bir sesle: "İki saat içinde akşam yemeği için burada ol," diye buyurdu.

Royce'un Jenny'nin nişanını bilerek kullanması karşısında kızın ona duyabileceği şükran duygusu, kız için seçtiği yatak odasının yerini öğrenince duyduğu sarsıntı yüzünden yok oldu. "Yemeğimi odamda, *kilitli* bir kapının ardında yiyeceğim, yoksa yemeyeceğim," dedi Royce'a.

Hayretten ağzı açık kalan elli uşağın önünde maruz kaldığı bu kabul edilemez itaatsizlik de Jenny'nin iki gündür süren kötü davranışlarına eklenince, Royce nihayet daha sert bir karşılıkla mukabele etme zamanının geldiğine karar verdi. Bu

kararını da hiç duraksamadan uyguladı: "Jennifer," dedi sakin, vereceği cezanın şiddetini tamamıyla gizleyen kararlı bir ses tonuyla, "hareketlerini düzeltinceye kadar kız kardeşinle görüşmeyeceksin."

Jennifer'ın yüzü kül gibi oldu, tam o sırada Stefan Westmoreland'le salona girmekte olan Brenna ise önce Jenny'ye sonra da yanındaki adama yalvaran bakışlarla baktı. Jennifer'ın çok şaşırdığı bir şey oldu sonra. Stefan, "Royce," dedi, "emrin Lady Brenna için de bir ceza niteliğinde, halbuki o hiçbir şey-"

Ağabeyinin bakışlarındaki buz gibi ifadeyi görünce sözünün gerisini getiremedi.

Yıkanıp tıraş olan Royce taptaze, şövalyeleri ve kardeşiyle büyük salondaki masada oturuyordu. Uşakların masaya koydukları tahta tabaklar içindeki geyik güveci soğumaya başlamıştı. Ama Royce'un dikkati bu iştah kapatıcı yemekte değil, yukarıdaki yatak odalarından inen dar basamaklardaydı. İki kadını kollarından tutup aşağıya getirip getirmemek arasında bir karar vermeye çalışıyordu. Şaşırtıcı bir cesaretle Brenna da kız kardeşinin isyanına katılmış ve uşakların aşağıda akşam yemeğinin hazır olduğunu söylemelerine kulak asmamıştı.

Royce nihayet "Onlar yemese de olur," deyip yemeğe başladı.

Sehpa üzerine kurulmuş masalar kaldırılıp duvara dayandıktan çok sonra bile, Royce salonda oturup ayağını tabureye uzatmış vaziyette ateşe bakmayı sürdürdü. Jennifer'la bu gece yatma niyeti, sofradan kalktığı andan itibaren dikkatini vermesi gereken sayısız sorun ve kararlar yüzünden bir köşeye atılmıştı. Gecenin geç bir vakti olmasına rağmen, kendisi bunu istediği için, şimdi kızın odasına gidip onu nazikçe baştan çıkarmaktansa, ona kaba kuvvetle boyun eğdirebilirdi. Ama Jennifer'in kendisi istediğinde kollarında duyduğu inanılmaz zevki tattıktan sonra, Royce bu zevkten daha azına razı olmak istemiyordu.

Godfrey ile Eustace salona girdiler; etli butlu kale hizmetçileriyle geçirdikleri bir geceden sonra duydukları rahatlık yüzlerinden okunuyordu. Onları görünce Royce'un düşünceleri birden daha farklı meselelere kaydı. Godfrey'e bakarak "Kapılardaki gözcülere içeriye girmek isteyenleri engellemelerini ve bana haber vermelerini söyleyin," dedi.

Şövalye başını salladı; ama yakışıklı yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Eğer Merrick'i düşünüyorsan, bir ordu toplayıp buraya gelmesi bir ayı bulur."

"Bir saldırı beklemiyorum, bir tür hileli oyun bekliyorum. Hardin'e saldırmakla kızlarının savaşta ölmesi riskini alır. Kızların yanlışlıkla kendi adamları ya da bizim tarafımızdan öldürülebileceğini düşünür. Bu şartlar altında bir saldırı düşünülemeyeceği için kızları almaktan başka seçeneği kalmıyor. Bunu yapmak için de önce buraya kendi adamlarını göndermesi gerekir. Kâhyaya köyden bilinen insanlar olmadıkça yeni uşaklar almamasını söyledim."

Her iki şövalye de başlarını sallayınca Royce birden ayağa kalkıp salonun sonundaki taştan basamaklara doğru yürüdü. Sonra başını çevirip şövalyelerine döndü, kaşları hafifçe çatılmıştı. "Stefan sizde şey izlenimini uyandıracak bir şey söyledi mi, şey... Küçük kıza ilgi duyduğu izlenimi uyandıracak bir şey?"

Her ikisi de Stefan'dan yaşça büyük olan şövalyeler önce birbirlerine, sonra Royce'a baktılar, başlarını olumsuz anlamda iki yana salladılar. "Niye sordun?" dedi Eustace.

"Çünkü," dedi Royce imalı bir şekilde, "ben bugün iki kızın ayrılmasını emredince bana karşı çıktı." Sonra omuz silkip arkadaşlarının düşüncesini kabul etti ve yatak odasına gitti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah Jennifer bej rengi, yumuşak, yünlü bir yatak örtüsüne sarınmış, odasının küçük penceresinden dışarıyı izliyordu. Gözleri kale duvarlarının hemen ötesindeki ağaçlarla kaplı tepeleri süzüyordu. Dikkatini aşağıdaki girişe verip kapıyı çevreleyen kalın duvarları taradı gözleriyle. Bir kaçış yolu, bir... gizli kapı belirtisi arıyordu. Bir tane gizli kapı olmalıydı burada, Merrick'te duvarların içinde, ormana dönmüş çalılıkların arkasına gizlenmiş bir kapı vardı. Bu kapıdan bütün kalelerde olması gerektiğini biliyordu; düşman dış savunmaların içine sızarsa, kaledekilerin kaçması için yapılırdı bu kapılar. Böyle bir kapının olması gerektiğine inanmasına rağmen, bunun izini göremiyordu; hatta Brenna'yla ikisinin dışarı sızabileceği küçücük bir çatlak bile yoktu. Bakışlarını kaldırıp gözlerini yola ve etraftaki tepelere dikmiş sur üzerinde durmadan volta atan nöbetçilere baktı. Kalenin içiyle ilgilenen adamlar gevşek, tembel ve feci bir şekilde eğitim ve yönlendirme ihtiyacında olabilir; ama kont kalenin savunmasını hafife almamış, diye düşündü Jenny suratını asarak.

Kont, Jenny'ye babasına kendisiyle Brenna'nın onun tutsağı olduğu haberini verdiğini söylemişti. Hal böyle olunca, babasının beş bin askerden oluşan bir orduyla Hardin'e gelmesi işten bile değildi. Babası onları kurtarmak istiyorsa, Merrick'ten Hardin'e at üstünde iki günde ya da yürüyerek beş günde gelebilirdi. Ama babası onları böylesine inanılmaz bir şekilde güçlendirilmiş bir kaleden nasıl kurtarabilirdi ki!

Hayal bile edemiyordu böylesi bir şeyi. Bu da onu şimdiye kadar yüzleşmek zorunda kaldığı aynı zor soruna götürüyordu yine: Bir kaçış yolu bulmak Jenny'ye bağlıydı.

Karnı guruldayınca dün sabahtan beri hiçbir şey yemediğini hatırladı. Giyinip salona inmek için pencerenin önünden çekildi. İçini çekip açlıktan ölmenin kendisine bir faydası dokunmayacağına karar verdi, bu sabah odasına getirilen giysi sandığına doğru seğirtti. Ayrıca aşağıya inmezse, kontun gelip onu alacağına şüphe yoktu, kapıyı kırmak zorunda kalsa bile yapardı bunu.

Bu sabah sıcak suyla dolu bir tahta küvette banyo yapabilmişti; kendini baştan aşağıya temizleme etme zevkini tatmıştı en azından. Bir önceki haftaları düşünerek, bir damla buz gibi suyun sıcak su ile bir parça sabunun yerini tutamayacağını düşündü.

İlk sandık, kalenin bir önceki hanımıyla onun kızlarına ait elbiselerle doluydu; elbiselerin çoğu Jenny'ye Elinor Hala'nın tercih ettiği sevimli ve acayip giysileri hatırlattı Jenny'ye; koni şeklinde başlıkları olan ve pelerinleri yerleri süpüren elbiseleri. Bu elbiseler artık moda olmasa da, kumaş için hiçbir masraftan kaçılmamıştı. Zengin satenler, kadifeler ve mücevherlerle işlenmiş ipekler vardı. Bunların hepsi basit bir yemek ve Jenny'nin bu evdeki konumu için fazlasıyla süslü olduğundan, Jenny öteki sandığı açtı. Dünyanın en yumuşak kaşmirinden yapılmış bir elbiseyi dikkatle sandıktan alırken, Jenny tamamıyla kadınlara özgü bir beğeni ve sevinçle nefesini tuttu.

Tam saçını düzeltmişti ki bir hizmetçi kapıyı çalıp titrek ve telaşlı bir sesle: "Hanfendi," dedi, "efendimiz beş dakka içinde aşa inip yemeğinizi yemezseniz buraya kendisinin geleceğini ve sizi aşa indireceğini söyledi!"

Jenny, kontun onun bu tehditten korktuğu için boyun eğdiğini sanmasını önlemek için bağırdı: "Kendisine benim zaten aşağıya inmeye *niyetlendiğimi* ve birkaç dakika içinde aşağıda olacağımı söyleyin."

Jenny 'birkaç' dakikayı geçirmek için biraz bekledikten sonra odadan ayrıldı. Büyük salonun üstündeki yatak odalarına giden merdiven dik ve dardı; tıpkı Merrick'teki gibi. Bu merdivenler, düşman salona girebilirse, savaşarak yukarıya çıkarken kılıçlı elleri taş duvar tarafından engellensin diye böyle yapılırdı. Ne var ki Merrick'tekinin tersine, bu merdiven örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. Bu ağların bacaklı sahiplerini düşününce ürperen Jenny adımlarını hızlandırdı.

Sandalyesinde geriye doğru yaslanmış olan Royce gözlerini merdivene dikmişti. Çenesi kararlı bir şekilde sertleşmiş, zihni Jenny'nin süresi doluncaya kadar geçen dakikaları sayıyordu. Biralarını yudumlayan birkaç şövalye ile kahvaltı masasını toplayan uşaklar sayılmazsa salon boş sayılırdı.

Süresi dolmuştu! İyice kızan Royce sandalyesini öyle bir hışımla geri itti ki, tahtalar gıcırdadı. Sonra Royce olduğu yerde kalakaldı. Güneşin sarısından alınmış gibi bir renkte, yumuşak, bele oturmuş bir elbise içinde kendisine doğru yürüyen Jennifer Merrick'ti. Ancak Royce'un görmeye alıştığı sevimli orman perisi değildi bu. Royce'un hem cesaretini kıran hem de onu büyüleyen bir değişim geçirmiş olan bu nefes kesen güzellikteki genç kadın, ülkedeki en şaşaalı saraylara yakışan bir kontesti. Saçları ortadan ikiye ayrılmıştı; bu saçlar parlak kızıl bir şelale gibi kızın omuzlarından sırtına, beline dökülüyor, belinde kalın bukleler halinde sona eriyordu.

V yakalı elbisesi kızın dolgun göğüslerini ortaya çıkarıyor, sonra uzun bir etek halinde zarif kalçalarından aşağıya dökülüyordu. Elbisenin geniş kolları kızın bileklerinde manşetlere dönüşüyor, sonra kollarından dizlerine doğru yayılıyordu.

Jenny başka biri olmuş gibi geldi Royce'a birden; ama biraz daha yakına gelince bu parlak mavi gözlerle büyüleyici yüzün Jenny'ye ait olduğundan şüphesi kalmadı.

Jenny, Royce'un önünde durdu; Royce'un ne pahasına olursa olsun ona sahip olma niyeti ise değiştirilemez bir karara dönüştü. Hayranlık dolu bir bakışla hafifçe gülerek: "Nasıl bir bukalemunsun sen!" dedi Royce.

Jenny'nin gözleri öfkeyle açıldı: "Kertenkele mi?"

Royce gülmemek için dudaklarını ısırdı; bir yandan

Jenny'nin elbisesinin sergilediği büyüleyici ve pürüzsüz tenden gözlerini ayırmaya çalışıyor, bir yandan da ona kızmakta ne kadar haklı olduğunu hatırlatıyordu kendine. "Ne kadar değişkensin demek istedim," dedi ölçülü bir sesle.

Jenny üzerinde dolaşan bu duman rengi gözlerde parlayan tuhaf, kuşatıcı bakışların farkındaydı; ama o da *Royce'un* koyu mavi, incecik yünden yapılmış gömleği içinde ne kadar yakışıklı ve zarif göründüğünü fark edince şaşırmış ve rahatsız olmuştu. Gömlek Royce'un geniş omuzlarını bütünüyle ortaya çıkarıyordu. Bileklerinde daralan uzun kolları gümüş iğnelerle süslenmişti. Düz ve yassı gümüşlerle süslü kemeri kalçalarına yakındı; kemerine kabzasında büyük bir safir bulunan kısa bir kılıç takılmıştı. Bundan daha aşağısına bakmaya cesaret edemedi Jenny.

Sonra Royce'un saçlarına baktığını fark etti ve başının açık olduğunu çok geç anladı. Arkasına uzanıp elbisesine iliştirilmiş geniş, sarı başlığı yakalayıp başına çekti. Böylece tasarlandığı gibi Jenny'nin yüzünü çerçeveleyecek ve zarif büklümler halinde omuzlarına yayılacaktı.

"Başlık güzel; ama ben senin saçını açık görmeyi tercih ederim," dedi Royce onu izlerken.

Jenny üzülerek Royce'un bugün kendisine sevimli görünmeye çalışacağını anladı. Birbirlerine açık açık düşman olduklarında Jenny için onunla baş etmek daha kolaydı; ama Royce nazik davrandığında işi zorlaşıyordu. Jenny sadece bir sorunla uğraşmaya çalışarak, Royce'un saçını açması isteğine verdi dikkatini. "Bilmeniz gerekir ki," dedi Royce oturması için ona bir sandalye çekerken, "genç kız ve gelinlerin başı açık gezmesi hiç uygun değildir. Çünkü onlar şeylerini gizlemek zorundadırlar, şeylerini-"

"Cazibelerini mi?" diye sordu Royce, hayranlık dolu bakışları Jenny'nin saçlarında, yüzünde, göğüslerinde dolaşırken.

"Evet."

"Adem'i baştan çıkaran Havva olduğu için mi?" diye sordu Royce, söylediği şeyin dini bir bilgi olduğunu da vurgulayarak.

Jenny bir lapa tabağına uzanırken "Evet," diye cevap verdi.

"Ben hep Adem'i baştan çıkaran şeyin bir elma olduğunu düşünmüşümdür," dedi Royce alaylı bir sesle. "Bu durumda onun cennetten kovulmasının sebebi de şehvet değil, oburluk oluyor."

Böyle neşeli sohbetlerin ardından iki kez onun kollarına nasıl düştüğünü bilen Jenny, bu küfür karşısında gülmeyi veya sarsılmayı kesinlikle *reddetti*; hatta cevap vermeye bile cesaret edemedi. Bunun yerine, ciddi olmasına özen gösterdiği bir ses tonuyla başka bir meseleyi açtı.

"Kız kardeşimle benim ayrılmamız konusundaki emrinizi tekrar düşünebilir misiniz acaba?"

Royce ona şüpheli bir bakış attı: "Hareketlerin düzeldi mi?"

Onun bu insanı çileden çıkaran, sarsılmaz metaneti ile kibri Jenny'yi nerdeyse boğuyordu. Jenny kelimeyi boğazından çıkarmak için savaştıktan uzun bir süre sonra cevap verebildi: "Evet."

Tatmin olan Royce yanı başında dolanan uşağa dönüp: "Lady Brenna'ya kız kardeşinin kendisini burada beklediğini söyle," dedi. Sonra tekrar Jennifer'a dönüp kızın bu narin endamı izlemenin tadını çıkardı. "Haydi ye," dedi.

"Sizin başlamanızı bekliyorum."

"Ben aç değilim." Bir saat önce, kendini kurt gibi acıkmış hissettiğini düşündü Royce içinden kendine gülerek; şimdi ise iştahını açan tek şey Jenny idi.

Kendini zorladığı oruç yüzünden açlıktan ölmek üzere olan Jenny, Royce'un dediğini yapıp bir kaşık dolusu lapa aldı, ama çok geçmeden Royce'un düşünceli bakışlarından rahatsız olmaya başladı. Ağzına bir lokma götürürken Royce'a yan gözle uyarı yollu baktı. "Niye bana bakıyorsun?"

Royce'un vereceği cevap her ne idiyse, koşarak Jennifer'a gelen ve "Kız kardeşiniz hanfendi, sizi istiyo. Öyle bir öksürüyo ki tüylerim diken diken oluyo!" diye bağıran uşağın sözüyle bölündü.

Jenny'nin yüzündeki kan çekildi. "Tanrım hayır!" dedi fısıltıyla. Çoktan sandalyesinden kalmıştı. "Burada olmaz, şimdi olmaz!"

"Ne diyorsun?" Savaş alanında her türlü acil durumla başa çıkmaya alışkın olan Royce soğukkanlı bir hareketle elini kızın bileğine koyup onu durdurdu.

"Brenna'nın bir göğüs hastalığı var-" diye açıklamaya girişti Jenny umutsuz bir halde. "Kriz önce öksürükle başlıyor, sonra Brenna nefes alamıyor."

Jenny, Royce'un elinden kurtulmaya çalıştı; ama Royce ayağa kalkıp onunla birlikte salondan çıktı. "Onu rahatlatacak bir şey olmalı."

"Burada yok!" dedi Jenny, öyle korkmuştu ki sözcükleri birbirine karışmıştı. "Elinor Halam bir aroma hazırlar. Bitkiler hakkında çok şey bilir o, İskoçya'da onun üstüne şifa veren kimse yoktur. O aromadan biraz vardı manastırda."

"İçinde ne var? Belki-"

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Jenny, Royce'u dik merdivenden yukarıya sürüklüyordu adeta. "Sadece sıvının buhar çıkana kadar ısıtılması gerektiğini biliyorum, sonra Brenna nefes almaya başlıyor, o aroma onu rahatlatıyor."

Royce Brenna'nın odasının kapısını itti, Jenny kız kardeşinin yatağının kenarına koştu, gözleriyle çılgın gibi Brenna'nın kanı çekilmiş yüzünü inceliyordu.

"Jenny?" diye fısıldadı Brenna, Jenny'nin elini kavradı; bedeni şiddetli öksürüklerle sarsılıyordu, kızın beli yataktan yükseliyordu öksürürken. "B-ben gene hasta oldum," dedi genç kız, nefes almaya çalışırken.

"Endişelenme," diye onu sakinleştirmeye çalıştı Jenny, aşağıya eğilip Brenna'nın alnındaki karmakarışık sarı bukleleri geriye itti. "Endişelenme-"

Brenna'nın kederli gözleri, kontun kapıdaki ürkütücü görünüşüne kaydı. "Eve gitmemiz gerek," dedi ona, "... şeyden içmem gerek..." O sırada keskin ve kuru bir öksürük nöbeti daha yakaladı Brenna'yı. "...ilaç içmem gerek!"

Yüreği korkuyla çarpan Jenny, omzunun üstünden Royce'a baktı: "Onu eve gönder, *lütfen!*"

"Hayır, galiba-"

Jenny duyduğu korkuyla Brenna'nın elini de bıraktı ve kapıya doğru ilerleyip Royce'a kendisini takip etmesini işaret etti. Odadan çıktılar. Jenny konuştuklarının Brenna'yı daha fazla rahatsız etmemesi için kapıyı kapadı ve çaresiz gözlerle tutsağı olduğu adama baktı. "Halamın ilacı olmazsa Brenna *ölebilir*. En son böyle bir nöbet tuttuğunda kalbi durmuştu!"

Royce sarışın kızın gerçekten ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğuna inanmıyordu; ama Jennifer inanıyordu besbelli. Brenna'nın numaradan öksürmediği de bir o kadar açıktı.

Jennifer, Royce'un keskin hatlı yüzündeki kararsızlık ifadesini gördü. Royce tam reddetmek üzereyken, kendini alçalmayı göze alarak yumuşatmaya çalıştı onu. "Benim çok gururlu olduğumu söylemiştin; evet, doğru..." dedi yalvararak elini Royce'un göğsüne koydu. "Eğer Brenna'yı eve gönderirsen, bana verdiğin en aşağı işleri yaparım. Yerleri silerim. Sana hizmetçilik ederim. Mutfakta yemeğini pişiririm. Bunun bedelini sayısız yolla ödeyeceğime yemin ederim."

Royce göğsünün üstündeki bu küçük, narin ele baktı; gömleğinden içeriye bir sıcaklık yayılıyordu, duyduğu arzu çoktan bedenini ele geçirmişti. Üstelik kızın elini göğsüne koyması yetmişti bunların olması için. Jennifer'ın kendisini nasıl bu kadar kısa sürede etkileyebildiğini anlayamıyordu; ama onu istediğini biliyordu; Jennifer'ın kollarına kendi isteğiyle, sıcacık bir şekilde gelmesini istiyordu. Bunu başarmak için de hayatında ilk kez gerçekten mantıksız bir şey yapmaya hazırlanıyordu Royce. En değerli rehinesini salıvermek üzereydi. Brenna onun en değerli rehinesiydi; çünkü Lord Merrick, Jennifer'ın dediği gibi sert ama kızlarını seven bir baba olsa da, Royce bu adamın 'baş belası' olan kızı için derin duygular besleyebileceğine inanamıyordu.

Jenny'nin korkuyla büyüyen iri gözleri Royce'un yüzüne perçinlenip kalmıştı. "Lütfen," diye fısıldadı, Royce'un sessizliğinin teklifini kabul etmemesinden kaynaklandığını sanıyordu. "*Her şeyi* yaparım. Önünde *diz çökerim*. Lütfen, sadece ne istediğini söyle bana."

Royce nihayet konuştuğunda, Jenny umutla gerildi. Royce'un sesindeki tuhaf ve manalı tonu fark edemeyecek kadar alt üst olmuştu. "Her şeyi mi?" diye sordu Royce.

Jenny hevesle başını salladı. "Her şeyi... Bu kaleyi hale yola sokarım, bir hafta içinde Kralı karşılamaya hazır bir hale getiririm. Sana her gün dua ederim."

"Dua istemiyorum," diyerek onun sözünü kesti Royce.

Royce kararını değiştirmeden bir anlaşma yapmak isteyen Jenny, "Ne istediğini söyle o zaman bana," dedi.

Royce o aman vermeyen ses tonuyla cevap verdi: "Seni."

Royce duygusuz bir şekilde konuşmaya devam ederken, Jennifer'ın eli onun gömleğinin üzerinden kayıverdi. "Seni dizlerinin üstünde değil, yatağımda görmek istiyorum. Kendi rızanla gelmeni istiyorum."

Royce'un Brenna'yı göndermesi karşısında duyduğu rahatlık bir süreliğine adamın bunun karşılığında istediği şey karşısında hissettiği öfkenin yerini aldı.

Royce, Brenna'yı serbest bırakmakla hiçbir fedakârlıkta bulunmuyordu; Jenny onun rehinesi olacaktı yine. Üstelik Jenny'nin de her şeyini feda etmesini istiyordu. Jennifer kendi rızasıyla namusunu ona teslim etmekle, kendi gözünde, ailesinin ve aziz tuttuğu her şeyin, herkesin gözünde bir fahişe, bir utanç kaynağı olacaktı. Doğru, bir kere ona bunu teklif etmişti Jenny; ama karşılığında yüzlerce, belki binlerce insanın hayatını kurtaracaktı; sevdiği insanların hayatını.

Ayrıca bu teklifi yaptığında Royce'un ihtiraslı öpücükleri ve okşamalarıyla aklı başından gitmişti. Ama şimdi bu pazarlığın sonuçlarının ne olabileceğini buz gibi soğuk bir açıklıkla görebiliyordu.

Ardındaki odada Brenna'nın öksürüğü korkunç bir kreşendoya dönüşünce, Jenny hem kız kardeşi hem de kendisi için duyduğu bir korkuyla irkildi.

"Pazarlık yapıyor muyuz?" diye sordu Royce sakin bir sesle.

Jenny çenesini kaldırdı; güvendiği biri tarafından arkasından bıçaklanmış gururlu ve genç bir kraliçe gibi görünüyordu.

"Sizin hakkınızda yanılmışım lordum," dedi acı acı. "Bana iki gün önce söylediğiniz şey için size saygı duymuştum; çünkü teklifimi kabul edip istediğinizi aldıktan sonra yine de Merrick'e saldırabilirdiniz. Ama şimdi bunun onur değil, kibir olduğunu anlıyorum. Bir *barbar*ın onuru yoktur."

Royce, onun mağlup olduğunda bile büyüleyici olduğunu düşündü. Jenny'nin fırtınalı gözlerine bakarken yüzüne yayılan hayranlık dolu gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. "Sana yaptığım teklifin iğrenç olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu alçak bir sesle, kızın gergin kollarını tutarken. "Aslında seninle pazarlık etmeme gerek bile yok Jennifer, sen de biliyorsun. Geçtiğimiz günlerde sana zorla sahip olabilirdim."

Jennifer bunu biliyordu. Kızgınlığı geçmemiş olsa da Royce'un davudi sesinin büyüsüne kapılmamak için savaşıyordu kendiyle. "Seni istiyorum, bu beni senin gözünde bir barbar yapıyorsa, tamam öyle olsun. Ama böyle olmak zorunda değil. eğer izin verirsen bu olayı ikimiz için de iyi hale getirebilirim. Yatağımda senin için utanç ve acı olmayacak; tabii sana ilk seferde vereceğim acıyı saymazsak. Ondan sonra ise sadece zevk alacağız."

Bu konuşmayı başka bir şövalye yapsaydı, en soylu saray kadını bile etkilenebilirdi. Bu konuşmayı yapan İngiltere'nin en çok korkulan savaşçısı, karşısındaki de tuhaf ve rahibeler tarafından yetiştirilmiş bir kız olunca, yaptığı etki insanı yakıp yıkıyordu. Jennifer birden onun ateşli öpücüklerini ve dokunuşlarını hatırlayınca yanaklarına kan hücum etti, midesinden dizlerine doğru bir titreme yayıldı.

"Pazarlık yapıyor muyuz?" diye sordu Royce, farkında olmadan uzun parmaklarıyla kızın kollarını okşuyordu. Birden, hayatı boyunca bir kadınla yapabileceği en yumuşak konuşmayı yaptığını fark etti.

Jenny yüzyıl gibi gelen bir duraksamadan sonra, başka bir seçeneği olmadığını bilerek başını salladı belli belirsiz.

"Pazarlığın seninle ilgili kısmını yerine getirecek misin?"

Onun istekli olması koşulunu kastettiğini anladı Jenny. Bu kez daha uzun bir süre duraksadı. Bu yüzden Royce'tan nef-

ret etmek istiyordu. Olduğu yerde bekleyip Royce'tan nefret etmeye çalıştı; ama küçük, ısrarlı bir ses, başka birinin tutsağı olsaydı, Royce'un önerdiği bir kaderden daha kötüsüne maruz kalacağını söylüyordu Jenny'ye.

Royce'un keskin hatlı, haşin yüzüne bakarak bir merhamet belirtisi aradı; ama bir cevap bulmak yerine, birden ona bakmak için başını ne kadar geriye atmak zorunda kaldığını ve Royce'un cüssesiyle karşılaştırıldığında ne kadar ufacık olduğunu fark etti. Onun cüssesi, gücü ve dizginlenemez iradesi karşısında hiçbir seçeneği yoktu; Jenny bunu biliyordu. Bu durum da Jenny'nin yenilgisini daha az acı hale getiriyordu; çünkü tamamıyla üstün bir güç tarafından zaptedilip ele geçirilmişti.

Royce'un bakışlarına boyun eğmez bakışlarla karşılık verdi; teslim olurken bile gururluydu. "Sözümü tutacağım," dedi.

"Söz vereceksin," diye ısrar etti Royce. Jenny'nin dikkati Brenna'nın odasından gelen başka bir şiddetli öksürük nöbetine kaydı.

Royce'a şaşkınlık içinde baktı. Ona en son söz verdiğinde Royce, Jenny'nin sözünün hiçbir önemi yokmuş gibi davranmıştı. Bunda şaşılacak bir şey de yoktu. Babası da dahil, erkeklerin hiçbiri bir kadının sözüne değer vermezlerdi. Lord Westmoreland fikrini değiştirmişti besbelli. Bu da Jenny'yi çok şaşırtmıştı. Bundan dolayı kendini oldukça huzursuz ve biraz da gururlu hissetti. Hayatında ilk kez sözü isteniyor, sözüne değer veriliyordu. "Söz veriyorum," diye fısıldadı.

Royce tatmin olmuş bir şekilde başını salladı. "O halde yoluma seninle devam edeceğim. Kız kardeşine manastıra götürüleceğini söyleyebilirsin. Bunu söyledikten sonra kız kardeşinle yalnız kalmana izin vermiyorum."

"Neden?" dedi Jenny şaşkınlık içinde.

"Çünkü kız kardeşinin Hardin Kalesi'nin savunmasına babana söyleyecek kadar dikkat ettiğini sanmıyorum. Ama *sen*," dedi alaycı bir sesle, "biz köprüden geçerken, duvarların kalınlığını hesaplayıp kaç gözcü olduğunu saydın."

"Hayır! Sensiz gitmem!" diye bağırdı Brenna manastıra götürüleceğini duyunca. "Jenny de benimle *gelmeli*," diye bağırdı Lord Westmoreland'e bakarak, "*o da gelmeli!*" Bir an Jennifer, kız kardeşinin o sırada korkmuş ya da hasta değil de kızmış olduğuna yemin edebilirdi.

Bir saat sonra, Stefan Westmoreland'in başında olduğu yüz kişiden oluşan Westmoreland şövalyeleri atlarına binmiş, kaleden çıkmaya hazırdı. "Kendine dikkat et," dedi Jennifer, Brenna'nın üzerine eğilerek. Brenna bir arabanın üzerine yerleştirilmiş yatak ve yastık yığınının içinde rahat bir şekilde yatıyordu.

"Seni benimle göndereceğini sanıyordum," dedi Brenna acı acı öksürerek. Suçlayıcı bakışları konta kaydı.

"Konuşarak gücünü harcama," dedi Jenny, Brenna'ya yetişip kızın başının ve omuzlarının altındaki yastıkları düzeltmeye çalıştı.

Royce dönüp emir verdi ve ağır zincirler harekete geçti. Birbirine çarpan metaller çınlar, kalasların çıkardığı inlemeye benzer sesler duulurken, çivilenmiş demir parmaklık kaldırıldı ve köprü yavaşça indirildi. Şövalyeler atlarını mahmuzladı, Jennifer bir adım geri çekildi ve araba köprü üstünde ilerlemeye başladı. Arabanın önündeki adamların tuttuğu hırlayan bir kara kurt resminin işlendiği mavi flamalar rüzgârda dalgalanıyordu. Jenny'nin gözleri bu flamalara takılı kaldı. Sınırı geçinceye kadar Kurt'un işareti Brenna'yı koruyacaktı, eğer bundan sonra Lord Westmoreland'in adamları saldırıya uğrarlarsa, Brenna kendini adıyla korumak zorunda kalacaktı.

Tekrar kaldırılan köprü Jenny'nin arabayı görmesini engelliyordu. Lord Westmoreland elini Jenny'nin dirseğine koyup kızı salona doğru çevirdi. Jenny onu takip etti; ama aklı, kasıtlı bir şekilde yapılmış beyaz dişli kurt imgesinin olduğu uğursuz bayraklarda kalmıştı. Bugüne kadar hep İngiltere Kralı'nın simgesi olan altın aslan ve yonca figürlü flamalar taşıyan adamlar görmüştü.

"Eğer pazarlığımızın bedelini hemen ödememi istemem-

den korkuyorsan," dedi Royce kuru bir sesle, Jenny'nin çatılmış kaşlarına bakarak, "rahat olabilirsin. Yemeğe kadar ilgilenmem gereken işlerim var."

Jenny bu pazarlığı düşünmek bile istemiyordu, o yüzden çabucak: "B-ben sadece giden şövalyelerin neden Kralınızın değil de senin bayrağını taşıdıklarını düşünüyordum," dedi.

"Çünkü onlar benim şövalyelerim, Henry'nin değil," diye cevap verdi Royce. "Onlar bana bağlı."

Jenny kale girişinin ortasında biraz durdu; VII. Henry'nin soylularına kendilerine ait asker tutmalarını yasakladığını duymuştu. "İngiliz soylularının kendilerine ait askerleri olması yasaktır sanıyordum," dedi.

"Henry benim için bir istisna yapmaya karar verdi."

"Neden?"

Alaycı duman rengi gözlerin üstündeki kaşlar çatıldı. "Sence bana güvendiği için olabilir mi?" diye sordu. Jenny'ye bu konuda daha fazla bilgi verip pişman olmak istemiyordu.

ONUNCU BÖLÜM

Yemekten sonra Jennifer'ın yanına oturan Royce sandalyesinde arkasına yaslandı, kolunu Jenny'nin omuzlarının arkasından uzatmıştı. Masada kalan dört şövalyeyi kasıtlı bir şekilde etkilemeye ve şaşırtmaya çalışan Jennifer'ı izliyordu düşünceli gözlerle. Yemek bittiği halde Eustace, Godfrey ve Lionel'in hâlâ masadan kalkmamış olmasında şaşıracak bir şey yoktu. Bir kere Jennifer bej rengi satenlerle süslenmiş mavi kadifeden elbisesinin içinde büyüleyici görünüyordu. Ayrıca yemeğin ortalarına doğru Jennifer birden kanlı canlı, sevimli, mutlu biri oluvermişti; şövalyeler Jenny'nin Royce'un bile görmediği bir yönünü görüyorlardı. Manastırdaki hayatı hakkında eğlenceli hikâyeler anlatıyor, başka pek çok şeyin yanı sıra, bir de Brenna ile Jenny'nin İskoç aksanı olmadan konuşmayı öğrenmelerini isteyen Fransız rahibeden bahsediyordu.

Jennifer bile bile çekici görünmeye başlamıştı. Royce gümüş şarap kadehini elinde çevirirken, Jenny'nin bu çabalarıyla hem için için eğleniyor hem de yavaş yavaş kızmaya başlıyordu.

Koyun, kaz ve kuş eti rostosu ile tabak tabak yağlı güveçten ve Royce'a lapayı hatırlatan keklerden oluşan iştah kapatıcı bir yemeği eğlenceli bir olay haline getirmişti Jennifer. Royce ise tiksinerek, Hardin'deki yemeklerin savaş meydanındakinden biraz daha iyi olduğunu belirtmişti.

Eğer Jennifer bu kadar hoş sohbet olmasaydı, Royce'un

övalyelerinin midelerini dolduracak kadar yemek yedikten sonra hiç oyalanmadan kalkıp gideceklerine şüphe yoktu. Royce ise Jenny'nin neden *tam da böyle* davrandığını biliyordu; Royce'la birlikte yukarıya çıkmayı ertelemeye çalışıyordu Jenny.

Genç kız Godfrey, Eustace ve Lionel'i kahkahalara boğan bir şey söyledi ve Royce öylesine sol tarafında oturan Arik'e baktı ve Arik'in Jennifer'ın büyüsüne kapılmayan tek erkek olduğunu fark etti memnuniyetle. Arkasına yaslanmış sandalyesini arka ayakları üstünde tutan Arik gözlerini kısmış, yüzünde kuşkulu bir ifadeyle Jennifer'ı süzüyordu. Devasa kollarını tanık olduğunu beğenmiyormuş gibi bir hareketle göğsünün üstünde kavuşturmuştu; bu hareketiyle Jenny'nin bu dışarıdan görünen hoşgörüsüne kanmayacağını, Jenny'ye bir an bile güvenilemeyeceğini belirtiyordu.

Royce son bir saat boyunca Jenny'ye sıcak davranmak, onun arkadaşlığının tadını çıkarmak ve birlikte yaşayacakları şeye biraz lezzet katmak istemişti. Ama artık birlikte yaşayacakları şeyle ilgilenmiyordu.

"Royce-" dedi Godfrey neşeyle gülerek, "Lady Jennifer'ın anlattığı eğlenceli hikâye tam da yerine oturmadı mı?"

"Hem de çok," dedi Royce. Jennifer'ın adamları arasında itibar kazanmasını kaba bir şekilde son vermek yerine daha ince bir yol seçmişti. Godfrey'e açık açık yemeğin *sona erdiğini* belirten bir bakış attı.

İki adamın bakışmalarındaki ince değişiklikleri far edemeyecek kadar kendi dertlerine gömülmüş olan Jenny fazlasıyla canlı bir gülüşle Royce'a döndü. Büyük bir telaşla masadaki herkesi oyalayacak yeni bir konu bulmaya çalışıyordu. Ama bir şey söyleyemeden sandalyelerin geriye atıldığını duydu, şövalyeler çabucak iyi geceler dilediler ve derhal ateşin yanındaki sandalyelere attılar kendilerini.

"Bu yaptıkları tuhaf değil mi? Yani birden kalkıvermeleri," dedi Jennifer.

"Eğer kalkmasalardı daha 'tuhaf' olacaktı," diye cevap verdi Royce.

"Neden?"

"Çünkü onlara gitmelerini söyledim." Bu sırada Royce da ayağa kalktı ve Jenny'nin bütün gün gelmesinden korktuğu an geldi. Royce elini ona uzattı; Jennifer'ın da kalkması gerektiği okunuyordu bu sabit, gümüş rengi bakışlarda. Jennifer ayağa kalkarken dizleri titremeye başlamıştı. O da elini Royce'a uzattı; ama birden geri çekti. "O-onlara gitmelerini söylediğini duymadım," dedi şaşkınlıkla.

"Çok gizli bir şekilde söyledim Jennifer."

Yukarıya çıkınca Royce, Jenny'nin odasının yanındaki odanın kapısını açtı ve kıza yol verdi.

Jenny'nin küçük, mütevazı odasının tersine, şimdi içine girdiği daire oldukça geniş ve lükstü. Dört direkli büyük bir karyolanın yanı sıra, Royce'un odasında ayrıca dört rahat koltuk ile pirinç kakmalı ağır sandıklar vardı. Duvarlara goblenler asılmıştı, hatta ateş yanan odayı ısıtıp aydınlatan şöminenin önünde bir hasır bile vardı. Yatağın karşısındaki pencereden içeriye ay ışığı dökülüyordu. Yatağın hemen yanında bir kapı vardı, küçük bir korkuluğa açılıyordu bu kapı besbelli.

Jenny arkasındaki ağır kapının kapandığını duydu; kalbi küt küt atmaya başladı. Royce'un Jenny ile yapmak istediği her neyse, bu şeyi etelemek için kendini en uzaktaki koltuğa atmıştı kız. Ellerini dizlerinde kavuşturdu. Yüzüne parlak ve meraklı bir tebessüm iliştirip Royce'un ilgisini çekecek bir konu bulmaya çalıştı ve Royce'u soru bombardımanına tuttu: "Savaşta hiç attan düşmediğini duydum," dedi, koltuğunda biraz öne eğilip bu konuyla çok ilgileniyormuş gibi yaptı.

Claymore Kontu, şövalyelerinin yemekte yaptığı gibi bir hikâyeye başlamak yerine Jenny'nin yanındaki bir koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı, arkasına yaslandı ve hiç sesini çıkarmadan Jennifer'a baktı.

Birkaç dakika önce, Royce masadan kalkmasına yardım etmek için tuttuğu elini çektiği andan beri, Jennifer kendini sözünü tutmaktan alıkoyacak bir mucize olmasını bekliyordu. Royce ise onun bu tavrından hiç hoşnut değildi. Jenny

gözlerini iri iri açarak Royce'u lafa tutma çabalarını iki katına çıkardı: "Doğru mu bu?" diye sordu canlı bir sesle.

"Ne doğru mu?" diye sordu Royce soğuk bir ilgisizlikle.

"Savaşta atından hiç düşmediğin?"

"Hayır."

"Doğru değil mi?" diye bağırdı Jenny. "O zaman... Kaç kere düştün peki?"

"İki kere."

"İki kere?" Yirmi kere olsaydı bir dakika ederdi diye düşündü Jennifer, yakında Royce'la karşılaşacak olan akrabaları için korku duymaya başladı. "Anlıyorum. Yıllar boyunca kaç savaşa girdiğini düşününce bu sayı çok şaşırtıcı geliyor insana. Peki kaç savaşa *katıldın*?"

"Katıldığım savaşları saymıyorum Jennifer."

"Ama belki sayman gerekir. Ben yaparım! Sen bana her birini söylersin, ben de tek tek sayarım," diye bir teklifte bulundu Jennifer, panik içinde. Royce'un bu sert cevapları karşısında on kat daha fazla geriliyordu. "Şimdi sayalım mı?"

"Sanmıyorum."

Jenny yutkundu; süresinin dolduğunu ve onu kaderinden kurtarmak için hiçbir meleğin pencereden girmeyeceğini anlamıştı. "Peki ya şey, turnuvalar? Hiç turnuvalarda attan düştün mü?"

"Turnuvalara hiç katılmadım."

Şaşıran ve bir an kendi derdini unutan Jennifer samimi bir şaşkınlıkla sordu: "Neden? Ülkendeki hiçbir adam seninle boy ölçüşmek istemedi mi? Sana meydan okumadılar mı hiç?"

"Okudular."

"Ama sen kabul etmedin?"

"Ben savaşlarda dövüşürüm, turnuvalarda değil. Turnuvalar oyundur."

"Doğru, ama insanlar, şey... Bunları kabul etmemenin senin korkaklığından kaynaklandığını düşünmez mi? Ya da senin denildiği kadar iyi bir şövalye olmadığını?"

"Olabilir. Şimdi ben sana bir soru soracağım," deyip onu

sözünü kesti Royce nazikçe. "Savaşlarda gösterdiğim başarılar ve bir şövalye olarak ünümle ilgili bu ani ilginin yaptığımız pazarlıkla ilgisi olabilir mi? Şimdi yerine getirmek istemediğin pazarlıkla?"

Royce'un beklediğinin tersine, Jenny ona yalan söylemedi, hatta umutsuz bir fısıltı halinde dudaklarından dökülen sözlerle onu şaşırttı. "Korkuyorum," dedi Jennifer. "Hayatımda hiç korkmadığım kadar korkuyorum."

Royce'un son birkaç dakikadır Jennifer'ın kendisini oylama yolundaki çabaları karşısında duyduğu öfke birden geçiverdi. Ciddi bir şekilde sandalyesinde oturan kıza bakarken, güzel ve masum bir kızın, aralarında geçecek şeyleri sarayda yattığı kadınların yaptığı gibi kabul etmesini beklediğini fark etti Royce.

Sesini yumuşatarak ayağa kalktı, elini Jenny'ye uzattı. "Buraya gel Jennifer."

Jenny ayağa kalkıp ona doğru yürüdü; dizleri tir tir titriyordu. Gazaba gelmiş vicdanına, yapacağı şeyin günah ya da hıyanet olmadığını, bunu gerçekten kız kardeşini kurtarmak için yaptığını, bu yüzden soylu, hatta faziletli bir şey yaptığını söylemeye çalışıyordu. Hatta bu yönüyle şehitliği kabul eden Arc'lı Joan'a bile benziyordu.

Aceleyle soğuk elini Royce'un sıcak avcuna bıraktı. Royce'un uzun, gün yanığı parmakları bu elin üstüne kapandı. Jenny eline değen bu sıcak dokunuşta ve duman rengi gözlerdeki ısrarcı bakışlarda kendisini rahatlatan bir şey buldu.

Royce onu kollarıyla sarıp onu sert, kaslı göğsüne çekerek aralık dudaklarıyla Jenny'ninkilere dokunduğunda ise Jenny'nin vicdanı derin bir sessizliğe gömülüverdi. Bu öpücük daha öncekilere hiç benzemiyordu; çünkü Royce bu öpücüğün nerede sonlanacağını biliyordu. Pagan açlığıyla ateşlenmiş, Jenny'yi hapseden enfes bir öpücüktü bu. Royce'un dili aralanmaları için ısrarlı dokunuşlarla Jenny'nin dudaklarının üstünde gezindi. Kızın dudakları nihayet aralandığında ise dili Jenny'nin ağzına hücum etti. Elleri durmadan Jenny'nin sırtında, göğüslerinde, belinde geziniyor; Jenny'yi

sertleşmiş kasıklarına bastırıyordu. Jennifer başını döndüren bir duygu uçurumundan aşağıya, uyanan bir arzunun ortasına düştü. Çaresiz ve sessiz bir teslimiyet iniltisiyle kollarını onun boynuna doladı Jenny, sanki düşecekmiş gibi Royce'a tutundu.

Zihninin çok uzak bir köşesinde, önce elbisesinin üzerinden düştüğünü, sonra Royce'un irileşen göğüsleri üzerinde dolaşan avuçlarını hissetti Jenny. Royce'un dudaklarının her ateşli öpücüğünde içindeki ateş artıyordu. Çelikten kollar onu kuşatmış, kaldırmış, göğsüne basmıştı. Sonra yatağa taşınıp şefkatle soğuk çarşafların üstüne yatırıldığını anladı Jenny. Royce'un kollarının, bedeninin ve ağzının sıcaklığı kaybolmuştu birden.

Olacakların gerçekliğinden kaçmak için sığındığı bu rüya gibi sarhoşluktan yavaşça sıyrılan Jenny, tenine dokunan soğuk havayı hissetti ve istemediği halde gözlerini açtı. Royce yatağın yanında giysilerini çıkarıyordu. Jenny'nin içinden hayranlıkla dolu bir ürperti geçti. Royce'un teni ateşin ışığında bronz gibi parlıyordu. Parmakları giysisinin beline doğru giderken, kollarında, omuzlarında ve kasıklarındaki kaslar dalgalanıyordu. Jenny onun büyüleyici olduğunu düşündü, hatta muhteşemdi. Jennifer hem hayranlık duymuş hem de utanmıştı. Boğazından düğümlenen bir korkuyu yutup başını öbür tarafa çevirdi; Royce bedenini gizleyen son giysi parçasını da çıkarınca, Jenny parmaklarıyla çarşafın kenarını kavradı.

Yatak onun ağırlığı altında çöktü adeta. Jenny başı öbür yana çevrilmiş bekliyordu. Gözlerini sımsıkı kapamış, daha fazla üşümeden Royce'un bir an evvel kendisini tutup kucaklamasını istiyordu.

Ama Royce'un acelesi yoktu. Kolunun üstüne uzanıp Jenny'nin kulağına bir öpücük kondurdu. Sonra nazik ama amansız bir kararlılıkla örtünün altına girdi. Jenny'yi bütün çıplak güzelliğiyle kollarında tutarken nefesi kesildi. Royce onun dolgun göğüslerinin, gül goncası gibi duran meme uçlarının, ince belinin, yuvarlak, zarif kalçalarının ve uzun, bi-

çimli bacaklarının kusursuz güzelliğine bakarken, Jenny'nin parlak cildi başından ayak parmaklarına kızardı. Royce hiç düşünmeden aklından geçenleri söyleyiverdi: "Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diye fısıldadı boğuk bir sesle. Bakışları yavaşça Jenny'nin büyüleyici yüzüne, yastığın üzreni dağılmış kestane rengine çalan parlak kızıl saçlarına kaydı. "Ya da seni ne kadar çok istediğimi?"

Jenny yüzünü çevirip gözlerini sıkıca kapadı. Royce'un parmakları şefkatle onun çenesini tutup yüzünü kendine çevirdi. Arzu dolu, kadifemsi bir ses ve gevşek bir gülümsemeyle: "Aç gözlerini küçüğüm," dedi.

Jenny istemeden gözlerini açtı ve karşısında kendini hapseden, baştan çıkaran bir çift gümüş rengi göz buldu. Bu sırada Royce'un eli Jenny'nin yanağından boynuna, nihayet göğsüne kaymış, sonra bu göğsü avuçlamıştı. "Korkma," dedi yumuşak bir sesle. Parmakları Jenny'nin meme ucuna kaymış, hafifçe sıkıyor, okşuyordu. Sesinin derin ve boğuk tınısı ile birleşen becerikli parmakların çıldırtan dokunuşları Jenny'yi çoktan büyülemişti bile. "Daha önce benden hiç korkmadın, şimdi başlama," dedi Royce.

Eli kızın göğsünden yukarıya kayıp omuzlarını kavradı ve güzel ağzı ne yaptığını bilir bir şekilde Jenny'nin ağzına yaklaşmaya başladı. Royce'un dudaklarının hafif ama çarpıcı olan ilk dokunuşuyla Jenny'nin bütün vücuduna dalga dalga bir haz duygusu yayıldı. Bu duygu o anda gücünü kuvvetini kesiverdi Jenny'nin. Dudaklarının üstünde gezinen dil, azap verici bir yumuşaklıkla bu dudakların aralanmaları için yalvardı. Sonra Royce'un ağzı, derin ve vahşi bir açlığın ateşli ve ısrarcı öpücükleriyle Jenny'nin ağzının üstüne kapandı. "Öp beni Jenny," diye emretti boğuk bir sesle.

Jenny söyleneni yaptı. Eliyle Royce'un ensesini kavrayarak aralık dudaklarını sundu ona; dudaklarını onun dudaklarında gezdirerek, onu Royce'un kendisini öptüğü gibi ateşli bir şekilde öptü. Royce zevkle inledi ve öpüşü daha da derinleşti; Jenny'nin beline sarılarak onu sertleşmiş erkekliğine bastırdı sertçe. Royce'un öpücükleriyle kendinden geçen

Jenny'nin eli Royce'un göğsünde ve omuzlarındaki kasların üzerinde gezindi, sonra boynundan yukarıya kayıp ensesindeki kıvırcık saçların içine daldı.

Royce nihayet ağzını onunkinden ayırdığında kesik kesik soluyordu. Jenny bu yumuşacık şefkatli dokunuşlar karşısında, damarlarında dolaşan haz ve kalbinin çarpıntısıyla eriyeceğini sandı. Royce onun yüzüne dokunurken, o da o alev alev yanan gözlere bakarak titreyen parmaklarıyla onun yüzüne dokundu. Bu sırada içinde tatlı bir duygu uyandı, sonra vahşileşti bu duygu; öyle şiddetli bir patlamayla içine yayıldı ki, Jenny titredi. Göğsü inip kalkıyordu, parmak ucunu Royce'un sert çenesinde gezdirdi; yanağında açtığı kırmızı yaraya dokunurken ürperdi. Suçluluk duygusuyla gözlerini kaldırıp ona baktı ve acı çeker gibi fısıldadı: "Özür dilerim."

Royce onun sarhoşluk verici mavi gözlerine bakarken, içinde kaynayan arzu, Jenny'nin dokunuşları ve sesiyle yüz misline çıktı. Yine de durmuş ona bakıyordu; Jenny parmaklarını göğsünde ve vücudundaki büyük yara izlerinin üstünde dolaştırırken, kızın bu inanılmaz sıcaklığıyla büyülenmişti. Royce onu izledi; daha önce birlikte olduğu kadınların yaptığının tersine, Jenny'nin bu yaralardan iğrenmeyeceğini ya da içinde yaşadığı tehlike ve Royce'un temsil ettiği tehlikenin kanıtı olan bu yaralar karşısında alçakça bir sevinç duymayacağını biliyordu.

Kollarındaki bu şehvetli melekten daha farklı bir şey bekliyordu; ama Jenny'nin vereceği tepkiye ve kendisinin bu tepkiye vereceği şiddetli karşılığa da hiç hazırlanmamıştı. Jenny'nin parmakları yaraların üzerinde gezindi, Royce'un kalbine en yakın olan yaraya kaydı yavaşça; Royce ise ona sahip olmamak için kendisiyle savaşıyor, kasları istem dışı hareketlerle oynuyordu. Nihayet göz göze geldiklerinde, Royce Jenny'nin akmayan gözyaşlarıyla parlayan gözlerini gördü; güzel yüzü üzüntüyle solmuştu. Şiddetli, acı çeker gibi bir fısıltıyla: "*Tanrım*," dedi Jenny, "canını ne kadar çok *yakmışlar*-" Royce onun ne yapacağını hayal bile edemezdi; Jenny başını uzatıp sanki iyileştirmek ister gibi yavaşça bu

yarayı öptü. Kollarıyla da *korumak istercesine* Royce'u sarmıştı. İşte o zaman Royce kendini kaybetti.

Parmaklarını onun gür ve ipeksi saçlarına daldırıp Jenny'yi sırt üstü yatırdı. "Jenny," diye inledi boğuk bir sesle; kızın gözlerini, yanağını, alnını, dudaklarını öperken. "Jenny..." diye fısıldadı defalarca. Bu sözcüğün dile getiriliş şekli, Royce'un tok sesindeki boğukluk, Jenny'yi Royce'un ona yapmaya başladığı şeyler kadar etkiliyordu. Ağzı Jenny'nin göğsüne gitti; sert ucuna dokundu, sonra emmeye başladı. Jenny soluk soluğa kalmış, kıvranıyor, Royce'un başını göğsüne bastırıyordu. Royce'un elleri Jenny'nin karnından beline, sonra kasıklarına kaydı.

Jenny farkında olmadan bacaklarını kapadı sıkıca; ateşli bir tutkuyla Jenny'nin dudaklarını talan etmeye giden Royce'un dudaklarından boğuk, inilti gibi bir kahkaha çıktı. "Yapma sevgilim," diye fısıldadı ateşli bir sesle; parmakları Jenny'nin bacakları arasındaki tüylü üçgene nazikçe dokunarak giriş aradı.

Jenny bedeninde dolaşan haz ve korkuyla ürperdi veRoyce'un sesinde duyduğu ihtiyaca cevap verdi yalnızca. Bilinçli bir çabayla bacak kaslarını gevşetmeye zorladı kendini. Bacakları aralanınca, Royce'un deneyimli parmakları Jenny'yi kendinden geçirerek tutkulu istilası için yol açtı.

Jenny, Royce'a kenetlenip yüzünü onun boynuna gömdü. Sanki vücudu yanıyormuş, erimiş de akmaya başlıyormuş gibiydi. Nihayet korkunç bir zevk çığlığı koptu dudaklarından. Tam içinde kaynayan duygularla patlayacağını düşünmeye başlamıştı ki, Royce'un dizleri bacaklarını araladı ve vücudu Jenny'nin vücudunun üstüne kaydı. Jenny gözlerini açınca gözlerini gördü onun. Adı bile erkekleri titreten savaşçı ile onu böylesine şefkatle öpüp okşayan aynı erkekti ve artık yüzü ihtirasla kararıp sertleşmiş, kendini tutmaya çalışmaktan şakağındaki bir damar atmaya başlamıştı.

Royce kızın kalçalarını kaldırdı. Jenny onun sıcak ve sert erkekliğini hissetti. Royce'un ellerinin altında kaderiyle her zaman nasıl yüzleşmişse, bu kez de aynı cesaretle başına ge-

lecekleri bekledi. Gözlerini kapayıp canını yakacağını bildiği adama sarıldı sıkıca. Bu hareketi Royce'a çok dokunaklı geldi. Jenny kendini onun kollarına bırakırken, Royce bir ürpertiyle sarsıldı. Zonklayan erkekliğiyle Jenny'nin sıcaklığına girerken, ona ne kadar acı vereceğini kestiremiyor, bu acıyı hafifletemeyeceği için de çaresizlik duyuyordu. Aslında ön sevişmeleri her şeyi kolaylaştırmıştı; Royce artık Jenny'nin ipeksi sıcaklığının onu sıkıca sardığını hissediyordu. Duyduğu hazla kendinden geçmişti; kalbinin atışları artık canını yakıyordu.

Onu vereceği acıyı kendi içine çekmek istermiş gibi kollarıyla onu sarıp dudakları dudaklarının üstünde, "Jenny," dedi boğuk bir sesle, "özür dilerim."

Ve Jenny'nin acı içinde nefesini tuttuğunu, onun kendisine sımsıkı sarılan kollarını hissetti.

Jenny'nin acısının dinmesini bekledi bir süre, sonra yumuşak hareketlerle devam etti. Jenny'nin kalçalarını kendi kalçalarının dairesel hareketlerine uydurdu incitmeden. Jenny'nin yumuşak iniltisiyle ihtirası üç katına çıktı. Jenny tırnaklarını Royce'un kalçalarına geçirmiş, sımsıkı tutunmuştu ona. Artık Royce ile birlikte hareket ediyordu. Genç adam Jenny'nin kendisine verdiği hazza, içgüdüsel hareketlerinin tatlı işkencesine inanamıyordu.

Duyduğu zevkin verdiği kısa ve sancılı kasılmalar Jenny'nin bedenini titretiyor, genç kız onunla birlikte devinirken, Royce'un ona vereceğini anladığı şeyi arıyor ve ona her seferinde biraz daha yaklaşıyordu. Sonunda Royce birden vahşi bir haz duygusuyla kontrolü bıraktı ve Jenny'nin bedeni, içine dalga dalga yayılan bir hazla sarsıldı. Royce onu kollarıyla sıkıca sarıp aldığı hazzı arttırmak için tuttu. Kesik kesik soluyor; Jenny onun sıcak nefesini yanağında hissediyordu. Royce'un kalbi inanılmaz bir hızla atıyordu, artık kendini daha fazla tutamayıp tekrar onun sıcaklığına daldı. Jenny'nin içine yayılırken, bütün bedeni şiddetle sarsılıyordu.

Kaygısız bir zevk denizinde yüzen Jenny'nin bedeni, Royce'unkiyle bütünleşmiş haldeydi hâlâ. Genç kız Royce'un üstünden çekilip kendini de yanına çektiğini hissetti ve yavaş yavaş kendine gelmeye başladı. Gözlerini kırptı; yatak odasındaki gölgeler yavaş yavaş şekle bürünmeye başladılar. Bir odun şöminenin taşları üstüne düştü; alevler parlak bir ışık vermeye başladı. Aralarında geçen her şeyi idrak etmeye başlayan Jenny, orada, Royce'un kollarıyla sıkıca sarılmış yatarken, bunların ötesinde bir yalnızlık ve dehşet duygusunun olduğunu biliyordu. Biraz önce yaptığı şey şehitlik değildi, hatta soylu bir fedakârlık da değildi. Böylesi pagan bir zevk içinde bulduğu şey... Cennetti. Yanağının altında Royce'un kalbinin dingin ve ritmik atışlarını duyuyordu. Boğazına düğümlenen acı dolu bir yumruyu yuttu. Burada kendisi için yasak ve tehlikeli olan bir şey bulmuştu; var olmaması gereken, *var olamayacak* bir duygu.

Hissettiği şey için duyduğu bütün korku ve suçluluğa rağmen, yine de Royce'un o an kendisine aynı şefkatli ve pürüzlü sesle: "Jenny" demesini istiyordu ya da hangi tonda olursa olsun, "seni seviyorum" demesini.

Royce, sanki Jenny'nin onun sesini duymak istediğini hissetmiş gibi konuştu. Ama ne Jenny'nin duymak istediği şeyi söyledi ne de ses tonu Jenny'nin arzuladığı ses tonuydu. Royce alçak ve herhangi bir duygu ifade etmeyen bir sesle, "Canını çok yaktım mı?" diye sordu.

Jenny başını iki yana salladı ve iki kez denedikten sonra fısıltıyla cevap verebildi: "Hayır."

"Eğer yaktıysam özür dilerim."

"Yakmadın."

"Canının yanması gerekirdi; sana ilk kez sahip olan kim olursa olsun."

Jenny'nin gözlerine yaşlar doldu; boğazı tıkandı. Öbür tarafına dönüp onun kollarından kurtulmaya çalıştı. Ama onu sımsıkı tutuyordu Royce; Jenny'nin sırtıyla bacakları onun göğsüne ve kasıklarına değiyordu. *Sana ilk kez sahip olan kim olursa olsun,* 'seni seviyorum'dan oldukça uzak bir şey diye düşündü Jenny kederle.

Royce bunu biliyordu. Bırakın bu sözleri söylemeyi, bun-

ları düşünmenin bile budalalık olduğunu bildiği kadar iyi biliyordu üstelik. Şimdi değil, henüz değil... *Asla* diye düzeltti sonra, evlenmeyi düşündüğü kadının özellikleri aklından geçerken. Jennifer'la sevişiği için hiçbir suçluluk duymuyordu; çünkü başka pek çok şeyin yanı sıra, Royce evli de değildi henüz. Tabii Henry sabırsızlanıp bu meseleyi Lady Marry Hammel ile kendisi çözmediyse.

Royce o an evli bile olsa suçluluk duymayacağını anladı. Mary Hammel'ın sevimli ve açık tenli, gümüşî sarışın yüzü geçti zihninden. Mary yatakta oldukça ihtiraslı ve ataktı. Royce'un kollarında heyecanla titrerdi. Royce'u sevmesinin nedenlerini ikisi de biliyordu; çünkü bunları kendisi söylemişti Lady Hammel. Gözlerinin içine bakıp boğuk ve alçak sesle şöyle demişti gülümseyerek:

"Siz Güç, Şiddet ve Kudret'in ta kendisisiniz Lordum. Bunlar ise pek çok kadının içinde cinsel arzuyu en çok uyandıran şeylerdir."

Royce ateşe bakarak, Henry'nin ayın sonunda kendisinin dönmesini beklemeyip sadakat sözleşmesini hazırlamış olup olmayacağını düşündü tembel tembel. Henry, tahtı fetihle ele geçiren mutlak bir hükümdara göre, siyasi sorunları çözmenin bir yolunu bulmakta gecikmemişti. Gerçi bu yöntem Royce'a oldukça çirkin geliyordu. Henry, şartlar müsait olduğunda, düşman iki birim arasında tedbir olarak evlilikler kuruyordu. Bunların ilki de Henry'nin kendi evliliğiydi. Henry, York kraliçesi Elizabeth ile evlenmişti. Elizabeth'in babası, Henry'nin bir yıl önce, bir savaşta İngiltere tahtını elinden aldığı adamdı. Üstelik adam o savaşta ölmüştü. Ayrıca Henry, kızı yeterince büyük olsaydı, onu İskoçya Kralı James ile evlendirip iki ülke arasında sürüp giden savaşa bu yolla son vereceğini de söylemişti defalarca. Böyle bir çözüm Henry'yi tatmin edebilirdi; ama Royce kendisi için böyle soğuk bir birleşme istemiyordu. Yatağını ısıtıp salonunu taçlandıracak uysal ve itaatkâr bir eş istiyordu o. Hayatı boyunca yeterince savaş görmüştü zaten, şimdi tutup bu savaşlardan daha fazlasını kendi rızasıyla kendi evine sokamazdı.

Jennifer onun kollarından kurtulmaya çalışarak çırpındı. "Artık kendi odama dönebilir miyim?" diye sordu boğuk bir sesle.

"Hayır," dedi Royce kısaca. "Henüz pazarlığımız tam anlamıyla karşılanamadı." Sonra söylediklerini kanıtlamak ve verdiği emrin keyfi olduğunu bilerek onu yumuşatmak için Jenny'yi sırt üstü yatırdı, dudaklarını dudaklarına gömdü ve Jenny ona tutunup öpücüğüne tatlı, azgın bir tutkuyla karşılık verinceye kadar öptü, öptü, öptü onu...

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Pencereden içeriye ay ışığı dökülüyordu. Royce uykusunda dönüp kolunu Jennifer'a uzattı; ama elleri sıcak bir tene değil, soğuk çarşaflara değdi. Yatakta her zamanki eşi olan tehlikeyle geçmiş bir ömür onu derin bir uykunun koynundan alıp şiddetli bir gerçekliğe döndürüverdi birkaç saniye içinde. Sırt üstü yatıp gözlerini açtı. Gözleri odayı tararken, bakışları solgun ay ışığında hayalet gölgeleri gibi görünen mobilyalar üzerinde dolaştı.

Yatakta doğrulup bacaklarını yere indirdi, kalkıp hızla giyinmeye başladı. Bir yandan da basamakların dibine bir nöbetçi koymadığı için kendi aptallığına lanet ediyordu. Kapıya doğru yürürken alışkanlıkla hançerini de almıştı. Jennifer'ın kendisine öyle sarıldıktan sonra uyanık kalıp soğukkanlı bir şekilde bir kaçma planı yapmayacağına inanıp uyuyakaldığı için çok kızgındı kendine. Jennifer Merrick'ten her şey beklenirdi. Bütün bunlar göz önünde bulundurulduğunda, kız ayrılmadan önce boğazını kesmeye kalkışmadığı için Royce talihli bile sayılırdı! Mandalı çekip kapıyı açtı. Kapının önünde bir şiltede uyuyan korkmuş silahtarının üstüne basacaktı nerdeyse. "Bir terslik mi var efendim?" diye sordu Gawin endişeli bir şekilde, yattığı yerde doğrulmuş, ayağa kalkmaya hazırdı.

Dışarıdaki korkuluğun önünde belli belirsiz bir hareket oldu, pencereden bir görüntü geçti. Bunu gören Royce başını o yöne çevirdi.

"Bir terslik mi var efendim?"

Kapı Gawin'in şaşkın yüzüne kapandı.

Royce, Jenny'nin kendisini başka bir gece takibi külfetinden kurtardığını söyleyerek kendini rahatlattı ve sessizce kapıyı açıp dışarıya çıktı. Jenny korkuluğun önünde duruyordu; kollarıyla bedenini sarmıştı; saçları gece melteminde uçuşuyor, Jenny ise uzaklara bakıyordu. Royce gözlerini kısıp onun yüz ifadesini inceledi ve ikinci kez rahatladı. Jenny kendini korkuluktan aşağıya atacakmış gibi görünmüyor, bekâretini kaybettiği için ağlamıyordu. Üzgün ya da kızgın değil de, daha çok düşünceler içinde kaybolmuş gibi görünüyordu.

Jenny kendi düşüncelerine öyle gömülmüştü ki, artık yalnız olmadığını fark etmemişti bile. Bu mevsimsiz huzur dolu gecenin yumuşak dokunuşları sinirlerini biraz yatıştırmıştı; ama yine de, bu gece bütün dünya ters dönmüş gibi geliyordu ona; bunun bir nedeni de Brenna'ydı. Brenna ve onun tüylü yastığı, Jenny'nin bekâretini 'soylu' bir biçimde feda etmesine neden olmuşlardı. Bu korkunç gerçeği bu gece tam uykuya dalmak üzereyken fark etmişti Jenny.

Uykulu bir şekilde Brenna'nın iyileşmesi ve sağ salim manastıra varması için dua ediyordu. O sırada yastığının içinden bir tüy kılıfın dışına fırladı; Jenny, Brenna arabanın üstünde yatarken onun başının altındaki yastıkları düzelttiği anı hatırladı. Brenna'nın yüzünün ve bedeninin yanındaki tüyler kızı korkunç bir şekilde öksürtürdü; bu tüylerden kaçınmaya Brenna kadar dikkat eden kimse yoktu. Brenna'nın odasında uyuyakaldığına ve öksürerek uyandığına; ama bu kötü yastıkları atmaktansa, nihayet cesur ve yaratıcı olduğuna karar vermişti Jenny bunun üzerine. Brenna, kontun onları birlikte salıvereceğine inanarak, ölecekmiş gibi öksürünceye kadar bu yastıkların üstüne yatmıştı büyük ihtimalle.

Kesinlikle çok zekice, diye düşündü Jenny, kendisi planlasa ancak bu kadarını düşünebilirdi. Ama bu planın bir o kadar da uğursuz olduğuna karar verdi Jenny içi acıyarak.

Düşünceleri Brenna'dan ayrılıp bir zamanlar hayalini kurduğu, ama artık hiçbir zaman ulaşamayacağı geleceğe kaydı.

"Jennifer-" dedi Royce arkasından.

Jenny ona döndü, onun sesini duyar duymaz kalbinin verdiği haince tepkiyi saklamak için büyük bir çaba gösterdi. Neden hâlâ onun ellerini teninde hissedebildiğini, onun yüzünün ufacık bir görüntüsünün bile aklına öpüşlerinin sertliğini getirdiğini sordu kendine çaresizce. "Ben... neden giyindin?" diye sordu ve sesi sakin çıkınca rahatladı.

"Seni aramak üzereydim," diye cevap veren Royce gölgelerin arasından sıyrılıp öne çıktı.

Jenny onun elinde tuttuğu parlayan hançere bakıp imalı bir sesle, "Beni bulunca ne yapmayı düşünüyordun?" diye sordu.

"Burayı unutmuşum." Hançerini kınına sokarken, "Odadan kaçmayı başardığını sandım," diye ekledi.

"Silahların tam kapının dışında uyumuyor mu?"

"Çok iyi yakalamışsın," dedi Royce alaycı bir tavırla.

"Zaten senin olduğun her yerin girişine yayılıp yolu kapatmak gibi bir adeti var," diye belirtti Jenny.

"Bu da doğru," dedi Royce kuru bir sesle, bir yandan da her yeri aramadan önce kendi kapısının önüne fırlamaktaki eşi benzeri görülmemiş basiretsizliğine şaşıyordu.

Royce onu bulmuştu ya, artık Jenny onun gitmesini istiyordu bütün kalbiyle. Onun varlığı, Jenny'nin umarsız bir halde aradığı dinginliği harabeye çeviriyordu. Jenny yüzünü ondan çevirip ay ışığında parlayan topraklara baktı. Bu hareketiyle Royce'un gitmesini belirtiyordu açık açık.

Royce duraksadı; Jenny'nin gitmesini istediğini biliyordu; ama o da gitmek istemiyordu. Kendine, orada kalmak isteme nedeninin Jenny'nin arkadaşlığından ve onu izlemekten aldığı zevk değil, sadece ve sadece Jenny'nin içinde bulunduğu tuhaf ruh hali olduğunu söyledi. Jenny'nin ona dokunmasından hoşlanmayacağını hissedip omzunu korkuluğun duvarına yasladı. Jenny hâlâ derin düşünceler içindeydi. Royce kaşlarını çatıp onun hayatına son vermek gibi aptalca bir işe kalkışmayacağına dair verdiği kararı tekrar gözden geçirdi. "Birkaç dakika önce ben buraya geldiğimde ne düşünüyordun?" diye sordu.

Jenny bu soru karşısında kaskatı kesildi. Sadece iki şey düşünüyordu; bunlardan biri Brenna'nın zekice hazırlanmış oyunuydu ve Jenny bunu Royce'a kesinlikle söyleyemezdi. "Önemsiz şeyler," diye kaçamak bir yanıt verdi.

"Olsun, söyle," diye ısrar etti Royce.

Jenny gözünün ucuyla ona baktı; hemen yanı başında duran Royce'un geniş omuzlarını ve ay ışığı vuran çatık kaşlı yakışıklı yüzünü gördüğü anda kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Düşüncelerini ondan uzaklaştıracak her konuyu konuşmaya hazır ve *gönüllü* olan Jenny önünde uzanan tepelere baktı ve teslim olmuş gibi içini çekerek, "Bir korkuluğun üstünde durup kırlara bakarak bir krallık düşlediğim günleri hatırladım," dedi.

"Krallık mı?" diye sordu Royce, şaşırmıştı; ama Jenny'nin sandığı gibi korkunç şeyler düşünmediğini görünce rahatlamıştı da. Jenny başını salladı; gür ve uzun saçları sırtında dalgalandı. Royce bu ipeksi yumuşaklığa dokunup Jenny'nin yüzünü kendine çevirmemek için kendini zor tuttu. "Ne krallığı?"

"Kendi krallığım," deyip içini çekti Jenny; Royce'un bu konuya ilgi duyması yüzünden kendini budala ve berbat bir şekilde saf hissediyordu. "Eskiden kendim için bir krallık düşünürdüm."

"Zavallı James," dedi Royce İskoçya kralını kastederek. "Onun hangi krallığını kuşatmayı düşünüyordun?"

Jenny'nin yüzünde muzip bir tebessüm belirdi; ama sesi şaşırtıcı bir şekilde hüzünlü çıktı: "Benimki kaleleri ve topraklarıyla gerçek bir krallık değildi; bir düşler krallığıydı; her şeyin tam benim istediğim gibi olduğu bir yer."

Uzun süre unutulmuş bir anı parladı Royce'un zihninde; duvara doğru dönüp kolunu dayadı, parmaklarını duvarın üstüne koydu. Jennifer tepeleri süzüyor, hâlâ aynı yere bakıyordu. Royce bir itirafta bulundu: "Ben de çok uzun bir zaman önce istediğim gibi bir krallık hayal ederdim. Seninki nasıl bir krallıktı?"

"Anlatacak bir şey yok pek," dedi Jenny. "Benim krallı-

ğımda refah ve huzur vardı. Zaman zaman bir çiftçi amansız bir hastalığa yakalanıyor ya da güvenliğimizi tehdit edecek korkunç bir şey oluyordu."

"Hayallerindeki krallıkta hastalık ve savaş mı vardı?" diyerek onun sözünü kesti Royce şaşkınlık içinde.

"Tabii ki!" diye itiraf etti Jenny muzip bir gülümsemeyle. "Bunlardan birinin olması gerekiyordu; böylece ben de insanların yardımına koşup hayatlarını kurtarabilecektim. Kendi krallığımı yaratmamın nedeni *buydu* zaten."

"Yani halkının gözünde kahraman olmak istiyordun," dedi Royce, anlayabildiği bu duyguya gülüyordu.

Jenny başını olumsuz anlamda iki yana salladı, sesindeki özlem dolu arzu, gülüşünü soldurmuştu. "Hayır," dedi. "Ben yalnızca sevdiklerim tarafından sevilmek istiyordum; tanıdıklarımın bana ihtiyaç duyduklarında beni yanlarında bulmalarını istiyordum."

"Bütün istediğin bu muydu yani?"

Jenny başını salladı; güzel yüzünde vakur bir ifade vardı. "Ben de bu isteğimin gerçekleşmesini sağlayacak büyük ve cesaret isteyen işleri yapabilmek için bir düşler krallığı yarattım."

Bulutların arasından sızan ay ışığının aydınlığında, uzakta değil, kaleye en yakın tepenin başında bir adam silueti belirdi. Başka zaman olsa, bu kısacık görüntü Royce'un araştırmaları için adamlarını göndermesine neden olurdu. Ama şimdi sevişmenin verdiği doymuşluk hissi ve yanındaki dilberle bunun daha da fazlasını alabileceğini bilmesi yüzünden, Royce'un beyni, gözlerinin gördüğüne hiç önem vermedi. Ilık ve nadir görülen bir sakinlikte bir geceydi; kendi kalesine bu kadar yakınlaşmış sessiz bir tehlike tehdidinin düşünülemeyeceği kadar yumuşak, güzel bir gece.

Royce kaşlarını çattı; Jenny'nin kafa karıştıran sözlerini düşünüyordu. İskoçlar, hatta klan yasalarından çok feodal kurallara göre yaşayan ovalılar bile, inanılmaz derecede sadık insanlardı. Klan, Jennifer'ın babasına "Kont" ya da "Merrick" demiş olsun olmasın, kont ve ailesindeki herkes Merrick klanına hükmedebilir ve onlardan tam bir teslimiyet ve sadakat görürdü. Klanın ihtiyaç duyup da Jenny'ye yanında bulamaması gibi bir şey söz konusu olamazdı. Üstelik Jenny kesinlikle sevdikleri tarafından sevilirdi. Dolayısıyla böyle bir krallık hayal etmesine gerek yoktu. "Sen genç, güzel ve cesur bir kadınsın," dedi sonunda. "Üstelik kendi başına bir kontessin. Klanın elbette senin için istediğin şeyleri hissediyordur, hatta belki de daha fazlasını."

Jenny bakışlarını onunkilerden ayırıp yine manzaraya dalmış gibi yaptı. "Aslında," dedi duygularını belli etmemeye özen göstererek, "benim şey olduğumu düşünüyorlar, şey... Kötü ruhlar tarafından değiştirildiğimi."

"Neden böyle saçma bir şeyi düşünüyorlar ki?" diye sordu Royce, hayretler içinde kalmıştı.

Jenny'nin onları savunmasına daha da şaşırdı: "Üvey kardeşimin onları yaptığımı söylediği şeylere inandırmasından sonra başka nasıl düşünebilirlerdi ki?"

"Nasıl şeyler?"

Jenny titredi, kollarıyla kendini sardı yine. Royce'un korkuluğa ilk geldiği zamanki gibi görünüyordu. "Ağza alınmayacak şeyler," diye fısıldadı.

Royce onu seyretti; Jenny'nin bir açıklama yapmasını bekliyordu sessizce. Jenny titrek bir iç çekişle istemeden ona itaat etti: "Pek çok şey söyledi; ama en kötüsü Rebecca'nın boğulmasıyla ilgili söylediği şeydi. Becky ile ben uzaktan kuzendik ve bu dünyadaki en iyi iki arkadaştık. İkimiz de on üçümüzdeydik." Hüzünlü bir tebessümle devam etti: "Babası Garrick Carmichael duldu ve Becky onun tek çocuğuydu. Becky'nin üstüne titrerdi, hepimiz öyleydik gerçi. O kadar tatlı, o kadar güzeldi ki, onu sevmekten başka bir şey yapamazdın. Brenna'dan bile daha güzeldi. Babası onu bu kadar çok sevdiği için hiçbir şey yapmasına izin vermezdi. Ona bir zarar gelmesinden korkardı. Becky'nin nehrin kenarına bile gitmesi yasaktı; çünkü babası boğulmasından korkuyordu. Becky yüzmeyi öğrenmeye karar verdi; böylece babasına güvende olacağını kanıtlayacaktı. Ona yüzme öğretebilmem için her sabah gizlice nehir kıyısına giderdik."

"Onun boğulmasından bir gün önce panayırdaydık. Tartışmıştık; çünkü ben, hokkabazlardan birinin çirkin bir şekilde Becky'ye baktığını söylemiştim. Bir-iki insanın yanı sıra üvey kardeşlerim Malcolm ve Alexander da bizi duymuş. Alexander beni Becky'yi kıskanmakla suçladı; çünkü hokkabazda benim gözüm varmış. Dünyanın en saçma şeyiydi bu. Becky öyle sinirlenmiş, öyle utanmıştı ki, ayrılırken bana sabahleyin nehrin kıyısına gelmeye zahmet etmememi, artık benim yardımıma ihtiyacının olmadığını söyledi. Gerçekten böyle demek istemediğini biliyordum, daha doğru dürüst yüzemiyordu, ben de ertesi sabah nehir kıyısına gittim doğal olarak."

Jennifer'ın sesi bir fısıltıya dönüştü. "Oraya gittiğimde Becky hâlâ çok kızgındı, yalnız kalmak istediğini söyledi bana. Ben çoktan tepenin başına varmış, yürüyordum. Bu sırada bir şeyin suya düştüğünü duydum, Becky benden yardım istedi. Geri dönüp tepeden aşağıya doğru koşmaya başladım; ama onu *göremiyordum.* Yolun yarısına vardığımda Becky başını suyun üstüne çıkarabilmişti. Biliyorum, çünkü onu suyun ütünde gördüm. Sonra, imdat imdat diye çığlık attığını duydum..." Jenny soğuktan titriyor, dalgın dalgın kollarını sıvazlıyordu. "Ama akıntı onu sürüklüyordu. Suya dalıp onu bulmaya çalıştım. Defalarca suya daldım," diye fısıldadı Jenny acı dolu bir sesle, "ama onu bulup kurtaramadım. Ertesi gün Becky'nin cesedini bir-iki metre aşağıdaki nehrin kıyısında buldular."

Royce elini kaldırdı, sonra Jenny'nin kendine hakim olmaya çalıştığını ve kontrolünü kaybetmesine neden olacak herhangi bir teselli hareketini istemeyeceğini hissedip elini indirdi. "Kazaymış," dedi şefkat dolu bir sesle.

Jenny derin bir nefes aldı. "Alexander böyle düşünmüyordu. O sırada o yakınlarda olmalıydı ki, herkese Becky'nin benim adımı söyleyerek bağırdığını söylemiş. Doğru, Becky bana seslenmişti. Ama Alexander daha sonra kavga ettiğimizi, benim de Becky'yi suya ittiğimi söylemiş."

"Senin giysilerinin ıslaklığını nasıl açıklamış?" diye sordu Royce kısaca.

Jenny öfkeyle içini çekip: "Onu suya ittikten sonra önce bekleyip *sonra* onu kurtarmaya çalıştığımı anlattı. Alexander bana çoktan babamın yerine benim değil, kendisinin geçeceğini söylemişti. Ama bu da yetmiyordu ona. İyice gözden düşüp uzaklara gitmemi istiyordu. Bu olaydan sonra işi kolaylaştı."

"Nasıl yani?"

Jenny narin omuzlarını hafifçe silkti. "Birkaç gerçeğin arasına serpiştirilmiş korkunç yalanlarla. Bir çiftçinin evinde yangın çıktı. Ondan önceki akşam adam kaleye gelmiş, ben de onunla bir çuval buğdayı kaldırabileceğime dair iddiaya girmiştim. Böyle şeyler işte."

Akmayan gözyaşlarıyla parlayan mavi gözlerini yavaşça kaldırıp Royce'a baktı. onun gülümsemeye çalıştığını görünce şaşırdı Royce. "Saçımı görüyor musun?" diye sordu Jenny. Royce haftalardır hayranlıkla baktığı kızıl saç yığınına bakıp başını salladı.

Jenny boğuk bir sesle: "Saçımın rengi berbat bir şeydi. Şimdi Becky'nin saçının renginde... Becky onun saçını... ne kadar çok sevdiğimi biliyordu," diye ekledi acı dolu bir sesle. "Şimdi... saçının rengini bana verdiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Onu kurtarmaya çalıştığımı bildiğini göstermek için verdiğini..."

Royce elini onun yanağına koymak için kaldırırken, göğsünde acı veren, alışkın olmadığı bir daralmayla eli titredi. Jenny geri çekildi; iri gözleri akmayan gözyaşlarıyla dolu dolu olduğu halde kendini kaybedip ağlamadı. Royce bu sevimli kızın yakalandığından beri, hatta onu dövdüğü sırada bile neden ağlamadığını nihayet anlıyordu *artık.* Jennifer Merrick bütün gözyaşlarını içinde tutuyordu; gururu ve cesareti kendini kaybedip bu gözyaşlarını akıtmasına müsaade etmiyordu. Şimdiye kadar nelere katlandığı düşünülürse, Royce'tan yediği şiddetli dayak Jenny'ye vız gelmiş olmalıydı.

Royce ne yapacağını bilemediği için odaya girip bir kadehe şarap doldurdu ve Jenny'ye götürdü. "İç," dedi sadece.

Jenny'nin çoktan kendini topladığını ve kendisinin kon-

trolü dışında sesinin tonuyla yumuşak dudaklarında sevimli bir tebessümün belirdiğini görünce içi rahatladı. "Bana öyle geliyor ki lordum," dedi, "avcuma her zaman neşe koyacaksınız."

"Genellikle de kendi kötü niyetlerim için," diye itiraf etti Royce komik bir sesle. Jenny kıkırdadı.

Jenny şarabından bir yudum alıp kadehi yanına koydu. Kollarını duvara dayayıp yine uzaklara bakmaya başladı. Royce sessizce onu inceledi; aklından geçenleri bilemiyor ama içinde bulunduğu kötü durumla ilgili iyi bir şey söyleme ihtiyacı duyuyordu. "Ne olursa olsun, klanının sorumluluğunu almak seni memnun etmezdi sanırım."

Jenny başını iki yana sallayıp sessizce: "*Memnuniyet* duyardım," dedi. "Pek çok şeyin daha farklı yapılabileceğini gördüm; bir erkeğin değil de kadının fark edebileceği şeyler. Sonra Ambrose Ana'dan öğrendiğim şeyler de var. Yeni dokuma tezgâhları var mesela; sizinkiler bizimkilerden daha iyi. Sonra ürünleri yetiştirmenin yeni yolları. İşlerin daha farklı ve daha iyi yapılması için sayısız yeni yöntem..."

Royce onunla bir tezgâhın ya da bir ürünün bir diğerini göre nasıl daha iyi olacağını tartışamazdı, bu yüzden başka bir konu açtı. "Hayatını kendini klanına kanıtlamaya çalışarak geçiremezsin," dedi.

"*Geçirebilirim*," dedi Jenny alçak ama hırçın bir sesle. "Beni tekrar kendilerinden biri gibi görmeleri için *her şeyi* yaparım. Onlar benim halkım; onların kanı benim damarlarımda, benim kanım onların damarlarında akıyor."

"En iyisi boş ver," dedi Royce. "Görünüşe göre zafer kazanamayacağın bir savaşa girmişsin."

"Son birkaç gün boyunca zafer kazanma ihtimalim senin sandığın kadar ihtimal dışı değildi," diye cevap verdi Jenny, güzel yüzü sıkıntılı bir ifade almıştı. "William bir gün kont olacak, üstelik o nazik ve harika bir çocuktur. Yirmi yaşında. Alexander ile Malcolm kadar güçlü kuvvetli değil; ama zeki, akıllı kararlar veren, sadık biri. Klanımla aramdaki durumu biliyor, lord olunca işleri yoluna koymak için uğraşacaktı. Ama bu gece bu ihtimal de yok oldu. Artık imkânsız."

"Bu gecenin bununla ne ilgisi var?"

Jenny gözlerini ona dikti; ses tonu sakin ve heyecansız olmasına rağmen, gözlerindeki ifade Royce'a yaralı bir ceylanı anımsattı. "Ben bu gece ailemin düşmanının karısı, halkımın can düşmanının metresi oldum. Eskiden *yapmadığım* şeyler için benden nefret ederlerdi. Artık benden nefret etmeleri için iyi bir nedenleri var, tıpkı benim de kendimden nefret etmem için olduğu gibi. Bu kez affedilmeyecek bir şey yaptım. Tanrı bile affetmeyecek beni..."

Jenny'nin onu suçlamasının inkâr edilemez gerçekliği Royce'u itiraf etmek istemediği bir güçle sarstı. Ama Jenny'nin kaybettiği hayatın pek de hayata benzemediğini düşününce duyduğu suçluluk azaldı. Uzanıp Jenny'yi omuzlarından sıkıca tuttu; onun için endişelenir ve onu karşı kontrol edemediği bir yakınlık hissederken bile, Jenny'ye yaklaştığı anda kuyruk sokumundaki arzu dolu sancılar baskın çıkıyordu. "Jennifer," dedi alçak ama kati bir sesle, "klanınla senin arandaki meselelerin nasıl olduğunu bilmiyordum. Ama seninle yattım, bunu hiçbir şey değiştiremez artık."

"Peki ya değiştirebilseydin," diye sordu Jenny dik dik, "değiştirir miydin?"

Royce, bedenini arzuyla yanıp tutuşturan, inanılmaz bir çekiciliği olan genç kadına baktı. Sakin bir sesle ve dürüstçe: "Hayır," dedi.

"O zaman pişman olmuşsun gibi görünmeye çalışmak için zahmet etme," diye kestirip attı Jenny.

Royce'un dudakları neşesiz bir gülümsemeyle kıvrıldı; eli Jenny'nin yanağından ensesine kaydı. "Pişman mı görünüyorum? Pişman değilim. Senin küçük düşürülmene neden olacağım için pişmanım; ama bir saat önce sana sahip olduğum için pişman değilim. Tıpkı birkaç dakika içinde sana sahip olduğumda da pişman olmayacağım gibi." Jenny onun konuşmasındaki küstahlıkla irkildi ama Royce söylemek istediği şeyin devamını getiriyordu: "Ben ne senin Tanrı'na inanıyorum ne de bir başka Tanrı'ya. Ama duyduğuma göre senin Tanrı'ndan başka Tanrı da yokmuş. Eğer öyleyse," diye de-

vam etti sakin sesine bir filozof edası vererek: "Tanrı'n bu yaptığında senin bir suçunun olmadığını söyleyecektir. Sonuçta benimle kız kardeşinin hayatını kurtarmak için pazarlık ettin. Senin iradenle değil, benim irademle oldu bu. Ayrıca yatakta aramızda geçenler de senin iradene karşıydı, istemiyordun, değil mi?"

Royce bu soruyu sorar sormaz pişman oldu; öyle çok pişman oldu ki kendi de şaştı. Sonra, Jenny'nin kendisini Tanrı'sının gözü önünde suçlamamasını, sevişirlerken hissettiği şeyleri ve kendisinin de Royce'u Royce'un onu istediği kadar istediğini inkâr etmesini *istemediğini* fark etti. Sanki birden Jenny'nin dürüstlüğünü ve kendi duygularını sınamak ister gibi ısrarla sordu: "Değil mi? Tanrı'n seni suçsuz bulacaktır; çünkü sen yatakta arzun ve iraden dışında bana boyun eğdin sadece."

"Hayır!" Jenny'nin dudaklarından dökülüveren bu kelime utanç, çaresizlik ve Royce'un tanımlayamadığı sayısız başka duyguyla doluydu.

"Hayır mı?" diye tekrarladı Royce içine güçlü bir rahatlama duygusu yayılırken. "Nerde yanlış yaptım peki?" diye sordu alçak ama ısrarcı bir sesle. "Nerde yanlış yaptığımı söyle bana."

Jenny'ye bu soruyu yanıtlatan Royce'un sesindeki emredici ton değil, Jenny'yi ansızın kuşatan Royce'un inanılmaz şefkati ve kuşatıcılığıyla dolu sevişmelerinin anısı, bekâretini aldığında Royce'un vereceği acı yüzünden duyduğu üzüntü, Royce'un fısıltıyla söylediği övgüler ve kendini tutmaya çalışırken aldığı sık nefeslerdi. Bütün bu anılara ve tekrar Royce'la dolmak için duyduğu arzuya, Royce'a tıpkı onun kendisine hissettirdiği gibi hissettirme isteğini de eklendi. Jenny, Royce onun mutlu olma umutlarını kırıp onu nasıl incitmişse karşısındaki adamı aynı şekilde incitmek için ağzını açtı; ama vicdanı kelimeleri boğazına düğümledi. Jenny sevişmelerinde gönenme bulmuştu, utanç değil. Şimdi tutup tam tersini öne sürerek ona yalan söyleyemezdi. "Yatağına kendi isteğimle gelmedim," dedi boğuk bir fısıltıyla. Mahcup

bakışlarını Royce'un duman gözlerinden kaçırıp başını öbür tarafa çevirdi ve ekledi: "ama artık yatağından kendi isteğimle ayrılmak da istemiyorum."

Jenny başka bir tarafa bakıyordu, o yüzden Royce'un yüzünde beliren sevgi dolu tebessümü görmedi; ama Royce'un ağzı kendi ağzını ele geçirip önce konuşmasını sonra nefesini keserken, kollarının kendisini sardığını, ellerinin belinde dolaştığını, sertleşmiş arzusunun kendisine dayandığını hissetti.

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Ziyaretçilerimiz var," dedi Godfrey salona girerken. Masada oturmuş öğle yemeklerini yiyen şövalyelere baktı çatık kaşlarla. On iki çift el durdu, yüzlerinde bir acil durum beklentisi belirdi.

"Kral'ın bayrağını taşıyan ve bu tarafa doğru gelen büyük bir grup var," diye belirtti Godfrey yüksek sesle. "Elçi olamayacak kadar çok sayıdalar. Lionel onlara yolun başından gördü. Galiba aralarında Graverley'in yüzünü seçmiş." Kaşlarını daha da çatıp yukarıdaki balkona baktı: "Royce nerde?"

"Tutsağımızla yürüyüşe çıktı," diye cevap verdi Eustace kaşlarını çatarak. "Nerde olduğunu bilmiyorum."

"Ben biliyorum," dedi Arik gür bir sesle. "Ben giderim." Arik topuğunun üstünde dönüp salondan çıktı. Yeri sarsan uzun adımları sağlam ve güven vericiydi; ama haşin yüzünün her zamanki hissiz ve soğuk ifadesinin yerini solgun mavi gözlerinin arasındaki çizgileri derinleştiren kaygı dolu bir ifade almıştı.

Jenny'nin kahkahası birden çıkan rüzgârla çalmaya başlayan ziller gibi çınladı. Hiç hali kalmamış gibi kendini Royce'un yanındaki ağaç gövdesinin üstüne bırakırken Royce ona bakıp gülümsedi. Jenny'nin omuzları neşeyle sarsılıyordu. Yanakları üstündeki güzel elbisenin uçuk pembe rengiyle aynıydı. "Sana inanmıyorum," dedi soluk soluğa, gülerken gözlerinden gelen yaşları silerken. "Az önce uydurduğun şey koskoca bir yalan..."

"Olabilir," diyerek tasdik etti Royce; uzun bacaklarını önüne doğru uzatırkın. Jenny'nin kahkahası ona da bulaşmıştı, gülüyordu. Jenny bu sabah hizmetçilerin Royce'un odasına girmesiyle uyanmıştı. Royce'un yatağında, bu halde yakalanmaktan duyduğu sıkıntıyı görmek çok ıstırap vericiydi. Jenny onun metresi olmuştu; bütün kalenin bu dedikoduyla çalkalandığından emindi kız. Gerçekten de öyleydi. Royce ona yalan söylemeyi ya da elemini hafifletmek için tekrar baştan çıkarmayı düşündü; sonra yapılacak en iyi şeyin Jenny'yi kaleden birkaç saatliğine uzaklaştırıp rahatlamasını sağlamak olacağına karar verdi. Jenny'nin ışıldayan gözleriyle kızaran yanaklarına bakarken son derece akıllıca bir karar verdiğine de inandı.

"Böyle bir yalana kanacak kadar beyinsiz olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu Jenny; kızmış ve küsmüş gibi görünmeye çalışarak.

Royce gülümsedi; ama Jenny'nin suçlamalarını kabul etmeyerek başını iki yana salladı: "Hayır hanımefendi, hepsinde yanılıyorsunuz."

"Hepsinde mi?" diye sordu Jenny şaka yollu, "ne demek istiyorsun?"

Royce açıklama yaparken gülümsemesi daha da büyüdü. "Ne size söylediğim yalandı, ne de siz herhangi biri tarafından kandırılabilecek birisiniz." Royce, Jenny'nin karşılık vermesini bekleyerek durakladı; ama Jenny cevap vermeyince gülümseyip: "Bu senin sağduyuna yapılmış bir iltifattı," dedi.

"Hı," dedi Jenny, şaşırmıştı; emin olmayan bir sesle ekledi: "Teşekkür ederim."

"İkincisi, ben sizin beyinsiz değil, olağanüstü zeki bir kadın olduğunuzu düşünüyorum."

"Teşekkür ederim!" dedi Jenny tekrar.

"Bu bir iltifat *değildi,*" diye düzeltti Royce.

Jenny, hemen bir açıklama istediğini belirten merak dolu hoşnutsuz bir bakışla baktı. Royce uzanıp işaret parmağıyla onun yanağına dokundu, parmağını bu pürüzsüz, narin cil-

din üzerinde gezdirirken, bu sessiz soruya cevap verdi: "Eğer bu kadar akıllı olmasaydın, bana ait olmanın sonuçlarını düşünmekle bu kadar çok vakit harcamaz, sadece sana sunacağı fırsatlarla birlikte durumunu kabul ederdin." Bakışları Jenny'nin boynundaki bir sıra incide dolaştı manalı bir şekilde. Royce bu sabah bütün mücevherleri ona verdikten sonra bu kolyeyi takması için de ısrar etmişti.

Jenny'nin gözleri öfkeyle büyüdü; ama Royce o soğukkanlı erkek mantığıyla devam etti: "Eğer sende sıradan bir kadının zekâsı olsaydı, sen yalnızca normal bir kadının ilgileneceği moda, ev yönetimi ve çocuk bakımı gibi meselelerle uğraşırdın. Kendine sadakat, vatanseverlik gibi konularla işkence etmezdin."

Jenny ona inanmayan, öfkeli bakışlarla baktı. " 'Durumumu' kabul etmek mi?" diye tekrarladı. "Ben sizin kibarca belirttiğiniz gibi bir 'durum' içinde değilim efendim. Ailemin, ülkemin ve Yüce Tanrının isteklerini hiçe sayarak bir erkekle dost hayatı yaşıyorum ben. Ayrıca..." diye ekledi sinirlerine hakim olmaya çalışarak, "bana ev yönetimi, çocuk bakımı gibi kadın işleriyle ilgilenmemi salık vermeniz gerçekten çok iyi bir şey; ama bu şeyleri yapma hakkını benden çalan sizsiniz. Sizin evinizi sizin karınız yönetecek ve hiç şüphesiz benim yaşamımı da cehenneme çevirecek-"

"Jennifer..." diye onun sözünü kesen Royce, gülmemek için dudağını ısırdı. "Sen de çok iyi biliyorsun ki benim karım yok." Jennifer'ın söylediklerinin çoğunun doğru olduğunu fark etmişti; ama Jennifer o kahrolası safir gibi parlayan gözleri ve öpülesi ağzıyla o sırada öyle güzel görünüyordu ki, Royce onun söylediklerine veremedi dikkatini. O an tek istediği Jennifer'ı kollarına alıp kızgın bir kedi yavrusunu okşar gibi okşamaktı.

"Şu an karın yok," dedi Jenny acı acı, "ama yakında bir gün kendine bir eş seçeceksin, bir İngiliz kadınını!" deyip tükürdü. "Damarlarında buz gibi bir kan dolaşan, saçının rengi sıçan tüylerine benzeyen, ucu daima kırmızı ve akma tehlikesiyle karşı karşıya, keskin ve küçük bir burna sahip bir İngiliz kadınını!"

Royce'un omuzları engel olamadığı sessiz bir kahkahayla sarsılıyordu; kendini savunmak ister gibi alaylı bir tavırla elini kaldırdı: "Rengi sıçan tüyüne benzeyen saç mı?" diye tekrarladı. "Elimden bundan iyisi gelmez mi sence? Şimdiye kadar hep sarışın bir eş hayali kurmuştum; kocaman yeşil gözleri-"

"Kocaman pembe dudakları, kocaman-" Jenny o kadar öfkelenmişti ki, ağzından çıkacak sözcüğü fark etmeden ellerini göğüslerine götürmüştü.

"Evet," dedi Royce şaka yollu, "kocaman neleri olan?"

"Kulakları!" diye bağırdı Jenny kızgın bir ses tonuyla. "Ama neye benzerse benzesin, benim yaşamımı cehenneme çevirecek, önemli olan da bu."

Artık kendini tutamayan Royce eğilip burnunu onun boynuna sürttü. "Seninle bir uzlaşmaya varacağım," diye fısıldadı, kızın kulağını öperken. "*İkimizin* de seveceği bir eş seçeceğim kendime." İşte o tuhaf anda, birden Jennifer'a olan takıntısının düşünme şeklini bulandırdığını fark etti Royce. Hem evlenip hem Jennifer'ı yanında tutamazdı. Kıza şaka yollu takılıyordu; ama hem Mary Hammel veya başka biriyle evlenip hem de Jennifer'ın metresi olarak kalıp acı çekmesine müsaade edecek kadar vurdumduymaz değildi. Dün olsa, bu seçeneği düşünebilirdi; ama dün gece Jennifer'ın kısacık ömründe ne kadar acıya katlandığını öğrendikten sonra bunu yapamazdı.

Şimdi bile, Jenny evine döndüğünde, onların düşmanıyla yatağını paylaştıktan sonra 'sevgili' halkı tarafından nasıl muamele göreceğini düşünüp utanıyordu.

Evlenmeyip çocuksuz ve varissiz yaşama seçeneği ise ona hiç çekici gelmiyordu; böyle bir şeyi kabul edemezdi.

Geriye kalan tek seçenek, yani Jennifer'la evlenmek ise söz konusu bile olamazdı. Onunla evlenip karısının sadakatinin onlardan yana ağır bastığı can düşmanlarıyla akraba olmanın iler tutar yanı yoktu. Böyle bir evlilik, savaşı Royce'un huzur ve uyum aradığı evinin ortasına getirmek olurdu. Sırf Jenny'nin masum ve kendinden çok Royce'u

düşünerek alevlenen ihtirası kendisine inanılmaz bir zevk verdi diye, hayatını bitmeyecek bir savaşa dönüştüremezdi. Öte yandan, Jenny onun *efsanesiyle* değil, *kendisiyle* sevişen tek kadındı. Ayrıca şimdiye hiçbir kadının yapamadığı şeyi yapmış, Royce'u güldürmüştü Jenny; cesur ve zekiydi, üstelik kahrolası, büyüleyici bir yüzü vardı. En önemlisi de özü sözü bir, dürüst bir kızdı; işte bu özelliği Royce'u bütünüyle savunmasız bırakıyordu.

Şimdi bile, birlikte geçirdikleri ilk gece, onun gururu değil dürüstlüğü seçip bir kere yatağına girdikten sonra bir daha oradan ayrılmak istemediğini itiraf ettiğinde göğsünde duyduğu hissi unutamıyordu Royce. Böyle bir dürüstlük, özellikle bir kadında az bulunur şeydi doğrusu. Jenny'nin sözüne güvenilebileceği anlamına geliyordu bu.

Bu nedenler Royce'un dikkatle hazırladığı gelecek planlarını mahvetmesine yetmiyordu elbette.

Öte yandan, bu planlar Jennifer'ı bırakmasına yetecek kadar güçlü de değildiler.

Kale duvarının üstündeki nöbetçilerin borazanları, düşman olmayan misafirlerin geldiğini belirtmek için bir kez ve uzun uzun çalınca, Royce yukarıya baktı.

"Bu ne demek?" diye sordu Jenny; korkmuş ve şaşırmıştı.

"Henry'nin elçileri sanırım," diye cevap verdi Royce, dirseğinin üstüne uzanıp gözlerini kısarak güneşe baktı. Gelenler Henry'nin elçileriyse, beklediğinden çok daha erken geldiklerini düşündü tembel tembel. "Kim olurlarsa olsunlar, düşman değiller."

"Kralınız benim senin tutsağın olduğumu biliyor mu?"

"Evet." Royce sohbetin seyrinin değişmesinden hoşlanmamıştı; ama Jenny'nin kendi kaderiyle ilgili endişesini anlıyordu. "Siz benim kampıma getirildikten birkaç gün sonra Henry'ye aylık düzenli mektubumu gönderirken sizin burada olduğunuz haberini de verdim."

"Beni-" Jenny titrek bir nefes aldı, "Beni başka bir yere gönderirler mi, zindana veya-"

"Hayır," dedi Royce hemen. "Sen benim korumam altında kalacaksın. Şimdilik," diye ekledi belli belirsiz.

"Ya Henry başka türlü olmasını emrederse?"

"Etmez," dedi Royce sadece, omzunun üstünden Jennifer'a baktı. "Henry onun için kazandığım zaferleri nasıl kazandığıma aldırmaz, önemli olan zafer kazanmamdır. Sen benim tutsağım olduğun için baban silahını bırakıp teslim olursa, bu zafer en iyi zafer olur, yani kan dökülmeden kazanılan bir zafer." Bu konunun Jennifer'ı gerdiğini görünce, sabahtan beri zihninin bir köşesinde kımıldayıp duran bir soruyla konuyu değiştirdi: "Üvey kardeşlerin klanını senin aleyhine çevirmeye başladığı zaman neden bu durumu babana söylemedin?" diye sordu. "Niye zihninde bir düşler krallığı yaratıp bu sorundan kaçtın? Baban güçlü bir lord; bu sorunu benim çözeceğim yolla çözebilirdi."

"Peki sen nasıl çözerdin bu sorunu?" diye sordu Jenny; farkında olmadan tahrik edici, çarpık bir tebessüm belirmişti yüzünde. Bu tebessüm ise Royce'un onu kollarına alıp dudaklarından öpmek istemesine neden olmuştu hep.

Royce istediğinden daha sert bir sesle: "Onlara seninle ilgili şüphelerinden vazgeçmelerini emrederdim," dedi.

"Bir lord gibi değil, bir savaşçı gibi konuştun," diye görüşünü belirtti Jenny neşeyle. "İnsanların düşüncelerine 'hükmedemezsin'; bu düşünceleri kendilerine saklamaları için onları korkutabilirsin o kadar."

"Peki senin baban ne *yaptı?*" diye sordu Royce Jenny'nin yorumuna karşı takındığı soğuk bir sesle.

"Becky boğulduğu zaman," diye cevapladı Jenny, "hatırladığıma göre, babam *seninle* savaştaydı."

"Benimle yaptığı savaştan dönünce ne yaptı peki?" diye sordu Royce çarpık bir gülüşle. "O zaman ne yaptı?"

"O sırada ortalıkta benimle ilgili söylentiler dolaşıyordu. Babam benim abarttığımı, bu söylentilerin kısa bir süre sonra kesileceğini düşündü." Royce tasvip etmeyen bir tavırla kaşlarını çatınca, "Gördüğün gibi," dedi Jenny, "babam 'kadınlarla ilgili meselelere' pek önem vermez. Beni çok sever..."

diye de belirtti; ama bu son cümle Royce'a gerçekten hissedildiği için değil de, daha çok sadakatten söylenmiş gibi geldi. Lord Merrick'in Jennifer'a koca olarak Balder'ı seçtiği düşünülürse... "...ama babam için kadınlar... şey... erkekler kadar önemli değildir. Babam üvey annemle uzak bir akrabamız ve aslan gibi üç oğlu olduğu için evlendi."

"Yani adının uzak bir akrabaya geçmesini tercih etti," dedi Royce pek de gizleyemediği bir memnuniyetsizlikle, "sana ve torunlarına değil de, uzak bir akrabaya!"

"Ailemiz onun için her şeyden önemlidir; olması gereken de bu zaten," dedi Jennifer; babasına olan bağlılığı onu daha sert konuşmaya itiyordu. "Bir kadın olarak benim Merrick ailesinin bağlılığını kaldıramayacağımı, onları koruyup gözetemeyeceğimi sanıyor. Kral James babamın adının bana geçmesine izin verse bile... ki bu bile sorun olur zaten."

"Kral James'ten böyle bir ricada bulunma zahmetine girdi mi?"

"Şey, hayır. Ama dediğim gibi, babamın güvensizliği benim kişiliğimden değil, kadın oluşumdan kaynaklanıyor. Ben bir kadınım ve başka şeyler için yaratılmışım."

Ya da başka kullanımlar için, diye düşündü Royce, Jenny'nin yerine öfkelenmişti.

"Sen babamı anlayamazsın; çünkü onu tanımıyorsun. Babam mükemmel bir insandır ve herkes ona karşı benim hissettiklerimi hisseder. Ben... hepimiz onun için kendi yaşamımızdan vazgeçeriz; eğer..." Jenny bir an ya delirdiğini ya da kör olduğunu sandı. Çünkü ormanın tam ortasında durmuş ona bakan ve ses çıkarmaması için parmağını dudağına bastıran – William'dı. "... eğer bizden bunu isterse," deyip derin bir nefes aldı Jenny. Ancak Royce onun ses tonundaki bu ani değişikliği fark etmedi. O sırada babasının Jenny'nin üstünde bu kadar kör bir sadakat yaratabilmiş olmasından kaynaklanan mantıksız bir kıskançlık duygusuyla boğuşuyordu.

Jenny gözlerini sımsıkı kapayıp tekrar açtı ve daha dikkatli baktı. William geriye çekilip ağaçların gölgesine saklanmıştı; ama Jenny yine de onun yeşil yeleğinin kenarını görebiliyordu. William buradaydı! Onu almaya gelmişti! Jenny bunu fark edince içinde bir sevinç ve rahatlama duygusu patladı.

"Jennifer-" Royce Westmoreland'in sesi ciddiyet doluydu. Jennifer bakışlarını William'ın gözden kaybolduğu yerden çekti.

"E-evet," diye kekeledi; babasının bütün ordusunun bir anda ormandan çıkıp oturduğu yerde Royce'a saldırmasını bekliyordu. Ona *saldırmak*. Bu düşünce Jenny'nin boğazında dalga dalga bir öfkenin kabarmasına yol açtı. Ayağa kalktı. Royce'u bir an evvel ormandan uzaklaştırmak, aynı zamanda kendi de ormana gitmek istiyordu.

Royce onun bembeyaz yüzüne bakıp kaşlarını çattı. "Ne oldu? Çok-"

"Uykusuz görünüyorum!" diye atıldı Jenny. "Biraz yürüsem iyi olacak. Ben-"

Royce ayağa kalktı. Tam Jenny'ye neden uykusuz olduğunu soracaktı ki, tepeye çıkan Arik'i gördü. "Arik yanımıza gelmeden sana bir şey söylemek istiyorum," dedi.

Jenny sağına soluna döndü; bakışları güçlü Arik'in üstüne kilitlendi kaldı; içini de inanılmaz bir ferahlık kapladı. Arik buradayken, Royce en azından yanında savaşan biri olmaksızın ölmeyecekti. Ama eğer dövüş olacaksa, William, babası veya ailesinden başka biri de öldürülebilirdi.

"Jennifer..." dedi Royce, ses tonundan Jenny'nin söylediklerine kulak vermemesine kızdığı belli oluyordu.

Nasıl olduysa Jenny ona dönüp dikkatle on dinliyormuş gibi görünmeyi başardı. "Evet?" Eğer babasının adamları Royce'a saldıracak olsalar, çoktan ormandan çıkmış olurlardı. Royce ise bir daha asla şimdiki daha savunmasız olamazdı. Yani, diye düşündü Jenny delirmiş gibi, bu da William'ın yalnız olduğu ve Arik'i gördüğü anlamına geliyordu. Eğer bu doğruysa –Jenny bunun doğru olduğunu umuyordu- yapması gereken tek şey sakin olmak ve mümkün olduğunca çabuk, ormana dönmenin bir yolunu bulmaktı.

"Kimse seni zindana kapatmayacak," diye lafını bitirdi Royce kararlı ama şefkatli bir sesle.

Jenny onun istediğini yaptıran duman rengi gözlerine bakınca, yakında Royce'tan ayrılacağını fark ediverdi. Belki de bir saat içinde... Bunu fark edince içi acıyla doldu. Doğru Royce, Jenny'nin kaçırılmasına göz yummuştu; ama Jenny'ye gaddarca muamele etmemişti hiç. Başkası olsa kim bilir neler yapardı. Üstelik Royce dik kafalılıkla yaptığı şeyler yüzünden onu cezalandırmayıp cesaretini takdir eden tek erkekti. Jenny onun atının ölümüne sebep olmuş, onu arkasından bıçaklamaya kalkışmış, üstüne üstlük bir de kaçarak adamı aptal yerine koymuştu. Jenny bütün bunları düşününce, Royce'un ona herhangi bir saraylıdan daha nazik davrandığını fark etti acı içinde. Tabii bu nezaket Royce'un kendi nezaket anlayışı çerçevesindeydi. İkisinin aileleri ile ülkeleri arasındaki ilişki farklı olsaydı, Royce Westmoreland ile Jenny arkadaş olabilirlerdi aslında. Arkadaş mı? Royce çoktan arkadaştan öte bir şey olmuştu Jenny için. Onun sevgilisiydi artık..

"Ö-özür dilerim," dedi Jenny boğuk bir sesle, "aklım başımda değil de, biraz önce ne dedin?"

"Dedim ki," dedi Royce; Jenny'nin paniğe kapıldığını görünce endişelenip kaşlarını çatmıştı belli belirsiz. "Herhangi bir tehlike içinde olduğunu düşünmeni istemiyorum. Seni eve gönderme zamanı gelinceye kadar benim himayem altında olacaksın."

Jenny başını sallayarak yutkundu. "Peki. Teşekkür ederim," diye fısıldadı; sesi çok duygulu çıkmıştı.

Onun bu ses tonunun minnet duygusundan kaynaklandığını düşünen Royce gevşek gevşek gülümsedi. "Teşekkürünü bir öpücükle ifade etmek ister misin?" diye sordu. Jenny bunun için aşırı bir ısrar beklemeyince büyük bir sevinç duydu. Jenny kollarını Royce'un boynuna dolayıp umutsuzca, tutkuyla öptü; hem bir veda hem de korku öpücüğü kondurdu onun dudaklarına; bir yandan ellerini Royce'un sırtındaki kaslarda gezdiriyor, bu sırtın her çizgisini ezberlemeye çalışıyor, bedenini bedenine sıkıca bastırıyordu.

Royce nihayet başını kaldırınca onu süzdü. Kollarıyla hâlâ onu sarıyordu sıkıca. "Tanrım," diye fısıldadı. Tekrar onu öpmek için eğilirken Arik'i görüp durdu. "Lanet olsun, Arik geldi." Jenny'yi kolundan tutup Arik'e doğru yürümeye başladı. Ama Arik'in yanına vardıklarında, şövalye Royce'u bir kenara çekip hızlı hızlı bir şeyler söyledi.

Royce, Jennifer'a döndü. Zihni Graverley'nin gelişi ile ilgili kötü haberlerle doluydu. "Geri dönmek zorundayız," dedi; ama Jenny'nin yüzündeki üzüntü dolu ifadeyi görünce içi burkuldu. Royce bu sabah kaleden çıkmayı teklif ettiğinde Jenny'nin yüzü aydınlanmıştı. "Uzun zamandır bir çadıra ve bir nöbetçinin gözetimine hapsedilmiş durumdayım," demişti Jenny, "o yüzden bir tepede oturma fikriyle yeniden doğmuş gibi hissediyorum kendimi."

Royce, dışarıda geçirdiği vaktin Jenny'ye besbelli çok iyi geldi, diye düşündü alaycı bir bir bakış açısıyla. Jenny'nin ateşli öpücüğünü hatırlayıp ona burada kalma hakkını vermekle delilik edip etmeyeceğini düşündü. Jenny yayaydı; at bulmasının imkânı yoktu. Yaya olarak kaçmaya kalkışacak olursa, kalenin etrafını saran beş bin asker tarafından bir saat içinde yakalanacağını bilecek kadar da akıllıydı üstelik. Ayrıca Royce kale duvarının üstündeki nöbetçilere Jenny'yi gözlemelerini de söyleyebilirdi.

Royce Jenny'ye doğru yürüdü; kızın öpücüğünün tadı hâlâ dudaklarında, birkaç gece önce kampta verdiği kaçmama kararı ise zihninde capcanlıydı. "Jennifer," dedi. Yaptığı şeyin akıllıca olup olmadığından hâlâ kuşku duyduğu için sesinde azarlayıcı bir ton vardı. "Burada kalmana müsaade edersem, burada kalacağına dair sana güvenebilir miyim?"

Jenny'nin yüzünde beliren inanmazlıkla dolu sevinç ifadesi, Royce'un bu cömertliği için yeterli bir ödül oldu.

"Evet!" diye bağırdı Jenny, talihinin bu kadar yaver gittiğine inanamıyordu hâlâ.

Royce güneş yanığı yüzünde beliren gevşek gülümsemeyle çok yakışıklıydı, bir delikanlıya dönüşmüştü adeta. "Geç kalmam," diye söz verdi.

Jenny onun Arik'le uzaklaşmasını seyretti; farkında olmadan yüzünü, geniş omuzlarını saran kahverengi yeleğini,

ince belini gevşekçe saran kahverengi kemeri, uzun botlarının üstünde, kasıklarındaki kasları belirginleştiren kalın pantolonunu ezberlemeye çalışıyordu. Tepeden aşağıya inerken yarı yolda durup geri döndü Royce. Başını kaldırıp gözleriyle ağaçları taradı, ormanda kendisini bekleyen tehlikeyi sezmiş gibi kara kaşlarını çattı. Onun bir şey duymuş ya da görmüş olduğu için geri döneceğinden korkan Jenny aklına gelen ilk şeyi yaptı: Elini kaldırıp hafifçe salladı, dikkatini çekip ona gülümsedi. Sonra parmaklarını dudaklarına götürdü. Bunu farkında olmadan yapmıştı; ağzını kapayıp korku dolu bir çığlığı boğmak için. Ama Royce'a Jennifer ona öpücük gönderiyormuş gibi geldi. Memnuniyetini dile getiren bir tebessümle elini kaldırıp Jennifer'a veda etti. Royce'un yanında duran Arik ise sert konuşuyor, Royce'un dikkatini Jennifer'dan ayırıp ormana çekmek istiyordu. Royce dönüp Arik'le birlikte tepeden aşağıya hızla inmeye başladı; zihni Jennifer'ın arzu dolu öpücüğü ve bedeninin bir o kadar arzu dolu tepkisiyle dopdoluydu.

"Jennifer!" William'ın ormandan gelen alçak ve telaşlı sesini duyunca, Jenny'nin bedeni kaskatı kesildi. Ama kont Hardin Kalesi'ni saran duvarın içindeki gizli kapıda gözden kaybolmaya kadar ormana gitmemeye dikkat etti. Sonra döndü; aceleden adeta tökezliyordu. Kısa yokuşu koşarak geçip ormana daldı; çıldırmış gibi kurtarıcılarını arıyordu gözleriyle. "William, nerde-" diye başladı; ama güçlü ve uzun kollar onu belinden yakalayarak ayaklarını yerden kesip asırlık meşe ağaçlarının gizlediği bir yere götürürken çığlığını boğdu Jenny.

"Jennifer!" diye fısıldadı William boğuk bir sesle. Güzel yüzü Jenny'den sadece bir-iki metre uzaktaydı. Kaygıyla çattığı kaşlarına pişmanlıkla huzursuzluk da eklenmişti. "Zavallı kızım-" diye başladı, gözleriyle Jenny'nin yüzünü inceliyordu. Sonra tanık olduğu öpüşmeyi hatırlayıp üzgün bir tavırla: "Seni zorla metresi yaptı, değil mi?" diye sordu.

"S-sonra açıklarım. Acele etmemiz gerek," dedi Jennifer. Ailesinin erkeklerini kan dökmeden oradan uzaklaştırmaya

takmıştı kafasını. "Brenna çoktan yola çıktı. Babamla adamlarımız nerde?" diye sordu.

"Baba Merrick'te. Biz de sadece altı kişiyiz."

"Altı mı?" dedi Jenny hayretle; ayağı bir dikene takılınca tökezledi; kendini kurtarıp tekrar koşmaya başladı.

William başını salladı. "Güç yerine gizliliği kullanırsak, sizi kurtarma ihtimalimizin daha fazla olacağını düşündüm," dedi.

Royce salona girdiğinde Graverley odanın ortasında ayakta dikiliyordu. Küçük yüzü Hardin Kalesi'nin içini inceliyordu ağır ağır; ince burnu içerleme ve iyi gizlenemeyen bir aç gözlülükle kırışmıştı. Kralın danışmanı ve Kralın güçlü divanının bir üyesi olan Graverley, inanılmaz bir nüfuzun sefasını sürüyordu. Ancak tam da bu konumu yüzünden bir nişan sahibi olamıyor, çok istediği varlıklara konamıyordu.

Henry tahta geçtiğinden beri, Graverley, önce krallarına bağlılık yemini eden, sonra aynı krala başkaldırıp onu tahtından eden güçlü soyluların elinde, ölen haleflerinin uğradığı akıbete uğramamak için, Divan'ı soyluların *dışından* kendisine benzeyen, kötü bir iş yapan bir soyluyu ağır para cezalarına çarptıran danışman ve bakanlarla yeniden oluşturmuştu. Yani aynı anda hem Henry'nin hazinesini doldurup hem de cezalandırılan soyluları gerekli zenginlikten mahrum bırakan işi yapan adamlarla.

Meclis danışmanlarının içinde en fazla nüfuz sahibi olan ve en çok kin tutan kişi Graverley idi. Graverley, Henry'nin tam güveni ve otoritesi arkasında olduğu halde, İngiltere'deki hemen hemen bütün soyluları başarılı bir şekilde yoksul bırakmış ya da tamamıyla ortadan kaldırmıştı. Ancak Claymore Kontu'na bir şey yapamamıştı; Graverley'nin gizlemediği bir öfkeyle, Claymore Kont'u zenginleşmeye, kralı için kazandığı her savaştan sonra daha da güçlenip servetine servet katmaya devam etmişti.

Graverley'nin Royce Westmoreland'e duyduğu nefret saraydaki herkes tarafından biliniyordu; aynı şekilde Royce'un ona karşı takındığı aşağılayıcı tavır da.

Royce can düşmanıyla kendisini ayıran yüz adımlık mesafeyi geçerken, yüzüne kusursuz yumuşak bir ifade yerleştirmişti. Ama aralarında başka bir anlaşmazlığın çıkacağına işaret eden bütün ince belirtileri de tek tek gözlemliyordu. Bir kere Graverley'nin yüzüne tatmin olmanın verdiği yılışık bir sırıtma yayılmıştı. Sonra Henry'nin otuz beş silahlı adamı asker duruşuyla dimdik ayakta Graverley'nin arkasında duruyordu; suratlarında gaddar ve katı bir ifade vardı. Başlarında Godfrey ile Eustace'ın olduğu Royce'un kendi adamları ise salonun ucunda, kürsünün yanında iki sıra halinde dizilmişlerdi. Yüzlerindeki olan biteni dikkatle izleyen ifadeden tetikte oldukları ve gerildikleri belli oluyordu. Graverley'nin bu beklenmedik ve emsali görülmemiş ziyaretinde ters bir şeyler olduğunu onlar da sezmişti sanki. Royce Graverley'nin son adamlarını da geçerken, askerler Royce'un arkasından bir adım ileriye çıktılar. Onur muhafızlarının usulen yaptıkları bir hareketti bu.

"Evet Graverley," dedi Royce hasmının önünde durunca. "Sizi Henry'nin tahtının arkasında saklandığınız yerden çıkarıp buraya getiren nedir?"

Graverley'nin gözlerinde bir kin tutuştu. Onun sözleri de Royce'unkiler gibi vurucuydu ama sesi muhatabınınki kadar yumuşaktı. "Medeni insanlar olarak, büyük çoğunluğumuz senin kan görmekten ve çürüyen cesetlerin kokusunu duymaktan aldığın zevki paylaşmıyoruz ne yazık ki, Claymore."

"Birbirimize yeterince medeni davrandık," diyerek onun sözünü kesti Royce. "Ne istiyorsun?"

"Tutsaklarını."

Royce put gibi durup hiç sesini çıkarmadan Graverley'nin sert nutkunun geri kalanını dinledi. Ama bu sözler uyuşmuş zihnine çok uzaklardan geliyormuş gibiydi. "Kralımız benim tavsiyemi dikkate aldılar," diyordu Graverley; "bu yüzden Kral James ile uzun süredir barış müzakereleri yapıyorlar. Ama siz bu hassas müzakerelerin tam ortasında İskoçya'nın en güçlü lordlarından birinin kızlarını kaçırıp böyle bir barışı imkânsız hale getirdiniz." Son sözleri söylerken Graverley'nin sesi

öfkeyle gürlüyordu: "Her zamanki barbarca yöntemlerinizi kullanarak tutsaklarınızı kesmediğinizi düşünerek, size burada Yüce Kralımız adına Lady Jennifer Merrick ile kız kardeşini bir an evvel benim gözetimime vermenizi emrediyorum. Tutsaklar, tarafımdan ailelerine teslim edileceklerdir."

"Hayır." Kral'ın verdiği bir emre hıyanet niteliğinde bir itaatsizlik anlamına gelen bu tek, buz gibi sözcük, Royce'un ağzından iradesi dışında çıkmış, görünmez bir mancınığın attığı devasa bir kaya parçası gibi korkunç bir güçle salonun ortasına düşmüştü. Kral'ın adamları kılıçlarının kabzalarını daha sıkı kavrayıp uğursuz bakışlarla Royce'a baktılar. Royce'un adamları ise şaşkın ama tetikte, kaskatı kesilmiş duruyorlardı. Onlar da Royce'a bakıyorlardı. Sadece Arik duygularını açığa vurmamıştı; onun ne hissettiği bilinmezdi. Sert bakışlarını Graverley'nin üzerine dikmiş, hiç çekinmeden ona bakıyordu yalnızca.

Graverley bile yaşadığı şaşkınlığı gizleyemiyordu. Gözlerini kısıp Royce'a baktı; kulaklarına inanamıyormuş gibi sordu: "Benim Kral'ın emrini bu kadar açık bir şekilde iletmeme mi karşı çıkıyorsun, yoksa bu tavrın kendisine mi?" diye sordu.

"Senin beni kasaplıkla suçlamana karşı çıkıyorum," dedi Royce soğuk bir sesle.

"Bu konuda ne kadar hassas olduğun konusunda hiçbir fikrim yoktu Claymore," diye yalan söyledi Graverley.

Zaman kazanmak için susan Royce bir süre sonra devam etti:

"Siz yukarıdakilerin bilmesi gerektiği gibi, tutsaklar Henry'nin bakanlarının önüne çıkarılacak ve kaderlerine orada karar verilecek."

"Yeterince kaçamak cevap verdin," diye araya girdi Graverley. "Kral'ın emrine uyacak mısın, uymayacak mısın?"

Kahpe kader ile hesapta olmayan bir şahın verdiği birkaç dakikalık zaman dilimi içinde, Royce çabucak Jennifer Merrick'le evlenmekle delilik etmiş olacağının sayısız nedenlerini ve kendisini onunla evlenmeye mecbur edecek birkaç nedeni düşündü.

Kıtanın her yanında savaş meydanlarında kazandığı zaferlerden sonra, Royce en sonunda on yedi yaşında güzel bir kıza hem de kendi yatağında yenilmişti. Üstelik bu kız, tanıdığı on kadın içinde en cesur ve en esprili olandı. Ne kadar uğraşsa da, onu eve göndermeye içi elvermiyordu.

Bu kız onunla dişi bir kaplan gibi savaşmış; ama sonra kendini bir melek gibi kollarına bırakmıştı. Onu bıçaklamaya kalkışmış; ama sonra yara izlerini öpmüştü. Onun battaniyelerini parçalayıp gömleklerinin kollarının ağzını dikmiş; ama birkaç dakika önce Royce'u kendinden geçiren bir tutkuyla öpmüştü; tatlı, umarsız bir tutkuyla. Royce'un yüreğinin karanlık köşelerini aydınlatan bir tebessümü, Royce'u bile gülümseten bulaşıcı bir kahkahası vardı bu kızın. Üstelik Jennifer Merrick dürüsttü; Royce ise bunu her şeyin üstünde tutuyordu.

Bütün bunlar Royce'un zihninin gerisindeydi; ama o bu düşüncelere yoğunlaşmaya, 'aşk' sözcüğünü aklından geçirmeye bile yanaşmıyordu. Böyle bir şeyi yapmak, Jennifer'la tensel yakınlaşmadan daha fazlasını yaşadığı anlamına gelirdi; ama Royce *bunu* kabul edemezdi. Royce, savaşta karar verirken yürüttüğü aynı tarafsız ve yıldırım hızındaki mantıkla, bunların yerine şunları düşündü: Jenny'nin babası ile Merrick ailesi kızı zaten sevmediğine göre, Jenny onlara dönünce, bu insanlar ona kurban değil, vatan haini gibi muamele edeceklerdi. Onların düşmanıyla birlikte olmuştu; dolayısıyla, Jenny hamile kalmış olsun ya da olmasın, hayatının geri kalanını bir manastırda, sevildiği ve benimsendiği düş krallıkları yaratarak geçirecekti asla var olmayacak krallıkları hayal ederek.

Bu gerçekler, Jenny'nin, Royce'un yatağına bütün kadınlardan daha çok yakıştığı gerçeğine eklenince, Royce kendine bir karara varma hakkını tanıdı. Kararını verince de aynı hız ve kararlılıkla hareket etti. Jenny, Graverley'nin teklifine körü körüne atlamadan önce, kızın mantıklı davranması için onunla birkaç dakika yalnız kalması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden yüzüne kuru bir tebessüm oturtup can düşmanına cevap verdi Royce: "Adamlarım Lady Jennifer'ı salona getirirken biz de bir süreliğine silahlarımızı bırakıp hafif bir şeyler atıştıralım." Kolunu kaldırıp uşakların bu kadar kısa sürede bulup buluşturdukları soğuk yemekleri taşıdığı masayı gösterdi.

Graverley'nin kaşları kuşkuyla çatıldı. Royce, Henry'nin askerlerine baktı; bunların bir kısmıyla savaşta sırt sırta dövüşmüştü; şimdi ise bu adamlarla ölümcül bir savaşa girip girmeyeceklerini düşünüyordu merak içinde. Graverley'ye dönüp, "Evet?" dedi. Sonra da, Jenny onunla kalmayı kabul etse bile, Graverley'nin onu *zorla* götürmeye kalkışacağını, kendisinin de Graverley'yi vazgeçirmeye çalışacağını bildiği için nazik bir sesle, "Lady Brenna kardeşimin adamlarıyla birlikte evine doğru yola çıktı bile," dedi. Graverley'nin gizli dedikodu tutkusunu cezbetmeyi umarak adeta dostane bir tavırla, "Bu da ayrı bir hikâye," diye ekledi, "yemek yerken anlatırım. Eminim çok hoşuna gidecek..."

Graverley'nin merakı kuşkusundan ağır basmıştı. Bir an duraksadıktan sonra başını sallayıp masaya doğru yürüdü.

Royce onunla birlikte masaya gidiyormuş yaptı önce; sonra bir saniye rica etti. "Müsaadenle Lady Jennifer'ı getirmeleri için birini göndereceğim," derken çoktan Arik'e dönmüştü bile.

Alçak bir sesle ve hızlı hızlı: "Godfrey'i alıp onu almaya git, sonra buraya getir," dedi.

Royce sözlerine devam ederken sarışın dev de başını sallıyordu: "Jennifer'a söyle, ben onunla özel olarak konuşuncaya kadar Graverley'ye güvenmesin ve teklifini kabul etmesin. Bunu ona iyice tembih et."

Jennifer'ın kendi teklifini duyduktan sonra yine de Graverley ile birlikte gitmeyi istemesi ihtimali, Royce'un tahminine göre mümkün değildi. Jennifer'la evlenmeye karar vermesinde etkili olan etkenin şehvet ya da merhametten başka bir şey olması fikrini reddetse de, her savaşta rakibinin ona karşı çıkmadaki motivasyonunun gücünü hesaba katardı Royce. Bu durum söz konusu olduğunda da Jennifer'ın duy-

gularının kızın bildiğinden daha derin olduğunun farkındaydı. Eğer böyle olmasaydı, kendini yatakta böylesine bütünüyle Royce'a teslim etmez, onun yatağında kalmak istediğini dürüstçe itiraf etmezdi. Kendisini birkaç dakika önce tepede o şekilde öpmezdi de elbette. Bu duyguları numaradan yapamayacak kadar tatlı, dürüst ve masumdu Jennifer.

Önce Jennifer, sonra Graverley ile yaptığı küçük bir savaştan sonra zaferin kendisinin olduğuna inanan Royce, Graverley'nin oturmuş olduğu masaya yöneldi.

Royce, Brenna'nın gitmesiyle ilgili hikâyeyi yeniden oluşturup zaman kazanmak için o sırada aklına gelen her türlü önemsiz ve yersiz ayrıntıyı da serpiştirerek Graverley'ye anlattıktan nice sonra, "Yani güzel kızı bıraktın, kibirli olanını tuttun, öyle mi?" dedi Graverley ağzındaki iri ekmek parçasını zarif bir şekilde çiğnerken. "Kusura bakma ama bu hareketini anlamakta zorlanıyorum."

Royce bunu nededeyse duymadı; o sırada Graverley'nin Jennifer'ın Hardin'de kalma kararını reddetmesi durumunda önünde belirecek seçenekleri değerlendiriyordu. Herhangi bir durumda bu seçeneklerin en iyisini seçmeye de hazırdı. Bu seçenek, daha önce savaşta sağ kalmasını ve zafer kazanmasın sağlayan seçenek olacaktı. Bu yüzden Graverley, Jennifer'ın Royce'un yanında kalması teklifini reddedecek olursa, Henry'nin emrini kralın kendi ağzından duyma hakkını talep etmeye karar verdi Royce.

Graverley'nin gerçekten 'hain' olduğuna inanmayı reddedip, öfkelense bile Henry'nin bu yüzden kendisini astırmayacağına inandı. Henry Jennifer'ın kendi ağzından, o yumuşak dudaklarından Royce'la evlenmek istediğini duyunca bu fikri beğenecekti. Ne de olsa Henry, tehlikeli siyasi ilişkileri münasip evliliklerle yatıştırmayı severdi; kendi evliliği bile böyle bir evlilikti.

Henry'nin Royce'un itaatsizliğini yumuşak bir şekilde hoş görüp ardından şimşek hızıyla evliliklerini takdis etmesi fikri gerçekleşme ihtimali yüksek bir hayal sayılmazdı; ama Royce yine de diğer olasılıklara boş verip bu hayale verdi

dikkatini. Diğer olasılıklar ise darağacı, suda boğulma, dört parçaya bölünme veya her seferinde yaşamını tehlikeye atarak kazandığı toprak ve mülklerden mahrum bırakılmaktı. Bunlar kadar tatsız ve bunların bileşiminden oluşan başka pek çok olasılık daha vardı. Royce masada can düşmanının karşısında otururken bu olasılıkları tek tek düşündü. Hepsini, Jennifer'ın kendisini dudakları, yüreği ve bedeniyle öpmesinden sonra, Royce arkasını döner dönmez kaçması dışındaki bütün olasılıkları.

"Eğer o kadar güzelse gitmesine neden müsaade ettin?"

"Söyledim ya," dedi Royce kısaca, "hastaydı."

Graverley ile daha fazla konuşmamak için çok acıkmış numarası yaptı. Uzanıp kendi ekmek tepsisini ona doğru itti, iri bir lokma ısırdı. Ekşi kaz eti ve yağ ile dolu olan midesi ekmeğe isyan ediyordu.

Yirmi beş dakika geçmişti; Royce sinirlerinin gerildiğini belli etmemek için fiziksel bir güç harcıyordu artık. Godfrey ile Arik, Royce'un mesajını Jennifer'a iletmiş olmalıydılar. Kız şimdi onlara direniyordu besbelli; onlar da Jennifer'a durumu anlatmaya çalışıyorlardı muhakkak. Dolayısıyla Jennifer'ın salona gelmesini de geciktiriyorlardı. Peki ama Jennifer onlara direnir miydi? Peki dirense Arik ne yapardı? Royce bir anlığına, dehşet içinde, sadık şövalyesinin kızı razı etmek için kaba kuvvete başvurduğunu getirdi gözünün önüne. Arik için Jennifer'ın kolunu kırmak işten bile değildi; bunu yapmak için küçük kuru bir çöpü parmaklarının arasında kıran bir adamdan daha fazla güç harcaması gerekmezdi. Bu düşünceyle Royce'un elleri dehşet içinde titremeye başladı.

Graverley, baltayla kabaca kesilmiş kalaslardan oluşan portatif masanın ucundan Royce'u süzüyordu; bu işte bir hile olduğuna dair şüphesi iyice artmıştı artık. Birden ayağa kalktı. "Yeterince bekledik!" dedi sertçe, bir yandan da ağır ağır ayağa kalkan Royce'a bakıyordu. "Beni aptal yerine koyuyorsun Westmoreland. Farkındayım. Adamlarını kızı getirmeleri için göndermedin. Kız buradaysa, onu saklıyorsunuz.

Eğer durum gerçekten buysa, sandığımdan da *budalaymışsın.*" Royce'u göstererek askerlerin başındaki adama emir verdi: "Bu adamı yakalayın ve Merrick'li kadını bulmak için kaleyi arayın. Gerekirse altını üstüne getirin buranın; ama onu bulun! Tahminim doğruysa, iki kadının da günler önce öldürülmüş olması gerekir. Adamlarını sorguya çekin, gerekirse kılıçlarınızı kullanın. Haydi, dediklerimi yapın!"

Henry'nin şövalyelerinden ikisi öne çıktı; Kral'ın adamları oldukları için Royce'a istedikleri gibi yaklaşabileceklerini sanıyorlardı. Onlar hareket eder etmez, Royce'un adamları sırayı kapattılar, elleri kılıçlarının kabzasında, Henry'nin adamlarıyla Royce'un arasına etten duvar ördüler.

Henry'nin adamlarıyla kendininkiler arasında çıkacak bir çatışma, Royce'un hayatta, özellikle de şu anda istediği son şeydi. "Durun!" diye gürledi. Kendi şövalyelerinin her birinin yalnızca kralın adamlarını engellemekle krala ihanet niteliğinde bir iş yaptığının farkındaydı. Salondaki dokuz şövalyenin hepsi de, kükrer gibi verilmiş bu emri duyunca put kesilip ikinci bir emir için yüzlerini saygıdeğer efendilerine çevirdiler.

Royce'un bakışları Graverley'nin üzerine mıhlandı; gözlerinde alev alev yanan aşağılayıcı bakış karşısındaki yaşlı adamı alt üst etti. "Siz her şeyden çok, saçma sapan görünmeye itilmekten nefret edersiniz; ama şu anda yaptığınız şey tam olarak bu. Benim öldürüp sakladığımı sandığınız hanımefendi kalenin ardındaki tepede yürüyüşe çıktı; üstelik başında nöbetçi de yok. Ayrıca Lady Jennifer burada tutsak muamelesi görmüyor; aksine, tam bir özgürlüğün ve her türlü konforun tadını çıkarıyor. Kendisi buraya geldiği zaman, üstünde bu kalenin eski hanımına ait güzel elbiselerin, boynunda ise yine bu kalenin eski hanımına ait bir sıra paha biçilmez inciden oluşan bir kolye olduğunu göreceksiniz."

Graverley'nin ağzı açık kaldı. "*Sen ona* mücevher mi verdin? Merhametsiz Kara Kurt, 'İskoçya'nın Belası' kötü yollardan kazandığı ganimetlerini tutsağına mı harcıyor?" diye sordu.

"Bir kutu dolusu mücevher," dedi Royce yumuşak bir sesle.

Bunu duyunca Graverley'nin yüzü öyle gülünç bir hal aldı ki; Royce gülme isteğiyle bundan daha çekici olan, yumruğunu adamın yüzüne indirme isteği arasında kaldı. Ne var ki o sırada başlıca kaygısı, salondaki karşıt güçler arasında bir kavga çıkmasını ve böyle bir kavganın düşünmesi bile kötü olan sonuçlarını önlemekti. Bu amacına ulaşmak için, Arik Jennifer'la birlikte görününceye kadar, her türlü budalalığını itiraf etmeye, her şeyi söylemeye razıydı. Kalçasını masaya dayayıp kendine tamamıyla güveniyormuş gibi bir hava verdi. "Ayrıca Lady Jennifer'ın ayaklarınıza kapanıp onu 'kurtarmaya' geldiğiniz için sevinçten ağlamasını bekliyorsanız, hayal kırıklığına uğrayacaksınız. Kendisi benimle kalmak isteyecektir-"

"Nedenmiş o?" diye sordu Graverley; ama öfkelenmemişti; tam tersine, bu durumu eğlenceli buluyordu. Tıpkı Royce Westmoreland gibi Graverley de seçeneklerinin değerini biliyordu. Eğer Lady Jennifer Merick'in burada kalmak isteyeceğine dair söylenen saçmalıklar doğru çıkarsa, Royce da Henry'yi suçsuz olduğuna ikna etse bile, Westmoreland'in tutsağına bu kadar yumuşak bir şekilde muamele ettiğine dair eğlenceli bilgi, İngiliz sarayını yıllarca kahkahadan kıracak şamatalı bir dedikoduya yeterdi. "Bu konuşmadan anladığım kadarıyla, Lady Jennifer yatağını şenlendiriyor. Böyle olduğu besbelli; çünkü sen onun bu yüzden ailesine ve ülkesine ihanet edeceğini sanıyorsun." Graverley sözlerini bitirirken düpedüz alay ediyordu: "Bana öyle geliyor ki, bütün sarayın senin yataktaki yiğitliğin konusunda uydurduğu söylentiye sen de inanmaya başlamışsın. Yoksa kız yatakta çok iyi olduğu için mi senin aklını başından aldı? Eğer o kadar iyiyse, ben de kendisiyle bir kere güreşe tutuşmak isterim. Bunu sorun etmezsin, değil mi?"

Royce'un sesi buz gibiydi: "Onunla evlenmeyi düşündüğüme göre, bu söylediklerin yüzünden senin dilini kesmek için bir bahanem olur. Üstelik bunu yapmaya can atıyorum!"

Royce daha konuşacaktı; ama Graverley'nin bakışları birden Royce'un omzunun gerisinde bir noktaya takıldı.

"Sadık Arik geldi," dedi küstahça bir alayla. "Peki ama sabırsız gelinimiz nerde?"

Royce döndü; bakışları Arik'in sert, haşin yüzüne mıhlanmıştı. "Nerede?" diye sordu.

"Kaçmış."

Bunu izleyen bir ölüm sessizliğinden sonra Godfrey ekledi: "Ormandaki izlere bakarsak, altı adamla yedi at varmış. Jennifer'ın direndiğini gösteren hiçbir iz yok. Adamlardan biri, bugün onunla oturduğun yerden sadece bir-iki metre uzakta bekliyormuş." *Beni, benden ayrılmayı hiç istemiyormuş gibi öptüğü yerden sadece bir-iki metre uzakta,* diye düşündü Royce öfkeyle. *Onu orada yalnız bırakmam için dudaklarını, bedenini ve tebessümünü kullandığı yerden sadece bir-iki metre uzakta...*

Ne var ki Graverley, Royce'u felce uğratan bu inanmazlığın pençesine düşmemişti. Etrafta dolaşıp emirler yağdırmaya başladı, ilkini Godfrey'e verdi: "Olayın gerçekleştiği yeri göster adamlarıma." Adamlarından birine dönüp ekledi: "Sir Godfrey'le git ve bu olayın gerçekten anlatıldığı gibi olup olmadığını incele. On iki adam alıp Merrick'lilere yetiş. Onlara yetiştiğiniz zaman silahlarınızı çekmeyin, kesinlikle. İngiltere Kralı Henry'nin selamını iletin ve onlara İskoçya sınırına kadar eşlik edin. Anlaşıldı mı?"

Bir cevap beklemeden Royce'a döndü; sesi uğursuz uğursuz yankılanıyordu koca salonda: "Royce Westmoreland, İngiltere Kralı Henry'nin bana verdiği yetkiye dayanarak şimdi benimle Londra'ya gelmenizi emrediyorum. Orada Merrick'li kadınların kaçırılmaları hakkında hesap vermeye çağrılacaksınız. Bugün kralımızın Merrick'li kadınlara ilişkin emrini uygulamaya karşı çıktığınız için ayrıca hesap vereceksiniz. Bu yaptığınız vatana ihanet sayılabilir. Bize kendi rızanızla katılacak mısınız, yoksa sizi zorla mı götürelim?"

Sayıları Graverley'nin adamlarından fazla olan Royce'un adamları gerilmişti; bağlılık yemini ettikleri lordları Royce

ile aynı şekilde bağlılık yemini ettikleri Kral arasında kalmışlardı; hangisine sadık olmaları gerektiğini kestiremiyorlardı. Zihnindeki cehennemî öfkenin arasında, Royce adamlarının içinde bulunduğu kötü durumu fark etti ve başını sertçe çevirip adamlarına silahlarını indirmelerini emretti.

Graverley'nin adamlarından biri Royce'un yanında duruyordu; hiçbir direnişin olmadığını görünce Royce'un kollarını tutup arkasına getirdi ve bileklerini kalın, deri şeritlerle bağladı. İpler çok sıkı bağlanmıştı; Royce'un bilekleri kesilecekti nerdeyse; ama Royce bunu fark etmedi bile. Şimdiye kadar hiç duymadığı beyaz ve sıcak bir öfke onu yiyip bitiriyor, beyninin içinde patlamaya hazır bir volkan gibi kaynıyordu. Gözlerinin önünden kahrolası bir İskoç kızı geçiyordu: Jennifer kollarında yatıyor... Jennifer ona gülümsüyor... Jennifer ona öpücük gönderiyor...

Ona güvenerek budalalık ettiği için vatana ihanetle suçlanacaktı. En iyi ihtimalle bütün topraklarını ve nişanını kaybederdi; en kötü ihtimalle hayatını.

O sırada bunu bile umursamayacak kadar öfkeliydi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Royce küçük ama iyi döşenmiş yatak odasının penceresinin önünde durdu. İki hafta önce Henry'nin kral dairesi olan Londra Kulesi'ne getirildiğinden beri burası onun "hücresi" olmuştu. Londra'nın çatılarını izlerken yüzü ifadesizdi. Sabırsız düşünceleri içinde kaybolmuştu. Bacaklarını geniş bir şekilde açmış, ellerini arkasında kavuşturmuştu; elleri bağlı değildi. Jennifer Merrick'e ve kendi ahmaklığına duyduğu kızgınlığın tepki verme becerisini geçici olarak elinden aldığı o ilk günden sonra da bir daha bağlanmamıştı. O sırada ellerinin bağlanmasına izin vermişti; biraz adamlarının Royce için savaşarak kendi kellelerini tehlikeye atmalarını önlemek için, biraz da o sırada bunu önemsemeyecek kadar öfkeli olduğundan.

Ne var ki o geceden sonra öfkesi tehlikeli bir sakinliğe dönüşmüştü. Royce yemeğini bitirdikten sonra Graverley onun bileklerini yeniden bağlamaya kalkıştığında, adam kendini yere yatırılmış, boğazını deri iplerle sıkıca sarılmış bir halde bulmuştu. Royce'un öfkeyle kararmış yüzü, kendi yüzünden sadece birkaç santim ötedeydi. "Beni bir daha bağlamaya kalkışırsan," demişti Royce dişlerinin arasından, "Henry'yle görüştükten sonra beş dakika içinde boğazını keserim senin."

Korku ve şaşkınlıkla kıvranan Graverley yine de nefes almayı başarabilmişti: "Kral'la görüştükten beş dakika sonra... doğruca... darağacına gideceksin!"

Royce hiç düşünmeden elini sıkmış, bileğini ustaca bükerek düşmanının soluğunu kesmişti. Düşmanının yüzünün rengi değişmeye başlayıncaya kadar Royce ne yaptığını farketmemişti. Sonra onu aşağılayıcı bir tavırla itip serbest bırakmış, Graverley sendeleyerek ayağa kalkmıştı. Gözleri o sırada nefretle parlıyordu; ama Henry'nin adamlarına Royce'u yakalayıp bağlamaları için emir vermemişti. O sırada Royce bunu Graverley'nin, Henry'nin en sevdiği soylunun haklarını kasten istismar etmekle tehlikeli sularda yüzdüğünü fark etmiş olması ihtimaline yormuştu.

Ama artık, haftalardır kraldan bir çağrı beklemesinin ardından Royce, Henry'nin özel danışmanıyla gerçekten aynı fikirde olup olmadığından kuşkulanmaya başlamıştı. Penceredeki konumundan Londra'nın her zamanki lağım, çöp, pislik kokusuyla dolu kötü kokulu geceye bakarken, Henry'nin kendisini görmek ve Royce'un sorumlu tutulduğu nedeni tartışmak istememesindeki gönülsüzlüğüne bir neden bulmaya çalışıyordu.

Henry'yi on iki yıldır tanıyordu; Bosworth Field Savaşı'nda onun yanında savaşmıştı. Ayrı savaş meydanında Henry krallığını ilan edip taç giymiş, Royce'un savaş sırasında yaptıklarına bakarak onu da aynı gün şövalye yapmıştı; hem de Royce daha on yedi yaşında olmasına rağmen. Royce'un şövalye ilan edilmesi aynı zamanda Henry'nin de bir kral olarak yaptığı ilk resmi işti. Bunu izleyen yıllarda Henry'nin Royce'a olan güveni ve itimadı, öteki soylularına olan güvensizliği ile aynı oranda artmıştı.

Royce savaş meydanında Henry için savaşmış ve kazandığı her parlak zafer, Henry'nin hem İngiltere'nin düşmanlarından hem kendi şahsi düşmanlarından kan dökmeksizin imtiyazlar koparmasını sağlamıştı. Sonuç olarak Royce on dört toprak ve başka mal ve mülkle ödüllendirilmişti. Bu ödüller onu İngiltere'nin en zengin adamlarından biri yapmaya yeterdi. Henry ona güveniyordu; bu da son derece önemliydi. Henry, Royce'a Claymore'daki kalesini kuvvetlendirmesine ve özel üniforması olan şahsına ait bir ordu bulundurmasına izin verecek kadar güveniyordu. Ancak Henry'nin bu yumu-

şaklığının ardında bir strateji vardı: Kara Kurt, Henry'nin bütün düşmanları için bir tehdit arz ediyordu. Üstünde hırlayan bir kurt resminin olduğu flamalar, karşı koymaya dönüşmeden çarpıyordu düşmanlarını.

Henry, Royce'a duyduğu güven ve minnetin yanı sıra, bir de fikirlerini özgürce söyleme hakkı tanımıştı. Royce istediklerini Graverley'nin ya da güçlü Divan'ın öteki üyelerinin aracılığı olmadan Henry'ye doğrudan söyleyebiliyordu. İşte şimdi Royce'un zihnini meşgul eden buydu. Royce'un kendini savunabileceği birinin karşısına çıkarılmaması için sürdürülen bu uzun bekleme süresi, onun Henry ile geçmişteki iyi ilişkisinin göstergesi değildi. Elbette Royce'un kendisini savunacağı kişinin vereceği kararın iyi olacağına da işaret etmiyordu bu durum.

Kilidie sokulan anahtarın sesiyle Royce'un bakışları kapıya yöneldi. Ancak gelen kişinin yemeğini getiren nöbetçiden başkası olmadığını görünce umudu kırıldı. "Koyun eti efendim," dedi nöbetçi Royce'un dile getirilmemiş sorusuna cevap vererek ona yardımcı olmak için.

"Lanet olsun!" diye patladı Royce; tüm olanlar karşısında duyduğu sabırsızlık yüzünden içinde bir öfke kabarmaya başlamıştı artık.

"Ben de koyun etini pek sevmem," diyerek onu onayladı nöbetçi; ama Kara Kurt'un patlamasının yemekle hiçbir ilgisinin olmadığını biliyordu. Tepsiyi yere bıraktıktan sonra saygıyla doğruldu. Hapsedilmiş olsun olmasın, Kara Kurt tehlikeli bir adamdı. Daha da önemlisi, gerçekten erkek olduğunu hayal eden her erkeğin gözünde büyük bir kahramandı. "Başka bir arzunuz var mı efendim?"

"Haber istiyorum!" diye bağırdı Royce; sesi öyle sert, öyle göz korkutucuydu ki, nöbetçi itaatkâr bir şekilde başını sallamadan önce bir adım geri çekildi. Kurt her zaman bir haber var mı diye soruyordu zaten; genellikle de erkek erkeğe, dostane bir tavırla. Nöbetçi bu gece bir dedikodu haberini vereceği için mutluydu. Ne var ki bu haber Kurt'un duyunca sevineceği bir dedikodu değildi kesinlikle.

"Bazı haberler var efendim, gerçi dedikodu ama sağlam kaynaklardan alınmış, güvenilir bir haber."

Royce anında bütün dikkatini ona vermişti. "Ne 'dedikodusu'?"

"Söylentilere göre kardeşiniz dün gece kralın huzuruna çıkmış."

"Kardeşim burada, Londra'da mı?"

Nöbetçi başını salladı. "Dün gelip sizi görmek istemiş. Eğer göremezse burayı kuşatmakla tehdit etmiş kralı."

Kötü bir şey olacağına dair berbat bir önseziyle ürperdi Royce. "Şimdi nerde peki?"

Nöbetçi başıyla sol tarafı işaret etti. "Sizden bir kat yukarıda, batı tarafına doğru birkaç oda ötede. Duyduğuma göre. Başında nöbetçi var."

Royce öfkeyle dolu bir soluk koyverdi. Stefan'ın buraya gelmesi dikkatsizliğin dik alasıydı. Henry öfkelendiği zaman yapılacak en iyi şey, adam kendini toplayıncaya kadar onun yoluna çıkmamaktı. "Teşekkür ederim, şey...?" Nöbetçinin adını anımsamaya çalıştı.

"Larraby efen..." İkisi de susup açılan kapıya baktılar. Graverley kapıda durmuş, yüzünde şeytani bir ifadeyle sırıtıyordu.

"Kralımız seni kendisine götürmemi emrettiler."

Stefan için duyduğu kaygıyla karışık bir rahatlama duygusu yayıldı Royce'un içine. Graverley'nin yanından geçerken adama omuz attı. "Kral nerde?" diye sordu.

"Taht dairesinde."

Geçmişte Kule'de bir-iki kez misafirliğe kalmış olan Royce odanın nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Kendisini izleyen ve ona yetişmeye çalışan Graverley'yi arkada bırakıp uzun koridoru hızla geçerek önce iki kata, sonra da bir yığın odaya giden basamaklara doğru yürüdü.

Arkasından gelen nöbetçiyle birlikte koridoru geçerken, herkesin başını çevirip kendisine baktığını fark etti Royce. Pek çoğunun yüzündeki alaycı ifadeye bakılırsa, hepsi de Royce'un buraya hapsedildiği ve artık Henry'nin onu sevmediği gerçeğini biliyordu.

Saray giysilerine bürünmüş olan Lord ve Lady Ellington, geçerken Royce'a başlarıyla selam verdiler. Royce onların yüzünde de aynı tuhaf ifadeyi gördü. Saraydayken insanların kendisine bir tür korku ve güvensizlik duygusuyla yaklaşmalarına alışkındı; ama bu gece onların alaycı bir tebessümü gizlemeye çalıştıklarına yemin edebilirdi. Royce kendisine gülünmesindense, güven duyulmamasını bin kez yeğlediğini keşfetti.

Graverley neşe içinde bu tuhaf bakışların cevabını verdi. "Lady Jennifer'ın kötü ün salmış Kara Kurt'tan kaçmasına dair hikâye burada epey eğlence konusu oldu."

Royce dişlerini sıkıp daha da hızlandı; Graverley de ona yetişmek için daha hızlı yürümeye başladı. Alayla dolu olduğu su götürmeyen bir sesle ekledi: "Tabii ünlü kahramanın kendisiyle evlenmektense, boynunda servet değerinde bir inci kolyeyle kaçan basit bir İskoç kızına kara sevdayla bağlanması da..."

Royce topuğunun üstünde döndü; Graverley'nin sırıtan suratına bir yumruk atacaktı ama üniformalı askerler taht dairesine girmek için yüksek kapıları açıyorlardı. Royce, Henry'nin en değerli danışmanını öldürmekle Stefan ile kendisinin kaderini pek de olumlu anlamda değiştiremeyeceğini bildiği için kendini tuttu; öbür tarafa dönüp askerlerin girmesi için açık tuttuğu kapıdan içeriye girdi.

Henry odanın en uzak köşesinde, resmi kral giysileri içinde oturuyordu. Parmaklarıyla sabırsızca tahtının kolluklarına vuruyordu. "Bizi yalnız bırak!" diye buyurdu Graverley'ye. Sonra soğuk ve uzak bakışlarını Royce'a çevirdi. Royce'un nazik selamını sessizce izledi. Alışılmadık, buz gibi bir sessizlik, bu görüşmenin sonucunun iyi olmayacağı işretini veren bir sessizlik...Asır gibi süren bir-iki dakikadan sonra Royce sakin bir nezaketle, "Beni görmek istemişsiniz Efendim," dedi.

"Kes!" diye bağırıp onun sözünü kesti Henry öfkeyle. "Ben sana izin verdiğim zaman konuşacaksın!" Artık sessizlik duvarı yıkıldığına göre, Henry'nin öfkesi de durdurulamazdı; ağzından çıkan sözler kamçı gibi indi Royce'un yüzüne: "Graverley adamlarına... benim adamlarıma silahlarını doğrultturduğunu söylüyor; ayrıca bile bile benim emirlerime karşı gelip onun Merrick kadınlarını özgür bırakma çabalarını engellemekle suçluyor seni. Böyle bir ihanet suçlaması karşısında ne söyleyeceksin Royce Westmoreland?" Royce daha cevap vermeden, öfkeli kral tahtından kalkıp sözlerine devam etti: "Merrick kadınlarının kaçırılmasına göz yumdun; bu yaptığın benim krallığımı tehdit eden bir devlet meselesi. Bunu yaptıktan sonra bir de iki kadını, iki *İskoç* kadınının kaçmasına müsaade ederek bir devlet meselesini bütün İngiltere'de çalkalanan bir komediye dönüştürdün! Kendini nasıl savunacaksın?" diye sordu alçak sesle kükreyerek. *"Evet?"* diye kükredi yine nefes almadan. "Evet? Evet?"

"Önce hangi suçlamanıza cevap vermemi istersiniz Efendim?" diye sordu Royce nezaketle. "İhanet suçuyla mı? Yoksa benim ahmaklığımdan ibaret olan diğer suçlamalarla mı?"

Henry'nin gözleri inanmazlık, öfke ve neşeyle büyüdü. "Seni *küstah köpek yavrusu* seni! Seni kamçılatabilirdim! Astırabilirdim! Boyunduruğa vurup aleme maskara edebilirdim!"

"Evet," deyip onu onayladı Royce alçak bir sesle. "Ama önce hangi suçla başlamam gerektiğini söyleyin. Geçen on yıl içinde pek çok kez tutsak aldığım olmuştu; siz de çoğu kez bu yöntemin zafer kazanmanın dosdoğru savaştan daha barışçıl bir yol olduğunu söyleyerek böyle yapmamı emretmiştiniz. Merrick kadınları tutsak alındığında sizin birden James ile barış yapmaya karar verdiğinizi bilemezdim; özellikle de biz onları Cornwall'da yenerken... Cornwall'a doğru yola çıkmadan önce sizinle tam bu odada konuşmuş ve İskoçlar benim Cornwall'dan ayrılmama yetecek kadar güçsüz hale gelir gelmez, benim İskoç sınırı yakınlarında taze bir ordunun başına geçip orduyu Hardin'e yerleştirmeme karar vermiştik. Düşman Hardin'de gücümüzü daha iyi görecekti. O sırada bu konuda gayet açık bir görüş birliğine varmıştık, ben sonra-"

"Evet, evet," deyip onun sözünü kesti Henry sinirli bir

sesle. Royce'un söylemeye niyetlendiği şeyi tekrar duymak istemiyordu. "Sen bana Hardin salonunda neler olduğunu açıkla," dedi; asabı bozulmuştu. Royce'un iki tutsağı almak için gösterdiği nedenin geçerli olduğunu yüksek sesle ifade etmek istemiyordu. "Graverley seni tutuklamak için davranınca, senin adamlarına benim adamlarıma saldırma emri verdiğini söylüyor." Sonra yüzünü ekşitip: "Olayı senin daha farklı anlatacağından hiç şüphem yok," dedi. "Graverley senden nefret ediyor biliyorsun."

Royce konuşmanın son bölümüne aldırmaksızın sakin ve sarsılamaz bir mantıkla: "Benim adamlarım sizin adamlarınızın nerdeyse iki katıydı," dedi. "Eğer sizin adamlarınıza saldırmış olsalardı, beni tutuklayıp size getirecek kimse kalmazdı. Halbuki onlar buraya burunları bile kanamadan döndüler."

Henry biraz rahatlamıştı. Başını nazikçe sallayıp, "Tıpkı danışma meclisinde Jordeaux'ın belirttiği gibi; Jordeaux, Graverley'nin bize kendi uydurmalarını anlattığını söylemişti."

"Jordeaux mı?" dedi Royce. "Jordeaux'nun beni sevdiğini bilmiyordum."

"Sevmiyor ki. Senden nefret ediyor; ama Graverley'den daha fazla nefret ediyor; çünkü senin değil, Graverley'nin makamını istiyor. Senin makamına ulaşamayacağını biliyor çünkü." Umutsuz bir ifadeyle: "Etrafım tamamıyla kötülükleriyle hırsları zekâlarını geçen insanlarla kuşatılmış durumda," dedi.

Royce istenmeden edilen bu hakaret karşısında kaskatı kesildi. "Tamamıyla değil Efendim," dedi mesafeli bir ses tonuyla.

Kontunun doğruyu söylediğini bildiği halde, hiç bu fikri kabul edecek havada değildi Kral; bu yüzden sinirli sinirli içini çekip bir masaya yöneldi. Masanın üstündeki tepside biraz şarap ile mücevherle süslü birkaç kadeh vardı. O anki ruh haline en çok uyan uzlaşma hareketini yapmak için: "Bize içecek bir şey doldur," dedi. Sonra parmaklarının eklemlerini ovuşturup dalgın dalgın ekledi: "Kışın buradan nefret ediyorum. Bu soğuk nem yüzünden eklemlerim ağrıyor. Senin çıkardığın bu fırtına olmasaydı, şimdi kırda sıcak bir evde olacaktım."

Royce ilk kadehi krala götürüp verilen emri yerine getirdi. Sonra bir kadeh de kendine doldurup kürsüye çıkan basamakların dibine döndü. Sessizce bekleyip şarabından bir yudum aldı. Henry'nin daldığı derin düşüncelerden sıyrılmasını bekledi.

"Yine de bu fırtınadan iyi bir sonuç elde edebileceğiz," deyip itiraf etti Royce'a bakarak. "İtiraf edeyim, senin Claymore'u güçlendirip kendi askerlerini tutmana izin verdiğimde aklımda kuşkular da vardı. Ama sen vatana ihanetle suçlanıp sayıları seninkilerden az olan adamlarım tarafından tutuklanmayı kabul etmekle, bana karşı dönmeyeceğini kanıtladın. Bana cephe almak ne kadar çekici görünse de." Rahatlayan Royce'u gafil avlamak için konuyu şimşek hızıyla değiştirdi Henry: "Ama bana olan bütün bağlılığına rağmen, yine de Lady Jennifer Merrick'i Graverley'nin gözetimine verip evine götürülmesine izin vermeyecektin, değil mi?"

En büyük aptallığını hatırlayınca Royce'un içine dalga dalga bir öfke yayıldı. Kadehini indirip buz gibi bir sesle, "O sırada kendisinin gitmeyi reddedip bunu Graverley'ye açıklayacağına inanıyordum," dedi.

Henry ona bakakaldı; ağzı hayretle açılmıştı, parmaklarıyla şüpheli bir tavırla kadehi dövüyordu. "Yani Graverley bu konuda gerçeği söyledi. *Her iki* kadın da seni aldattı."

"Her ikisi de mi?" dedi Royce.

"Evet oğlum," dedi Henry, ses tonundan hem sinirlendiği hem de durumun kendisini eğlendirdiği belli oluyordu. "Bu odanın kapısının dışında Kral James'in elçileri duruyor. Onların sayesinde James ile sürekli irtibat halindeyim. James de Merrick kontu ve bu kepazeliğe karışan herkesle irtibat halinde. James'in bana biraz da eğlenerek verdiği bilgiye göre, senin ölümle pençeleştiğini sandığın küçük kız galiba yüzüne kuş tüyü ile dolu bir yastıktan başka bir şey koymamış. Bu da

onu öksürtmüş. Sonra bu kız seni, bunun gerçekten bir akciğer rahatsızlığının nüksetmesi olduğuna, dolayısıyla onu eve göndermene ikna edip kandırmış seni. Onun büyüğü, Lady Jennifer da besbelli bu oyuna katılmış. Bir gün arkaya kalıp onu yalnız bırakman için seni kandırmış. Böylece üvey kardeşiyle *kaçabilmiş*. Nerede buluşacaklarına dair üvey kardeşine haber verdiğine şüphe yok."

Henry'nin sesi sertleşti. "Benim kahramanımın iki küçük kız tarafından oyuna getirilmesi İskoçya'da eğlence konusu olmuş. Bu hikâye benim sarayımda da süslenerek anlatılıyor üstelik. Gelecek sefere bir düşmanla karşılaştığında, karşında korkudan titreyen değil, yüzüne karşı gülen birini bulacaksın Claymore."

Royce bir dakika önce, Hardin'de Jennifer'ın kaçtığını duyduğu zaman öfkelendiğinden daha fazla öfkelenebileceğini sanmıyordu. Ama kendi gölgesini görünce bile ağlayan Brenna Merrick'in bile kendisini oyuna getirdiğini anlaması dişlerini gıcırdatmasına yetmişti. Üstelik bunu Henry'nin öteki sözlerini duymadan *önce* yapmıştı. Jennifer'ın gözyaşları ve kız kardeşinin hayatı için yalvarması yalandı ha! Hepsini numaradan yapmıştı. Kız kardeşinin 'hayatı' için bekâretini teklif ettiğinde, gece olmadan kurtarılmayı beklediğine şüphe yoktu!

Henry aniden ayağa kalkıp basamakları indi, ağır ağır dolaşmaya başladı. "Dur, daha bitmedi! Bütün bu olanlardan sonra bir velvele koptu. Öyle bir velvele ki, sen bana tutsaklarının cinsiyetini ilk haber verdiğinde bile beklentilerimi aşan bir velvele. Şu ana kadar seni huzuruma çağırmadım; çünkü düşüncesiz kardeşinin gelmesini bekliyordum. Böylece kızları kaçırdığı yeri tam olarak öğrenmek için onu kendim sorgulayabilecektim." Henry hırsla soludu: "Babalarının söylediğine göre, kardeşin kızları kaldıkları manastırın topraklarından kaçırmış.

"Bu yüzden Roma benden bu durumu en uygun şekilde düzeltmemi istiyor! Kızların kutsal bir manastırdan kaçırılmaları yüzünden Roma ve bütün Katolik İskoçya'dan gelen

kınamaların yanı sıra, bir de MacPherson var. Adam Kuzey İskoçya'daki bütün klanları bana karşı savaşa sürüklemekle tehdit diyor beni; çünkü *sen* onun nişanlısını kirletmişsin!"

"Onun nesini?" diye tısladı Royce.

Henry ona canı sıkılmış, sinirli bir tavırla baktı.

"Önce kirletip sonra mücevherlerle süslediğin genç kadının İskoçya'nın en güçlü klan reislerinden birinin nişanlısı olduğunu bilmiyor muydun?"

Royce'un gözlerinin ortasında alev alev bir öfke tutuştu ve o anda Jennifer Merrick'in yer yüzündeki en büyük yalancı olduğuna karar verdi. Onun Royce'un gözlerini hiç bırakmayan *masum* ve içi gülen gözlerini; manastıra gönderilmesini anlatmasını ve kendisini büyük ihtimalle hayatının geri kalanını orada geçireceğine inandırmasını hâlâ gözünde canlandırabiliyordu. Jennifer ona evliliğin eşiğinde olduğunu söylememişti. Royce *sonra* onun düşsel bir krallık kuran dokunaklı küçük hikâyesini hatırladı ve içindeki öfke adeta kabına sığmaz oldu. Jennifer'ın her şeyi uydurduğundan emindi... her şeyi... Harp çalan bir müzisyen çalgısının telleriyle nasıl oynarsa, Jennifer Royce'un iyi niyetleriyle öyle oynamıştı.

"Kadehin şeklini bozuyorsun Claymore," dedi Henry alay dolu bir gerginlikle. Royce'un sıktığı elinin kadehin gümüş kenarını ovale çevirmesini izlerken. "Bu arada, inkâr etmediğine göre, galiba Merrick kadınıyla gerçekten yattın?"

Royce dişlerini öfkeyle sıkıp başını eğdi; apaçık bir 'evet'di bu.

"Yeterince konuştuk," dedi kral birden; sesindeki dostane ton bütünüyle kaybolmuştu. Kadehini zengin oymalarla işlenmiş, meşe ağacından yaldızlı bir masaya koyup tahtın basamaklarını çıktı. Bir yandan da konuşuyordu: "Kulları bizim onların manastırlarından birini istismar etmemiz yüzünden ayaklanmış haldeyken, James bir anlaşma yapamaz. Aynı şekilde, yalnızca hazinelerine bir hediye yollamamızla Roma da tatmin olmaz. Bu yüzden James ve ben bir tek çözüm yolunda karar kıldık. Hayatımızda ilk kez onunla tamamıyla aynı fikirdeyiz."

Sözlerinin önemini vurgulamak için iki kralı çoğul olarak kullanıp hiçbir itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla şöyle söyledi kral: "Kararımız, senin bir an önce İskoçya'ya doğru yola çıkıp her iki saraydan elçilerin huzurunda ve klanın bütün erkeklerinin şahitliğinde Jennifer Merrick ile evlenmendir. Yolculuğun sırasında sana bizim sarayımızdan birkaç üye de eşlik edecek. Bizim üyelerimizin nikâh töreninde bulunma sebebine gelince, onların varlığı, İngiliz asaletinin karının senin mertebene eşit bir eş olduğunu bütünüyle kabul ettiği anlamına gelecek."

Konuşmasını bitiren Henry meşum bakışlarını önünde duran uzun boyla adam dikti. Adamın yüzü öfkeden bembeyaz olmuştu, esmer yanağında bir sinir seğiriyordu. Nihayet konuşacak kuvveti bulunca, Royce'un sesi tıslayan bir buhar gibi patladı: "Benden *imkânsızı* istiyorsunuz."

"Senden bunu daha önce, savaşta istemiştim, o zaman reddetmemiştin. Şimdi ise bunu kabul etmemek için hiçbir nedenin, hiçbir *hakkın* yok Claymore." Tekrar çoğul kullanıp daha korkunç bir sesle sözlerine devam etti: "Üstelik bunu senden *istemiyoruz*. Emrediyoruz. Elçimiz sana tutsağını serbest bırakman için verdiğimiz emri ilettiğinde ona itaat etmediğin için de, Grand Oak ile geçen yıl oradan elde edilen bütün gelire el koyuyoruz."

Royce bu düzenbaz ve yalancı kızıl saçlı cadıyla evlenme fikrine o kadar öfkelenmişti ki, Hanry'nin son sözlerini nerdeyse duymadı.

"Ne var ki," dedi kral. Claymore kontunun budalaca ve hoş görülemez itirazlarda bulunmayacağını anladığı için, sesi biraz yumuşamıştı: "Grand Oak'ı tamamıyla kaybetmemen için orayı gelinine düğün hediyesi olarak vereceğim." Kendi kesesini doldurmaya her zaman hassasiyet gösteren kral kibarca ekledi: "Ama sen geçen yıl oradan elde edilen geliri ceza olarak bana vereceksin."

Eliyle, kürsünün dibindeki masanın üstüne, artık kullanılamayacak hale gelmiş şarap kadehinin yanına yayılmış olan parşömeni gösterdi. "Bu parşömen James'in elçilerinin elinde, bir saat içinde buradan çıkacak. Elçiler bunu doğrudan krala verecek. Orada sana söylediğim, James ve benim ortak kararımla alınan her şey yazılı. O parşömene elimi koydum ve mührümü bastım. Parşömen eline geçer geçmez, James elçilerini Merrick'e gönderecek. Elçiler, kontu Merrick Kalesi'nde bir an evvel gerçekleşecek olan kızıyla senin evlenmenizden haberdar edecekler. İki hafta içinde."

Bütün bunları söyledikten sonra Henry sustu; kulundan nazik kabul ve itaat sözü bekliyordu.

Ne var ki kulu yine aynı öfkeyle tıslayan ses tonuyla konuştu: "*Hepsi* bu mu Efendim?"

Henry'nin kaşları çatıldı; artık tahammül sınırının sonuna gelmişti. "Kararını bekliyorum. Seçimini yap Claymore," diye kükredi. "Ya darağacını seçersin ya da derhal Merrick kadınıyla evlenmeyi."

"Derhal," dedi Royce dişlerinin arasından.

"Harika!" deyip hükmünü verdi Henry, dizini hafif bir şamar indirdi. Her şeyi halledildiği için tamamıyla o sakin havasına bürünmüştü. "Doğrusunu söylemek gerekirse, bir an evlenmeyi değil, ölümü seçeceğini sandım dostum."

"Gerçi ölümü seçmediğim için sık sık pişman olacağımdan şüphem yok," diye kestirip attı Royce.

Henry kıs kıs gülüp yüzüklü parmağıyla Royce'un şeklini bozduğu kadehi işaret etti. "Düğünün şerefine kadeh kaldıracağız Claymore," dedi. Royce'un kadehlerdeki şarabı tazelemesini izledi; hareketlerinden bunu öfkesini yatıştırmak için yaptığı belli oluyordu. Henry bir dakika sonra konuşmasını sürdürdü: "Yıllarca ettiğin sadık hizmetin karşılığında, bu zorunlu evliliği küçük bir ödül olarak görmeni anlıyorum. Ama kazanma umudumuzun pek olmadığı bir savaşta, çok uzun zaman önce benim yanımda savaştığını hiç unutmadım."

"Benim kazanmayı umduğum şey İngiltere'nin barışıydı Efendim," dedi Royce acı acı. "Barış ve bu barışı savaş baltası, mancınık gibi eski usullerden daha iyi yöntemlerle koruyacak güçlü bir kral." Royce pek de gizleyemediği bir alayla devam etti: "Ama o sırada sizin yöntemlerinizden biri-

nin iki düşman kampı birbiriyle evlendirmek olduğunu bilmiyordum." Zehir gibi sözlerle konuşmasını bitirdi: "Bilseydim sizin değil, Richard'ın yanında savaşırdım."

Son derece küstah bir şekilde dile getirilen bu ihanet, Henry'nin başını geriye atıp gök gürültüsü gibi bir kahkaha atmasına neden oldu. "Sen benim evliliği kusursuz bir uzlaşma yöntemi olarak gördüğümü zaten biliyordun dostum. Bosworth Field'da bir kamp ateşinin başında gece geç saate kadar oturmadık mı? Yalnızca ikimiz? O geceyi tekrar düşünürsen, o gece sana eğer barış getirecekse James'e kendi kız kardeşimi teklif edeceğimi söylediğimi hatırlarsın."

"Sizin kız kardeşiniz yok," diye belirtti Royce kısaca.

"Doğru, kız kardeşim yok; ama *sen* varsın," diye cevap verdi alçak sesle. Bu bir kralın yapabileceği en büyük iltifattı; Royce bile inkâr edemiyordu bunu. Sinirli sinirli içini çekip kadehini yere bıraktı. Sağ eliyle saçlarını sıvazladı dalgın dalgın.

"Ateşkesler ve turnuvalar; işte barışa giden yol buralardan geçiyor," diye ekledi Henry, halinden gayet memnundu. "Ateşkesler düşmanlıkları sınırlamak, turnuvalar da tamamıyla ortadan kaldırmak içindir. Önümüzdeki güz, Claymore'un yanında yapılacak turnuvaya istediği herkesi göndermesi için James'e davetiye yolladım. Klanların er meydanında bizimle dövüşmelerine müsaade edeceğiz. Zararsız bir şey. Oldukça da eğlenceli doğrusu." Bu konudaki ilk düşüncesini değiştirip: "Senin katılmana gerek yok elbette," dedi.

Henry sessizliğe gömülünce, Royce: "Bana söyleyeceğiniz başka bir şey var mı Efendim?" dedi. "Yoksa izninizle çekilebilir miyim?"

"Elbette," dedi Henry oldukça sakin ve halinden memnun bir tavırla. "Sabahleyin gelip beni gör, daha konuşacaklarımız var. Kardeşine de çok sert davranma. Seni kurtarmak için küçük kızla evlenmeye gönüllü oldu o; üstelik bunu istemiyormuş gibi bir hali de yoktu. Maalesef onun küçük kızla evlenmesi işe yaramaz. Ha, bu arada, nişanınızın bozulduğunu Lady Hammel'a söylemeyi dert etme kendine Claymore. Zavallı sevimli şey, kendini seninle evlenmeye o kadar hazırlamıştı ki! Hava değişikliğinin moral bozukluğuna iyi geleceğini umarak onu kıra gönderdim."

Henry'nin evlilik hazırlığına çoktan başladığını ve Royce'un Jennifer'la olan rezil ilişkisi yüzünden Mary'nin korkunç bir hakarete uğradığını öğrenmek, Royce'un bir gecede katlanabileceği son kötü haberdi. Başıyla kısa bir selam verip topuğu üstünde döndü; askerler kapıyı açtılar. Royce birkaç adım atmıştı ki, Henry ona seslendi.

Bu kez nasıl bir imkânsız emir vereceğini merak ederek yüzünü ona çevirdi Royce gönülsüzce.

"Evleneceğin kadın bir kontes," dedi Henry; dudaklarında tuhaf bir tebessüm belirmişti. "Bu nişanı annesinden almış; bu arada, onunki seninkinden çok daha büyük bir nişan. Bunu biliyor muydun?"

"İskoçya'nın kraliçesi olsa bile istemezdim onu," dedi Royce lafını esirgemeden. "Bu yüzden onun şimdiki nişanı bana hiç cazip gelmiyor."

"Kesinlikle katılıyorum sana. Ama bu durumun evlilikteki denkliğiniz açısından engel teşkil edeceğini düşünüyorum." Royce ona sadece bakmakla yetinince, Henry daha da büyüyen bir tebessümle açıkladı: "Genç kontes benim en korkutucu ve en parlak savaşçımı oyuna getirdiğine göre, onun savaşçımdan *daha yüksek bir nişana* sahip olmasının da hileyle yapılmış bir yanlışlık olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden Royce Westmoreland, seni burada dük ilan ediyorum..."

Royce taht dairesinden çıktığında, diğer dairelere geçilen ara daire onu süzen soylularla doluydu. Hepsinin de ona bakıp kralla yaptığı görüşmenin nasıl geçtiğini anlamaya can attıkları yüzlerinden belli oluyordu. Taht dairesinden hızla çıkıp yüksek sesle "Dük hazretleri?" diyen bir asker sorularının cevabını verdi.

Royce, Kral Henry'nin Royce'un evleneceği kadına şahsi saygılarını sunduğunu duyma için askere döndü. Ama ara dairedeki soylular sadece iki şey duymuşlardı: "Dük hazretleri." Bu söz, Royce Westmoreland'in artık bir dük olduğu-

nu, yani adamın ülkedeki en yüksek nişanı aldığı ve besbelli evlenmek üzere olduğu anlamına geliyordu. Royce, bunun Henry'nin olayları ara dairedekilere duyurma yöntemi olduğunu fark etti acı acı.

Şaşkınlıklarından ilk sıyrılan Lady Amelia Wildale ile kocası oldu. "Görünüşe göre sizi tebrik etmeliyiz," dedi Lord Wildale, Royce'u başıyla selamlayarak.

"Size katılmıyorum," diye kestirip attı Royce.

"Kim bu şanslı hanım?" diye sordu Lord Avery iyi niyetle, "Lady Hammel değil besbelli."

Royce kaskatı kesildi. Gerginlik ve beklenti havada çatırdarken yavaşça döndü. Ama daha cevap veremeden kapıdan Henry'nin sesi duyuldu: "Lady Jennifer Merrick."

Bunu izleyen şaşkınlık dolu sessizlik, aceleyle bastırılan gürültülü bir kahkahayla yırtıldı önce; sonra bunu kıkırdamalar izledi. Sonra da kulakları sağır eden bir yalanlama faslı ile şaşkınlık dolu ünlemler.

"Jennifer Merrick mi?" diye sordu Lady Elizabeth, Royce'a bakarak. İhtiras dolu bakışları, Royce'a bir zamanlar yaşadıkları birlikteliği hatırlatıyordu. "Güzel olan değil yani? Gösterişsiz olan?"

Tek düşüncesi bir an önce oradan çıkmak olan Royce mesafeli bir şekilde başını salladı. Tam dönüyordu ki:

"Oldukça yaşlı, öyle değil mi?" diye sordu Lady Elizabeth ısrarla.

"Eteklerini toplayıp Kara Kurt'tan kaçacak kadar da yaşlı değil ama," diye araya girdi Graverley yumuşak bir sesle. Kalabalığın ortasından sıyrılıp ileriye çıktı. "Eminim sana boyun eğmesi için onu *döveceksin,* değil mi? Biraz *işkence,* biraz acı, böylece belki senin yatağında *kalır*?"

Karşısındaki piç kurusunu boğmak için duyduğu arzuyla yumruklarını sıktı Royce.

Gerginliği bitirmek için biri bir kahkaha atıp şaka yaptı: "*İngiltere İskoçya'ya karşı*. Ama savaşlar yatak odasında yapılacak. Ben sana oynuyorum Claymore."

"Ben de," dedi bir başkası.

"Ben kadına oynuyorum," diye bağırdı Graverley.

Kalabalığın gerisindeki yaşlı bir adam elini kulağına götürüp dükün yakınlarında duran arkadaşına sordu: "Ne? Ne olmuş? Claymore'a ne olmuş?"

"Merrick sürtüğüyle evlenmek zorunda," dedi adamın arkadaşı. O curcunanın içinde kendi sesini duyurabilmek için sesini yükseltmişti.

"Ne dedi?" diye sordu kalabalığın gerisindeki bir hanım boynunu uzatarak.

"Claymore, Merrick *sürtüğü* ile evlenmek zorundaymış!" diye bağırdı yaşlı adam bir görev duygusuyla.

Ara dairede kopan bu velvelenin içinde yalnızca iki adam hareketsiz ve sessiz kaldı; bunlar o gece İskoçya'ya götürecekleri evlilik anlaşmasının imzalanmasını bekleyen Kral James'in elçileri Lord MacLeash ile Lord Dugal idi.

İki saat içinde haber soylulardan uşaklara, uşaklardan dışarıdaki nöbetçilere, oradan da yoldan geçenlere yayıldı: "Claymore, Merrick sürtüğüyle evlenmek zorundaymış."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Babasının kendini çağırdığını duyunca, Jennifer hâlâ günlerini ve gecelerini kuşatan yakışıklı, duman gözlü adamın anılarından sıyrıldı. Nakışını bırakıp şaşkın gözlerle Brenna'ya baktı. Sonra koyu yeşil pelerinini omuzlarına alıp odadan çıktı. Bir tartışmanın içinden yükselen erkek seslerini duyunca balkonda durup aşağıya, salona baktı. Klanından en az iki düzine adam ve civar bölgelerden gelen soylu ateşin etrafında toplanmış oturuyordu. Pürüzlü yüzlerinde ölümün soğukluğu vardı. Rahip Benedict de oradaydı; adamın dargın çehresi ile buz gibi ifadesini görünce Jenny'nin yüzü korku ve utançla buruştu.

Rahip'e Royce Westmoreland ile işlediği günahı itiraf ettiği zaman adamın çektiği azar nutkunun her sözcüğünü şimdi bile hatırlıyordu Jenny: *"Bu adam için duyduğun dizginlenemez arzular yüzünden babanı, ülkeni ve Tanrı'nı utandırdın. Şehvet günahı ile suçlu olmasaydın, namusundan önce canını teslim ederdin!"* Jenny günah çıkardıktan sonra genellikle hissettiği gibi arınmış hissedeceğine, kirlenmiş hissetmişti kendini bu kez; kirlenmiş ve Tanrının bağışlayıcılığına asla eremeyecekmiş gibi.

Şimdi geri bakıp düşününce, Jenny'nin utandırdığı varlıkları sıralarken, Rahip Benedict'in Tanrıyı önem sırasına göre en sona koymasını biraz tuhaf buluyordu Jenny. Royce Westmoreland'in kendisine yaptıklarından gerçekten zevk almış olduğu için kendini suçlu hissetmesine rağmen, yine de

yaptığı ilk pazarlık yüzünden *kendi* Tanrısı'nın Jenny'yi suçlu bulacağına inanmayı reddediyordu. Öncelikle, Royce Westmoreland, Jenny'nin hayatını *değil*, bedenini istemişti. Jenny kocası olmayan bir adamla yatmaktan zevk aldığı için suçlu olsa bile; ilk pazarlık Brenna'nın hayatını korumak için soylu bir şekilde yapılmıştı. Ya da Jenny öyle olduğunu sanmıştı.

Rahip Benedict'in şiddetli intikam ve doğruluk gibi korkutucu yönlerinden bahsettiği Tanrı ile Jenny'nin sık sık içini döktüğü Tanrı aynı değildi. *Onun* Tanrısı mantıklı ve şefkatli bir Tanrıydı; sadece arada sırada kızardı. Jenny Tanrısının, onun Royce Westmoreland'in kollarında geçirdiği inanılmaz geceyi bir türlü aklından silememesini bile anlayışla karşılayacağını umuyordu üstelik. Onun ihtiras dolu öpücüklerinin, kulağına fısıldadığı övgülerin ve tutkusunun anıları Jenny'ye sürekli işkence etmeye devam ediyordu ve Jenny bunu engelleyemiyordu. Bazen engellemek bile istemiyordu... Birkaç kez onu hayal etmişti Jenny; o gevşek ve hafif tebessümü güneş yanığı yüzüne yayılırken veya...

Jenny bu düşünceleri zihninden uzaklaştırıp salona girdi. Attığı her adımda, şöminenin etrafında toplanmış adamlarla yüzleşmek istememe arzusu daha da artıyordu. Şu ana dek Merrick içerisinde gerçekten inzivaya çekilmiş bir halde yaşamış, kalenin kadim, tanıdık duvarlarından güven duygusu istemişti. Kendi kendini mahkum ettiği bu inzivaya rağmen, salondaki adamların onun neler karıştırdığını bildiklerine şüphe yoktu. Babası, kaçırılmasıyla ilgili tam bir hesap vermesini istemişti. Jenny'nin açıklama yaparken, sözünü kesip Kurt'un kendisini onunla yatması için zorlayıp zorlamadığını da açık açık söylemesini emretmişti. Jenny'nin yüz ifadesi cevabı vermişti. Jenny'nin pazarlığı açıklayıp adamın kendisine kaba davranmadığını söyleyerek babasını yatıştırmaya çalıştırmasına rağmen, babasının gazabı inanılmazdı. Babasının yağdırdığı lanetler göğe çıkmıştı; onun bu kadar sinirlenmesinin nedeni gizli tutulamazdı. Yine de, salonda toplanan adamların ona çaresiz bir kurban gözüyle mi yoksa bayağı bir sürtük gözüyle mi baktıklarını bilmesine imkân yoktu.

Babası şöminenin yanında ayakta duruyordu; dimdik sırtı konuklarına dönüktü. "Beni görmek istemişsiniz Baba?"

Kont Merrick duruşunu bozup ona dönmeden konuştu; sesindeki uğursuz hava Jennifer'ın içinde korku kıpırtılarına yol açtı. "Otur kızım," dedi. Kuzeni Agnus hemen ayağa kalkıp Jennifer'a yer verdi. Bu nazik davranıştaki hızlılık ile *şevk* Jennifer'ı şaşırttı.

"Kendini nasıl hissediyorsun Jenny?" diye sordu Garrick Carmichael; Jenny ona şaşkınlık içinde baktı; boğazına bir şeyler düğümlenmişti. Becky boğulduğundan beri, Becky'nin babası onunla ilk kez konuşuyordu.

"Ç-çok iyiyim," dedi Jenny fısıltıyla, içinden geçen bütün duygular adama çevirdiği bakışlarına yansıyordu. "S-sorduğun için teşekkür ederim Garrick Carmichael."

"Sen çok yürekli bir kızsın," dedi başka biri; Jenny'nin kalbi heyecan ve sevinçle hızlı hızlı atmaya başladı.

"Evet," dedi bir başkası, "sen gerçek bir Merrick'sin."

Jenny'nin sevinç dolu kalbinden, babasının sebebi anlaşılmayan kötü bakışlarına rağmen, bugünün hayatının en güzel günü olacağına dair bir his geçti.

Hollis Fergusson konuştu; geçmişte Jenny'ye kötü davrandıkları için herkes adına ondan özür diledi boğuk bir sesle. "Sen o barbarın pençesindeyken olan biten her şeyi anlattı William bize. Onun kendi atını alıp kaçışını, ona kendi kılıcıyla saldırmanı, battaniyelerini parçalayışını. Kaçarak onu alay konusu ettin. Senin gibi cesur bir kız, Alexander'ın seni suçladığı türden şeyleri yapamaz. William bu gerçeği görmemizi sağladı. Alexander senin hakkında yanılmış."

Jenny'nin bakışları üvey kardeşinin yüzüne kaydı; ona bakan gözlerinde sonsuz bir sevgi ve minnet duygusu vardı.

"Sadece gerçeği söyledim," dedi William. Jenny'ye bakarken yüzünde beliren şefkat dolu tebessümde nedense hüzün vardı; sanki başardığı işten aldığı tat, üstüne ağır bir yük gibi yüklenen başka bir şey tarafından gölgeleniyordu.

"Sen bir Merrick'sin," dedi Hollis Fergusson gururla. "Yüz kere, bin kere Merrick'sin. Şimdiye kadar hiçbirimiz

Kurt'a bıçaklarımızın tadını tattıramadık; ama *sen* bunu başardın; küçük bir kız olduğun halde bunu başardın."

"Teşekkür ederim Hollis," dedi Jennifer kadife gibi bir sesle.

Sadece en küçük üvey kardeşi Malcolm ona geçmişte baktığı gibi bakıyordu; yüzündeki buz gibi ifadede apaçık bir nefret okunuyordu.

Babası birden ona döndü; yüzündeki ifade Jenny'nin sevincine gölge düşürdü. "Kötü... bir şey mi oldu?" diye sordu Jenny telaş içinde.

"Evet," dedi babası zehir gibi bir sesle. "Üstüne hiç vazife olmadığı halde kaderimizi kralımız belirledi. Biz belirleyemedik." Ellerini arkasında bağlayıp ağır ağır volta atmaya başladı, bir yandan da aynı sert sesle konuşmasını sürdürüyordu: "Sen ve kız kardeşin kaçırıldığınız zaman, Kral James'ten ordularımıza katılması için iki bin adam istemiştim. Böylece o barbarı İngiltere'ye geri gönderebilecektik. James isteğimi geri çevirdi; kendisi Henry'den sizin serbest bırakılmanızı ve bu kepazeliğin bedelinin ödenmesini istemeye zamanı olunca kadar bizim hiçbir şey yapmamamızı emretti. İngilizlerle daha yeni ateşkes imzaladığını söyledi.

"James'e ne yapmak istediğimi söylememeliydim. Hata ettim." Kont Merrick dişlerini gıcırdatarak devam etti. "Ondan yardım istememeliydik! Siz kaçırılınca, manastırlarımızdan birinin kutsallığına saygısızlık edildi. O günlerde bütün Katolik İskoçya silahlarını kuşanıp bizimle birlikte o barbarın üstüne yürümeye hazırdı, *gergindi.*" Kızgın bir şekilde sözlerini bitirdi: "Ama James barış istiyor. Merrick'lerin gururu pahasına barış istiyor. Bana intikamımı alacağına söz verdi. O barbara küstahlığını ödeteceğine dair, bütün İskoçya'ya söz verdi." Kont Merrick öfkeyle tükürdü. "Evet, *ödetti* de! İngilizlerden *'tazminatını'* aldı."

Çok kötü bir an Jenny, Royce Westmoreland'in hapse atılıp atılmadığını ya da başına daha kötü bir şeyin gelip gelmediğini merak etti. Ama babasının sinirli bakışlarından bu cezalardan hiçbiri uygulanmamıştı; oysa bunlar babasının

hoşuna gidecek şeylerdi. "James tazminat olarak neyi kabul etmiş?" diye sordu Jenny, babasının devam edemediğini görünce.

Onunla aynı sırada duran William toz oldu; öteki adamlar da ellerine bakmaya başladılar.

"Evlilik," dedi babası dişlerini gıcırdatarak.

"Kim evlenecekmiş?"

"Sen."

Bir an Jenny'nin zihni tamamıyla bomboş kaldı. "B-ben kiminle evlenecekmişim?"

"Şeytanın Dölüyle. Kardeşimin ve oğlumun katiliyle. Kara Kurt'la!"

Jenny oturduğu koltuğun kollarını öyle sıkıca kavradı ki parmaklarının boğumları bembeyaz oldu. *"Neeee?"*

Babası başını 'evet' anlamında salladı. Ama gelip doğruca kızının önünde dikilince, Jenny babasının sesinde ve yüz ifadesinde tuhaf bir zafer havası sezdi. "Senin barış aracı olmanı bekliyorlar kızım," dedi, "ama daha sonra, sen Merrick'lerin ve bütün İskoçya'nın *zafer* aracı olacaksın!"

Jenny oldukça yavaş bir hareketle başını iki yana salladı; babasına kafası karışmış ve alt üst olmuş bir halde bakıyordu. Babası sözlerine devam ederken, yüzünde kalan son kan damlası da çekilmişti. "James farkına varmadan bana o barbarı yok etmenin anahtarını verdi; ama hep umut ettiğim gibi savaş meydanında hayatına son vererek değil, kendi kalesinde, o piç kurusunun hayatının *geri kalanını* mahvederek yapacağım bunu." Kurnaz ve gururlu bir tavırla gülümseyip: "Sen bunu yapmaya başladın bile," dedi sonra.

"Ne-ne demek istiyorsunuz?" diye sordu Jenny boğuk bir sesle.

"Senin yüzünden bütün İngiltere ona gülüyor. İki kez kaçışın, kendi hançeriyle onu yaralayışın, her şey ama her şey İskoçya ve İngiltere'de dilden dile dolaşıyor. Vahşiliği ona kendi ülkesinde düşmanlar kazandırmıştı. Şimdi bu düşmanlar bu hikâyeleri her yana yaymakla meşguller. Sen Henry'nin yenilmez kahramanını alay konusu yaptın canım.

Onun namını yok ettin; ama serveti hâlâ duruyor, nişanları da; İskoçya'yı ayakları altında ezerek biriktirdiği serveti ile nişanları... Kazandıklarından bir tat alamaması sana bağlı. Sen bunu *sağlayabilirsin;* onu bir varisten mahrum bırakarak. Onunla yatmayarak, onunla-"

Jenny korku ve şaşkınlıkla ayağa kalktı. "Delilik bu! Kral James'e hiçbir 'tazminat' istemediğimi söyleyin!"

"*Bizim* istediğimiz şeyin sonucu değil bu evlilik! Roma tazminat istiyor. İskoçya da... Biz burada konuşurken Claymore çoktan yola çıkmıştır bile. Sadakat sözleşmesi imzalanacak ve ardından hemen düğün yapılacak. James bize hiçbir seçenek bırakmadı."

Jenny sessiz ve çaresiz bir itiraz halinde başını yavaşça iki yana salladı. Konuşurken sesi korku dolu bir fısıltıya dönüştü: "Hayır Baba, anlamıyorsunuz. Düşünsenize... Ben... O kaçmayacağıma dair bana güvenmişti; bense kaçtım. Eğer bu onu gerçekten gülünç duruma düşürdüyse, beni bu yüzden asla affetmeyecektir..."

Babasının yüzü öfkeden al al oldu. "Onun *affını* istemeyeceksin. Biz onun her şekilde *yenilgisini* istiyoruz; büyük ya da küçük! Her Merrick, her *İskoç* senden bunu bekliyor. Senin bunu yapacak cesaretin var Jennifer; onun tutsağıyken kanıtladın bunu..."

Jenny artık onu duymuyordu. Royce Westmoreland'i küçük düşürmüştü; şimdi ise Royce ona geliyordu. Onun kendisinden ne kadar nefret edeceğini, ne kadar kızgın olacağını fark ettikçe titriyordu Jennifer. Birden onu sinirliyken gördüğü ürkütücü sahneler canlandı zihninde. Royce'un ayaklarının dibine atıldığı geceki görüntüsü canlandı gözünde: Siyah pelerini ürkütücü bir şekilde ardında dalgalanırken, ateşin alevleri yüzüne şeytani bir görünüm verirken ne kadar öfkeli olduğunu gördü. Atının Jenny'nin yüzünden öldüğünde yüzünde beliren ifadeyi hatırladı. Yüzünü kestiğinde, gazabın o yüzü nasıl kararttığını gördü. Ama bunların hiçbiri onun güvenini sarstığı için olmamıştı. Ya da daha kötüsü, onu *aptal* yerine koyduğu için.

"O beni nasıl varissiz bıraktıysa, o da varisten mahrum kalmalı!" diye bağıran babasının sesi Jenny'nin düşüncelerini tuzla buz etti. "Kalmalı! Bütün yollarım kapandığı sırada Tanrı bana bu intikamı bahşetti. Benim başka varislerim var; ama onun hiç olmayacak. Hiçbir zaman. Senin evliliğin benim intikamım olacak."

Istırap içinde sarsılan Jenny bağırdı: "Lütfen Baba, bunu istemeyin benden. Her şeyi yaparım. Manastıra geri dönerim; ya da Elinor Hala'nın yanına giderim ya da siz nereye gönderirseniz oraya giderim."

"Hayır! O zaman o barbar *kendi* seçtiği başka biriyle evlenir ve varis sahibi olur."

"İstediğini *yapmayacağım*," diye tutturdu Jenny çıldırmış gibi. Zihninde beliren ilk nedenleri dile getiriyordu: "Yapamam! Yanlış bu! İmkânsız! Eğer... eğer Kara Kurt beni istiyorsa, bir varis istiyorsa," diye düzeltti, utanmış, kızararak öteki adamlara baktı, "bunu nasıl engelleyebilirim? Benden beş kat daha kuvvetli! Üstelik, onunla aramızda geçenlere rağmen beni kendisiyle aynı kalede istemeyecektir, bırakın..." düşünüp 'yatak' kelimesinin yerini tutacak bir sözcü aradı umutsuzca; ama yoktu, 'yatağını...' diye bitirdi cılız bir sesle. Utançla gözlerini konuklarınkinden kaçırdı.

"Haklı olabilirdin çocuğum; ama değilsin. Sende annende olan bir özellik var; bir erkeğin sana baktığı anda içinde şehvet uyandıran bir özellik... Kurt *sevse* de sevmese de seni isteyecektir." Söyleyeceklerini vurgulamak için durdu; yüzünde belli belirsiz bir tebessüm belirmişti. "... ama Elinor Halanı seninle gönderirsem, bunu bile yapamayabilir."

"Elinor Hala mı?" diye sordu Jenny boş gözlerle. "Baba, ne demek istediğinizi hiç anlamıyorum; ama söylediklerinizin hepsi yanlış!" Elleriyle çaresizce yün eteğini kavradı; bu haliyle etrafını saran adamların gözüne çaresiz bir dilber gibi görünüyordu. Ama Jenny kendi zihninde kimsenin bilmediği bir Royce Westmoreland görüyordu; ormandaki açıklıkta onunla şakalaşan, korkulukta onunla konuşan; başka biri olsa kendisine tecavüz edip sonra adamlarının kucağına atacakken, onu yatağına çağırıp ona şefkatle davranan bir adam.

"Lütfen," dedi Jennifer önce etrafını saran adamlara, sonra babasına bakarak, "lütfen beni anlamaya çalışın. Bu sadakatsizlik değil; bana bunu söyleten mantık. Kurt'la yapılan savaşlarda ne kadar çok adamımızın öldüğünü biliyorum; ama bu her savaşta olur. Kurt Alexander'ın ölümüyle suçlanamaz, ya da..."

"Onu temize çıkarmaya mı cüret ediyorsun?" diye soludu babası; sanki Jennifer gözlerinin önünde bir iblise dönüşüyormuş gibi bakıyordu kıza. "Yoksa sadakatin bize değil de ona mı?"

Jenny'ye tokta yemek gibi geldi bu. İçinde küçük bir yerde ise, kendisini yakalayan adam için hissettiklerinin kendine bile tuhaf bir muamma gibi geldiğini fark etti. "Ben sadece barış istiyorum, hepimiz için."

"Belli oluyor Jennifer," dedi babası acı acı, "ama 'barış dolu' birleşme konusunda ve *senin* hakkında nişanlının ne düşündüğünü duyma hakaretinden korunamayacaksın. Henry'nin sarayındaki herkesin duyduğuna göre, nişanlın, sen İskoçya *kraliçesi* bile olsan seni istemeyeceğini söylemiş. Seninle evlenmeyi reddettiği zaman, kralı onu bütün mal varlığından mahrum bırakmakla tehdit etmiş; ama o *yine de* reddetmiş. Kabul etmesi için kral sonunda onu yaşamıyla tehdit etmek zorunda kalmış! Daha sonra senin için Merrick *sürtüğü* demiş; ona itaat etmen için seni *döveceğini* söyleyerek böbürlenmiş. Arkadaşları kahkahalar atarak parasına bahse tutuşmaya başlamışlar; çünkü nişanlın seni ayağı altında ezecekmiş; tıpkı *İskoçya'yı* ezdiği gibi! *İşte* nişanlının senin ve bu evlilik hakkındaki düşünceleri bunlar! Geri kalanı ise, senin için söylediği: Merrick *Sürtüğü!*"

Babasının söylediği her söz, Jennifer'ın kalbine ok gibi saplandı; dayanılmaz bir utanç ve acıyla doldurdu içini. Babası sözlerini bitirirken, Jennifer'ın içini Tanrı tarafından bahşedilen bir hissizlik kapladı; ta ki hiçbir şey hissetmez oluncaya dek... Nihayet başını kaldırıp yorgun ve yiğit İskoçlara bakarak konuştu; sesi kuru ve sert çıkmıştı: "Umarım *bütün* servetlerini yatırmışlardır bu bahse!"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Jenny tek başına korkulukta durmuş, önünde uzanan kırlara bakıyordu. Rüzgâr saçlarını dilediği gibi savurup omuzlarına dağıtıyordu. Elleriyle korkuluğun duvarını sıkı sıkı tutuyordu Jenny. 'Damadın' iki saat içinde gerçekleşecek olan düğüne yetişemeyeceğine dair umudu birkaç dakika önce, bir kale gözcüsü atlıların yaklaştığını haber verince kırılmıştı. Yüz elli atlı şövalye, kale köprüsüne doğru sürüyorlardı atlarını. Batan güneşin son ışıkları şövalyelerin parlatılmış kalkanlarına vuruyor, kalkanlar parlayan altınlara dönüşüyordu. Hırlayan bir kurt resmi Jenny'nin gözlerinin önünde uğursuzca raksediyor, mavi bayrakların, atların süslü koşumlarının, şövalyelerin zırhları üzerine giydikleri cüppelerin üstünde dalgalanıyordu.

Beş gündür hissettiği aynı uyuşuk dalgınlıkla olduğu yerde durmaya devam etti Jenny ve kalabalık gürûhun kaleye yaklaşmasını seyretti. Kalabalığın içinde kadınların ve Kurt'unkiler dışında başka işaretlerin de olduğunu görebiliyordu artık. Bu gece bazı İngiliz soylularının da burada olacağını duymuştu Jenny; ama Jenyy kadınların olacağını düşünmemişti hiç. Kalabalığın en önünde, sadece Thor'dan olabilecek, yelesi ve kuyruğu rüzgârda uçuşan kara bir atın üstünde oturan, geniş omuzlu, başı açık, ne kalkanı ne de kılıcı olan adama kaydı bakışları gönülsüzce. Royce'un yanında Arik vardı. Onun da başı açıktı, silahı yoktu. Onların Merrick'lilerin olası ve önemsiz bir saldırı girişimlerini ne

kadar küçümsediklerini göstermek için böyle bir tutum takındıklarını düşündü Jenny.

Bu mesafeden Royce'un yüzünü pek seçemiyordu. Ama adam köprünün indirilmesini beklerken, Jenny onun duyduğu sabırsızlığı nerdeyse hissetti.

Sanki gözlendiğini sezmiş gibi birden başını kaldırdı Royce; bakışları kalenin çatısında dolaştı. Jenny ondan saklanmak için farkında olmadan sırtını duvara dayadı. Korku! Beş gündür hissettiği ilk duygunun korku olduğunu fark etti Jenny tiksintiyle. Omuzlarını dikleştirerek döndü ve kaleye girdi.

İki saat sonra Jenny aynada kendini seyrediyordu. Korkulukta kaybolan o güzelim uyuşukluk duygusu onu bütünüyle terk etmiş, ardında karmakarışık bir duygu yumağı bırakmıştı. Ama aynadaki yüz solgun, duygusuz bir maskeydi.

"Sandığının yarısı kadar bile kötü olmayacak Jenny," dedi Brenna. İki hizmetçinin Jenny'nin elbisesinin uzun eteğini düzeltmesine yardım ederken, bir yandan da Jenny'yi gülümsetmeye çalışıyordu canla başla. "Bir saatten daha kısa bir süre içinde her şey bitmiş olacak."

"Keşke evliliğimiz de düğün törenimiz kadar kısa sürse," dedi Jenny kederli kederli.

"Sir Stefan aşağıda, salonda. Kendi gözlerimle gördüm. O, dük hazretlerinin aşağıda seni küçük düşürecek bir şey yapmasına müsaade etmez. Çok onurlu, güçlü bir şövalye o."

Jenny kız kardeşine döndü; elindeki tarağı unutmuş, cılız ve şaşkın bir tebessümle Brenna'nın yüzünü inceledi. "Brenna, her şeyden önce bizi kaçıran aynı 'onurlu şövalye'den mi bahsediyoruz?"

"Tamam," dedi Brenna, Stefan'ı savunmak için, "ama Stefan o aşağılık kardeşine benzemiyor; en azından *o*, sonradan benimle ahlaksız bir pazarlık yapmaya kalkışmadı!"

"Kesinlikle doğru," dedi Jenny. O an kendi dertlerini bütünüyle unutmuştu. "Ama onun bu iyi huyuna bu gece pek güvenemiyorum. Eminim seni gördüğü an boğazını sıkmaya can atacaktır. Çünkü artık *senin* onu kandırdığını biliyor."

"Hayır, hiç de öyle düşünmüyor!" diye patladı Brenna. "Yaptığım şeyin çok cesurca ve gözü pek bir davranış olduğunu söyledi bana." Sonra suçlu suçlu ekledi: "*Sonra* da bu yaptığım şey yüzünden boynumu kırabileceğini söyledi. Ayrıca ben onu değil, aşağılık kardeşini kandırdım!"

"Sir Stefan'la konuştun mu?" dedi Jenny, ne diyeceğini bilemiyordu, kalakalmıştı. Brenna, son üç yıldır onu tavlamaya çalışan genç taliplerine en küçük bir ilgi bile göstermemişti. Şimdi ise, babasının bu dünyada evlenmesine izin vereceği en son adamla gizlice buluşuyordu.

"William'a bir şey sormaya gittiğim zaman salonda onunla biraz konuşabildim," diye itiraf etti Brenna; yanakları alev alev olmuştu. Sonra birden, kırmızı, kadife elbisesinin kolunu düzeltme işine verdi kendini. "Jenny," dedi yumuşak bir sesle, başını öne eğmişti, "artık iki ülke arasında barış sağlanacağına göre, sana sık sık mektup gönderebileceğimi düşünüyordum. Eğer bir tane de Sir Stefan'a gönderirsem, mektubumun onun eline ulaşmasını sağlar mısın?"

Dünya tersine dönmüş gibi geldi Jenny'ye. "Bunu yapmak istediğinden eminsen yaparım tabii," dedi. Sonra hem yaşadığı gerginlikten hem de kız kardeşinin umutsuz aşkı için duyduğu üzüntüden içinde patlayan bir kahkahayı gizleyerek devam etti: "Peki sana yolladığım mektupların içine Sir Stefan'ınkileri de koyacak mıyım?"

Brenna başını kaldırıp cevap verdi; gözlerinin içi gülüyordu:

"Sir Stefan da tam olarak bunu önermişti."

"Ben..." diye başladı Jenny; ama odanın kapısı açılınca sustu. İçeriye ufak tefek, yaşlı bir kadın girdi, sonra durdu. Üstünde kenarları tavşan tüyüyle süslenmiş, modası geçmiş ama güzel, atlastan bir elbise, boynunun tamamını ve çenesinin bir kısmını örten yine modası geçmiş bir atkı ve omuzlarından aşağıya dökülen gümüş renginde bir şal olan Elinor Hala, şaşkınlık içinde bir Brenna'ya bir Jenny'ye bakıyordu. "Sen *küçük* Brenna'sın," dedi Brenna'ya ışıl ışıl bir yüzle. Sonra Jenny'ye baktı: "Ama bu güzel yaratık benim küçük Jenny'im olabilir mi?"

Elinor Hala, kare şeklinde kesilmiş bir yeleği olan, beli yüksek kesimli, geniş ve uzun kolları dirseklerinden bileklerine kadar incilerle işlenmiş ve aralarına yakutlarla elmaslar serpiştirilmiş, krem rengi atlas ve kadifeden bir elbise içinde önünde duran geline hayranlıkla bakıyordu; şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Üstündeki altın ve yakut gibi parlayan saçları ise omuzlarına ve sırtına dökülüyordu Jenny'nin.

"Krem kadife-" dedi Elinor Hala, gülümseyip kollarını açtı: "Hiç olmamış hayatım; ama çok güzel! Nerdeyse senin kadar güzel-"

Jenny onun kollarında kayboldu. "Elinor Hala, seni gördüğüme çok sevindim. Gelmeyeceğinden korkuyordum-"

Brenna vurulan kapıya baktı, sonra Jenny'ye döndü. Söyledikleri, Jenny'nin halasını görmekten dolayı duyduğu taşkın sevinci boğazına düğümledi. "Jenny, babamız aşağıya inmeni istiyormuş. Belgeler imzalanmaya hazırmış."

Nerdeyse dizginleyemediği bir dehşet duygusu kapladı Jenny'nin içini; karnına ağrı girdi, yüzünden kan çekildi. Elinor Hala, Jenny'nin koluna girdi. Jenny'nin bütün dikkatini aşağıda kendisini bekleyen şeye vermesini engellemek için gözle görülür bir çaba sarf ediyordu. Yumuşak hareketlerle Jennifer'ı kapıya doğru götürdü, bir yandan da aşağıda onu bekleyen manzaradan bahsediyordu:

"Salonun ne kadar dolu olduğunu görünce gözlerine inanamayacaksın," dedi. Kalabalığın Jenny'nin damat namzediyle karşılaşmaktan duyduğu korkuyu azaltacağını zannedip çabuk çabuk konuşuyordu: "Salonun bir tarafında babanın yüz silahlı askeri duruyor, *onun* da-" halasının sesindeki üstünlük duygusuyla dudak büken ifadeden 'onun' dediği kişinin Kara Kurt olduğu anlaşılıyordu, "salonun tam karşısında en az o kadar şövalyesi var, *sizin* adamlarınızı izliyorlar."

Jenny ruhsuz, cansız bir halde uzun koridoru geçti, ağır ağır attığı her adım son adımıymış gibi geliyordu ona. Gergin bir sesle, "Savaş manzarasına benziyor, düğün manzarasına değil," dedi.

"Doğru; ama savaş manzarası değil. Kesinlikle değil. Aşa-

ğıda şövalyeden çok soylu var. Kral James, törene şahitlik etmesi için sarayın yarısını yollamış nerdeyse. Civardaki klanların liderleri de burada."

Jenny salona inen uzun ve karanlık merdiveni inmek için bir cansız adım daha attı. "Bu sabah geldiklerini gördüm," dedi.

"Evet, Kral Henry de bu düğünün kutlanacak özel bir olaya benzemesini istemiş olsa gerek; çünkü burada her türden İngiliz soylusu da var. Birkaçı yanında karısını bile getirmiş. İnanılmaz bir manzara! Kadifelerle atlaslar içindeki İngilizlerle İskoçlar bir arada..."

Jenny dönüp salona inen sarmal merdivenin kısa ve dik, taş basamaklarını inmeye başladı. "Aşağısı çok sessiz," dedi titrek bir sesle; salondan gelen seslere kulak kabarttı: yapmacık bir neşeyle yükselen belli belirsiz erkek sesleri, birkaç öksürük, bir kadının sinirli kahkahası... Hepsi bu kadardı. "Aşağıdakiler ne yapıyor?"

"Şey, karşılıklı soğuk soğuk bakışıyorlar," dedi Elinor Hala neşeyle, "ya da salonun öbür yarısı yokmuş gibi davranıyorlar."

Jenny merdivenin son basamağını indi. Kendini toplamak için durdu, titreyen dudağını ısırdı, sonra başını mağrur bir tavırla öbür yana çevirip çenesini kaldırdı ve ileriye doğru yürüdü.

Jenny görününce salona meşum bir sessizlik yayıldı; Jenny'nin gözleri önüne serilen manzara, en az sessizliğin kendisi kadar bir uğursuzluğun haberini veriyordu. Taş duvarlara asılmış meşalelerden etrafa yayılan parlak ışık Jenny'yi süzen düşman bakışların sahiplerinin üstüne düşüyordu. Meşalelerin altında duran silahlı adamlar gergin ve dimdik bekliyorlar, hanımlar ve beyefendiler tıpkı Elinor Hala'nın söylediği gibi yan yana duruyorlardı; İngilizler salonun bir tarafında, İskoçlar öbür tarafındaydı.

Ne var ki Jenny'nin dizlerini böylesine titreten konuklar değil, salonun tam ortasında duran ve Jenny'yi sert, ışıldayan bakışlarla süzen, uzun boylu ve güçlü adamdı. Kenarları samur işlemeli, şarap rengi bir pelerin içindeki Royce, uğursuz bir hortlak gibi hayal meyal göründü Jenny'nin gözüne. Etrafa yaydığı gazap öyle güçlüydü ki, kendi ülkesinin adamları bile ondan uzak duruyordu.

Jennifer'ın babası, kızının elinden tutmak için ileriye çıktı; ama Kurt tek başına duruyordu. Her şeye kadir olduğunu ve önemsiz düşmanını hor gördüğünü ilan edercesine, onlardan korunmaya ihtiyaç duymadığını belirtiyordu. Babası Jenny'nin elini kendi koluna geçirip kızıyla birlikte ileriye doğru yürüdü. Salonda İskoçlarla İngilizleri ayıran geniş aralık onlar ilerlerken daha da genişledi. Jenny'nin sağında İskoçlar duruyordu; mağrur ve dargın çehrelerini öfke ve sevgiyle Jenny'ye çevirdiler. Solunda kendini beğenmiş İngilizler vardı; Jenny'yi buz gibi bir düşmanlıkla süzüyorlardı. Tam önünde ise pelerini geniş omuzlarından dökülen, bacaklarını hafifçe yana açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Jenny'ye yerde yürüyen iğrenç bir böcekmiş gibi bakan ve yolunu kesen damat namzedinin uğursuz sûreti vardı.

Onun bakışlarına dayanamayan Jenny, gözlerini Royce'un omzunun üstündeki bir noktaya dikti. Bir yandan da Royce yollarını mı kesecek yoksa onlara yol mu verecek diye düşünüyordu biraz gergin bir heyecanla. Kalbi göğüs kafesini delip çıkacakmış gibi atıyordu. Babasının koluna tutundu; ama önlerindeki şeytan herif hâlâ olduğu yerde duruyor, bile bile Jenny ile babasını kendi etrafından dolanmaya mecbur ediyordu. Jenny, Royce'un bu davranışının hayatının geri kalanı boyunca, onun toplum içinde veya yalnızken Jenny'yi aşağılamak ve küçük düşürmek için yapacağı şeylerin yalnızca ilki olduğunu fark etti çıldırmış gibi.

Allah'tan bunu daha fazla düşünecek vakti yoktu; çünkü tam karşısında başka bir dehşet bekliyordu onu; imzalanması gereken bir sadakat sözleşmesi. Sözleşme bir masanın üstüne yayılmıştı. Masanın yanında iki adam duruyordu; biri Kral James'in, diğeri Kral Henry'nin sarayından gelmiş elçilerdi bunlar. Her ikisi de evlilik törenine şahitlik etmek için burada bulunuyordu.

Masaya vardıkları zaman babası durup kızının terlemiş elini bıraktı; Jenny onun elinin verdiği rahatlıktan da mahrum kalmıştı. Kont Merrick kelimelerin üstüne basa basa ve herkesin duyabileceği bir sesle: "Barbar belgeyi çoktan imzaladı," dedi.

Kontun sözleriyle salondaki düşmanlık ürkütücü bir şekilde elle tutulur hale geldi. Bu sözler, salonun İskoç tarafından İngiliz tarafına fırlatılan milyonlarca hançer gibi hava şakırdadı.

Jenny donmuş gibi, çeyizini oluşturan bütün sözlerin yazılı olduğu, kendisini dönüşü olmayan bir yaşama, nefret ettiği ve kendisinden nefret eden bir adamın karısı ve kölesi olmaya ebediyen mahkûm eden parşömene baktı, dile getiremediği bir isyan içinde. Parşömenin altında Claymore dükünün aceleyle ve özensizce karalanıvermiş imzası vardı; bir zamanlar Jenny'yi esir eden, şimdi ise hapsedecek olan adamın imzası.

Parşömenin yanında bir kuş tüyü ile bir mürekkep hokkası duruyordu. Jenny tüye dokunmak için kendini zorladıysa da, titreyen parmakları ona itaat etmedi. Kral James'in elçisi ileriye çıktı; Jenny ona umutsuz ve öfkeli bir zavallılıkla baktı. "Saygıdeğer hanımefendi," dedi elçi candan bir nezaketle. Salondaki İngilizlere Lady Jennifer'ın Kral James'in şahsi saygısına mazhar olduğunu göstermek istiyordu. "İskoçya Kralı, yüce hükümdarımız James, size selamlarımı iletmemi söylediler. Ayrıca, sevgili ülkeniz uğruna yaptığınız bu fedakârlık dolayısıyla, bütün İskoçya'nın size borçlu olduğunu belirtmemi emrettiler. Siz, büyük Merrick soyunun ve İskoçya'nın onurusunuz."

'Fedakârlık' sözü üstüne basılarak mı söylenmişti? Afallayan Jenny bunu soruyordu şimdi kendine; ama elçi tüyü alıp çoktan Jenny'ye uzatmıştı bile.

Jenny sanki çok uzakta bir yerdeymiş gibi, bir yabancı gibi, elinin ağır ağır kalkıp kalemi almasını, sonra o nefret edilesi belgeyi imzalamasını seyretti. Ama işini bitirip doğrulunca, gözlerini belgeden ayıramadı. Olduğu yere mıhlanıp

kalmış, Ambrose Ana'nın ona öğrettiği kusursuz el yazısıyla yazdığı kendi ismine bakıyordu. Manastır! Birden, Tanrı'nın gerçekten de bu evliliğin gerçekleşmesine müsaade ediyor olduğuna inanmadı, inanamadı. Belkirk Manastırı'nda geçirdiği uzun yıllar boyunca, Tanrı Jenny'nin pişmanlığını, boyun eğişini ve kendini 'O'na adayışını görmüş olmalıydı elbette. *"Tanrım yalvarırım..."* diye tekrarladı defalarca çıldırmış gibi. "Bunun olmasına müsaade etme."

"Hanımlar, beyler-" Stefan Westmoreland'in kalın sesi salonu yara yara ilerledi; taş duvarlarda yankılandı. "Claymore Dükü ile eşinin şerefine!"

Eşi... Bu sözler Jenny'nin zihninde kızı sersemletircesine yankılandı; Jenny geçen haftaların anılarından sıyrıldı. Dehşet ve şaşkınlık içinde etrafına bakındı. Ne kadar sürer böyle geçmişe dalıp gittiğini bilmiyordu; belki bir-iki saniye, belki dakikalardır... Sonra yine dua etmeye başladı:

"Yalvarırım Tanrım, bunun olmasına müsaade etme..." diyerek için için son bir kez daha yalvardı; ne var ki iş işten geçmişti. İrileşmiş gözleri, herkesin beklediği rahibin gelmesi için açılmış büyük meşe kapıya perçinlendi.

Jenny'nin babası kapıda belirince yüksek sesle: "Rahip Benedict," dedi. Jenny nefesini tuttu.

"Kendini iyi hissetmediği için gelemeyeceğini bildirmiş."

Jenny'nin kalbi küt küt atmaya başladı.

"Düğün yarına ertelendi."

"Teşekkür ederim Tanrım!"

Jenny masadan uzaklaşmak için geriye doğru bir adım atacak oldu; salon birden dönmeye başladı. Hareket edemedi. Bayılmak üzere olduğunu anladı dehşet içinde. Üstelik en yakınında duran insan Royce Westmoreland idi.

Jenny'nin halini gören Elinor Hala, birden üzüntü dolu bir çığlık atarak, allak bullak olmuş Merrick erkeklerini fütursuzca dirsekleriyle dürte dürte kendine yol açtı, ileriye atıldı. Bir an sonra, Jenny kendini vahşi bir kucaklamayla sarılmış halde buldu; buruşuk bir yanak, yanağına yaslanmıştı, kulaklarında ise tanıdık, acı dolu bir ses uğulduyordu. "Tamam

yavrum, tamam. Derin nefes al, şimdi düzeleceksin," diye mırıldanıyordu ses; "Elinor Halan burada, şimdi yukarıya götürecek seni."

Yer Jenny'nin ayaklarının altında şiddetle kaydı; sonra birden eski haline geldi. Babası salondaki konuklara hitaben konuşurken, Jenny'nin içine dalga dalga bir sevinç ve ferahlık yayıldı.

"Sadece bir günlük bir ertelenme olacak," diye gürledi babası; sırtı İngilizlere dönüktü. Rahip Benedict'in rahatsızlığı pek hafif bir şeymiş; o kadar iyi bir insan ki, yarın ne kadar hasta olursa olsun, hasta yatağından kalkıp geleceğine, nikâhı kıyacağına söz vermiş."

Jenny halasıyla birlikte salondan ayrılmak için dönerken bu ertelenmeye nasıl tepki verdiğini görmek için müstakbel 'kocasına' kaçamak bir bakış attı. Ama Kara Kurt, Jenny'nin orada olduğunun hiç farkında değilmiş gibi görünüyordu. Kısık gözlerini konta dikmişti, yüzünün ifadesi Zümrüdüanka kuşununki gibi esrarlıydı; ama gözlerinde soğuk, kuşkulu bir bakış vardı. Bütün gün dışarıda süren fırtına, birden kudurdu; bir şimşek gökyüzünü yardı, ardından uğursuz ve korkunç bir gök gürültüsü geldi.

Babası döndü, salondaki bütün konuklara hitaben; ama sağındaki İngilizlere hiç bakmadan konuşmasını sürdürdü: "Ne var ki şölen, planlandığı gibi bu gece yapılacak. Kral Henry'nin elçisinin söylediklerinden anladığıma göre, çoğunuz yarın erkenden İngiltere'ye dönmeyi arzuluyorsunuz; ama korkarım bir gün daha burada kalmak zorundasınız; çünkü fırtına çıkınca, yollarımız İngilizlerin yolculuğa çıkmasına uygun olmuyor."

Salonun her tarafından sesler yükseldi. Jenny kendisine çevrilen bakışları görmezden gelip halasıyla birlikte kalabalık salonu geçti; kendi odasına giden iki katı çıkan merdivene yöneldi doğruca. Aklını toplamak ve avunmak, ertelenen infazını beklemek için.

Odasının meşe ağacından yapılmış ağır kapısı ardından kapanınca, Jenny, Elinor Halasının kollarına atılıp duyduğu rahatlık dolayısıyla hiç çekinmeden ağladı.

"Tamam, tamam kuzucuğum," dedi. Jenny'nin annesinin yaşlı halası; küçük eliyle hafifçe kızın sırtına vuruyor, bir yandan da her zamanki gibi şevkle, anlaşılmaz ama kararlı bir şekilde konuşuyordu: "Dün veya evvelsi gün gelmediğim için umudu kestin, seninle gelmeyeceğimi sandın, değil mi?"

Jenny boğazına düğümlenen göz yaşlarını yutup halasının şefkat dolu kollarından hafifçe sıyrıldı, mahcup mahcup başını salladı. Babası, Elinor Halanın Jenny ile İngiltere'ye gitmesini önerdiğinde, Jenny kendini bütünüyle bu fikre vermiş; halasının kendisiyle gelmesinin onun kötü ve korkutucu bahtındaki tek sevinç ışığı olacağını düşünmüştü.

Elinor Hala, Jenny'nin göz yaşlarıyla ıslanmış yüzünü avuçlarına alıp aynı canlı kararlılıkla devam etti: "Ama artık buradayım, babanla bu sabah konuştum. Bundan sonra hep yanında olacağım. Ne hoş, değil mi? Birlikte hoşça vakit geçireceğiz. Sen o kaba İngilizle evlenecek olsan da, onu hiç umursamayıp eskiden yaşadığımız gibi yaşayacağız seninle, yani babanın beni Glencarin'deki evime sürmeden önce yaşadığımız gibi. Böyle konuşarak onu suçladığımı düşünme; ama bu başıma gelen en kötü şeydi. Konuşabildiğim sevdiklerimden çok uzun süre ayrı kaldım çünkü."

Jenny ona baktı, halasının nefes almadan yaptığı bu uzun konuşma yüzünden biraz sersemleşmişti. Gülümseyerek bu ufak tefek hanımefendiye sıkıca sarıldı.

Kürsünün üstüne kurulmuş olan uzun masada oturan Jenny, etrafında ve aşağısında yiyip içen insanları unutmuş, sabit bakışlarla salonun öbür tarafını süzüyordu. Yanında ise, Jenny'yi ertesi gün gerçekleşecek nikâh töreni kadar dönüşü olmaksızın bağlayan sadakat sözleşmesini imzaladığı adam oturuyordu. Dirsekleri nerdeyse birbirine değiyordu. Son iki saattir Jenny onun yanında oturmak zorunda kalmıştı; onun buz gibi bakışlarını sadece üç kez hissetmişti üstünde. Royce sanki onu görmeye tahammül edemiyormuş, sadece Jenny'yi pençesine geçirip kızın yaşamını cehenneme çevirmeyi bekliyormuş gibi görünüyordu.

Sözlü hakaretler ve fiziksel şiddetle dolu bir gelecek beliriyordu Jenny'nin gözlerinin önünde. Kadını disipline sokmak ya da teşvik etmek gerektiği düşüncesiyle bir erkeğin karısını dövmesi İskoçlar arasında bile yaygındı. Bu gerçeği ve yanındaki adamın öfkesiyle şöhretini bilen Jenny, acı dolu bir hayatı olacağından emindi. Bütün gün boyunca Jenny'nin boğazına düğümlenen bir yumru, onu adeta nefessiz bırakıyordu şimdi. Sürmeye mecbur bırakıldığı hayatın içinde hevesle beklenecek, güzel bir şey düşünmeye çalıştı kahramanca. Elinor Halasının yanında olacağını hatırlattı kendine. Sonra bir gün, yakında bir gün sevip bakacağı çocukları olacağını düşündü kocasının şehvete olan düşkünlüğünü göz önünde bulundurarak. Çocuklar. Gözlerini sıkıca kapayıp kahırlı kahırlı içini çekti; boğazındaki yumru biraz gevşedi. Sevip okşayacağı bir bebek; işte bu hevesle beklenecek bir şeydi. Bu düşünceye tutunmaya karar verdi.

Royce şarap kadehine uzanınca, Jenny ona yan gözle kaçamak bir bakış attı. Onun oldukça alımlı bir akrobatı seyrettiğini görünce bozuldu. Kadın, keskin kılıç uçlarıyla dolu bir yatakta elleri üstünde dengede duruyordu; başından aşağıya dökülmesini engellemek için etekleri dizlerinden bağlanmıştı; çoraplı ve biçimli bacaklarının dizinden ayak bileklerine kadar sergilenmesini sağlayan bir gereklilikti bu. Salonun öbür tarafında, uçlarına ziller takılı sivri şapkalar giymiş soytarılar, bütün salon boyunca uzanan masanın önünde şaklabanlık yapıyordu. Bayram şenliğine benzeyen bu eğlence ile mükellef akşam yemeği, babasının nefret ettiği İngilizlere Merrick'lilerin gururlu ve zengin olduklarını gösterme yöntemiydi.

Royce'un güzel bacaklı akrobatı beğendiğini hiç gizlememesini tiksindirici bulan Jenny, şarap kadehine uzandı, bütün gece alaycı bakışlarla kendisini izleyen İngilizlerin uğursuz ve hakaret dolu gözleriyle karşılaşmaktansa, şarap içiyormuş gibi yaptı. Duyduğu bazı yorumlara göre, İngilizler onu ölçüp tartmışlar ve tamamıyla güzellikten yoksun bulmuşlardı. "Şu saça bak," demişti bir kadın alaylı bir şekilde gülerek.

"Bu renk sadece atların yelesinde olur sanırdım." "Şu surattaki kibre bak," demişti bir adam, Jenny başı dik, karnı sancır halde yanından geçerken, "Royce onun bu kibirli hallerini hiç çekemez. Onu Claymore'a götürünce döve döve çıkarır bu kibri ondan."

Bakışlarını soytarılardan babasına çevirdi Jenny. Babası solunda oturuyordu. Babasının soylu, sakallı yüzünü incelerken Jenny'nin göğsü kabardı. Öyle bir vakarı vardı ki babasının... Öyle soyluydu ki. Babasının büyük salonda oturup insanları arasında zaman zaman çıkan anlaşmazlıkları dinlemesini izlerken, cennetteki tahtında oturmuş, huzuruna getirilen herkesi yargılarken, Tanrının da tam da babası gibi görünmesi gerektiğini düşünmekten alamazdı kendini.

Ne var ki, babası bu gece bir hayli tuhaf davranıyordu; özellikle bu berbat şartlar göz önüne alındığında. Akşamdan beri salondaki çeşitli klan liderleriyle konuşup içerken, aslında zihni başka şeylerle meşgulmüş gibi, sinirli; ama yine de... tuhaf... Memnun görünüyordu, bir şeyden dolayı memnun... Jennifer'ın bakışlarını üstünde hissedince, Lord Merrick kızına döndü; sıcak bakışlı mavi gözleri Jenny'nin solgun yüzünde dolaştı. Jenny'ye o kadar çok yaklaştı ki, sakalı kızın yanağını gıdıkladı. Sesini sadece Jennifer'ın duyabileceği kadar yükseltip kızın kulağına: "Canını sıkma çocuğum," dedi. "İçin rahat olsun, her şey yoluna girecek."

Bu söz Jenny'ye o kadar saçma geldi ki, gülsün mü ağlasın mı bilemedi. Jenny'nin irileşen mavi gözlerindeki dehşeti görünce uzanıp kızının o sırada, sanki yaşamı buna bağlıymış gibi var gücüyle masanın kenarına tutunan elini tuttu Lord Merrick. Lordun büyük ve sıcak eli, kızınınkini güven verici bir şekilde kavradı. Jenny titrek bir tebessümle yanıt verebildi ona.

"Bana güven," dedi kont, "sabahleyin her şey yoluna girecek."

Jenny'nin içine bir şey oturdu. Yarın sabahtan sonra, iş işten geçmiş olacaktı. Yarın sabahtan sonra, yanı başında duran, geniş omuzları Jenny'ye kendini küçük ve önemsiz

hissettiren adamla evlenmiş olacaktı. Babasıyla arasındaki fısıldaşmayı duymadığından emin olmak için endişeli gözlerle kocasına baktı kaçamak bir bakışla. Ama Royce'un aklı başka yerdeydi. Aylak aylak alımlı akrobatı seyretmekten vazgeçmiş olan Royce ileriye bakıyordu. Meraklanan Jenny, onun bakışlarını takip etti ve salona daha yeni girmiş olan Arik'i gördü. Jenny ona bakarken, sakallı ve sarışın dev, Royce'a bakarak başını salladı ağır ağır, sonra bir kez daha. Jenny gözünün ucuyla bakınca, Royce'un dişlerini sıktığını, sonra nerdeyse fark edilmeyecek bir şekilde başını eğdiğini gördü.

Royce daha sonra sakin bir şekilde, kasıtlı olarak dikkatini akrobata verdi. Arik bir an bekleyip sonra hiçbir şey yokmuş gibi, çalgıcıları izliyormuş gibi görünen Stefan'ın yanına gitti.

Jenny gizli bir bilgi alış verişi yapıldığını hissetti ve bu onu aşırı derecede huzursuz etti; özellikle babasının sözleri hâlâ zihninde yankılanırken. Bir şey oluyordu; bunu biliyordu; ama ne olduğunu bilmiyordu. Ciddi, ölümcül bir oyun oynanıyordu ve Jenny, geleceğinin bu oyunun sonucuna bağlı olup olmadığını merak ediyordu.

Salondaki gürültüye ve babasıyla Royce'un yarattığı belirsiz duruma daha fazla katlanamayan Jenny odasına çekilip, umutlu olmak için nasıl bir nedeni olduğunu düşünmeye karar verdi. Babasına dönerek: "Baba," dedi çabucak, "izin verirseniz kalkmak istiyorum. Odamda dinleneceğim."

"Elbette hayatım," dedi babası hemen. "Kısacık ömründe pek başını dinleyemedin; halbuki tek isteğin buydu, değil mi?"

Jenny bir an duraksadı; babasının sözlerinin iki manaya geldiğini sezmişti; ama anlamadığı için sadece başını salladı ve ayağa kalktı. Tam kalkıyordu ki, Royce başını çevirip ona baktı; ama Jenny, Royce'un o ana kadar kendisinin orada olduğunu fark etmediğine yemin edebilirdi. "Kalkıyor musunuz?" diye sordu Royce, küstah bakışlarını Jenny'nin göğsüne dikmişti. Gözleri nihayet Jenny'ninkilerle buluştu. Jenny bu gözlerdeki sebebi anlaşılmaz öfkeyi görünce kanı dondu. "Sizi odanıza bırakmamı ister misiniz?"

Jenny kendini zorlayıp ayağa kalktı ve dimdik durdu ve bir anlığına *ona* tepeden bakma zevkini bahşetti kendine. "Elbette hayır!" diye kestirip attı. "Beni halam götürecek."

"Ne korkunç bir geceydi!" diye patladı Elinor Hala, Jenny'nin odasına varır varmaz. "O İngilizler sana öyle bir bakıyorlardı ki, onları salondan kovmak için dayanılmaz bir istek duydum. Hatta kovmaktan beter ettim, yemin ederim. Lord Hastings, o iğrenç Henry'nin sarayından gelen İngiliz herif yemek boyunca yanındaki adamlarla fısıldaştı durdu. Beni tamamıyla görmezden geldi; bu yaptığı büyük kabalıktı doğrusu. Zaten ben de *onunla* konuşmaya meraklı değildim. Ayrıca tatlım, yaranı deşmek istemem ama, kocanı da hiç gözüm tutmadı."

Halasının saksağan kuşu gibi konuşma âdetini unutmuş olan Jenny, İngiliz konukları yeren İskoç kadınına sevgiyle gülümsedi; ama zihni başka bir meseleyle meşguldü. "Babam yemekte bir tuhaftı," dedi.

"Ben hep öyle olduğunu düşünmüşümdür."

"Ne olduğunu?"

"Bir tuhaf olduğunu."

Jenny histerik ve yorgun bir kıkırdamayı bastırıp geceyi tartışmak için başka bir girişimde bulunmaktan sakındı. Ayağa kalkıp halasının elbisesini çıkarmasına yardım etmesi için döndü.

"Baban beni Glencarin'e geri gönderecek," dedi Elinor Hala.

Jenny başını kaldırıp halasına baktı. "Böyle bir şeyi neden söylüyorsun?"

"Çünkü baban öyle dedi."

Tamamıyla kafası karışan Jenny dönüp halasını omuzlarından sıkıca tuttu. "Elinor Hala, babam tam olarak ne dedi?"

"Bu akşam beklendiğimden daha geç gelince, babanın bana kızmasını bekliyordum," diye cevap verdi halası; zayıf omuzları düşmüştü. "Tabii bana kızması büyük haksızlık olurdu; çünkü kabahat bende değildi. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Yılın bu zamanında-"

"Elinor Hala," dedi Jenny meşum ve tehditkâr bir ses tonuyla, "babam tam olarak *ne* dedi?"

"Çok özür dilerim çocuğum. İnsan yüzüne o kadar hasret kaldım, konuşacak kimse olmadığı için o kadar çok şey biriktirdim ki! Şimdi böyle konuşacak birini bulunca, böyle, şey... kendimi tutamıyorum. Glencarin'deki odamın penceresine iki güvercin konardı, biz üçümüz sohbet ederdik; güvercinlerin anlatacak çok şeyleri yoktur; ama-"

Halasının bu konuşması üzerine, hayatının bu en kötü döneminde, Jenny'nin omuzları çaresiz bir kahkahayla sarsılmaya başladı; şaşkın, küçük kadına sarıldı; içindeki gerginlik patlamış, gözlerine korku ve bitkinlik yaşlarıyla dolmuştu.

"Zavallı yavrucak," dedi Elinor Hala, pat pat Jenny'nin sırtına vururken. "Sen çok ağır bir yük altındasın, bense buna tuz biber ekiyorum. Bak şimdi..." durup düşündü, "şey, baban bu akşam yemekte, bundan sonra sana eşlik etmeyi planlamamamı; ama istersem düğüne kalabileceğimi söyledi." Jennifer'ı saran kolları iki yanına düştü, Elinor Hala mahzun bir şekilde kendini yatağa bırakıverdi. Sevimli, yaşlı yüzünde yalvaran bir ifade vardı. "Glencarin'e dönmemek için her şeyi yaparım. Orada o kadar yalnızım ki..."

Jennifer başını sallayıp elini halasının bembeyaz başına koydu; bu parlayan tacı şefkatle okşayarak, halasının kendi evini gayretli bir şevkle idare ederken geçen yılları düşündü. Geçen yılların bu cesur kadında bıraktığı izlerle birlikte bu zorunlu yalnızlık Jenny'ye haksız bir davranış gibi geliyordu. "Yarın sabah fikrini değiştirmesi için ona yalvarırım," dedi yorgun bir kararlılıkla. Bu uzun ve yorucu günün sonunda duyguları harap olmuştu, şimdi de yorgunluk büyük ve yıkıcı dalgalar halinde üstüne çöküyordu. "Senin benimle gelmeni ne kadar çok istediğimi anlayınca kesinlikle yumuşayacaktır," dedi içini çekerek; birden dar karyolasının rahatlığını özledi.

ON ALTINCI BÖLÜM

Büyük salondan mutfağa kadar adım başı her yer konuklar ve hizmetçilerle doluydu nerdeyse. Neleri varsa, ne bulduysa sert taşların üstüne serip kıvrılmışlardı. Kalenin her yerinden yükselip alçalan bir horlama sesi, karmakarışık, düzensiz dalgalar gibi çarpıp geri çekiliyordu.

Karanlık ve aysız geceyi yırtan bu alışılmadık ses yüzünden Jenny uykusunda dönüp duruyordu. Birden dönüp gözlerini açtı; odadaki tuhaf bir gürültü veya hareket yüzünden bir uyurgezerin uyanıklığı içindeydi, tedirgindi.

Kalbi korkudan hızla çarpıyordu; gözlerini kırpıp hızla atan nabzını sakinleştirmeye ve odasının zifiri karanlığı içinde bir şeyler görmeye çalıştı. Jenny'nin dar karyolasının dibindeki yer yatağında yatan halası döndü. *Elinor Hala,* dedi içinden Jenny, rahatlamıştı. Elinor Hala'nın dönüp durması yüzünden uyanmıştı besbelli. Zavallı kadının sık sık eklemleri tutuluyordu; o yüzden yumuşak bir yatak yerine sert bir şilteyi tercih etmek zorunda kalıyordu; hatta yerde yattığı zaman bile rahat edemiyor, dönüp duruyordu. Jenny'nin kalp atışları normale döndü. Sırt üstü yatarken birden içeriye dolan ani bir soğuk hava dalgasıyla titredi ve Jenny'nin göğsünden bir çığlık koptu. Aynı anda büyük bir el ağzını kapatarak bu çığlığı bastırdı. Jenny yüzünden sadece birkaç santim yukarıdaki yüze kilitlenmiş bir korku içinde bakarken, Royce Westmoreland fısıldadı: "Eğer bağırırsan seni bayıltırım." Jennifer'ın kendini toplamasını bekledi. "Anladın mı?" dedi sonra.

Jenny tereddüt etti, sonra yutkunup titreyerek başını salladı.

"O halde," diye konuşmaya başladı Royce, Jenny'nin ağzının üstündeki elini biraz gevşetti. Bunu yaptığı anda, Jenny dişlerini onun avcunun etli kısmına geçirip kendini sol tarafa attı ve pencereye yetişip aşağıda girişte bekleyen nöbetçileri çağırmak için bir hamle yaptı. Jenny ayaklarını yataktan kurtaramadan Royce onu yakalamıştı bile. Yaralanan eliyle kızın ağzını ve burnunu öyle sıkıca kapadı ki, Jenny nefes alamadı. "İki kez kanımı akıttın," dedi dişlerini sıkarak, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Bu *sonuncu* olacak."

Beni boğacak... diye düşündü Jenny dehşet içinde. Başını çıldırmış gibi iki yana salladı; göğsü zar zor inip kalkıyor, nefes almaya çalışıyordu.

"Aferin," dedi Royce yumuşak bir sesle. "Benden korkmayı öğrenirsen akıllılık edersin. Şimdi beni iyi dinle *kontes*," diye devam etti Jenny'nin korku dolu çırpınışlarını görmezden gelerek. "Öyle ya da böyle, seni şu pencereden aşağıya indireceğim. Eğer başıma bir dert daha açarsan seni bayıltırım. Bu durumda yere canlı olarak inme ihtimalin büyük ölçüde azalır; çünkü bayginken ipe tutunamazsın."

Elini Jenny'nin ciğerine hava gitmesine yetecek kadar gevşetti; ama Jenny birkaç kez derin nefes aldıktan sonra bile titremesini durduramadı. "Pencere mi?" diye mırıldandı ağzını kapatan ele. "Sen deli misin? Kalenin hendeğiyle bu pencerenin arasındaki mesafe yirmi dört metreden fazla."

Bunu duymazdan gelen Royce, Jenny'nin karşı koyma çabalarını yerle bir edecek olan en ölümcül silahını ateşledi: "Arik kız kardeşini tutsak etti; ben ona işaret verinceye kadar da bırakmayacak. Eğer ona işaret vermemi engelleyecek bir şey yaparsan Arik'in kız kardeşine neler yapacağını düşünmek bile istemiyorum."

Jenny'nin içinde kalan son mücadele kırıntıları da yok oldu. Sanki aynı kâbusu tekrar görüyordu; kaçmaya çalışmaksa anlamsızdı. Yarın nasılsa bu şeytan herifle evlendirilecekti; yıllarca sürecek bir acının ve karmaşanın içine bir gece daha eklense ne çıkardı!

"Elini çek," dedi bitkin bir halde. "Bağırmayacağım. Bana güvene-"

Son sözü bir hataydı; sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Royce'un yüzünde beliren aşağılayıcı ve öfkeden anladı bunu. "Kalk!" dedi Royce sertçe; kızı sarsarak yataktan çıkardı. Karanlıkta uzanıp Jenny'nin karyolasının ucunda duran sandığın üstüne uzatılmış kadife düğün elbisesini kaptı, Jenny'ye fırlattı. Jenny elbiseyi sıkı sıkı göğsüne bastırarak, "Arkanı dön," dedi titrek bir sesle.

"Kullanman için bir de hançer vereyim mi?" diye alay etti Royce buz gibi bir sesle. Jenny cevap vermeden, "Giyin!" dedi sertçe. Jenny elbisesiyle ayakkabılarını giyip lacivert bir şalı da omuzlarına çekince, Royce onu kendine doğru çekti. Daha Jenny ne olduğunu anlamadan, Royce onun ağzını siyah bir bezle bağlayıp ses çıkarmasını engelledi. İşini bitirince Jenny'yi çevirip pencereye doğru itti.

Jenny derin ve karanlık bir hendeğe doğru dümdüz uzanan yüksek, pürüzsüz duvardan aşağıya baktı dehşet içinde. Çıldırmış gibi başını iki yana salladı; ama Royce onu ileriye itip pencerenin çıkıntısında asılı bıraktığı kalın ipi yakaladı, Jenny'nin beline sıkıca bağladı.

"İpi sıkıca tut," diye emretti merhametsizce, bir yandan da ipin öbür ucunu kendi bileğine sarıyordu. "Vücudunu duvardan uzak tutmak içinde bacaklarını kullan." Sonra hiç tereddüt etmeden Jenny'yi yukarıya kaldırıp pencerenin pervazına çıkardı. Royce, pencerenin iki kenarına sımsıkı tutunan Jenny'nin çıldırmış gibi açılmış gözlerindeki dehşet ifadesini görünce, "Aşağıya bakma," dedi nazik bir şekilde. "İp sağlam ve ben senden daha ağırlarını yere indirdim."

Royce elleriyle Jenny'nin belini kavrayıp hiç acımadan kızı dışarıya iterken, Jenny'nin boğazından bir inilti yükseldi. "İpi tut," dedi Royce sertçe. Jenny onun dediğini yaptı, aynı anda Royce onun ayaklarını pervazdan kesip dehşet dolu bir an aşağıdaki bulanık suyun yukarısında, boşlukta tuttu.

"Duvara çarpma, ayaklarını kullan," diye buyurdu Royce sertçe. Pencerenin dışında, rüzgârın sürüklediği biçare bir yaprak gibi dönüp duran Jenny, delirmiş gibi ayaklarıyla duvarı aradı ve nihayet dönmesini durdurabildi. Ayaklarını

pürüzlü taşlara dayayıp Royce'a baktı. Sadece başı ve boynu görünüyordu; dehşet içinde, kesik kesik soluyordu.

İşte bu en olmadık, en azından en istenmedik zamanda, ölüme dalması sadece iki güçlü el ile sağlam bir iple engellenmiş, derin bir hendekten yirmi dört metre yukarıda asılı duran Jenny'ye, Kara Kurt'un yüzünde bomboş bir şaşkınlık ifadesini görmek nasip oldu. Jenny'nin karyolasının yanındaki yatağından kalkmış, beyaz geceliği içinde hayaleti andıran Elinor Hala aman vermez bir ifadeyle, "Sen *ne* yaptığını sanıyorsun?" diye sormuştu.

Royce başını çevirip ona baktı; yüzünde gülünç denebilecek bir inanamazlık ifadesi vardı. O sırada ne kadını tehdit etmek için hançerine sarılabilirdi ne de onu susturmak için ileriye atılabilirdi. Bu durum karşısında elinin kolunun bağlı olduğunu fark edince yüzü bu ifadeyi almıştı işte.

Başka zaman olsa, Jenny onun yüzündeki bu şaşkınlık ifadesinin tadını çıkarırdı; ama şimdi hayatı Royce'un ellerindeyken böyle bir şeyi yapamazdı. Onu en son Elinor Hala'ya bakarken gördü; sonra ip oynamaya, Jenny de sarsılarak dibi görünmeyen duvardan aşağıya inmeye başladı. Ona kalan öylece sarkmak, dua etmek ve yatak odasında neler olduğunu, Elinor Hala'nın kendisini *neden tam bu sırada* açığa çıkardığını merak etmekti.

Karanlığın içinde anlaşılmaz bir nedenle ve bilerek kendini bu en olmadık ana saklayan yaşlı kadına bakarken Royce da aynı şeyi merak ediyordu. Bileklerini kesen ipe bakıp gerginliğini kontrol etti ve nihayet Elinor Halanın sorusunu cevapladı: "Yeğeninizi kaçırıyorum."

"Tam düşündüğüm gibi."

Royce ona daha dikkatli baktı; Jennifer'ın halasının kıt akıllı mı yoksa kaçık mı olduğundan emin olamadı. "Peki ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

"Arkamdaki kapıyı açıp yardım *çağırabilirim*," dedi kadın. "Ama Brenna'yı yakaladığınız için bunu yapmamalıyım."

"Evet," dedi Royce tereddüt ederek. "Büyük ihtimalle."

Asır gibi süren bir an ikisinin bakışları birbirine perçinlen-

di; her iki taraf da karşı tarafı ölçüp tarttı. Sonra Elinor Hala, "Tabii yalan söylüyor da *olabilirsin*, ben bunu bilemem," dedi.

"Olabilir," diyerek onu onayladı Royce temkinli bir tavırla.

"Yalan söylemiyor da olabilirsin elbette. Duvarı nasıl tırmandın?"

"Sizce nasıl yaptım?" diye cevap verdi Royce; bir kadına bir ipe bakıyor, zaman kazanmaya çalışıyordu. Omuzları gerilmiş, belinden aşağısını duvara dayamıştı. İpi ağır ağır, bir sağ eliyle, bir sol eliyle bırakmaya devam ediyordu.

"Belki de adamlarından biri salondaki tuvalet kalabalık olduğundan, buradakini kullanmak istediğini söyleyerek yemek sırasında buraya çıktı. Sonra bu odaya dalıp ipin bir ucunu pencerenin dibindeki sandığa bağlayıp öteki ucunu da pencereden aşağıya saldı."

Onun bu tamamıyla doğru olan çıkarsamasını başını hafifçe, alaylı bir şekilde eğerek onayladı Royce. Kadının daha sonraki sözleri Royce'u bir kez daha sarstı; bu kez korkuyla. "Buradan yola çıkarak, artık Brenna'yı tutsak ettiğinizi *sanmıyorum*."

Jennifer'ı bunu yaptığına inandırarak kandıran Royce'un asıl şimdi yaşlı kadının sessiz kalmasına ihtiyacı vardı. "Böyle düşünmenizin nedeni nedir?" diye sordu, ipi bırakırken çok değerli olan zamanı kazanmaya çalışıyordu.

"Öncelikle, yeğenim Kont Merrick, bu akşam ben istirahata çekilirken, salondaki merdivenlerin başına nöbetçiler dikiyordu; bunu böyle bir şeyi engellemek için yaptığına şüphe yok. Dolayısıyla, Brenna'yı kaçırmak için bu akşam bu duvarı daha önce bir kere tırmanman gerekirdi. Oysa bu başını gereksiz yere derde sokardı. Çünkü sen Brenna'ya Jennifer'ın seninle sessiz sedasız kaçması için ihtiyaç duyacaktın."

Bu açıklama o kadar kısa ve öz, o kadar doğruydu ki, Royce'un yaşlı kadın hakkındaki düşüncesi başka bir boyuta ulaştı. Yaşlı kadını dikkatle süzerken, bir yandan da Jennifer'ın hendekle arasındaki mesafeyi ölçmeye çalışıyor-

du. "Öte yandan," dedi soğukkanlı bir tavırla, "benim son derece tedbirsiz biri olduğumdan emin olamazsınız."

"Kesinlikle haklısın," diye onu onayladı Elinor Hala.

İçi rahatlayan Royce derin bir nefes aldı; ama içinin rahatlığı halanın sözleriyle korkuya dönüştü. "Ama Brenna'nın elinizde olduğuna inanmıyorum. Bu nedenle seninle bir pazarlık yapacağım."

Royce'un kaşları çatıldı: "Nasıl bir pazarlık?"

"Benim şimdi nöbetçileri çağırmamamın karşılığında, sen de beni şu pencereden aşağıya indirip bu gece yanında götüreceksin."

Elinor Hala Royce'a kendisiyle sevişmesini teklif etseydi, Royce bu kadar şaşırmazdı. Biraz çaba harcayıp kendini toparladıktan sonra, Elinor Hala'nın zayıf ve kuru bedenini, onu kendisiyle birlikte aşağıya indirmenin tehlikesini kafasında tarttı. "Söz konusu bile olamaz," diyerek kestirip attı.

"Elinor Hala elini kapıya uzatırken, "Bu durumda," dedi, "bana başka seçenek bırakmıyorsun genç adam."

O anki çaresizliğine küfreden Royce ipi salmayı sürdürdü. "Bizimle gelmeyi neden istiyorsunuz?"

Elinor Hala'nın otoriter ve kendine güvenen ses tonu kayboldu, omuzları aşağıya düştü. "Çünkü yeğenim Lord Merrick beni yarın sabah inzivama geri göndermek istiyor; bense bunu düşünmeye bile katlanamıyorum." Sonra kurnaz bir ifadeyle ekledi: "Ayrıca beni yanında götürmen senin de işine gelir."

"Neden?"

"Çünkü," dedi Elinor Hala, "senin de bildiğin gibi, yeğenim bazen baş belası olabilen bir kadındır. Ama ben ona *ne* söylersem yapar."

Royce'un gözlerinde donuk bir ilgi ifadesi belirdi; bir yandan da kendisini bekleyen uzun yolculuğu ve ne kadar hızlı gitmesi gerektiğini düşünüyordu. 'İşbirlikçi' bir Jennifer, Royce'un planının başarılı veya başarısız olmasında fark yaratabilirdi. Ayrıca Jennifer'ın asiliğini, dik kafalılığını ve kurnazlığını düşününce, bu kızıl saçlı dişi şeytanın halasına uysalca boyun eğeceğine inanası gelmiyordu. Şimdi bile

onun diş izlerinin verdiği acıyı hissediyordu kanlı avcunda. "Dürüst olmak gerekirse, buna hiç inanasım gelmiyor."

Kadın beyaz saçlarla kaplı başını kaldırıp burun kıvırarak Royce'u süzdü. "Ama gerçeğin ta kendisi bu, saygıdeğer İngiliz beyefendisi," dedi. "Babası neden beni yanına aldırıp yarın seninle giderken yanınıza katmayı düşünmüştü, sanıyorsun?"

Royce yaşlı kadını yanlarına almanın yararları ile kadının hızlarını kesmesinin doğuracağı tehlikeleri tekrar tarttı kafasında. Tam kadını yanlarına almamaya karar vermişti ki, Elinor Hala'nın bir sonraki sözleriyle fikrini değişti: "Beni yanınıza almazsanız," dedi Elinor Hala üzgün bir ifadeyle, "yeğenim Kont Merrick Jennifer'ı kaçırmana göz yumduğum için beni kesin öldürür. Sana duyduğu nefret, bana duyduğu sevgiden daha fazla hatta zavallı Jennifer'a duyduğu sevgiden bile... İkimizi birden susturabildiğine asla inanmaz. Hatta ipi buraya benim bıraktığımı düşünür."

Royce içinden bütün İskoç kadınlarına bela okudu, bir an duraksadıktan sonra gönülsüzce başını eğip, "Giyin," dedi dişlerini sıkarak.

İp belini kesercesine canını yakıyor, taş duvardan aşağıya kayarken Jenny'nin kollarıyla bacakları kopacakmış gibi geriliyordu. Jenny yutkunup aşağıya baktı. hendeğin zifiri karanlığında iki adamın silueti seçiliyordu yalnızca. Adamlar suyun üstünde bekliyorlardı. Bu tuhaf manzarayı görünce nefesini tutup gözlerini kısarak daha dikkatli baktı Jenny. Adamların düz bir salın üstünde durduklarını gördü. Birkaç dakika sonra büyük ve nasırlı iki el onu havada yakalayıp belinden tuttu, ilgisizce yukarı kaydı. Arik Jenny'nin belindeki ipi çözüp kızı her an devrilme tehlikesi olan salın üstüne bıraktı.

Jenny ellerini başının arkasına götürüp ağzını tıkayan siyah bezi çözmeye yeltendi; ama Arik onun ellerini yakalayıp sert bir tavırla arkasına bağladı. Sonra da kızı fazlasıyla yumuşak bir hareketle sallanan salın öbür yanındaki adama doğru itti. Geçirdiği korku yüzünden hâlâ titreyen Jenny, kendini Stefan Westmoreland'in ifadesiz yüzüne bakarken buldu. Stefan Westmoreland ise soğuk bir tavırla başını öbür yana çevirip yukarıdaki pencerenin karanlığına dikti gözlerini.

Jenny hantal bir şekilde eğilip salın üstüne oturdu; artık kendisi için hiçbir anlamı olmayan bir dünyada az da olsa güven sunduğu için sala minnettardı.

Birkaç dakika sonra, salın üstündeki iki adamın sessizliği Stefan Westmoreland'in şaşkınlık dolu fısıltısıyla bozuldu: "Lanet olsun! Bu da ne?" dedi Stefan, gözlerine inanamıyormuş gibi Jenny'nin biraz önce indiği duvara bakıyordu.

Başını hemen kaldırıp Stefan'ın baktığı yere baktı Jenny. Royce Westmoreland'in çaresizce suya düştüğünü görmeyi umuyordu. Ama gördüğü şey, bir insanı un çuvalı gibi omzuna atıp beline bağlamış bir adamın siluetiydi kesinlikle.

Jenny, Royce'un omzundaki insanın zavallı Elinor Hala olduğunu anlayınca, duyduğu şaşkınlıktan dolayı ayağa kalkmaya çalıştı. Arik başını çevirip ona baktı; sert bakışları Jenny'ye kımıldamamasını emrediyordu. Jenny, acı veren bir yavaşlıkla ipten aşağıya inen bu hantal silueti izlerken nefesini tutup gerginlik içinde bekledi. Arik ve Stefan Westmoreland uzanarak suç ortaklarını yakalayıp salın üstüne indirinceye kadar Jenny rahat bir nefes alamadı.

Sal uzak kıyıya doğru hareket etmeye başladığında, Royce hâlâ kendini 'tutsağından' kurtarmaya çalışıyordu. Gizlenmeleri için çaba harcamalarının lüzumu yoktu. Jenny aynı anda iki şeyi birden fark etti: Kendisinin tam tersine, bağırmasını önlemek için Elinor Hala'nın ağzı bağlanmamıştı; sal da karşı taraftaki ormanda bekleyen adamlar tarafından iplerle ters kıyıya çekiliyordu.

Parlak iki şimşek keskin mavi ışıklarla gökyüzünü yardı; Jenny arkasına bakıp kale duvarının üstündeki nöbetçinin o tarafa dönerek öfkeli gökyüzünün aydınlattığı salı görmesi için dua etti. Sonra, ne görülmeleri için dua etmesinin ne de ağzının bağlanmasının bir anlamı olmadığına karar vererek pes etti. Öyle ya da böyle, Royce Westmoreland ile birlikte Merrick'ten ayrılmış oluyordu işte. Korkusu azalmaya başlayınca, Royce'la buradan onun *karısı* olarak ayrılmaktansa, bu şekilde ayrılmayı tercih edeceğine karar verdi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İki gündür giderek şiddetlenen rüzgâr fırtınaya dönüşmüştü. Gökyüzündeki bulutlar şafak sökeli iki saat olduğu halde, havanın hâlâ karanlık olmasına yol açıyordu. Körpe fidanları ikiye büken yağmur tepelerine iniyor, yüzlerine çarpıyordu; ama kafile yine de ilerliyor, mümkün olduğunca ağaçların altına saklanarak yağmurdan korunmaya çalışıyordu.

Royce omuzlarını kamburlaştırmış, yağmurun sırtını kamçılamasına müsaade etmişti. Bedeninin, şimdi göğsünde kesik kesik soluyarak uyuyan, yorgunluktan takati kalmamış ama aslında bütün bu rahatsızlıkların sebebi olan kadına sığınak sağlamasına içerliyordu.

Güneşi tamamıyla kapatan tepelerindeki kara bulutlar yüzünden sanki sürekli alacakaranlıkta yol alıyorlardı. Yağmur yağmasaydı, Royce'un aradığı yere saatler öncesinden varmış olacaklardı. Royce, Zeus'un parlayan boynunu okşadı. Tıpkı babası gibi üstündeki çifte yükü zahmetsizce taşıyan Thor'un oğlundan son derece memnundu. Eldivenli eliyle yaptığı bu ufak hareket Jennifer'ı uykusunda döndürdü; kız Royce'un sıcak bedenine daha da sokuldu. Bir zamanlar, bundan kısa bir süre önce, aynı hareket Royce'u Jennifer'ı göğsüne sıkı sıkı bastırma isteğiyle doldururdu; ama bugün, bundan böyle, böyle bir şey söz konusu olamazdı. Jennifer'ın bedenini arzuladığında kullanacaktı; ama bir daha asla şefkatle değil. Bu düzenbaz sürtüğe karşı şehvet duyma iznini verecekti kendine; ama daha fazlasını yapmayacaktı. Asla. Onun gençliği, iri

mavi gözleri ve etkileyici yalanları Royce'u bir kez aldatmıştı; ama bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı.

Sanki birden ne yaptığını fark etmiş gibi Royce'un kollarında döndü Jenny; sonra gözlerini açıp nerde olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi etrafına bakındı. "Nerdeyiz?" diye sordu. Royce onu kale duvarından aşağıya indirdiğinden beri ilk kez konuşuyordu. Uykunun verdiği mahmurlukla sesi enfes bir boğuklukla çıkmıştı. Hardin'de birlikte geçirdikleri o upuzun, ihtiras dolu gece boyunca, sevişmek için onu her uyandırdığında da Jenny'nin aynı ses tonuyla konuştuğunu hatırladı Royce.

Soğuk bir tavırla bu anıyı zihninden kovarken dişlerini sıktı. Başını geriye atmış, ona bakan Jenny'yi süzdü; kızın genelde takındığı kibirli ifadenin yerini şimdi kafa karışıklığının aldığını gördü.

Royce sessizliğini koruyunca Jenny bezgin bir tavırla içini çekip: "Nereye *gidiyoruz?*" diye sordu.

"Güneybatıdan batıya doğru ilerliyoruz," diye cevap verdi Royce; ama Jennifer'ın bilmek istediği şeyi söylememişti.

"*Tam olarak* nereye gittiğimizi bana söylemeniz çok mu uygunsuz kaçar?"

"Evet," dedi Royce dişlerini sıkarak.

Uyku mahmurluğunun son izleri de kaybolunca Jenny, Royce'un geçen gece kotardığı işi tam anlamıyla idrak edip doğruldu. Royce'un kocaman gövdesinin sağladığı sığınaktan çıkınca yağmur yüzünü kırbaçladı. Bakışları yanları sıra ormana doğru yol alan atlarının üstünde, omuzlarını kamburlaştırarak oturan pelerinli bedenlerin üstünde dolaştı. Sol taraflarında Stefan Westmoreland, sağ taraflarında ise Arik vardı. Elinor Hala cin gibiydi; gözlerinde uykudan eser yoktu. Eyerinin üstünde dimdik oturmuş, güven verici bir şekilde gülümseyerek bakıyordu Jenny'ye. Yüzündeki ifadeden Glencarin dışında *her yerde* olmaktan memnun olduğu anlaşılıyordu. Geçen gece salın üstünde, dükü kendisini de yanına alması için kandırdığını fısıldayabilmişti; Jenny bunun dışında hiçbir şey bilmiyordu. Zaten ağzındaki bant Jenny uykuya dalıncaya kadar çıkarılmamıştı.

"Brenna nerede?" diye sordu, birden bu meseleye vermişti dikkatini. "Serbest bıraktınız mı onu?"

Jenny sorusuna cevap almayı hiç ummadığı anda bir cevap aldı. Royce Westmoreland alay dolu bir sesle cevap verdi: "Onu kaçırmamıştım."

"Piç kurusu!" diye tısladı Jenny öfke içinde; sonra korku dolu bir şaşkınlıkla nefes aldı. Royce, Jenny'yi yılan gibi saran kolunu öyle kuvvetli sıkmaya başlamıştı ki, nefes alamıyordu. Royce, Jenny'yi sertçe kendine çekip: "Bana bir daha asla bu ses tonuyla ve bu şekilde hitap etme!" dedi kelimelerin üstüne basa basa.

Royce daha konuşacaktı; ama ilerideki bir tepeye karşı kurulmuş yüksek taş binayı görünce Stefan'a döndü, şiddetini kaybeden yağmurda sesini duyurabilmek için bağırarak, "Şurası galiba!" dedi. Konuşurken atını mahmuzlamış, hayvan yeri inleterek dört nala koşmaya başlamıştı. Yanında ve arkasında onları takip eden elli adam vardı. Bir an sonra hepsi de yağmur sularının oluk oluk aktığı yoldan aşağıya doğru dört nala gidiyorlardı. Bu arada Elinor Hala atının her adımında sarsıldığı için, durumu kınadığını belirten şeyler söylüyordu.

Royce, bir manastır olduğu su götürmeyen binanın önünde durup atından indi. Jenny'yi atın üstünde bırakmıştı. Jenny öylece oturup öfke ve merakla Royce'un sırtını seyretti; başına ne geleceğini çok merak ediyordu. Royce ile Stefan'ın konuşmasına kulak misafiri olmaya çalıştı. "Arik burada bizimle kalacak. Yedek atı bize bırakın," dedi Royce, Stefan'a.

"Lady Elinor ne olacak? Ya at sürmeye dayanamazsa?"

"Dayanamazsa siz de bir kulübe bulup onu orada bırakırsınız."

"Royce," dedi Stefan endişeli bir şekilde kaşlarını çatarak, "yeterince aptallık ettin; bu kadarı yeter. Merrick'in adamları tam arkanda olabilir."

"Merrick gününün yarıdan fazlasını Hastings ve Dugal'ı bu dolapta parmağı olmadığına ikna etmekle geçirecektir. Sonra izimizi kaybettiği her yerde hangi yöne gittiğimizi bulmaya çalışacak. Bu da onun çok zaman kaybetmesine yol

açar. Dediğim gibi olmazsa, adamlarım ne yapacaklarını bilirler zaten. Sen Claymore'a git, olası bir saldırı için her şeyin hazır olmasını sağla."

Stefan istemeye istemeye başını sallayıp atını çevirdi ve sürmeye başladı. Jenny kendisine doğru dürüst cevap vermeyen adamı süzerek, "Ne dolabı?" diye sordu hararetli bir şekilde. "Ne dolabı?"

"Ne kurnaz bir yalancısın sen," dedi Royce sertçe, Jenny'yi belinden tutup aşağıya indirdi. "Ne dolabı olduğunu bilirsin. Bu dümeni tertipleyenlerin arasında sen de varsın." Jennifer'ın sırılsıklam olmuş ağır şalını önemsemeden kızı manastırın kapısına doğru sürüklemeye başladı. "Yine de," dedi Royce uzun öfkeli adımlarla yürürken, ısırır gibi, "senin gibi ateşli bir kadının ben de dahil *hiçbir* adamla evlenmeyip kendini gerçekten manastıra kapatacağını aklım almıyor."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum!" diye bağırdı Jenny, bir yandan da huzur dolu bir manastırın kendisi için nasıl yeni bir korku barındırabileceğini düşünüyordu çıldırmış gibi; özellikle de oldukça ıssız bir manastırın.

"Dün akşam biz yemekteyken Lunduggan'dan gelen rahibeden bahsediyorum. Yanında kendi küçük 'ordusu' varmış. Sen bunu bal gibi de biliyorsun," dedi Royce yine sertçe. Sonra yumruğunu kaldırıp açılmasını emredercesine ağır meşe kapıya vurmaya başladı. "Rahibeyle ordusu yağmur yüzünden gecikmişler; bu yüzden sizin o dindar Rahip Benedict'iniz de töreni ertelemek için hasta numarası yapmak zorunda kalmış."

Göğsü öfke içinde inip kalkan Jenny, Royce'a döndü; gözlerinde öfke kıvılcımları uçuşuyordu. "Öncelikle, hayatımda Lunduggan diye bir yeri hiç *duymadım*, orada bir manastır olduğunu *da*. Hem bir rahibe gelmişse ne olmuş?" Sonra abartılı bir şekilde sözlerine devam etti: "Şimdi sen *bana* hesap ver. Beni yatağımdan sürükleyip bir kale duvarından aşağıya saldın, fırtınalı bir havada İskoçya'dan alıp buraya getirdin; çünkü benimle *evlenmek* için bir gün daha sabredemedin. Doğru anlamış mıyım?"

Royce'un küstah bakışları Jenny'nin ıslak göğüslerinde dolaştı; Jenny onun bakışlarındaki tiksinti ifadesini görünce korkudan sindi. "Kendine iltifat ediyorsun," dedi Royce ısırır gibi. "Seninle evlenmemin nedeni ölüm tehdidiyle yoksul kalma korkusundan başka bir şey değil."

Kolunu kaldırıp sabırsızca meşe ağacından kapıyı yumruklayı tekrar. Kapı açıldı ve kibar görünümlü bir rahibin şaşkın yüzü belirdi karşılarında. Royce rahibi görmezden gelip aşağılayıcı bakışlarla evleneceği kadını süzdü. "Burada bulunmamızın sebebi, iki kralın en kısa sürede evlenmemize karar vermiş olması tatlım. Biz de tam olarak bunu yapacağız. Sen bitmiş bir savaşı başlatmaya değmezsin. Burada bulunmamızın bir sebebi de, başımın kesilmesi ihtimalinin sinirlerimi bozması. Ama hepsinden önemlisi, babanın bana kurduğu tuzağa kendisinin yakalanması bana çok çekici geldiği için buradayız."

"Sen delisin!" diye bağırdı Jenny; göğsü körük gibi inip kalkıyordu. "Şeytansın!"

"Sen de bir fahişesin canım," diye cevap verdi Royce son derece vakur bir tavırla. Sonra ödü patlamış gibi görünen rahibe dönüp acele etmeksizin: "Hanımefendi ile ben evlenmek istiyoruz," dedi.

Dindar adamın yüzünde gülünç bir ifade belirdi; sanki duyduklarına inanamamıştı. Üstünde beyaz renkte rahip elbiseleri ile Dominik rahiplerinin giydiği siyah cüppe vardı. Şaşkınlıktan çok, nezaketten bir adım geriye çekildi, huşu içindeki manastıra girmeleri için onlara yol verdi. "S-söylediklerinizi yanlış anladım galiba efendim," dedi.

"Tam tersi, doğru anladınız," dedi Royce; bir yandan içeriye doğru ilerlerken Jenny'yi kolundan çekiyordu. Oldukça yüksekteki pencerelerin vitraylarını incelemek için durdu; sonra bakışlarını korkudan dili tutulmuş rahibe çevirip, "Evet?" dedi sabırsızca. Kaşları çatılmıştı.

Yirmi beş yaşlarında gösteren rahip yaşadığı ilk şaşkınlıktan kurtulup Jenny'ye döndü: "Ben Rahip Gregory'yim çocuğum," dedi soğukkanlı bir şekilde. "Bütün bunların ne

demek olduğunu *sen* anlatır mısın?" Farkında olmadan bu kutsal yerin havasına bürünüp sesini Royce'un emredici kalın sesinden daha uygun bir fısıltı haline getirip cevap verdi Jenny. "Rahip Gregory," dedi titrek ve saygılı bir sesle, "bana yardım etmelisiniz. Bu adam beni evimden kaçırdı. Ben Lady Jennifer Merrick'im, babam-"

"Hain, düzenbaz piç kurusunun tekidir," diye tamamladı Royce sertçe. Parmaklarıyla Jenny'nin kolunu sıkıyordu acıtırcasına. Ya sessiz olmasını ya da kolunun kırılmasını göze almasını söylüyordu bu hareketiyle.

"A-anlıyorum," dedi Rahip Gregory; soğukkanlılığını koruması takdire şayandı doğrusu. Kaşlarını kaldırıp soran gözlerle Royce'a baktı. "Artık hanımefendinin ve karalanarak belirtilse de babasının kim olduğunu anladığımıza göre, *sizin* kim olduğunuzu sormakla çok büyük kabalık etmiş olur muyum efendim? Gerçekten kabalık etmiş olacaksam, bir tahminde bulunma tehlikesini göze alaca-"

Kısa bir an, bu korkusuz genç rahibe bakarken, Royce'un yüzündeki öfkenin yerini neşeyle karışık bir saygı ifadesi aldı. Rahibe tepeden bakıyordu; ama adamda hiçbir korku belirtisi yoktu. "Ben-" diye söze başladı Royce; ama Jenny'nin öfke dolu sesi sözünü kesti: "Kara Kurt! İskoçya'nın Belası! Kaba hayvanın teki!"

Onun bu patlaması karşısında Rahip Gregory'nin gözleri büyüdü; ama görünürdeki metanetini korudu. Başını sallayıp: "Claymore Dükü," dedi.

"Artık hepimiz düzgün bir şekilde tanıştırıldığımıza göre, gerekli şeyleri söyleyip bizi evlendirebilirsiniz," dedi Royce rahibe nazik bir şekilde.

Rahip Gregory olağanüstü bir ağırbaşlılıkla cevap verdi: "Normalde uyulması gereken bazı formaliteler vardır. Ancak manastırda ve başka yerlerde duyduğuma göre, Kilise ve Kral James evliliğinizi çoktan takdis etmiş. Dolayısıyla hiçbir engeliniz yok." Jenny'nin dünyası başına yıkılmıştı; ama rahip ona dönüp: "Ne var ki, anladığım kadarıyla sen bu adamla evlenmek *istemiyorsun* çocuğum, doğru mu?" deyince, sevinçten havaya uçtu.

"Evet!" diye bağırdı.

Rahip sadece bir an cesaretini toplamak için duraksayıp Jenny'nin yanındaki güçlü, aman vermeyen adama döndü ağır ağır. "Lord Westmoreland, dük hazretleri, hanımefendinin rızası olmadan bu nikâhı kıymam-" Claymore Dükü'nün alay dolu bir sessizlik içinde kendini süzdüğünü görünce, rahip sözlerinin arkasını getiremedi. Adam sanki Rahip Gregory'nin bir şeyi hatırlamasını bekliyordu sakin sakin; rahibe, söylediği gibi onları evlendirmekten başka seçenek bırakmayan bir şeyi.

Rahip ilk önce düşünmesi gereken bir şeyi hatırlayınca üzüntüyle Jennifer'a döndü: "Lady Jennifer," dedi yumuşak bir sesle. "Bu son derece onur kırıcı olayla canınızı sıkmak istemem; ama herkes sizin... şey... bu *adamla* birkaç hafta birlikte olduğunuzu ve şey, ikinizin-"

"Benim isteğimle olmadı!" diye feryat etti Jenny usulca; duyduğu utanç ve suçluluktan ölecekti nerdeyse.

"Biliyorum," diyerek onu yatıştırmaya çalıştı Rahip Gregory yumuşak bir tavırla. "Ama nikâhı kıymayı reddetmeden önce, size şeyin sonucunda... şey, beyefendinin tutsağı olarak geçirdiğiniz zaman zarfında gebe kalıp kalmadığınızdan emin olup olmadığınızı sormak zorundayım. Eğer emin değilseniz, olası bir çocuğun iyiliği için bu nikâhı kıymama müsaade etmelisiniz. Bu durumda evlenmeniz *zaruri*."

Tamamıyla onur kırıcı olan bu konuşma sırasında Jennifer'ın yüzü kıpkırmızı oldu; Royce Westmoreland'e duyduğu nefret göğe çıktı.

"Hayır," diye cevap verdi boğuk bir sesle, "böyle bir ihtimal kesinlikle yok."

Rahip Gregory cesur bir şekilde düke dönüp: "Bu durumda bu nikâhı kıyamayacağımı anlama-"

"*Çok iyi* anlıyorum," diye cevap verdi Royce kadife gibi yumuşak, nazik bir sesle. Jenny'nin kolunu acıtırcasına sıkıyordu. "Müsaade ederseniz şimdi gidip yaklaşık on beş dakika sonra geri döneceğiz. *O zaman* nikâhı kıyabilirsiniz."

Jenny'nin içinde bir dehşet duygusu patladı; olduğu yer-

den kımıldamadan Royce'a baktı. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Buranın tam arkasında gördüğüm kulübeye," diye cevap verdi Royce karşı konması imkânsız, sakin bir sesle.

"Bu evliliği bizim için *zaruri* hale getirmeye."

Jenny'nin Royce Westmoreland'in kendisini sürükleyerek o kulübeye götürüp zorla üstüne çıkacağından, sonra da tekrar bu manastıra getireceğinden hiç şüphesi yoktu. Yapardı. Böylece rahibin de onları evlendirmekten başka çaresi kalmazdı. Bu evliliğin erteleneceğine dair umudu, direnişiyle birlikte ölmüştü. Jenny'nin omuzları yenilgi ve utançla düştü. "Senden nefret ediyorum," dedi ölüm kadar soğuk ve sakin bir sesle.

"Kusursuz bir evlilik için kusursuz bir temel," dedi Royce alay ederek. Yüzünü rahibe dönüp kibarca emir verdi: "Nikâhı kıyın. Burada yeterince zaman kaybettik."

Jenny birkaç dakika sonra, aşk ve sevgi yerine nefret temelleri üzerine kurulmuş korkunç bir evlilik bağıyla sonsuza dek bağlanmış olarak manastırdan çıkarıldı ve Royce'un atının üstüne fırlatıldı. Royce yedek ata binmeden döndü ve Arik'e çabuk çabuk bir şeyler söyledi. Arik onun söylediklerine başını sallayarak cevap verdi. Jenny, Royce'un bu deve ne gibi emirler verdiğini duyamadı; ama Arik'in dönüp kararlı bir şekilde manastıra doğru seğirttiğini gördü.

Rahip Gregory'nin o gün manastırda yalnız olduğunu söylediğini hatırlayan Jenny: "Oraya neden gidiyor?" diye bağırdı. "Rahibin sana hiçbir zararı dokunmaz. Sadece yolu üstünde olduğu için manastırda bulunduğunu kendisi söyledi."

"Kes sesini," dedi Royce sertçe, onun arkasına atladı.

Bundan sonraki bir saat, Jenny için bulanık zaman diliminden ibaretti; sadece çamurlu yoldan aşağıya paldır küldür dört nala giden atın üstünde sarsıldığını anımsıyordu. Bir yol ayrımına geldikleri zaman, Royce atın dizginlerini birden çekip durdu. Sanki bir şey bekliyordu. Birkaç dakika daha geçti; Jenny neyi beklediklerini merak edip yoldan aşağıya doğru bakmaya başladı ve neyi beklediklerini gördü: Arik

tehlikeli bir hızla dört nala onlara doğru geliyordu. Uzattığı elinde, yanı sıra koşan yedek atın dizginleri vardı. Hayvanın sırtında, daha önce hiç ata binmemiş gibi yerinden fırlayan, sarsılan, yaşamını kurtarmak için eyere sımsıkı tutunan kişi ise Rahip Gregory idi.

Jenny bu oldukça gülünç manzaraya baktı ve Rahip Gregory iyice yakınlarına gelip de onun yüzündeki içler acısı ifadeyi görünceye kadar gözlerine inanamadı. Kocasına dönüp öfke içinde patladı: "*Manyak herif!* Şimdi de bir *rahibi* mi kaçırdın? Sana inanamıyorum! Kutsal bir manastırın tam ortasından bir rahibi kaçırdın!"

Royce bakışlarını atlılardan Jenny'ye çevirdi; donuk bir sessizlik içinde süzdü kızı. Onun bu kayıtsızlığı karşısında Jenny iyice çileden çıktı. "Seni bu yüzden asacaklar!" diye kehanette bulundu öfke dolu bir neşe içinde. "Hem de Papa hazretleri bizzat kendisi asılmanı sağlayacaktır. Kelleni uçuracaklar, seni yere uzatıp dörde bölecekler, kafanı bir mızrağın tepesine asıp bağırsaklarını-"

"Yalvarırım sus, tüylerimi diken diken ediyorsun!" diyerek onun sözünü kesti Royce çok korkmuş gibi.

Başına geleceklerle alay edip işlediği suçu görmezden gelmesi Jenny'nin sabrını taşırdı. Adam sanki Jenny'nin anlayış kapasitesinin ötesinde, lanetli, insan dışı bir varlıkmış gibi omzunun üstünden Royce'a baktı, boğuk bir fısıltıyla: "Senin cüret edebileceğin şeylerin bir *sınırı* yok mu?" diye sordu.

"Hayır," dedi Royce. "Hiçbir sınırı yok." Dizginleri çekip Zeus'u yola doğru döndürdü; Arik ve Rahip Gregory yanları sıra dört nala giderken, o da Zeus'u mahmuzladı. Jenny, Zeus'un uçuşan yelesine tutunup dostça bir ifadeyle zavallı Rahip Gregory'ye baktı. Atın sırtında geriye doğru kaykılan Rahip Gregory'nin sessiz bir yalvarış ve korkulu bir zavallılıkla dolu bakışları Jenny'ninkilere perçinlendi.

Güneş batıncaya kadar bu tehlikeli hızla at sürmeye devam ettiler; bu süre içinde düzenli aralıklarla, sadece atların dinlenmesine ve su içmesine yetecek kadar durmuşlardı. Royce nihayet Arik'e durmaları için işaret verdiğinde, Jenny yor-

gunluktan ölüyordu. Ormanın derinliklerinde kamp yapabilecekleri küçük bir açıklık bulmuşlardı. Yağmur sabah erkenden durmuş, zayıf bir güneş çıkmıştı. Güneş daha sonra öyle şiddetle parlamıştı ki, vadilerden sis yükselmiş, Jenny'nin sırılsıklam, ağır kadife elbisesi içinde duyduğu rahatsızlık on misline çıkmıştı.

Jenny yorgunluktan yüzünü ekşitip erkeklerin gözünden uzakta özel ihtiyaçlarını gidermek için gerdiği çalılıktan çıktı. Parmaklarını karmakarışık olmuş perişan saçlarında gezdirip ateşe doğru yürüdü ve yiyecekmiş gibi Royce'a baktı. Hâlâ bir yorgunluk belirtisi göstermeyen ve tetikte bekleyen Royce ise bir dizi üstüne çökmüş, yaktığı ateşe odun atıyordu. Jenny onun geniş sırtına bakıp, "Geçen yıllar boyunca sürdürdüğün hayat buysa, *oldukça* arzulanacak bir şeymiş doğrusu," dedi. Bir cevap almayı beklemiyordu, zaten alamadı da. Öte yandan, yirmi yıl boyunca insan sesine hasret kalmış olan Elinor Hala'nın istesin istemesin, kendini dinleyecek birini buldu mu neden bu denli hevesle gevezelik ettiğini anlamaya başladı. Royce'un sessizliği içinde geçen bütün bir gece ve günden sonra, Jenny ona olan öfkesini kusamadığı için çıldırmak üzereydi.

Ayakta duramayacak kadar yorgun olduğu için, ateşten birkaç adım uzaktaki yaprak yığının üstüne bıraktı kendini. Nemli olsa da, kendini hoplatıp zıplatmayan, dişlerini birbirine vurdurmayan yumuşak bir şeyin üstünde oturmanın tadını çıkarıyordu. Bacaklarını göğsüne çekip kollarıyla sardı. Royce'un sırtıyla olan tek taraflı sohbetine devam etti: "Öte yandan, ormanın içinde dört nala gitmekten, ağaç dallarından kendini sakınmaktan ve hayatını kurtarmak için kaçmaktan daha fazla zevk alıyor olabilirsin. Bütün bunlar çok yorucu olmaya başladığında da, bu kez kendini bir kuşatmayla, kanlı bir savaşla ya da çaresiz ve masum insanları kaçırarak eğlendirebilirsin. Senin gibi bir adam için gerçekten kusursuz bir hayat!"

Royce başını çevirip çenesini dizlerine dayamış, narin kaşlarını meydan okurcasına kaldırmış konuşan Jenny'ye

baktığında, onun cesaretine inanamadı. Jennifer Merrick, hayır, Jennifer Westmoreland, Royce'un son yirmi ört saattir ona çektirdiklerinden sonra, hâlâ bir yaprak yığınının üstüne oturup onunla *alay* edebiliyordu.

Jenny daha konuşacaktı; ama tam o sırada zavallı Rahip Gregory sendeleyerek ağaçların arasından çıktı. Jenny'yi görünce tökezleyerek o tarafa doğru seğirtti, kızın yanındaki yaprak yığınına dikkatli bir biçimde oturdu. Nasıl daha fazla rahat edebileceğini tecrübe etmek için önce kaba etlerinin birinin, sonra diğerinin üstüne oturdu ürkerek. "Ben-" dedi, yine oturuşunu değiştirdi korka korka ve "pek fazla at üstünde yolculuk etmedim," diye itiraf etti pişmanlık içinde.

Jenny birden, adamın vücudunun ağrı-sızı içinde olduğunu anladı; çaresiz ama dostça bir tavırla gülümsedi. Sonra birden, zavallı rahibin korkunç gaddarlığıyla nam salmış bir adamın tutsağı olduğunu anladı; adamın doğal olarak duyabileceği korkuları elinden geldiğince yatıştırmak için, her ikisini de tutsak eden bu adama karşı düşmanca bir tutum takınarak, "Sizi öldüreceğini ya da size işkence edeceğini sanmıyorum," dedi.

Rahip ona göz ucuyla bakarak, "O at sayesinde yeterince işkence görüm zaten," dedi kuru bir sesle. Sonra daha makul ve ciddi bir tavırla devam etti: "Ne var ki öldürüleceğimi sanmıyorum. Böyle bir şeyi yapmak budalalık olur. Bense kocanızın budala olduğunu sanmıyorum. Evet biraz düşüncesiz; ama kesinlikle budala değil."

"O halde hayatınız için endişelenmiyorsunuz?" dedi Jenny; şimdi rahibin yüzüne yeni bir saygıyla bakıyordu. Kendisi Kara Kurt'u ilk gördüğünde nasıl da korkmuştu!

Rahip Gregory başını olumsuz anlamda iki yana salladı. "Şuradaki sarı devin bana söylediği üç sözcükten anladığım kadarıyla, sizinle birlikte gelmemin sebebi, sizin gerçekten düzgün bir şekilde evlenip evlenmediğinize değgin kaçınılmaz soruşturma sırasında şahitlik etmek." Sonra üzüntüyle devam etti: "Size manastırda da belirttiğim gibi, ben orada yalnızca ziyaretçi olarak bulunuyordum. Baş rahip ile öteki

rahipler, o civardaki bir köyde maneviyattan yoksun zavallıların yanına gitmişlerdi. Niyetlendiğim gibi sabahın erken vaktinde ayrılmış olsaydım, evlilik yeminlerinizi tasdik edecek kimse olmayacaktı manastırda."

Jenny'nin yorgun zihninde bir öfke kıvılcımı parladı. Hâlâ bir dizini bükmüş, ateşe odun atan kocasına öfkeyle bakarak, "Eğer evliliğimize şahitlik edilmesini istiyor idiyse, dinlenmeme izin verip bugün Rahip Benedict bizi evlendirinceye kadar bekleyebilirdi," dedi.

"Evet, biliyorum. Böyle yapmamış olması da çok tuhaf. Sizinle evlenme fikrine isteksiz baktığı, hayır şiddetle *karşı çıktığı* İngiltere'den İskoçya'ya kadar her yerde biliniyor."

Jenny duyduğu utanç yüzünden başını öbür yana çevirip parmağını yanındaki yaprakların damarlı yüzeyinde gezdirdi. Yanında oturan Rahip Gregory yumuşak bir sesle, "Sizinle lafı dolandırmadan konuşuyorum; çünkü manastırdaki ilk karşılaşmamızda sizin yüreksiz olmadığınızı, dolayısıyla hakikati bilmek isteyeceğinizi düşündüm," dedi.

Jenny boğazına düğümlenen aşağılanma duygusunu yutup başını salladı. Her iki ülkedeki, adamdan sayılabilecek herkesin onun istenmeyen bir gelin olduğunu bildiğini fark edince çökmüştü aslında. İstenmeyen bir gelin; üstelik bakire de değil. Kendini öyle kirletilmiş, öyle aşağılanmış hissediyordu ki kelimelerle ifade edilemezdi. İki ülkenin insanlarının gözü önünde dize getirilmişti. Öfkeyle konuştu: "Son iki gün içinde yaptıklarının cezasız kalacağını sanmıyorum. Beni yatağımdan zorla kaldırıp oldukça yüksek bir pencereye çıkardı, sonra da bir iple aşağıya saldı. Sonra da sizi kaçırdı! Bence MacPherson ailesiyle öteki aileler ateşkesi bozup ona saldıracaklardır!" Son sözleri zevk alır gibi söylemişti.

"Bence bunun karşılığı daha çok *resmi* yollarla verilecektir. Söylenenlere göre Henry, ona sizinle en kısa sürede evlenmesini emretmiş. Lord Westmoreland, şey, Dük hazretleri tamı tamına bu emre uydu. Tabii bu emre getirirken izlediği yol yüzünden James tarafından Henry'ye öfkeli bir ses yükselebilir. Yine de, dük hazretleri, en azından teoride

Henry'nin emrini yerine getirmiş oldu. Belki de bu olanlar yüzünden Henry sadece eğlenecektir."

Jenny ona aşağılanmış gibi öfke içinde baktı: "Eğlenecek mi?"

"Büyük ihtimalle," dedi Rahip Gregory. "Çünkü Kurt gibi, Henry de James ile kâğıt üstünde yaptığı anlaşmayı yerine getirmiş oldu. Henry'nin kulu, Dük hazretleri, sizinle evlendi; hem de en kısa sürede. Bu süreç içerisinde, oldukça sıkı bir şekilde korunduğuna şüphe olmayan kalenize girip sizi evinizin tam ortasından kaçırdı." Sanki dogmatik bir teoriyi nesnel bir şekilde sorguluyormuş gibi daha çok kendi kendine konuşarak devam etti rahip: "Evet, İngilizlerin bu olayı oldukça eğlenceli bulacaklarından eminim."

Geçen gece salonda olanları hatırlayıp rahibe hak verince, Jenny'nin boğazına bir öfke ilmiği düğümlendi; nerdeyse tıkanacaktı. O nefret edilesi İngilizler, kocasının Jenny'yi kısa sürede dize getireceği konusunda aralarında bahse tutuşmuşlardı; hatta Merrick'teki salonda bile; bu sırada Jenny'nin akrabaları onun utancını kendi utançları sayıp ona mağrur ve sert yüzlerle bakmaktan başka bir şey yapamamışlardı. Ama Jenny'nin asla teslim olmayarak kendisinin ve bütün ailesinin intikamını alacağını umut ediyorlardı.

Rahip Gregory yine Jenny'yle değil de kendi kendine konuşur gibi sözlerine devam etti: "Yine de kendisini böyle bir tehlikeye neden attığını, niye böyle bir belaya bulaştığını anlayamıyorum."

"Bir dolap çevriliyormuş, öyle dedi," diye fısıldadı Jenny. "Siz bizim hakkımızda, bütün bu olanlar hakkında bu kadar çok şeyi nerden biliyorsunuz?"

"Tanınmış insanlarla ilgili haberler kaleden kaleye şaşırtıcı bir hızla yayılıyor. St Dominik'in bir rahibi olarak Efendimizin kullarına *yürüyerek* gitmek benim görevim ve ayrıcalığımdır." 'Yürüyerek' sözünü alaylı bir şekilde vurgulayarak söylemişti. "Ben vaktimi köylerdeki fakir ve zavallı insanların arasında geçiririm. Bir köyün olduğu yerde *kaleler* de vardır; bir haber lordun odasından süzülerek köylünün ku-

lübesine girer. *Özellikle* de bu haber Kurt gibi efsane olmuş bir adamla ilgiliyse."

"Yani ayıbımı herkes biliyor," dedi Jenny ağlamaklı bir sesle.

"Artık gizlisi saklısı kalmadı," diye itiraf etti rahip. "Ama bana göre bu senin *ayıbın* değil. Kendini suçlamamalısın bu adamla-" Rahip Gregory, Jenny'nin yüzündeki üzgün ifadeyi görünce çok pişman oldu. "Sevgili çocuğum, ne olur affet beni. Sana bağışlanmadan ve huzurdan bahsedeceğime, günahtan bahsedip yarana tuz basıyorum."

"Özür dilemenize hiç gerek yok," dedi Jenny titrek bir sesle. "Sonuçta siz de bu canavar tarafından zorla, sürüklenerek manastırınızdan kaçırıldınız. Tıpkı benim yatağımdan, ev-"

"Tamam, tamam," diye yatıştırdı onu rahip; Jenny'nin yorgunluk ile sinir krizi arasındaki bir çizgide sendelediğini fark etmişti. "Kaçırıldığımı söyleyemem. Sahiden. Manastırdan sürüklenerek çıkarıldığımı da. Daha çok, belinde nerdeyse ağaç gövdesi kadar sapı olan bir savaş baltası taşıyan, şimdiye kadar gördüğüm en iri cüsseli adam tarafından sizinle gelmeye *davet edildim* diyebilirim. Kendisi sıcak bir şekilde 'Gel. Zarar gelmeyecek,' diye gürleyince, davetini tereddüt etmeden kabul ettim."

"*Ondan* da nefret ediyorum," diye bağırdı Jenny alçak sesle. Bir yandan da, baltasını atarak başlarını kestiği iki semiz tavşanı elinde taşıyarak ağaçların arasından çıkan Arik'i seyrediyordu.

"Sahi mi?" diye sordu Rahip Gregory; şaşırmış ve etkilenmiş görünüyordu. "Konuşmayan bir adamdan nefret etmek zor olsa gerek. Hep böyle az mı konuşur?"

"Evet!" dedi Jenny intikam alır gibi. "Bütün y-yapması-" Bastırmak için mücadele ettiği göz yaşları konuşmasına mani oluyordu, "yapması gereken tek şey, o buz gibi g-gözleriyle size b-bakmasıdır. Sizse o-onun ne yapmanızı istediğini *bilir* ve y-yaparsınız; çünkü o da bir c-canavardır." Rahip Gregory kolunu Jenny'nin omzuna attı. Özellikle son zamanlarda yakınlıktan çok düşmanlık görmeye alışmış olan Jenny ise, yüzünü rahibin giysisinin koluna gömdü. "Ondan nefret ediyorum!" dedi acı dolu bir sesle; uyarı yollu omzunu sıkan Rahip Gregory'nin elini dikkate almadan. "Ondan nefret ediyorum! *Nefret* ediyorum!"

Kendini toplamaya çalışarak rahipten uzaklaştı. Bunu yaptığı an, gözleri, önünde duran bir çift siyah bota mıhlandı. Bakışlarıyla botları takip edip Royce'un kaslı bacaklarını, kasıklarını, ince belini, geniş göğsünü geçti; nihayet adamın üstüne diktiği bakışlarını buldu. "Senden nefret ediyorum," dedi yüzüne karşı.

Royce onu duygusuz bir sessizlik içinde süzdü; sonra hor gören bakışlarını rahibe çevirdi; "Bağışlama ve sevgi ile ilgili vaaz vererek kuzunuzu mu güdüyorsunuz Rahip?" diye sordu alayla.

Jenny, Rahip Gregory'nin bu son derece sert eleştiriye alınmamasına hayret etti. Adam daha çok mahcup olmuş gibi görünüyordu. Hantal hareketlerle, sendeleyerek ayağa kalkarken konuşmaya başlamıştı. "Maalesef bu konuda ata binme konusunda olduğumdan daha iyi değilim. Lady Jennifer benim ilk 'kuzu'larımdan. Efendimizin hizmetine gireli çok olmadı."

"Bu konuda pek iyi sayılmazsınız," dedi Royce ifadesiz bir sesle. "Sizin amacınız kışkırtmaktan çok teselli etmek değil mi? Yoksa efendiniz adına kesenizi şişirip yağ bağlamak mı? Eğer ikincisiyse, karıma beni memnun etmesini tavsiye etmeniz sizin için daha iyi olacaktır; bana olan nefretini dile getirmesi için onu teşvik etmek değil."

O an, Jenny orada Rahip Gregory yerine Rahip Benedict'in olması için canını bile verirdi. O zaman, Rahip Benedict'in gürleyerek attığı nutku dinlerken, küstah Royce Westmoreland'in yüzünün alacağı ifadeyi görmenin tadını çıkarırdı.

Ne var ki Jenny, genç rahip hakkında yine yanılmıştı. Rahip Gregory, Kurt'un sözlü saldırısı karşısında atağa geçmedi; ama bu insanı korkutan hasmı karşısında geri çekilip kuyruğunu bacaklarının arasına da sıkıştırmadı. "Anladığım

kadarıyla, bu elbiseyi gururla taşıyan bizleri pek sevmiyorsunuz?" dedi.

"Hem de hiçbirinizi," dedi Royce sertçe.

Jenny şevkle, Rahip Benedict'i, gözleri çakmak çakmak, bir ölüm meleği gibi, Royce Westmoreland'in üstüne yürürken getirdi gözlerinin önüne. Ama ne yazık ki Rahip Gregory şaşırmış ve ilgilenmiş görünüyordu yalnızca. "Anlıyorum," dedi nazikçe. "Nedenini sorabilir miyim peki?"

Royce Westmoreland ona korkunç bir öfkeyle baktı. "İki yüzlülükten nefret ederim; özellikle bu iki yüzlülük din kisvesi altında yapılıyorsa."

"Bana belirli bir örnek verebilir misiniz?"

"Şişko rahipler," diye cevap verdi Royce, "açlıktan ölen köylülere oburluğun zararları ve yoksulluğun faziletleri hakkında vaaz veren şişkin keseli, şişko rahipler." Topuğunun üstünde dönüp Arik'in o sırada yapıverdiği şişlere takarak tavşanları kızarttığı ateşe doğru yürüdü.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı Jenny bir dakika sonra. Biraz önce cehennemde yanmasını istediği adamın ruhu için korkmaya başlamıştı şimdi. "Sapkın galiba!"

Rahip Gregory ona tuhaf, düşünceli bir bakış attı. "Eğer öyleyse, oldukça saygıdeğer bir sapkın doğrusu," dedi. Dönüp kendisini koruyan devin yanında ateşin başına çömelen Kara Kurt'a baktı. Aynı düşünceli, nerdeyse neşeli sesle, yumuşak bir ifadeyle, "Hem de çok saygıdeğer," dedi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün bütün gün boyunca, Jenny kocasının duvar gibi sessizliğine tahammül etti. Ne var ki kafası cevaplarını ancak Royce'un verebileceği sorular yüzünden kazana dönmüştü. Nihayet öğle vakti umutsuzluktan patlayıp kendi kendine konuşmaya başladı: "Claymore'a gittiğimizi *varsayarsak*, oraya doğru yaptığımız bu sonu gelmez yolculuk ne kadar sürecek?"

"Yaklaşık üç gün; yolların ne kadar çamurlu olduğuna bağlı."

Dokuz kelime. Kaç gündür ağzından çıkan laf işte bu kadardı! *Arik'le birbirlerinden ayrılmamalarına hiç şaşmamalı,* diye düşündü Jenny çileden çıkmış bir halde. Sonra bir daha ağzını açıp Royce'a kendisiyle konuşma zevkini bahşetmeyeceğine dair söz verdi kendine. Bunun yerine aklını Brenna'ya verdi; kim bilir şimdi Merrick'te ne yapıyordu?

İki gün sonra Jenny yine patladı. Claymore'a yaklaştıklarını biliyor; orada kendisini bekleyen şeyler yüzünden duyduğu korku anbean artıyordu. Üç at yan yana gidiyordu; bir geçitten aşağıya doğru ağır ağır yol alıyorlardı. Ortada, onlardan biraz önde giden Arik vardı. Jenny, Rahip Gregory ile konuşmayı düşündü; ama rahip başını hafifçe öne eğmişti; besbelli dua ediyordu; zaten yolculuğun büyük kısmını böyle geçirmişti. Jenny başına neler geleceğini düşünmesini engelleyecek her şeyi yapardı; başını çevirip arkasındaki adama baktı umutsuzca. "Adamlarına ne oldu? Bizimle birlikte manastıra kadar gelen adamlarına?" diye sordu.

Bir cevap bekliyordu, ama Royce buz gibi sessizliğini korudu. Adamın kendisiyle konuşmayı bile reddetmesi üzerine Jenny öyle öfkeden çıldırdı. Royce'a isyankâr bir bakış attı. "Bu soru size çok mu zor geldi Dük hazretleri?"

Royce, bitmek tükenmek bilmeyen üç gün boyunca Jenny'nin bedeninin kendi bedenine sıkıca yaslanmasının kaçınılmaz sonuçlarından korunmak için son derece dikkatli bir şekilde ikisinin arasına buzdan bir duvar örmüştü. Jenny'nin sesindeki alaycı hava bu duvarda küçük bir çatlak oluşturdu. Jenny'ye yarı kapalı gözlerle bakıp onunla herhangi bir sohbete girmenin budalalığı düşündü ve sohbet etmemeye karar verdi.

Royce'u bir cevap alacak kadar bile sinirlendiremediğini görünce, Jenny birden bu fırsattan yararlanıp onunla alay ederek biraz eğlenebileceğini fark etti. Çocuksu bir sevinç ve iyi gizlenmiş bir husumetle, Royce'un *katılmadığı* bir konuşma başlattı hemen: "Evet anlıyorum saygıdeğer Dük, adamlarınız hakkında sorduğum soru kafanızı karıştırdı," diye başladı. "Pekâlâ, izninizle soruyu biraz daha basitleştireyim."

Royce, Jenny'nin kendisiyle alay ettiğini fark etti; ama Jenny onunla yaptığı tek taraflı, boş ama sevimli konuşmayı sürdürürken, Royce'un bir an duyduğu öfke yerini istemeye istemeye eğlenmeye bıraktı. Jenny ona uzun ve kıvırcık kirpiklerinin altından sıcacık yapmacık bir bakış atıp, "Bana öyle geliyor ki," dedi, "size adamlarınızla ilgili soru sorduğum zaman bana bomboş gözlerle bakmanız zekânızın kıtlığından değil, hafızanızın zayıflamasından kaynaklanıyor!" İçini çekip Royce adına çok üzülmüş gibi yaptı. "Eyvah ki eyvah, galiba ilerleyen yaşınız zihniniz üstündeki etkisini göstermeye çoktan başlamış bile." Omzunun üstünden Royce'a cesaret verici bir bakış atıp neşeli neşeli, "Ama korkmayın," dedi. "Sorularımı çok ama çok basit tutup adamlarınızı yanlışlıkla nereye gönderdiğinizi anımsamanıza yardımcı olacağım. Tamam, başlıyoruz. Biz manastıra vardığımız zaman-" Jenny birden Royce'a dönüp: "Manastırı *anımsıyorsunuz,* değil mi?" diye sordu. "Manastır? Hani Rahip Gregory ile ilk karşılaştığımız büyük, taş bina, biliyorsunuz, değil mi?"

Royce hiçbir şey söylemedi; her şeye karşı kayıtsız, doğruca ileriye bakan Arik'e baktı önce; sonra da Jenny derin bir kederle konuşmasını sürdürürken, omuzları şüpheli bir şekilde sarsılmaya başlamış olan rahibe. "Vah *zavallıcık* vah! *Rahip Gregory'nin* kim olduğunu da unuttunuz, değil mi?" Parlayan gözlerle omzunun üstünden Royce'a bakıp kolunu kaldırarak ince, uzun parmağıyla rahibi gösterdi. "Bakın, orada!" dedi şevkle. "Tam şuradaki adam *Rahip Gregory!* Görüyor musunuz? *Tabii ki* görüyorsunuz!" dedi sonra, Royce'a geri zekâlı bir çocuk muamelesi ederek. "Pekâlâ, şimdi dikkatinizi çok ama çok iyi toplayın; çünkü şimdiki sorum biraz daha zor: Rahip Gregory'nin bulunduğu manastıra vardığımızda yanınızda olan *adamları* hatırlıyor musunuz?" Jenny hatırlamasına yardımcı olmak için ekledi: "Yaklaşık kırk kişiydiler." Jenny abartılı bir nezaketle, üstüne basarak: *"Kırk,"* dedi. Royce, Jenny'nin bundan sonra yaptığına inanamadı. Jenny küçük elini kaldırıp Royce'un gözlerinin önüne tuttu; beş parmağını da açıp kibarca açıklamaya başladı: "Bakın, kırk bu- kadar eder."

Royce bakışlarını zar zor onun elinden çekip boğazına kadar gelen bir kahkahayı yuttu.

"Bu kadar daha," diye devam etti Jenny cüretkâr bir havayla; öteki elini de kaldırdı. "Sonra bu kadar," dedi on parmağını da üç kez göstererek. Sonra zafer kazanmış bir edayla sordu: "Şimdi adamlarınızı nerde *bıraktığınızı* hatırlıyor musunuz?"

Sessizlik.

"Peki nereye gönderdiğinizi?"

Sessizlik.

"Ah zavallıcık, senin durumun sandığımdan da kötü!" dedi Jenny içini çekerek. "Adamların hepsini de *kaybettin,* değil mi?" Royce'un sessizliği bozulmayınca Jenny öfkeyle önüne döndü. Royce'la alay etmekten aldığı bir anlık zevk, bir öfke patlamasıyla yok olmuştu. "Tamam, hiç endişelenmeyin! Size yardım edecek başka adamlar bulacağınızdan

eminim; birlikte manastırlardan masum insanları kaçırabileceğiniz, bebekleri öldürebileceğiniz-"

Royce'un kolu birden gerginleşti; Jenny'yi göğsüne çekti. Jenny'nin kulağında duyduğu ılık nefesi, kızın sırtında ve belinde istemediği kıpırtılara, sancılara yol açtı. Royce başını eğip yumuşak bir sesle, "Jennifer," dedi. "Lüzumsuz konuşmalarınla sabrımı zorlamaktan başka bir şey yapmıyorsun. Ama iğneleyici konuşunca öfkemi zorluyorsun; işte *bu* senin için iyi olmaz." Altlarındaki at, efendisinin dizlerinin gevşek baskısına hemen tepki verdi; anında hızını yavaşlattı. Öteki atlar onları arkada bıraktılar.

Ama Jenny yavaşladıklarını fark etmedi. Nihayet bir insan sesi duyabildiği için sevinçten çılgına dönmüştü. Ama yanı zamanda, Royce kendisini bu kadar uzun zaman görmezden gelebildiği için de öyle öfkelenmişti ki, kendini tutamadı: "Aman Tanrım, Dük hazretleri, sinirlerinizi oynatmayı istememiştim!" dedi abartılı bir korkuyla. "Öyle olsam elinizden çekeceğim var demektir! Şimdi müsaadenizle biraz düşüneyim, bakalım bana ne gibi korkunç şeyler yapabilirsiniz? Buldum! Benim şerefimi lekeleyebilirsiniz." Sonra bu meseleyi daha tarafsız bir gözle ele alır gibi bir havayla: "Hayır," dedi. "Bunu yapamazsınız. Çünkü kız kardeşim olmadığı halde beni Hardin'de sizinle birlikte kalmaya zorlayarak şerefimi yeterince lekelediniz. Buldum!" diye bağırdı yine, sanki ilham gelmiş gibi. "Beni sizinle yatmaya zorlayabilirsiniz! Sonra bunu öyle bir ayarlarsınız ki, iki ülkede cümle alem koynunuza girdiğimi öğrenir. Ama yok, bunları da yaptınız zaten-"

Jenny'nin ağzından çıkan her söz, zehirli bir ok gibi Royce'un vicdanına saplanıyor, kendini söylendiği kadar barbar olarak hissetmesine yol açıyordu. Jenny ise sözlerini balyoz gibi indirmeye devam etti:

"Nihayet buldum! Bütün bunları bana zaten yaptığınıza göre, geriye bir tek şey kalıyor."

Royce kendini tutamayıp yapmacık bir kayıtsızlıkla sordu: "Neymiş o?"

"Benimle evlenmek!" diye bağırdı Jenny yapmacık bir zafer ve sevinçle. Royce'a karşı saldırı olarak başlattığı şey, şimdi kendisine yapılmış acıklı, kötü bir şakaya dönüşmüştü. Aynı neşeli, iğneleyici ses tonuyla konuşmak için gösterdiği kahramanca gayrete rağmen, sesi acı ve kederle titredi. "Benimle evlenebilirsiniz, böylece beni evimden ve ülkemden ayırıp beni herkesin içinde aşağılayıp azarlamanızdan ibaret bir hayata mahkûm edebilirsiniz. Evet, işte bu! İşte ben *tam* bunu hak ediyorum! Öyle değil mi lordum; öyle ya, bir manastırın yakınlarındaki bir tepeye yürüyerek sizin o yağmacı kardeşinizin yoluna çıkmak gibi korkunç bir suç işlemişim, başka neye layık olabilirim ki!" Yapmacık bir kibirle devam etti: "Çünkü, işlediğim suçun ne kadar büyük olduğunu düşündüğümüz zaman, boğulmak ya da dörde bölünmek çok hafif kalır! Acımı ve utancımı vaktinden önce bitirir. Be-"

Jenny'nin nefesi kesildi; Royce'un eli birden belinden yukarıya kayıp göğsünü avuçlayarak öyle yumuşak bir şekilde okşamaya başlamıştı ki, Jenny şaşkınlıktan sözünün gerisini getirememişti. Daha kendini toplayamadan, Royce yanağını onun şakağına dayayıp kulağına fısıldadı: "Kes artık Jennifer. Bu kadar yeter." Boğuk sesi tuhaf bir şekilde şefkat doluydu. Diğer kolunu Jenny'nin beline dolayıp kızı kendine çekti. Göğsü Royce'un avcunda, bedenleri bedenlerine kenetlenmiş, Royce'un güven veren gücüyle sarmalanmış, Jenny Royce'un ona sunduğu bu rahatlık karşısında umutsuzca teslim oldu. Oysa bilinmeyen, sevimsiz bir geleceğin korkularıyla yüzleşiyordu o sırada.

Jenny uyuşmuş gibi kendini ona bıraktı; bunu yaptığı an Royce'un kolu onu daha sıkı sardı, kendine daha çok çekti. Bu sırada Jenny'nin göğsünü okşayan el kayarak diğer göğsünü avuçlamıştı yumuşak bir şekilde. Sakallı çenesi Jenny'nin şakağın hafifçe sürtündü; Royce başını çevirip sıcak dudaklarıyla Jenny'nin yanağına bir öpücük kondurdu. Eli ise durmadan, yavaşça okşayarak göğüslerinde ve karnında dolaşıyor; belini kavrayan diğer eli Jenny'yi Royce'un kaslı kasıkları arasında sıkıca tutuyordu. Keder ve korkudan

başka bir şey vermeyecek bir gelecek bekleyen Jenny gözlerini kapayıp korkularını bir köşeye, kendini ise o anın geçici sarhoşluğuna bıraktı. Kendini yeniden güvende hissetmenin, onun bedeniyle kuşatılmanın, onun gücüyle korunmanın verdiği rahatlık içindeydi.

Royce kendine, korkmuş bir çocuğu dertlerinden sıyırıp rahatlatmaktan başka bir şey yapmadığını söyleyerek Jenny'nin ensesindeki gür saç yığınını itip ensesini öptü; sonra dudaklarını kızın boynundan kulağına sürükleyerek Jenny'nin içini gıcıklayan bir hareketle önce kulağını öptü, sonra da kızın yanağının ipeksi tenini. Ne yaptığını bilmeden eli yukarıya, Jennifer'ın yeleğinin üstünde, göğsünün yukarısındaki sıcak ete kaydı; sonra aşağıdaki o güzel göğüsleri avuçlamak için içeriye daldı. İşte şimdi kendisi bir hata yapmıştı; Jenny ya karşı çıkmak için ya da şaşırdığından, birden kalçaların ona yasladı. Jenny'nin kalçalarının onun erkekliğine hafifçe dokunuşu, Royce'un üç uzun gündür dizginlemek için savaştığı arzuyu ateşlemişti; Jenny'nin kalçalarını kasıklarında hissettiği, elini uzatsa tutabileceği göğüslerini görüp dokunamadığı üç uzun gün boyunca. Üç gündür bastırılan bu arzular şimdi patlamış, deli bir ateş gibi damarlarında akıyor, nerdeyse mantığını ezip geçiyordu.

Royce nerdeyse acı veren bir irade gücüyle ellerini onun göğüslerinden, dudaklarını yanağından çekti. Ama bunu yaptığı an, eli sanki ondan bağımsız, kendi iradesi olan bir varlıkmış gibi Jenny'nin yüzüne gitmişti. Royce, Jenny'nin çenesini işaret ve baş parmakları arasına alıp kendine çevirdi. Yeryüzündeki en mavi gözlere, şaşkınlık ve hayret dolu bu çocuk gözlerine baktı. Bu sırada Jenny'nin sözleri zihninde dönüyor, dönüyor, artık suskun kalamayan vicdanına saldırıyordu: *Bir tepeye çıkarak senin o yağmacı kardeşinin yoluna çıktığım için... Bu suç yüzünden başıma gelecek her şeyi hak ediyorum... Şerefimi yeterince lekeledin zaten. Beni seninle yatmam için zorladın, sonra da beni iki ülkedeki herkesin önünde aşağıladın. Ama ben boğulup dörde bölünmeyi hak ediyorum... Çünkü senin o yağmacı kardeşinin yoluna çıktım... İşte bu yüzden... Salt bu yüzden.*

Royce ne yaptığını düşünmeden Jenny'nin yüzünü avuçlarına aldı şefkatle. Onu öpeceğini biliyordu. Artık onu azarlamaya hakkı olduğundan da emin değildi. *Sırf senin o yağmacı kardeşinin yoluna çıktığım için...*

Ağaçların arasından semiz bir bıldırcın fırlayarak atın önünden geçti, yolun karşısına kondu. Yolun kıyısındaki fundalıkların arasında bir oğlan çocuğunun çilli yüzü belirdi; gözlerini yanındaki fundalıkta gezdirerek Claymore ormanında gizlice avladığı bıldırcını aradı. Şaşkın bakışları aynı patikayı izledi yol boyunca, yavaşça sola, doğruca kendi önüne kaydı... Sonra birkaç metre daha ileriye. Kahverengi gözleri, tam solundaki muhteşem ve kara bir savaş atının güçlü bacaklarına mıhlandı. Gizlice avlanırken yakalandığını zannettiği için kalbi korkudan küt küt atan küçük Tom Thornton, istemeye istemeye atın bacaklarını izledi yukarıya doğru; gözleri atın geniş, ipeksi göğsünü geçti; atın sürücüsünün yüzüne bakınca, şato kâhyasının soğuk gözleriyle karşılaşmamak için dua ediyordu. Ama hayır; bu sürücünün altından mahmuzları vardı; bu mahmuzlar onun şövalye olduğunu gösteriyordu. Tom rahatlayarak bu adamın bacaklarının uzun ve kaslı olduğunu fark etti; oysa kâhyanın bacakları tombuldu. Tom gönül rahatlığıyla bir nefes alıp yukarıya baktı; şövalyenin bacağının yanında asılı kalkanı görünce nerdeyse dehşetten bağırıyordu. Bu kalkan, beyaz azı dişlerini göstererek hırlayan bir kurdun resmiyle süslenmişti.

Tom kaçmak için döndü, bir adım attı, sonra arkasındaki devinimi kontrol edip ihtiyatlı bir şekilde tekrar döndü. Birden, Kara Kurt'un şövalyelerinin Claymore'a geleceğini, Kurt'un kendisinin de oradaki harikulade kalesine yerleşeceğinin söylendiğini hatırladı. Eğer öyleyse, atın üstündeki şövalye... gerçekten de...

Tom korku ve heyecandan titreyen ellerle fundalıklara uzandı; Kurt'un görünüşüyle ilgili her ayrıntıyı hatırlamaya çalışarak duraksadı. Efsaneye göre, Kurt, günah kadar kara, devasa bir ata biniyordu. Adam öyle uzun boyluydu ki, insanlar onun yüzünü görmek için başlarını iyice geriye atmak

zorunda kalıyordu. Yoldaki at *kesinlikle* karaydı; atın üstündeki adam ise oldukça uzun boylu birinin uzun ve güçlü bacaklarına sahipti. Tom heyecan içinde, Kurt'un yüzünde, ağzının kenarında C şeklinde bir yara izi olduğunu hatırladı. Bu yarayı onun yüzüne daha sekiz yaşında bir çocukken, ona saldıran bir kurt öldürülmeden açmıştı.

Kurt'u ilk gören kendisi olduğu için ötekilerin onu ne kadar kıskanacaklarını düşünüp heyecanlanan Tom, yaprakları aralayıp adamın esmer yüzüne baktı doğruca. İşte orada, sakalının altında, ağzının kenarında... bir yara vardı! Hem de C şeklinde! Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyor, gözlerini yaradan alamıyordu. Sonra başka bir şeyi hatırladı; bakışlarını zorla Kurt'un yüzünden ayırıp umutla yolun bir aşağısına bir yukarısına baktı; gözleri umutla Arik adındaki sarışın devi arıyordu; gece gündüz efendisine gözcülük eden, sapı bir ağaç gövdesi kalınlığında bir savaş baltası taşıyan devi.

Devi göremeyen Tom, bu kez şöhretli adamı bütünüyle incelemek için bakışlarını Royce'a çevirdi çabucak. Bu kez önündeki adamın tam bir resmini çekti gözleriyle; bu resimle Tom'un ağzı hayretten bir karış açık kaldı, gördüklerine inanamıyordu: Kara Kurt, yani bütün İngiltere'deki, bütün *dünyadaki* en korkulası savaşçı, kudretli atının üstünde, kollarıyla sardığı bir *kızla* oturuyor ve kızı bir *bebekmiş* gibi şefkatle tutuyordu!

Kendi düşünceleri içinde kaybolan Royce, bir çalılıktaki dallar hızla kapanırken ve bir şey köy tarafına doğru koşarken, yanında çıkan seslerin ne olduğuna bakmadı bile. Artık karısı olan, inatçı ve asi çocuk-kadına bakıyordu. Karısı inatçılığının ve asiliğinin yanı sıra bir de düzenbaz ve yalancıydı; ama Royce o sırada bunları düşünmek istemiyordu. Özellikle de zihni karısına vereceği öpücükle son derece meşgulken. Karısının gözleri yarı kapalıydı; uzun ve kıvırcık kirpikleri kızıl yelpazeler gibi yayılmış, ipeksi yanaklarını gölgeliyordu. Royce'un bakışları karısının dudaklarına kaydı; yumuşak ve gül gibi kırmızı dudaklarına, bir erkeği öpmesi için çağıran, cömert ve davetkâr dudaklarına...

Uyuşmuş ve rahatlamış bir halde kocasının göğsüne yaslanmış duran Jenny, Royce'un elinin çenesini sıktığını nerdeyse fark etmedi.

"Jennifer-"

Royce'un sesindeki tuhaf, boğuk tınıyı duyunca gözlerini açtı Jenny; alev alev yanan bir çift gri göze bakarken buldu kendini. Kocasının güzel biçimli dudakları kendi dudaklarının tam üstündeydi. İşte o an ne yaptığını ve buna bir dur demezse ne olacağını anladı Jenny. "Olmaz" der gibi başını iki yana salladı, dirsekleriyle Royce'u dürterek ondan uzaklaşmaya çalıştı; ama Royce'un kollarından kurtulmasının imkânı yoktu. "Hayır!" diye bağırdı.

Royce'un garip bir gücü olan duman gözleri Jenny'ninkileri hapsetti; dudaklarından karşı gelinmesi imkânsız bir tek emir çıktı: *"Evet."*

Jenny'nin boğazından öfke dolu bir inilti yükseldi; ama sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen ve Jenny direndikçe daha da ısrarcı olan sert, aç bir öpücükle bu iniltiyi bastırdı Royce. Aralık dudakları Jenny'ninkilerin üstünde dolaştı bu dudakların aralanmasını emrederek. Jenny'nin dudakları aralanınca Royce'un dili içeriye girdi ve öpüşmeleri daha yumuşak bir hal aldı. Royce uzun uzun, acele etmeden öptü Jenny'yi; Hardin'de neler yaşadıklarını hatırlamaya zorladı onu; Jenny'nin hain hafızası da tam olarak bunu yaptı. Jenny'nin boğazından bir teslimiyet iniltisi koptu; kocasının öpücüğüne karşılık verdi; bir yandan da bir öpücükten zarar gelmeyeceğini söylüyordu kendine. Ama öpüşmeleri sona erdiğinde titriyordu.

Royce başını kaldırıp Jenny'nin uykulu gözlerine baktı; Jenny ise onun yüzünde şaşkınlıkla karışık apaçık bir memnuniyet ifadesi gördü. "Niye sen teslim olunca, ben kendimi ele geçirilmiş gibi hissediyorum?" diye sordu Royce.

Jenny ondan uzaklaşıp önüne döndü; narin omuzlarını dikleştirdi. "Biraz önceki teslimiyetim küçük bir zaferden başka bir şey değildi Dük hazretleri, *savaş* yeni başlıyor."

Claymore'a giden yol geniş bir kavis çizerek ormanın et-

rafını dolanıyordu. Bu yol onları yönlerinden uzaklaştırıyor; ama sık ağaçlarla kaplı ormana girme zorunluluklarını da ortadan kaldırıyordu. Yalnız olsaydı, Royce kestirmeden giderdi; ama şimdi Claymore'a bu kadar yakın oldukları için etrafa bir bakmak istiyordu. Birden Jennifer'ın da kendi heyecanını paylaşmasını istedi. Aralarındaki sürtüşmeyi ortadan kaldırmasını sağlayacak daha iyi bir şey söylemeyi bilmediği için, Jenny'nin daha önce sorduğu, manastırda yanlarında olan adamların şimdi nerede olduklarına dair sorusunu cevapladı. Neşeli bir ses tonuyla, "Eğer hâlâ merak ediyorsan, manastırda yanımızda olan *elli* adam, orada beş kişilik takımlara ayrıldı," dedi. "Daha sonra her grup farklı yönlere gitti; böylece Merrick'ten gelen adamlar da bizi aramak için daha ufak takımlara ayrılmak zorunda kalacaklar." Şaka yollu sordu: "Gerisini bilmek ister misin?"

Jenny mağrur bir baş hareketiyle parlak kızıl saçlarını savurdu. "Gerisini biliyorum. Adamların iyi bir pusu noktası seçtikten sonra, yılan gibi çalılıkların ve kayaların altına çöreklendiler, babamın adamlarını arkadan vurmak için beklediler."

Jenny'nin etik anlayışına karşı yaptığı bu insafsız saldırı karşısında kıs kıs güldü Royce. "Tüh, ben bunu düşünemedim," diye takıldı ona.

Jennifer cevap vermeye tenezzül etmese de, omuzlarındaki inatçılık uçtu gitti; Royce onun daha fazlasını öğrenmek için meraklandığını hissetti. Şimdi bu merakı gidermeye gönüllü olan Royce, yoldaki son dönemeci geçerlerken açıklamasına devam etti: "Birkaç saat öncesine kadar, adamlarım yaklaşık on altı metre gerimizdeydiler; her yöne doğru sekiz metre açılmış halde geliyorlardı. Son birkaç saattir aralarındaki mesafeyi kapatarak geliyorlar. Çok kısa bir süre sonra birleşip tam arkamızdan gelecekler." Royce yumuşak bir şekilde ekledi: "Orada geride beklediler; *babanın* adamları tarafından arkadan vurulmak için."

"Eğer ben en başta manastırdan kaçırılıp sana getirilmeseydim, buna gerek kalmayacaktı," diye belirtti Jenny.

"Kes!" dedi Royce; Jenny'nin bu düşmanca tutumunu sürdürmesine sinirlenmişti. "Her şeyi göz önünde bulundurduğunda, sana hiç de kötü davranılmadı."

"Kötü davranılmadı mı?" diye bağırdı Jenny kulaklarına inanamıyormuş gibi. "Yani sen çaresiz bir genç kızı seninle yatmaya zorlayıp onun namusunu lekelemenin yanı sıra, bir de kendi seçtiği bir adamla evlenme şansını yok etmeyi nezaket olarak mı görüyorsun?"

Royce cevap vermek için ağzını açtı; ama sonra yine kapadı. Çok sinirlenmişti; çünkü artık yaptıklarını ne savunabiliyor ne de yaptıklarında bir fenalık görüyordu. Jennifer'ın hiddetli bakış açısından baktığınızda, Royce onu tutsak etmekle namussuzca davranmıştı. Oysa Royce'un bakış açısından baktığınızda, Royce tutsağına tek kelimeyle nazik davranmıştı!

Bir dakika sonra, ağır ağır son dönemeci de döndüler ve Royce'un zihninde uçuşan bütün tatsız düşünceler kayboldu. Farkında olmadan dizginleri çekti; istemeden Zeus'u sertçe durdurdu; Jenny nerdeyse eyerden fırlayacaktı.

Dengesini tekrar bulunca omzunun üstünden pis pis kocasını süzdü; ama Royce ileriye, uzaktaki bir şeye bakıyordu; dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm vardı. Başıyla baktığı yeri işaret edip garip ve yumuşak bir sesle, "Bak," dedi.

Jenny şaşkınlıkla kocasının baktığı yere çevirdi başını; önünde uzanan harikulade güzellik karşısında gözleri hayranlıkla büyüdü. Tam önlerinde, sonbaharın ihtişamıyla bezenmiş bir vadi uzanıyordu; vadide öbek öbek saz damlı kulübeler, muntazam bir şekilde uzanan tarlalar vardı. İleride hafifçe yükselen tepelerin arasına kurulmuş sevimli bir köy görünüyordu. Daha yukarıda ise geniş bir yaylayı tamamıyla kaplayan muazzam bir kale vardı; yüksek burçlarında bayraklar dalgalanıyor, vitraylı pencereler güneşte enfes mücevherler gibi ışıldıyordu. At hızlı hızlı yürümeye devam ederken, Jenny bir süreliğine dertlerini unutup gözlerini önünde uzanan bu muntazam, büyüleyici güzelliği seyretti hayran hayran. On iki kulenin zarif bir şekilde sıralandığı yüksek bir sur kaleyi tamamıyla çevreliyordu.

Jenny bu manzarayı izleyerken, kale duvarının üstündeki nöbetçiler borazanlarını kaldırıp iki kez uzun uzun çaldılar. Bir dakika sonra kale köprüsü indirildi. Kısa bir süre sonra özel üniformalı atlılar köprünün üstünde koşuşmaya başladılar; miğferleri güneşte parlıyor, ellerindeki flamalar heyecanlı, küçük noktalar gibi dalgalanıyordu. Jenny yukarıdaki yol boyunca köylülerin tarlalarından ve kulübelerinden fırlayıp akın akın köyden aşağıya geldiklerini, yola doğru seğirtip yolun her iki tarafına toplandıklarını gördü. Bu yerin sahibi olan yüce zatın besbelli kendilerini beklediğini, bu şaşaalı karşılamayı onlar için düzenlediğini düşündü Jenny.

"Eee?" dedi Royce arkasından, "ne düşünüyorsun?"

Jenny ona döndü; gözleri hayranlıkla parlıyordu. "Harika bir yer," dedi yumuşak bir sesle. "Daha önce burası kadar güzel bir yer görmemiştim."

"Senin düş krallığınla boy ölçüşebilir mi?" diye sordu Royce şaka yollu, gülümsüyordu. Jenny kalenin ihtişamını ve çevresinin güzelliğini beğendiği için Royce'un son derece memnun olduğunu söyleyebilirdi.

Royce'un tebessümü o kadar baştan çıkarıcıydı ki, Jenny onun karşısında güçsüzleşeceğinden korkup hemen kaleye çevirdi başını; ama önünde uzanan güzelliğe burun kıvıramadı. Jenny birden uzaktan, arkalarından yükselen at nallarının gürültüsünü duydu. Bu seslerin sahibinin Royce'un, önce onlardan ayrılan, şimdi de birleşen adamları olduğunu düşündü. Günlerden sonra ilk kez görünüşü yüzünden üzüntü duydu. Üstünde hâlâ Royce'un onu Merrick'ten kaçırdığı gece giydiği düğün elbisesi vardı; ama elbise kirlenmiş, Merrick Kalesi'nden gönülsüzce indiği ve tehlikeli bir hızla atlarını ormanda sürdükleri sırada da yırtılmıştı. Üstelik yağmur elbisesini ve pelerinini berbat etmiş, güneşte kuruyunca da elbise soluk, lekeli, buruşuk bir şeye dönüşmüştü.

Şimdi besbelli çok önemli bir adamın kalesine gidiyorlardı. Jenny bir İngiliz soylusuyla onun köylülerinin ve uşaklarının kendisi hakkında ne düşüneceğini zerrece umursamayacağını söylese de, bu insanların karşısında kendini, dolayısıyla ai-

lesini küçük düşüreceği düşüncesinden nefret ediyordu. Bir gece önce kamp yaptıkları yerin kenarındaki buz gibi kaynakta bu sabah saçını yıkamıştı en azından. Kendini bununla avutmaya çalıştı. Yine de arasına yaprak ve kuru dalların doluştuğu karmakarışık bir kümeye dönüşmüş olan, tek serveti saçlarına bile pek güvenemiyordu.

Kaygılı gözlerle Royce'a bakıp sordu: "Buranın lordu kim? Kim bu güzel yerin sahibi?"

Royce'un bakışları tepedeki kaleden kaydı; görünüşe göre kale, Jennifer'ı olduğu kadar onu da büyülemişti. Royce karısını süzdü; gözleri alaycı bir neşeyle parlıyordu. "Benim," dedi.

"*Sen* mi?" diye bağırdı Jennifer. "Ama sen Claymore'a üç gün içinde varacağımızı söylemiştin; iki değil."

"Yollar beklediğimden daha kuruydu."

Royce'un kulları kendisini ilk kez böyle korkunç bir halde göreceği için paniğe kapılan Jenny'nin eli farkında olmadan karmakarışık saçlarına kaydı; bu hareketi, bir kadının görünüşü konusundaki endişesini belirten evrensel bir hareketti.

Bu hareket Royce'un gözünden kaçmadı; Jennifer'ın parmaklarıyla saçlarını düzeltebilmesi için kibar bir biçimde atını durdurdu. Karısını seyretti; görünüşü konusundaki endişesi Royce'u eğlendirmişti; çünkü Jennifer karmakarışık saçları, ipeksi cildi ve günlerdir, güneşte ve açık havada olduğu için sağlıkla parlayan mavi gözleriyle çok hoş görünüyordu. Bir koca olarak ilk görevinin Jenny'ye bu muhteşem parlak ve kızıl saç yığınını bildik örtülerin ve başlıkların altına saklamayı yasaklamak olmasına karar verdi. Onları böyle salıverilmiş, omuzlarından dökülmüş hatta kalın, dalga dalga atlaslar gibi yastığının üstüne yayılmış görmek daha çok hoşuna gidiyordu.

"Beni uyarabilirdin!" dedi Jenny dargın dargın, eyerin üstünde kımıldanıp duruyor, kadife elbisesindeki kırışıklıkları düzeltmeye çalışıyordu boşu boşuna. Bir yandan da yukarıdaki yolu çeviren insanlara bakıyordu endişeli gözlerle. Atlarını onlara doğru süren uzaktaki üniformalı adamlar besbelli onur

muhafızlarıydı; efendilerine yaraşır bir şekilde onu karşılayıp kaleye kadar eşlik etmek için geliyorlardı. "Bunun *senin* malikanen olduğunu aklımın ucundan bile geçirmemiştim," dedi Jenny sinirli sinirli. "Sanki daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordun."

"Hiç görmedim ki. En azından bu halini hiç görmedim. Sekiz yıl önce buraya mimarlar getirmiştim; birlikte artık savaşmayacağım zaman için istediğim evin planlarını çizmiştik. Buraya gelip görmek hep aklımdaydı; ama Henry'nin hep bir yerlerde bana ihtiyacı oluyordu. Bir bakıma böylesi daha iyi oldu; o kadar çok servet biriktirdim ki, oğullarım benim gibi kendi kasları ve kanlarıyla altın kazanmak zorunda kalmayacaklar."

Jenny ona baktı; kafası karışmıştı. "Sen artık *savaşmayacağını* mı söylüyorsun?"

Royce bakışlarını Jenny'ye çevirdi, neşe dolu bir sesle ve onu hafifçe alaya alarak, "Merrick'e saldırsaydım, son savaşım olacaktı," dedi. "Öyle de oldu; seni oradan kaçırırken son kale duvarımı yıktın."

Jenny bu şaşırtıcı açıklamayla öylesine afallamıştı ki, Royce'un bu kararı kendisi hesabına vermiş olabileceği gibi saçma bir düşünceyle eğlendi. Kendini tutamayıp sordu: "Bütün bunlara ne zaman karar verdin?"

"Dört ay önce," dedi Royce; sesi kararlı ve sertti. "Eğer bir daha savaşta kılıcımı kaldırırsam, bunu biri benim olan bir şeyi kuşattığı için yaparım." Bunu söyledikten sonra sessizliğe gömüldü; doğruca ileriye bakıyordu. Sonra yüzünün gergin kasları yumuşamıştı. Nihayet bakışlarını kaleden ayırıp Jenny'yi süzdü; yüzünde alaycı bir tebessüm vardı. "Yeni hayatımda geceleri rahat bir yatakta yatmaktan başka en çok neyi istiyorum biliyor musun?"

"Hayır," dedi Jenny kocasının keskin hatlı yüzünü inceleyerek; onu hiç tanımıyormuş gibiydi. "En çok neyi istiyorsun?"

"Yemek yemek," dedi Royce. Doğru söylediğine şüphe yoktu. Keyfi yerine gelmişti. "İyi yemek. Hayır, iyi değil;

günde üç öğün enfes yemekler. Enfes Fransız yemekleri, baharatlı İspanyol yemekleri, tahıllı İngiliz yemekleri... Üstelik bu yemeklerin bir şişe takılmış, çiğ veya kömür gibi yanmış olarak değil, iyice pişirilip tabaklarda sunulmasını istiyorum. Sonra tatlılar istiyorum; pastalar, turtalar, her çeşit tatlıdan istiyorum." Jenny'ye baktı; sanki kendi kendiyle eğlenir gibiydi. "Bir savaşın başlamasından bir gece önce çoğu adam evini ve ailesini düşünür. Uyanık yatıp *ben* ne düşünürdüm biliyor musun?"

"Hayır," dedi Jenny tebessümünü zar zor bastırarak.

"Yemek."

Bunun üstüne Jenny ilgisizmiş gibi görünmek için verdiği savaşı kaybetti ve İskoçların şeytanın dölü olarak adlandırdıkları bu adamın inanılmaz itirafı karşısında kahkahaya boğuldu. Royce onahafif bir tebessümle cevap vermesine rağmen, dikkatini uzaktaki manzaraya vermişti; bakışları arazide ve kalede dolaştı; sanki bu manzarayı içiyordu. "Buraya en son sekiz yıl önce, mimarlarla çalışmak için gelmiştim," dedi tekrar. "Kale altı ay boyunca kuşatma altında kalmıştı; dış cephesi harabeye dönmüştü. Kalenin bir bölümü de harap olmuştu, bütün bu tepeler yakılmıştı."

"Kim kuşattı burayı?" diye sordu Jenny şüpheyle.

"Ben."

İğneleyici bir cevap Jenny'nin dilinin ucuna kadar geldi; ama aralarındaki bu tatlı yakınlığı bozmak istemedi birden. Bunun yerine neşeyle: "İngilizlerle İskoçların yıldızlarının bir türlü barışmamasına şaşmamak gerek," dedi, "niye dersen, düşünce yapılarımız birbirine taban tabana zıt."

"Sahiden mi?" dedi Royce gülerek.

Jenny başını geriye atmış, ona bakıyordu.

"Niyeymiş o?"

"Şey, bana hak vereceksin," dedi Jenny kibar ama üstün bir tavırla. "Siz İngilizlerin kendi kalelerinizi yerle bir etmek gibi tuhaf bir âdetiniz var; yüzyıllardır bunu yapıyorsunuz. Oysa İskoçlarla-" aceleyle düzeltti, "öteki düşmanlarınızla savaşabilir, *onların* kalelerini yerle bir edebilirsiniz."

"Çok ilginç bir fikir," dedi Royce şaka yollu. "Ama biz her ikisini de yapmaya çalışıyoruz." Jennifer bu cevaptan sonra kıkırdadı. Royce devam etti: "Ama *benim İskoç* tarihi hakkındaki bilgim doğruysa, sizin klanlarınız da yüz yıllardır birbirleriyle savaşıp yine de bizim sınırlarımızı geçmeyi, yağmalayıp yakmayı ve bizi 'sinirlendirmeyi' becerebiliyorlar."

Jenny en iyisi bu konuyu kapatmak diye düşünüp önüne döndü, güneşte ışıldayan muazzam kaleye baktı ve merakla sordu: "Bu yüzden mi kuşattın bu kaleyi, yani kendine almak istediğin için?"

"Buranın sahibi olan baron birkaç baronla daha birleşerek bir kumpas kurduğu ve Henry'yi öldürtmeye teşebbüs ettiği için saldırdım buraya. Nerdeyse başaracaklardı onu öldürmeyi. O zamanlar buraya Wilsely derlerdi; buranın sahibi olan ailenin adıymış Wilsely. Ama Henry, buraya yeni bir isim vermem koşuluyla verdi bana burayı."

"Neden?"

Royce'un yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Çünkü Wilsely'yi baronluğa yükseltip burayı ona veren kişi Henry idi. Wilsely onun güvenebildiği birkaç soyludan biriydi. Ben buraya annemle babamın ailelerinin anısına Claymore adını verdim," dedi. Bu sırada atını mahmuzlamış, Zeus gösterişli bir şekilde hızla gitmeye başlamıştı.

Kaleden çıkan atlılar tepeden aşağıya doğru inmişler, onlara doğru geliyorlardı. Jenny'nin arkasındaki alçak ve sürekli gürültü de gittikçe yakınlaşmış, daha duyulur hale gelmişti. Gürültünün dört nala gelen bir at sürüsüne ait olduğu açık seçik belli olmuştu artık. Jenny başını çevirip geriye baktı ve arkadan yaklaşan elli adamın hepsini gördü. "Her şeyi her zaman bu kadar kesin bir zamanlamayla mı ayarlarsın?" diye sordu, kirpikleri gönülsüz bir hayranlıkla titriyordu.

Royce'un yarım bakışları neşe doluydu: "Her zaman."

"Neden?"

"Çünkü," diye açıkladı Royce nazik bir biçimde, "zamanlama, bir savaştan kalkanının üstüne uzanmış olarak değil de atının üstünde ayrılmanın anahtarıdır."

"Ama sen bundan sonra savaşmayacaksın; dolayısıyla zamanlama gibi şeyleri düşünmene de gerek yok."

Royce yüzünde beliren gevşek tebessümle yeni yetme bir delikanlıya dönüştü adeta. "Doğru, ama alışkanlık işte; kolay terk edilecek bir alışkanlık da değil üstelik. Arkamızdaki adamlar benim yanımda yıllarca savaştılar. Ben söylemeden ne düşündüğümü, neyin yapılmasını istediğimi biliyorlar artık."

Jennifer'ın cevap verecek zamanı yoktu; kale muhafızı nerdeyse tam önlerine gelmişti. En önde Arik vardı. Jenny tam nöbetçilerin *durup durmayacaklarını* merak ederken, yirmi beş adamın yirmi beşi de aynı anda öyle kusursuz döndüler ki, Jenny'nin onları alkışlayası geldi. Arik dosdoğru Royce'un karşısında esas duruşa geçti; bu arada arkalarındaki elli şövalye tam sıralarına girdiler.

Jenny atların bu hareketi ile dalgalanan bayrakların renkli manzarası karşısında coştu. Royce'un kullarının onu ilk gördüklerinde kendisi hakkında ne düşüneceklerini umursamamaya karar vermişti; ama yine de içi şiddetli bir huzursuzluk ve önüne geçilmez bir umutla doldu birden. Kocası için ne hissederse hissetsin, bu insanlar *Jenny*'nin de insanları olacaktı; bütün hayatını onların arasında geçirecekti. Üstelik onların kendisini sevmesini istiyordu; işte en berbat gerçek buydu. Bunu fark eder etmez de berbat görünüşü ve başka fiziksel kusurlarıyla ilgili iç karartıcı başka bir duygu belirdi içinde. Jenny dudağını ısırıp çabucak, heyecanlı bir şekilde bu insanların kendisini sevmesi için dua etti Tanrıya. Sonra aynı çabuklukla ilerideki birkaç dakika içinde nasıl davranması gerektiğini düşündü. Köylülere gülümsemeli miydi? Hayır, bu şartlar altında gülümsemesi uygun kaçmayabilirdi. Ama çok soğuk görünmek de istemiyordu; be sefer de buz gibi, kibirli biri olduğunu zannederlerdi. Sonuçta o bir İskoç'tu; çoğu insan da İskoçları soğuk ve mağrur insanlar olarak bilirdi. Ama İskoç olduğu için gurur duymasına rağmen, bu insanların –kendi insanlarının- onu yanına yaklaşılmaz bir insan olarak yanlış tanımalarını istemezdi.

Yolda sıra olmuş yaklaşık dört yüz köylüden biraz uzaktaydılar; Jenny soğuk ya da gururlu biri olarak yanlış tanınmaktansa, hafifçe gülümsemenin daha uygun olacağına karar verdi. Yüzüne hafif bir tebessüm oturtup elbisesini son kez düzeltti ve dimdik oturdu.

Yoldaki insanların önünden âdetlere uygun bir şekilde geçiş yaparken ise Jenny'nin içinde duyduğu heyecan, yerini şaşkınlığa bıraktı. İskoçya'da, zafer kazanmış olsun olmasın, bir lord savaştan dönerken sevinç ve tebessümle karşılanırdı; oysa bu yoldaki köylüler sessiz, tedirgin ve huzursuzdular. Birkaçının yüzünden apaçık düşmanlık ifadesi okunuyordu; pek çoğu ise yeni lordlarına bakarken korkmuş görünüyordu. Jenny bu korkuyu gördü, hissetti ve bu insanların kendi kahramanlarından neden korktuklarını düşündü merakla. Yoksa korktukları Jenny miydi? Bu düşünce onu huzursuz etti.

Çok geçmeden cevap geldi; düşmanlık dolu yüksek bir erkek sesi, nihayet bu sessizliği yırttı: "Merrick sürtüğü!" diye bağırdı adam. Dük hazretlerinin bu evlilik konusunda herkesin çok iyi bildiği duygularını paylaştıklarını, kötü nam salmış efendilerine göstermek için çılgınca bir istek duyan kalabalık, bu nağmeyi söylemeye başladı: "Merrick sürtüğü!" diye bağırdılar alay ederek, *"Sürtük!* Merrick sürtüğü!" Her şey o kadar ani olmuştu ki, Jenny hiçbir şey yapamadı, hiçbir şey *hissedemedi*; çünkü tam yanı başlarında, dokuz yaşlarında bir çocuk, yıldırım hızıyla yerden bir avuç çamur alıp savurdu; attığı şey Jenny'nin sağ yanağına geldi.

Jenny'nin korku ve şaşkınlık dolu çığlığı, kendini onun önüne atıp görmediği ve beklemediği bu saldırıdan korumak için Jenny'ye gövdesiyle kalkan olan Royce tarafından boğuldu. Arik ise bir şey atan bir kol görmüştü yalnızca; bu bir hançer de olabilirdi; bunu üstüne adam duyanın kanını donduran, öfke dolu bir sesle kükreyip atından atladı, oğlana doğru ilerlerken savaş baltasını belinden çıkardı. Arik yanlışlıkla, oğlanın hedefinin Royce olduğunu düşünüp çocuğu gür saçlarından yakaladı ve yerden birkaç santim yukarıya kaldırdı. Çığlıklar atan çocuğun bacakları havayı çılgınca döverken, dev geniş bir kavis çizdirerek baltasını kaldırdı...

Jenny düşünmeden hareket etti. Korkunun verdiği bir kuvvetle, çıldırmış gibi Royce'u iterek öne çıktı; adamın vereceği emir her ne ise, bu emri kendi emriyle boğdu: "Hayır! Hayır, *yapma*!" diye bağırdı çıldırmış gibi. "YAPMA!"

Arik'in baltası kaldırdığı yerde donup kaldı; dev omzunun üstünden Jennifer'a değil, bir hüküm vermesi için Royce'a baktı. Jenny de onun gibi yaptı; Royce'un yüzündeki buz gibi gazabı görünce Arik'e ne söyleyebileceğini tahmin etti ve "Hayır!" diye bağırdı kendini kaybetmiş gibi, Royce'un kolunu tuttu. Royce'un başı Jennifer'a döndü; adam bir dakika öncekinden daha cani görünüyordu. Jenny onun gergin çenesinde titreyen kası gördü; korku içinde, düşüncesizce bağırdı: "Senin kendi sözlerini dile getirdiği için bir çocuğu öldürecek misin? Seni her konuda, benim için hissettiklerin konusunda desteklediğini göstermeye çalıştığı için öldürecek misin onu? Allah aşkına, alt tarafı bir çocuk o! Budala bir ço-" Royce Arik'e emir vermek için soğuk bir şekilde başını çevirince Jenny'nin lafı ağzında kaldı. "Sabahleyin karşıma getirin," dedi Royce sertçe. Sonra kara atını mahmuzladı; at hızla ileriye doğru koşmaya başladı. Sanki sessiz bir işaret almışlar gibi, arkalarındaki şövalyeler de hızlandılar; Royce ile Jennifer'ın etrafına etten duvar ördüler.

Kalabalıktan başka ses yükselmedi; tam bir sessizlik içinde alayın dört nala gidişini seyrettiler. Yine de Jenny, bütün köylülerden uzaklaşıncaya kadar rahat bir nefes alamadı. Sonunda gevşedi.. Royce'un garip bir biçimde gergin olan bedenine yaslanıp bütün sahneyi yeniden gözünün önünde canlandırdı. Geriye dönüp bakınca, Royce'un çocuğa olan öfkesinin Jenny için olduğunu anladı, ayrıca Royce çocuğun cezasını erteleyerek onun isteğini de yerine getirmişti. Eyerin üstünde dönüp kocasına baktı. Royce dosdoğru ileriye bakmaya devam edince tereddüt ederek: "Lordum," dedi, "size teşekkür ederim -çocuğu-"

Royce sert bakışlarını ona çevirdi birden; Jenny bu duman gözlerde alev alev yanan öfkeyi görünce korkudan siniverdi. "Eğer," diye uyardı Royce onu korkunç bir şekilde, "bana bir

daha böyle herkesin içinde itaatsizlik edersen veya bu şekilde konuşmaya cüret edersen, sonuçlarından ben sorumlu olmayacağım, yemin ederim!"

Royce'un gözlerinin önünde, Jenny'nin yüzündeki minnet ifadesi önce şaşkınlığa, sonra öfkeye dönüştü. Nihayet soğuk bir tavırla ona sırtını döndü Jenny. Royce arkasından onu süzdü. Kızgındı; çünkü daha hafif bir ceza gerektiren kötü bir davranış için onun bir çocuğun başının kesilmesine müsaade edeceğine gerçekten inanmıştı. Kızgındı; çünkü Jenny davranışlarıyla bütün köylü ve uşakların da aynı şeye inanmasına yol açmıştı. Ama en çok da kendine kızgındı; çünkü köylülerin yanında yaşanan bu olay gibi bir şeyi göz önünde bulunduramamış, bunu önleyecek önlemler almamıştı.

Ne zaman bir kuşatma planlasa veya savaşa girse, ters gidebilecek her şeyi hesaba katardı; ama bugün, Claymore'da, aptal gibi her şeyi şansa bırakmış, her şeyin yolunda gideceğini düşünmüştü.

Öte yandan, diye düşünmeye devam etti Royce sinirli sinirli içini çekerek, bir *savaşta* onun en küçük emri bile sezilir ve sorgusuz sualsiz yerine getirilirdi. Savaşta, tartışacağı bir Jennifer yoktu yanında; kendini her konuda sorgulayan ve onunla tartışmaya giren Jennifer.

Royce sekiz uzun yıldır görmek için yanıp tutuştuğu bu yerin güzelliklerini görmeden, şövalyeleri, soyluları, silahtarları ve savaş içinde katılaşmış askerleri nasıl olup da bir bakışla emrini yerine getirmelerini sağlayacak kadar sindirebildiğini; ama genç, inatçı, asi bir İskoç kızını asla yola getiremediğini düşündü kahırlı kahırlı. Bu kahrolası kızın ne zaman ne yapacağını kestirmek olanaksızdı. Düşüncesiz, dimdik kafalıydı; bir eşte bulunması gereken meziyetlerin hiçbiri yoktu onda. Kale köprüsünü geçerlerken, Royce onun dimdik omuzlarına baktı ve vadide yaşanan olayın Jenny için ne kadar onur kırıcı olduğunu geç de olsa anladı. Sonra, acımayla karışık istemeden duyduğu bir hayranlıkla, Jenny'nin aynı zamanda çok genç, çok korkmuş, çok cesur ve inanılmaz derecede merhametli olduğunu da itiraf etti kendine. Onun

konumunda başka bir kadın olsaydı, Jennifer'ın yaptığı gibi oğlanın hayatının bağışlanması için yalvarmaz, çocuğun başının kesilmesini emrederdi.

Kalenin son derece büyük avlusu, kalenin duvarları içinde yaşayan ve çalışan insanlarla doluydu; kale nöbetçilerinin yanı sıra kımıldamadan duran bir uşak ordusu, çamaşırcı kadınlar, bulaşıkçılar, marangozlar, nalbantlar, okçular, serfler ve piyadeler vardı. Kalenin daha üst düzey personeli olan kâhyalar, kâtipler, baş uşak, kilerci ise salona giden merdivenlerde düzgün bir şekilde sıralanmışlardı. Royce etrafına bakarken, hemen hemen herkesin Jennifer'a yönelttiği buz gibi düşman bakışlar gözünden kaçmadı. İnsanların bu tepkilerini Jennifer'a göstermelerine müsaade etmeye ise hiç niyeti yoktu. Kalabalık girişteki her insanın kendini ve Jennifer'ı iyice görebilmesi için baş muhafıza dönüp nazikçe ahırı işaret etti başıyla. En son şövalye de kalabalığın içinde kaybolup atını ahıra sürünceye kadar Royce atından inmedi. Nihayet inince dönüp uzandı ve Jennifer'ı belinden tutup yere indirdi. Bu sırada karısının sevimli yüzünün gergin olduğunu, kimseyle göz göze gelmemeye dikkat ettiğini fark etti. Saçını veya elbisesini düzeltmeye de çalışmıyordu Jennifer; bunu görünce Royce'un içi acıyla burkuldu; Jennifer'ın artık nasıl göründüğünün hiçbir öneminin olmadığına karar verdiğini anlamıştı.

Girişteki kalabalıktan yükselen mırıltıların farkındaydı Royce; Jenny'yi kolundan tutup basamakların dibine götürdü. Ama Jennifer merdivenleri çıkmaya yeltenince onu sertçe geri çekti ve kalabalığa döndü.

Jenny duyduğu derin utançtan bir anlığına sıyrılıp Royce'a umutsuzca baktı; ama Royce bu bakışı görmedi. Hiç kıpırdamadan duruyordu. Avludaki hareketli kalabalığı sabit bakışlarla süzerken yüzünün ifadesi sert ve acımasızdı. Jenny o üzüntüden uyuşmuş haliyle bile, o sırada Royce'tan tuhaf bir gücün yayıldığını hissetti birden; kendini oradaki herkese kabul ettiren bir güçtü bu. Kalabalık, sanki büyülenmiş gibi sessizleşip esas duruşa geçti; herkesin gözü Royce'a mıhla-

nıp kalmıştı. İşte bundan sonra konuştu Royce. Davudi sesi avlunun tuhaf sessizliği içinde yankılandı; bir gök gürültüsünün gücüyle azameti de vardı bu seste.

"Şimdi yeni hanımınıza, benim karıma bakın," dedi. "Bundan böyle *onun* emri *benim* emrimdir. Ona ettiğiniz her hizmet, bana ettiğiniz hizmettir. Ona olan sadakatiniz veya *sadakatsizliğiniz,* bana olan sadakatiniz veya sadakatsizliğinizdir!"

Sert bakışları nefes kesen, ürkütücü bir an boyunca kalabalığın üstünde dolaştı; sonra Jennifer'a dönüp girmesi için kolunu uzattı Royce.

Kocasına bakarken, Jenny'nin mavi gözlerinden ıstırap dolu bir minnet duygusuyla akmamış gözyaşları ve huşu ile dolu bir saygı ifadesi geçti. Sonra ağır ağır, nerdeyse hürmetle kocasının koluna girdi.

Onların arkasından, silah tamircisi yavaşça ellerini çırptı iki kez. Ona demirci katıldı. Sonra da bir düzine serf. Royce, Jenny'yi Stefan ile Rahip Gregory'nin beklediği salonun kapısına giden basamaklara götürürken, bütün avlu sabit bir alkış sesiyle inlemeye başlamıştı. Ne var ki bu alkış, yürekten duyulan bir heyecanı belirten cesur ve doğaçlama bir alkış değil, karşı gelinmeyecek kadar kudretli birine saygı duyan, büyülenmiş insanların ritmik cevabıydı.

Büyük ve yüksek tavanlı salona girdikten sonra ilk konuşan Stefan Westmoreland oldu. Sevgi dolu bir ifadeyle elini Royce'un omzuna koyup şaka yaptı: "*Ben* bu kalabalığa bunu yaptırabilir miyim sevgili kardeşim?" Sonra manidar bir şekilde ekledi: "Bize birkaç dakikanı ayırabilir misin? Konuşmamız gereken şeyler var."

Royce, Jenny'ye dönüp birkaç dakika izin istedi. Jenny iki adamın Sir Godfrey, Sir Eustace ve Sir Lionel'in ayakta beklediği yere, şömineye doğru gitmelerini seyretti. Jenny hepsinin Claymore'a, Stefan Westmoreland'le birlikte geldiklerini fark etti.

Zihni hâlâ Royce'un konuşmayı yapma inceliğini göstermiş olması dolayısıyla uyuşmuş gibiydi; bakışlarını kocasının

geniş omuzlarından ayırıp saygıyla etrafına bakındı. İçinde bulunduğu salon son derece genişti; yüksek ahşap tavanı ve aceleyle temizlenmiş pürüzsüz taştan bir zemini vardı. Yukarıdaki büyük balkon zengin oymalarla işlenmiş, üç tarafa uzanan taştan kemerlerle desteklenmişti. Sadece bir duvarda kemer yoktu; bu dördüncü duvarda öyle büyük bir şömine vardı ki, bir adam bu şöminenin içinde ayakta durabilirdi. Şöminenin bacası oymalarla süslenmişti. Duvarlara savaş ve av sahnelerinin temsil edildiği goblenler asılmıştı; Jenny dehşet içinde, şöminenin yanındaki zemine de iki büyük goblenin yerleştirilmiş olduğunu fark etti. Salonun uzak bir köşesinde, durduğu yerin tam karşısında, uzun bir masa, içlerinde pek çoğu mücevherlerle süslenmiş, ışıldayan gümüş ve altından yapılma kadehlerin, tabakların ve kâselerin durduğu büfeler vardı. Duvarlara asılı meşalelerin sadece birkaçı yanıyordu; ama bu salon yine de Merrick'teki salonun yarısı kadar bile karanlık ve loş değildi. Jenny hayranlıkla bir soluk alıp, bunun nedeninin şöminenin yanındaki duvara kurulmuş, büyük ve yuvarlak, vitraylı bir pencere olduğunu fark etti.

Jenny vitraya dalıp gitmişti; birden yukarıdan gelen sevinç dolu bir nidayla dalgınlığından sıyrıldı.

"Jennifer!" diye bağırdı Elinor Hala; omuzuna gelen balkondan aşağısını görebilmek için parmak uçlarına basıyordu. Jenny, Elinor Hala'yı görmese de kadının salona inerken kendi kendine sürdürdüğü neşeli konuşmayı duyabildi. "Jennifer, seni gördüğüme çok sevindim zavallı yavrum benim!"

Jenny başını geriye atıp gözleriyle balkonu taradı; sonra halasının sesini izleyerek ileriye yürüdü; kadın konuşmaya devam ediyordu: "Senin için o kadar *endişelendim ki* yavrum; ağzıma lokma, gözüme uyku girmedi. Zaten yemek yiyip uyuyacak durumda da değildim; çünkü şimdiye kadar binme *talihsizliğine* uğradığım en rahatsız at üstünde sarsıla sarsıla geçtim İngiltere'yi!"

Jenny başını öne uzatıp dikkatle dinledi; büyük salonun karşısına kadar sesi takip etti; bir yandan da gözleriyle sesin sahibini arıyordu.

"Hava da son derece berbattı!" diyordu Elinor Hala. "Tam artık yağmurdan boğulacağıma kanaat getirmiştim ki, güneş çıkıp beni diri diri yaktı! Başım ağrımaya başladı, kemiklerim ağrımaya başladı; eğer Şir Westmoreland sonunda bir süreliğine durup şifalı bitki toplamama izin vermeseydi çoktan ölmüştüm."

Elinor Hala son basamağı da indi ve etiyle kanıya birkaç adım ötede Jenny'nin karşısında belirdi. Bir yandan ona doğru yürüyor, bir yandan da konuşuyordu: "Tabii bu çok iyi oldu. Sir Westmoreland'i en sonunda gizli çayımı içmeye ikna edince, kendisi bir daha eskisi kadar çok *burnunu çekmedi.* Gerçi önce içmek istemedi ama..." Elinor Hala Stefan Westmoreland'e baktı; adam o sırada bira kupasını ağzına götürmek üzereydi; ama Elinor Hala söylediklerini doğrulaması için ısrar ederek Stefan'ın bira keyfini böldü. "Sonra bir kere bile *burnunu çekmedin,* değil mi çocuğum?"

Stefan bira kupasını aşağıya indirip uslu uslu cevap verdi: "Evet hanımefendi." Başıyla hafifçe selam verip kupasını tekrar ağzına götürdü; Royce'un alaycı bakışıyla karşılaşmamaya dikkat ediyordu. Bu sırada salona Arik girdi; Elinor Hala ona hınçla bakıp kendisine doğru koşan Jenny'ye, "Yine de o kadar kötü bir yolculuk sayılmazdı," dedi. "En azından Merrick'ten ayrıldığımız gece şu Arik denen çocukla yapmaya mecbur bırakıldığım yolculuktan daha iyiydi..."

Ateşin başındaki şövalyeler dönüp baktılar; Jenny ise dehşet içinde koşmaya başladı. Halasının bu eli baltalı dev hakkında tehlikeli bir konuşma yapmasını önlemeye çalışıyordu boş yere.

Kollarını Jennifer'a açıp yüzünde sevgi dolu bir tebessümle devam etti Elinor Hala: "Arik buraya sizden tam yirmi dakika önce geldi. Ama senin hakkında sorduğum endişeli sorulara *cevap vermedi."* Jennifer ona sarılınca lafını bitiremeyeceğini sezen Elinor Hala hızını iki katına çıkardı: "Ama bana kalırsa onu bu kadar huysuz yapan şey... Bence onun-"

Jenny kollarıyla halasını sımsıkı kucakladı; ama Elinor Hala zafer nidasıyla sözünün gerisini getirebilecek kadar

kendini kurtarmayı başardı: "*bağırsaklarıyla* ilgili bir sorunu var!"

Bu iftirayı izleyen bir anlık gergin sessizlik, Sir Godfrey'in gök gürültüsü gibi kahkahasıyla yırtıldı; ama Arik onu buz gibi bakışlarla süzünce, Sir Godfrey'in kahkahası dudaklarında donuverdi. Jenny dehşet içinde, aynı biçare kahkahanın kendi içinde de patladığını fark etti; biraz son günün inanılmaz sıkıntısından kaynaklanıyordu bu kahkaha, biraz da şöminenin başındaki zorla bastırılmış neşeli seslerden. "Elinor Hala!" diye kıkırdadı Jenny kendini tutamayıp. Güldüğü görünmesin diye yüzünü halasının boynuna gizlemişti.

"Tamam, tamam benim minik kuşum," diye yatıştırdı onu Elinor Hala; ama dikkatini yaptığı teşhise gülen şövalyeye vermişti. Jenny'nin sarsılan omuzlarının üstünden, beş şövalye ve bir lorddan oluşan halinden memnun izleyicilerine ters ters baktı. En ciddi ve sert ses tonuyla onları bilgilendirdi: "Bozuk bir bağırsakta gülecek bir şey *yoktur,*" dedi. Sonra öfkeden alı al, moru mor olan Arik'e dönüp derdini paylaşır gibi: "Yüzündeki ekşi ifadeye bir bak zavallı adam," dedi. "Yüzünün ifadesi acilen bir müshile ihtiyacın olduğunun *kesin* belirtisi. Gizli tariflerimden biriyle sana bir müshil yapacağım. Çok kısa bir süre sonra yine neşeyle gülümseyeceksin!"

Jenny'nin halasının elini tutup öteki şövalyelerin kahkaha dolu bakışlarıyla karşılaşmamaya özen göstererek, neşesi yerine gelmiş gibi görünen kocasına baktı: "Dük hazretleri," dedi, "halamla benim konuşacaklarımız var; ayrıca benim de dinlenmeye ihtiyacım var gerçekten. İzin verirseniz, şey, şey..." uyku ile ilgili düzenlemelerin, gerçekten gerekmedikçe konuşmak istemediği bir konu olduğunu fark edip aceleyle: "... halamın odasına çıkabilir miyiz?" diye sordu.

Royce'un elinde bira dolu kupa, Elinor Hala Arik'e ilk seslendiğinde bulunduğu yerden ağırbaşlı bir cevap verebilme kaygısıyla, "Elbette Jennifer," demeyi başarabildi.

"Harika bir fikir yavrum," dedi Elinor Hala hemen heyecanlı bir sesle. "Yorgunluktan ölüyorsundur."

"Ama..." dedi Royce, Jennifer'dan yana sakin ama karşı konması imkânsız bir bakış atarak, "hizmetçilerden birini yanına al, sana *kendi* odanı göstersin. Orada daha rahat edeceğinden eminim. Bu akşam bir kutlama yapılacak; o yüzden uyanınca hazırlanmak için ihtiyaç duyacağın her şeyle hizmetçi ilgilenecek."

"Peki, tamam, şey... teşekkür ederim," dedi Jennifer kesik kesik.

Ama halasını salonun uzak bir köşesindeki merdivenlere götürürken, ateşin başında hasıl olan ölüm sessizliğinin farkındaydı. Ayrıca hepsinin de Elinor Hala'nın bu kez nasıl bir münasebetsiz lakırdı edeceğini hevesle beklediklerinden emindi.

Elinor Hala onları hayal kırıklığına uğratmadı doğrusu. Şömineden birkaç adım uzaklaşmışlardı ki, yeğenine yeni evinin bazı güzelliklerini göstermek için geri döndü -aslında Jennifer bunların birkaçını zaten görmüştü. "Şuraya bak hayatım," dedi hayranlıkla, vitraylı pencereyi gösterdi. "Ne güzel, değil mi? Vitraylı pencereler! Yukarıdaki balkonun büyüklüğünü görünce gözlerine *inanamayacaksın!* Odaların rahatlığına da! Şamdanlar altından. Yataklar ipek döşeli. Neredeyse bütün kadehler mücevher süslemeli!" Sonra düşünceli bir tavırla ekledi: "Aslına bakarsan, burayı gördükten sonra, yağmacılıkla çapulculuğun ne kadar kârlı bir iş olduğuna kesinlikle inandım." Elinor Hala bunu söyledikten sonra şömineden tarafa dönüp bu kaleyi 'yağmacı çapulcuya' nazikçe sordu: "Siz de yağmacılığın ve çapulculuğun çok kârlı bir iş olduğuna katılıyor musunuz Dük hazretleri, yoksa ben yanılıyor muyum?"

Jenny halasının bu aşağılayıcı konuşması karşısında, kocasının kupasının dudaklarından biraz uzakta, havada donakaldığını gördü. Royce kupasını öyle yavaş indirdi ki, Jenny onun halasını kale duvarından attıracağını sandı. Ama Royce başını nazikçe eğip ciddi bir sesle, "Gerçekten de son derece kârlı bir iş madam," dedi. "Bir iş olarak bunu şiddetle tavsiye ederim."

"Ooo, *tam* bir Fransız gibi konuştunuz!" diye bağırdı Elinor Hala.

Jenny halasının kolunu sımsıkı tutup merdivenleri çıkmaya başladı; ama halası neşeyle konuşmasını sürdürüyordu: "Sana giyebileceğin uygun elbiseler bulması için bir an evvel Sir Albert ile görüşmeliyiz. Buranın önceki sahibine ait sandıklar dolusu giyecek var. Sir Albert buranın kâhyası, ayrıca iyi biri değil. Galiba bağırsaklarında kurt var. Dün ona güzel bir çay yapıp içirttim. Bugün *inanılmaz* derecede hasta; ama yarın iyileşecek, görürsün. Sen de hemen kestirsen iyi olur; yorgun ve solgun görünüyorsun..."

Dört şövalye aynı anda Royce'a döndü; yüzlerinde bastıramadıkları bir gülümseme vardı. Stefan kahkahayla titreyen bir sesle: "Vay canına!" dedi. "Buraya gelirken bu kadar kötü değildi bu kadın. Ama o sırada ölmemek için atına sıkı sıkı tutunduğundan pek konuşamıyordu. Günler boyunca söyleyeceklerini biriktirmiş demek."

Royce, Elinor Hala'nın gözden kaybolduğu tarafa bakıp, yüzünde alaycı bir ifadeyle kaşlarını çattı. "Eğer ellerin bağlıysa, bu kadın yaşlı bir tilkiye göre oldukça kurnaz olabiliyor. Albert Prisham nerde?" diye sordu; birden kâhyasını görüp Claymore'daki gelişmeleri birinci ağızdan duymak istemişti.

"Hasta," diye cevap verdi Stefan, ateşin yanındaki bir koltuğa oturdu. "Lady Elinor söyledi ya. Ama dün buraya gelince onunla yaptığım kısa görüşmeye bakılırsa, sorununun kalbinden olduğunu sanıyorum. Bu geceki kutlamayı düzenledi; ama yarın sabaha kadar sana katılamayacağı için özür diliyor. Etrafı dolaşmak istemez misin?"

Royce bira kupasını bırakıp yorgunlukla ensesini ovuşturdu. "Sonra. Şimdi biraz uyumak istiyorum," dedi.

"Ben de," dedi Godfrey esneyip gerinerek. "Önce uyumak, sonra karnımı lezzetli yemek ve içkilerle doldurmak istiyorum. Sonra da gecenin geri kalanını kollarımda sıcak ve arzulu bir kızla geçirmek istiyorum. Tam bu sırayla," diye ekledi gülümseyerek. Öteki şövalyeler ona katıldıklarını belli ederek başlarını salladılar.

Onlar gidince, Stefan koltuğuna yayılıp yüzünü buruşturarak kupasının içindekileri inceleyen kardeşine baktı kaygılı

gözlerle. "Niye böyle somurtuyorsun?" diye sordu. "Eğer vadide yaşanan kötü şeyler yüzündense, onları bir kenara bırak bu geceki kutlamayı berbat etmelerine izin verme."

Royce ona baktı. "Kutlamanın ortasında 'davetsiz misafirlerin' gelip gelmeyeceğini düşünüyorum."

Stefan, Royce'un Merrick'li askerler kastettiğini anlamıştı. "Henry ile James'in iki elçisi doğal olarak buraya geleceklerdir. Gerçekten evlendiğinizi gösteren kanıtı, yani o iyi rahibi kendi gözleriyle görmek isteyeceklerdir. Ama burada ellerinden hiçbir şey gelmeyeceği için, Jennifer'ın babasının adamlarıyla geleceklerini sanmıyorum."

"Gelirler," dedi Royce sadece. "Hem de ne kadar güçlü olduklarını göstermeye yetecek sayıda gelirler."

"Peki gelirlerse ne olacak?" diye sordu Stefan pervasız bir tebessümle. "Kale duvarlarının dibinde bağırmaktan başka bir şey yapamazlar. Sen bu kaleyi en şiddetli saldırıya dayanacak şekilde güçlendirdin; öyle bir saldırıyı da *sen* yaparsın ancak."

Royce'un yüz ifadesi sertleşti. "Ben artık savaşmayacağım! Bunu sana da Henry'ye de söyledim. Savaştan midem bulanıyor artık; kandan, leş kokularından, o seslerden midem bulanıyor." Royce arkasındaki, kupasını yeniden doldurmak için gelen büyülenmiş uşaktan habersiz, sertçe sözlerini bitirdi: "Midem bunları kaldırmıyor artık."

"O zaman Merrick gerçekten buraya gelirse ne yapacaksın?"

Alay dolu duman rengi gözlerin üstündeki kaşlardan biri kalktı: "Onu kutlamaya davet etmeyi düşünüyorum."

Stefan ağabeyinin ciddi olduğunu gördü, ayağa kalktı: "Peki sonra?" diye sordu.

"Sonra da, sayıca ondan çok üstün olduğumuz için benimle savaşmanın bir yararı olmayacağını anlamasını umacağız."

"Peki ya anlamazsa?" dedi Stefan. "Ya da seninle teke tek dövüşmek isterse, ki bu ihtimal daha kuvvetli, o zaman ne yapacaksın?"

"Ne yapmamı istersin?" dedi Royce sertçe; sinirlenmiş, öfkelenmişti. "Kendi kayınpederimi öldürmemi mi? Seyretmesi için kızını da çağırayım mı? Yoksa bir gün çocuklarının oynayacağı yerden kanlar temizleninceye kadar onu yukarıya mı göndereyim?"

Bu kes sinirlenip öfkelenme sırası Stefan'daydı.

"Peki ne yapacaksın?"

"Uyuyacağım," diye cevap verdi Royce. Stefan'ın sorusunu bilerek yanlış anlamıştı. "Önce kâhyamla kısa bir görüşme yapacağım, sonra da birkaç saat uyuyacağım."

Royce kâhyasıyla konuşup bir uşağa kendisine banyo ve giyecek hazırlaması için emir verdikten sonra odasına gitti. Büyük bir güvenle geniş, dört direkli karyolanın üstüne uzanıp ellerini başının arkasına bağladı. Bakışları yatağın üstündeki lacivert, kenarları altın işlemeli cibinlikte, geriye atılmış ağır, kabartmalı ve büklümlü ipeklerde, perdeleri tutan altın sırmalarda öylesine dolaştı. Sonra yatağın dayandığı duvara takıldı gözleri. Jennifer'ın bu duvarın öbür yanında olduğunu biliyordu. Bir hizmetçi vermişti ona bu bilgiyi; ayrıca hanımefendinin odasına birkaç dakika önce girdiğini ve üç saat sonra uyandırılıp yıkanmak ve kutlamada giyebileceği herhangi bir elbiseyi giymek istediğini söylemişti.

Jennifer'ın saçları yastığa dağılmış, çıplak ipeksi teniyle çarşafların üstünde uyurkenki halini hatırlayınca bedeni apansız bir arzuyla gerildi. Royce bu arzusuna boş verip gözlerini kapadı. Gönülsüz geliniyle kutlamadan sonra yatmanın daha akıllıca olacağına karar verdi. Evlilik yeminlerinin bu bölümünü uygulamak için Jennifer'ı ikna etmesi gerekecekti; Royce'un bundan şüphesi yoktu. Ayrıca şu anda Jennifer'la bu konuyu görüşebilecek halde değildi.

Jennifer bu gece şarap ve müzikle yumuşayınca, onu yatağına getirecekti. İstesin istemesin, bu gece ve bundan sonra istediği her gece onunla sevişecekti. Eğer Jennifer kendi rızasıyla gelmezse, Royce onu zorla getirecekti. Bu kadar basit, diye hüküm verdi Royce gaddarca. Ama uykuya dalmadan önce gözünde canlanan son hatıra, arsızca güzel, küstah ve genç karısının ellerini kaldırıp küstah bir üstünlükle: "Kırk bu kadar eder-" diyen hayali oldu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Jenny ahşap küvetten çıkıp bir oda hizmetçisinin verdiği yumuşak, açık mavi bornozu üstüne geçirdi. Sonra omuz yüksekliğindeki küvetin durduğu yeri gizleyen perdeyi araladı. Üstündeki büyük bornoz çok hoştu; ama daha uzun boylu birine aitti besbelli; Jenny'nin elleri bornozun içinde kaybolmuştu; etekleri ise arkasında sürünüyordu. Ama temizdi ve sıcak tutuyordu. Aynı pis elbiseyi günlerce giydikten sonra bu bornoz nimetti. Soğuğu kırmak için güzel bir ateş yakılmıştı. Jenny yatağına oturup saçlarını kurulamaya başladı.

Hizmetçi arkasından geldi, elinde bir fırça vardı. Tek kelime etmeden Jenny'nin gür ve ıslak saçlarını taramaya başladı. Bu sırada kollarında titrek bir şekilde parlayan, açık sarı, kabarık bir kumaş taşıyan başka bir hizmetçi göründü. Elbise olsa gerek, diye düşündü Jenny. Hizmetçilerin hiçbiri ona düşman gibi bakmıyordu. Dük hazretlerinin avluda yaptığı konuşmayı düşününce buna şaşmamak gerek, diye geçirdi içinden Jenny.

Bu konuşmanın anısı, Jenny'nin zihninde bir bulmaca gibi dönüp dolaşmayı sürdürüyordu. Aralarındaki bütün acı duygulara rağmen, Royce alenen ve kasten, Jennifer'ı kendi otoritesiyle herkesin içinde yüceltmişti. Onu kendisiyle aynı seviyeye çıkarmıştı; bu ise bir erkek, hele de Royce gibi bir erkek için oldukça garip bir davranıştı. Jennifer'a son derece nazik davranmıştı. Ama yine de, Jenny, Brenna'yı serbest bırakması da dahil, onun kendi gizli amacına hizmet etmeyen hiçbir ey yapmadığını ve yapmayacağını biliyordu.

Nezaket gibi bir erdeme sahip olduğunu düşünmek budalalık olurdu. Onun ne kadar zalim olabileceğini kendi gözleriyle görmüştü. Bir-bir avuç çamur attığı için bir çocuğu öldürmek zalimliğin de ötesindeydi; barbarlıktı. Öte yandan, çocuğu öldürtmek gibi bir niyeti de olmayabilirdi; belki yalnızca Jennnifer'dan daha yavaş hareket etmişti.

Jenny içini çekip kocasıyla ilgili bu bulmacayı çözmekten bir süreliğine vazgeçti. Agnes adındaki hizmetçiye döndü. Merrick'te hizmetçilerle hanımlar arasında her zaman gevezelik edilir, dedikodu yapılır; aralarında karşılıklı bir güven bağı kurulurdu. Bu hizmetçilerle dedikodu yapıp kahkaha atmayı düşünmek bile imkânsızdı; ama Jenny onları hiç olmazsa konuşmaya zorlamakta kararlıydı. "Agnes," dedi özenle ayarladığı alçak ve nazik bir ses tonuyla, "bu, bu gece giyeceğim elbise mi?"

"Evet hanımefendi."

"Galiba başkasınındı?"

"Evet hanımefendi."

Son iki saattir iki hizmetçinin kendisine ettiği tek sözler bunlardı. Jenny hem üzüldü hem de sinirlendi. "Kimindi peki?" diye sordu nazik ama ısrarcı bir şekilde.

"Bir önceki lordun kızınındı hanımefendi." Kapı vurulunca her ikisi de o yana baktılar. Bir dakika sonra iki güçlü uşak büyük sandıkları odaya yerleştirmeye başladılar.

"Bunların içinde ne var?" diye sordu Jenny şaşkınlıkla. Hizmetçilerin hiçbirinin cevap vermeyeceğini anlayınca yataktan indi ve sandıkları kendi başına incelemek için o tarafa doğru seğirtti. Sandıkların içinde, o zamana dek gördüğü en güzel, nefes kesici kumaşlar vardı. Parlak atlaslar, büklümlü kadifeler, işlemeli ipekler, yumuşacık kaşmirler, nerdeyse şeffaf olan incecik ketenler... "Ne kadar güzel," dedi Jennifer zümrüt yeşili bir ipeğe dokunurken.

Kapıda duydukları sesle üçü de çil yavrusu gibi dağıldılar. "Demek beğendin?" diye sordu, Royce. Kapıda duruyordu. Omzunu kapının pervazına dayamıştı; üstünde şarap kırmızısı ipek bir gömlek, onun üstünde ise koyu gri kadife bir yelek

vardı. Yakutlarla süslü ince bir gümüş kemer belini sarıyordu. Kemerine küçük bir hançer asılıydı; kabzasında iri, kırmızı bir yakut yanıp sönüyordu.

"Beğenmek mi?" diye sordu Jenny; kocasının saçlarında dolaşıp bornozunun yakasında kalan bakışlarından rahatsız olmuştu. Onun neye baktığını görmek için başını eğdi ve açık yakalarını hemen bir araya getirip eliyle tuttu.

Onun bu iffetli davranışını görünce Royce'un dudaklarında belli belirsiz, alaycı bir tebessüm belirdi. Sonra hizmetçilere baktı. "Bizi yalnız bırakın," dedi sadece. Hizmetçiler telaşla, nerdeyse panik içinde söyleneni yaptılar. Royce'un yanından geçerken kenara çekile çekile hızla yürüdüler.

Agnes, Royce'un arkasına geçince, Jenny kadının istavroz çıkardığını gördü.

Royce kapıyı kapatıp ona bakınca, Jenny'nin belinde korku kıpırtıları başladı. Sohbete sığınmaya çalışarak aklına gelen ilk şeyi söyledi: "Hizmetçilerle bu kadar sert konuşmamalıydın, onları korkuttun."

"Buraya hizmetçileri konuşmaya gelmedim," dedi Royce sakin bir şekilde, ona doğru yürürken. Bornozun altındaki çıplaklığının fena halde farkında olan Jenny geriye doğru bir adım attı; istemeden bornozunun sürünen eteğine bastı. Daha geriye gidemeyince, Royce'un açık sandıklara doğru ilerlemesini seyretti. Royce sandıklardan birine uzanıp kumaş yığınına dokundu. "Beğendin mi?" diye sordu yine.

"Neyi?" dedi Jenny; bornozu boğazından göğüslerine kadar öyle sıkı tutuyordu ki, nefes alamıyordu.

"Bunları," dedi Royce kuru bir sesle,sandıkları işaret etti. "Bunlar senin. Elbise veya her ne için istersen kullanabilirsin bunları."

Jenny başını salladı; Royce sandıklarla ilgilenmeyi bırakıp ona doğru yürümeye başlayınca, ihtiyatlı gözlerle onu izledi.

"N-ne istiyorsun?" diye sordu; sesinin titremesinden nefret ediyordu. Royce durdu; aralarında bir kol boyu kadar mesafe vardı. Royce Jenny'ye uzanmak yerine, alçak sesle: "Öncelikle," dedi, "üstündeki elbisenin yakasını biraz gevşetmeni

istiyorum; yoksa kendi kendini boğacaksın. Bundan daha sıkı olmayan iplerle adamların asıldığını gördüm."

Jenny kaskatı kesilmiş parmaklarını biraz gevşetmeye çalıştı. Sonra kocasının devam etmesini bekledi; ama kocası onu sessizce süzmeye devam edince dayanamadı: "Evet? Şimdi ne istiyorsun?"

"Şimdi," dedi Royce sakin bir sesle, "seninle konuşmak istiyorum. Lütfen otur."

"Buraya... konuşmak için mi geldin?" dedi Jenny, Royce başını sallayınca hiç duraksamadan itaat etti. arkasından bir metre boyunda mavi bir yün sürükleyerek yatağına doğru yürüdü ve oturdu. Elini kaldırıp alnına dökülen bir tutam saçı geriye itti. Sonra başını hızla salladı; saçları omuzlarına döküldü. Royce onun omuzlarına ve sırtına dökülen gür saç yığınını düzeltmesini seyretti.

Royce, Jenny'nin içinde kaybolduğu bir elbiseyi giydiğinde bile kışkırtıcı görünebilen tek kadın olduğunu düşündü, içinden gülerek. Nihayet saçının o halinden memnun kalan Jenny ona baktı; pür dikkat kocasını dinliyordu. "Ne hakkında konuşacaksın?"

"İkimiz hakkında. Bu gece hakkında," dedi Royce ona doğru yürüyerek.

Jenny, sanki küçük kalçası yanmış gibi yatakta zıpladı; inip Royce'tan iki adım geriye gitti. Omuzları duvara yaslanmıştı.

"Jennifer-"

"Ne?" dedi Jennifer huzursuzca.

"Arkanda ateş yanıyor."

"Ben üşüyorum," dedi Jenny titrek bir sesle.

"Bir dakika sonra yanacaksın."

Jenny kuşkuyla onu süzdü; sonra uzun bornozunun eteğine baktı ve eteği küllerin arasından çekerken bir korku çığlığı attı. Kendini kaybetmiş gibi bornozun eteğindeki külleri silkelerken: "Özür dilerim," dedi. "Çok güzel bir bornoz ama biraz-"

"Bu geceki kutlamayı kastediyordum," diyerek onun sö-

zünü kesti Royce sertçe, "kutlamadan sonra aramızda olacakları değil." Sonra Jenny'nin korku dolu yüzüne bakıp ekledi: "Ama madem konu açıldı, benimle yatma ihtimalinin seni neden bu kadar korkuttuğunu bana söyleyebilirsin."

"Korkmuyorum," diye yalan söyledi Jenny umutsuzca, herhangi bir zayıflık belirtisi göstermenin bir hata olabileceğini düşünerek. "Ama bu işi zaten yaptığımız için... sadece bir daha yapmak istemiyorum. Mesela şey konusunda, nar konusunda da aynı şeyi hissediyorum. Bir kere nar yedikten sonra bir daha yemek *istemedim*. Bazen böyle olurum."

Royce'un dudakları kıvrıldı; tam önünde duruncaya kadar ona yaklaştı. "Eğer seni korkutan isteksizlikse, sanırım bunu halledebilirim."

"Bana dokunma!" diye uyardı Jenny onu, "yoksa-"

"Beni tehdit etme Jennifer," diyerek onun sözünü kesti Royce alçak sesle. "Çok pişman olursun. Ne zaman istersem, *nasıl* istersem dokunurum sana."

"Bu geceki kutlamayı bana şimdiden zehrettiğine göre," dedi Jenny taş gibi, "müsaadenle giyinebilir miyim? Yalnız olarak?"

Jenny'nin hakaret dolu sözleri Royce'un kahrolası yüzünde herhangi bir etki yapmadı; ama sesi yumuşadı. "Niyetim buraya gelip sana geceni mahvedecek haberler vermek değildi. Ama merak etmendense, sana neler olacağını söylemenin daha iyi olacağını düşündüm. Çözmemiz gereken başka meseleler de var; ama onları erteleyebiliriz. Ama ilk sorunu cevaplamam gerekirse, buraya gelme nedenim *buydu*-"

Jenny onun kolunun ani hareketini göremedi; ihtiyatlı gözlerle onun yüzüne baktı. Royce'un kendisini öpeceğini sanıyordu. Royce onun bu düşüncesini tahmin etmiş olacak ki, hareketsiz ama tutkulu dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı; kımıldamadan Jenny'nin yüzüne bakmayı sürdürdü. "Elini ver bana Jennifer," dedi yumuşak bir sesle.

Jenny eline baktı; alt üst olmuştu, istemeye istemeye ellerini yakasından çekti. "Elimi mi?" diye sordu boş gözlerle, elini uzattı.

Royce onun parmaklarını sol elinin içine aldı; sıcacık eli Jennifer'ın kolunda istenmeyen kıpırtılara yol açtı. Jenny işte tam o sırada fark etti Royce'un sağ avcundaki küçük, mücevher süslemeli kutuda duran muhteşem yüzüğü. Ağır, kalın bir altın halkanın üstüne Jenny'nin ömründe gördüğü en güzel yakutlar işlenmişti; Royce yüzüğü onun parmağına takarken, kıpkırmızı taşlar mum ışığında parlıyor, yanıp sönüyordu.

Belki yüzüğün ağırlığından ve manasından, belki de Royce'un Jenny'ninkilere diktiği duman rengi gözlerindeki şefkatle karışık ağırbaşlı, ciddi ifadeden -sebebi her ne ise- Jenny'nin kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Royce kadifemsi bir sesle, "Sen ve ben," dedi, "hiçbir şeyi alışılmış sırasıyla yapmadık. Evlenmeden önce birlikte olduk ve ben sana yüzüğü nikâhtan sonra takıyorum."

Jenny büyülenmiş gibi, kocasının dipsiz, gümüşi gözlerine bakıyordu; Royce'un kalın ve boğuk sesi ise Jenny'yi okşuyor, onu daha da büyülüyordu: "Evliliğimizle ilgili hiçbir şey şu ana kadar normal olmadığı için, senden bir iyilik-"

Jenny duyduğu fısıltının kendi sesi olduğunu hayal meyal fark etti: "Ne... iyiliği?" diye sordu.

Royce uzanıp parmağını onun yanağında gezdirirken: "Sadece bu gece, bir geceliğine farklılıklarımızı bir kenara bırakıp normal bir düğündeki yeni evlenmiş normal bir çift gibi davranabilir miyiz?" diye sordu.

Jenny bu geceki kutlama yemeğinin evlilikleri şerefine değil, Royce'un eve gelişi ve *Jenny'nin* halkı karşısında kazandığı son zaferi şerefine olduğunu düşünmüştü. Royce onun tereddüt ettiğini görünce, dudakları alaycı bir tebessümle kıvrıldı: "Besbelli yüreğini yumuşatmak için basit için bir ricadan daha fazlası gerekiyor; o yüzden seninle bir pazarlık yapacağım."

Yanağını okşayan parmağının ve iri gövdesinin birden yaymaya başladığı çekiciliğin fena halde farkında olan Jenny titrek bir fısıltıyla sordu: "Nasıl bir pazarlık?"

"Bir geceyi bana vermenin karşılığında, ben de sana istediğin zaman, istediğin bir geceyi vereceğim. O geceyi na-

sıl geçirmek istersen, ben de *senin* istediğin bir şeyi yaparak seninle geçireceğim o geceyi." Jenny hâlâ tereddüt ettiğini görünce neşeyle karışık bir kızgınlıkla başını iki yana salladı Royce. "Savaş meydanında senin gibi inatçı bir rakiple karşılaşmadığım için çok talihliyim doğrusu; yoksa mağlup olurdum."

Royce'un hayranlık dolu bir sesle yaptığı bu itiraf nedense Jenny'nin direncini büyük ölçüde kırdı. Daha sonra söyledikleri ise onda direnç filan bırakmadı.. "Bu iyiliği sadece kendim için istemiyorum küçüğüm, senin için de istiyorum. Bu geceden önce yaşanan ve büyük ihtimalle bundan sonra da yaşanacak olan bütün bu kargaşadan sonra, sen de ikimizin özel, kirlenmemiş bir evlilik anısını hak ettiğimizi düşünmüyor musun?"

Bir isim koyamadığı duygu ilmeği düğümlendi Jenny'nin boğazına; ondan şikâyetçi olmak için geçerli bütün nedenlerine rağmen, Royce'un onun adına insanlarına yaptığı konuşmanın anısı zihninde hâlâ taptazeydi. Üstelik sadece birkaç saatliğine, sadece bir kereliğine kendisinin güler yüzlü bir gelin, onun da hevesli bir damat gibi görünmesi fikri dayanılmaz bir şekilde çekici geliyordu Jenny'ye. Nihayet başını eğip yumuşak bir sesle, "Sen nasıl istersen," dedi.

Royce onun göreni sarhoş eden gözlerine bakıp mırıldandı: "Neden sen şimdi olduğu gibi kendi rızanla teslim olduğunda ben kendimi galip gelmiş bir kral gibi hissediyorum da, kendi rızan olmadan teslim olduğunda mağlup olmuş bir dilenciye dönüyorum?"

Jenny bu sarsıcı itirafın etkisinden kurtulamadan Royce gitmek için döndü. "Bekle," dedi Jenny, kutuyu ona uzattı. "Bunu unuttun."

"O senin, içindeki diğer şeyler de. Aç hadi."

Kutu altındandı ve oldukça gösterişliydi. Üstü bütünüyle safir, yakut, zümrüt ve incilerle işlenmişti. İçinde altın bir yüzük vardı; büyük bir yakutun derince içine yerleştirildiği bir kadın yüzüğü. Yanında ise... Jenny hayretle kaşlarını çatıp Royce'a baktı. "Kurdele?" diye sordu; hazine mücevherleri

için yapılmış bir kutuda duran, muntazam bir şekilde katlanmış, dar, pembe kurdeleye bakıyordu.

"O yüzükle kurdele annemindi. Stefan'la ikimizin doğduğu ve bir kuşatma sırasında harabeye dönen yerden geriye sadece bunlar kaldı." Bunu dedikten sonra Jenny'yi aşağıda bekleyeceğini söyleyip odadan çıktı.

Royce kapıyı kapatıp bir dakika kımıldamadan bekledi. Jennifer gibi o da, kıza söylediği şeylere ve bunları söyleyiş tarzına hayret etmişti. Jennifer'ın kendisini Hardin Kalesi'nde iki kez oyuna getirdiğini ve Royce'u bir eşten ve vârislerden mahrum bırakacak bir dolapta babasıyla işbirliği yaptığını hâlâ unutmamıştı. Ama Jennifer'ın kendi lehine inkâr edilemeyecek bir savunması vardı; Royce bunu ne kadar görmezden gelmeye çalışırsa çalışsın, bu hakikat yine de Jennifer'ı temize çıkarıyordu.

Sırf bir tepeye yürüyerek senin yağmacı kardeşinin önüne çıktığım için...

Royce güven dolu bir tebessümle balkonu geçip salona inen meşe ağacından yapılmış merdivene doğru seğirtti. Salonda şenlik çoktan başlamıştı. Royce, Jennifer'ın geçmişte yaptıklarını unutmaya hazırdı; ama gelecekte herhangi bir ihanete hiçbir şekilde müsamaha göstermeyeceğini karısının kafasına sokmak zorundaydı.

Royce odadan ayrıldıktan birkaç dakika sonra, Jenny büyük salondan gelen şenlik seslerinden habersiz, olduğu yerde biraz daha oturdu. Royce'un çıkarken avcuna sıkıştırdığı mücevherlerle süslü kutuya bakıp kabul ettiği şey karşısında birden bağırmaya başlayan vicdanını susturmaya çalıştı. Dönüp ağır ağır yatağın ayak ucuna doğru yürüdü; ama parlayan altın işlemeli sarı elbiseyi alırken yine duraksadı ve vicdanıyla tartışmaya başladı. Sadece birkaç saatliğine dük ile aralarındaki husumeti bir kenara bırakmakla ailesine, ülkesine ya da herhangi birine ihanet etmiş olmazdı elbette. Elbette bu kadarcık bir ödülü hak ediyordu. Evlilik hayatının geri kalanı düşünülünce, bu istek çok küçüktü; sadece birkaç saatliğine dertlerini unutup bir gelin olmakta ne kötülük var'dı!

Elbiseyi yavaşça kaldırıp üstüne tuttu; altın işlemeli kumaş serindi. Parmak uçlarına bakınca, elbisenin boyuna göre olduğunu fark etti sevinç içinde.

İçeriye giren Agnes'in kolunda, mavi yeşil kadifedenuzun bir elbise başlığı ile kenarları altın işlemeli, başlığa uygun kadife bir pelerin vardı. Çatık çehreli kadın bir an durdu; duyduğu şaşkınlıkla yüz ifadesi bir anlığına yumuşadı. Hain Merrick'in adı çıkmış kızıl saçlı kızı odanın ortasında duruyordu, bornozunun uzun eteğinin altından çıplak ayakları görünüyordu. Kızıl saçlı kız kucağındaki, çabucak üstüne göre ayarlanmış sarı elbiseye sevinçten ışıldayan gözlerle bakıyordu. "Ne güzel, değil mi?" dedi saygıyla, ışıldayan gözlerini kaldırıp şaşkın şaşkın duran Agnes'e baktı.

"E-" Agnes duraksadı. "Elbise eski lordla kızlarına ait olan bütün elbiselerle birlikte getirildi," dedi huysuz huysuz.

Agnes'in beklediğinin tam tersine, genç düşes kullanılmış elbiseyi iğrenerek bir yana fırlatmaktansa, neşe içinde gülümseyip: "Ama bak-" dedi, *"üstüme oluyor!"*

"E-" Agnes yine duraksadı; bir yandan da karşısındaki bu samimi kızla, onun hakkında dolaşan söylentileri karşılaştırmaya çalışıyordu. Uşakların dedikodusuna göre, efendinin kendisi bile ona sürtük demişti. "Elbise siz uyurken kesilip kısaltıldı hanımefendi," diyebildi başlıkla pelerini dikkatle yatağın üstüne bırakırken.

"Sahi mi?" diye sordu Jenny; altın işlemeli başlığın kenarlarındaki dikiş izlerine bakarken gerçekten etkilenmiş görünüyordu.

"Bunları sen mi diktin?"

"Evet."

"Sadece birkaç saat içinde?"

"Evet," dedi Agnes kısaca. Nefret etmeye hazırlandığı kadına karşı hissettikleri kafasını karıştırıyordu ve bu durumdan hiç memnun değildi.

"Dikişler çok ince," dedi Jenny yumuşak bir sesle. "Ben bu kadar iyi yapamazdım."

"Saçınızı toplamama yardım etmemi ister misiniz?" dedi

Agnes soğuk bir tavırla, bu açık iltifatı duymazdan gelerek. Ama nedense, yaptığının yanlış olduğunu hissediyordu. Jenny'nin peşi sıra yürürken fırçayı aldı.

"Ah, hayır," dedi Agnes'in yeni hanımı. Başını çevirmiş, şaşkınlıktan dili tutulmuş hizmetçiye ışıltılı bir tebessümle bakıyordu. "Bu gece birkaç saatliğine gelin olacağım; gelinlerin saçlarını bırakmalarında sakınca yoktur."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Yatak odasından duyulan ses, Jenny büyük salona yaklaştıkça kulakları sağır eden bir gürültüye, erkek kahkahalarıyla bir sohbet denizinin üstüne yayılan müzikten oluşan bir kakofoniye dönüşmüştü. Jenny, salonda eğlenenlerin karşısına çıkmadan önce son basamakta duraksadı.

Bakmaya bile gerek yoktu; salonun Jenny hakkındaki her şeyi bilen, bacakları bağlanmış bir kaz gibi Royce'un önüne atıldığı sırada orada bulunan, Merrick'ten zorla kaçırıldığı gece yanlarında olan ve bugün köydeki onur kırıcı sahneye şahit olmuş adamlarla dolu olduğunun farkındaydı.

Yarım saat önce, kocası kalın ve ikna edici bir sesle, anlatacak anılarının olmasından söz ederken, bu şölen Jenny'ye muhteşem görünmüştü. Ama şimdi, bu şölene *nasıl* geldiği düşüncesi bütün neşesini kaçırıyordu. Tekrar odasına çıkmayı düşündü; ama yararı yoktu; kocası onu alıp aşağıya getirirdi yine. Jenny kendini yüreklendirmek için, bir gün nasılsa bu insanlarla yüzleşeceğini ve bir Merrick'in asla korkmayacağını düşündü.

Heyecanını yatıştırmak için derin bir nefes aldı, son basamağı da inip köşeyi döndü. Meşalelerle aydınlatılan salonda onu karşılayan manzara karşısında Jenny bir an şaşırıp gözlerini kırpıştırdı. Rahat üç yüz kişi vardı; kimi ayakta durmuş konuşuyor; kimi salonun bir köşesini tamamıyla kaplayan uzun masada yerini almış, oturuyordu. Kimisi de gösterileri izliyordu. Envai çeşit gösteri vardı; yukarıdaki balkonda

ozanlar çalgılarını çalıyor, kimileri de salonda dolaşarak küçük grupları şenlendiriyordu. Rengârenk kostümler içindeki dört hokkabaz, salonun ortasında durmuş, ellerindeki topları kâh havaya, kâh birbirlerine atıyordu. Salonun ta öteki ucundaki üç akrobat ise havada dönüyordu. Set üstündeki büyük masanın gerisinde bir çalgıcı lavta çalıyor, salondaki karmakarışık neşeli seslere tatlı nağmeler ekliyordu.

Jenny biraz şaşırarak, salonda nerdeyse otuz kadar kadın olduğunu gördü; herhalde bazı şövalyelerin veya komşuların eşleriydi bunlar. Gözleriyle Royce'u bulması hiç zor olmadı; çünkü kocası Arik'ten sonra salondaki en uzun boylu erkekti. Çok uzakta değildi; elinde bir kadeh vardı, bir grup kadın ve erkekle konuşuyor, birinin söylediği bir şeye gülüyordu. Jenny birden, onu daha önce hiç böyle görmediğini fark etti; böyle gülerken, rahat, kendi kalesinin efendisi olarak. Bu akşam, herkesin sözünü ettiği o yağmacıya değil, güçlü ve tehlikeli bir şekilde yakışıklı olan bir soyluya benziyordu. Jenny bunları düşündü; bakışları kocasının yanık ve keskin hatlı yüzünde dolaşırken onunla gurur duydu.

Salondaki gürültünün birden azalmasıyla Jenny'nin geldiğini anlayan Royce, kadehini bırakıp konuklarından izin istedi. Arkasına döndü ve donakaldı. Tirşe rengi kadife bir pelerin içinde kendisine doğru yürüyen genç ve soylu düşesi görünce, yüzünden hayranlık dolu bir tebessüm geçti. Elbisenin üstüne bir yelek oturtulmuştu, parçalı eteğinin yırtmacından parlak, altın işlemeli bir elbise görünüyordu. Pelerin, yeşil renkte ziynet taşları işlenmiş, düz, altın bir zincirle tutturulmuştu. Jenny'nin ince belini altın işlemeli tirşe rengi atlastan, üstüne yeşil ziynet taşları işlenmiş bir kemer sarıyordu sıkıca. Gür saçları ortadan ikiye ayrılmış, parlak bukleler halinde dalga dalga omuzlarına ve sırtına dökülüyor, elbisenin tirşe rengiyle büyüleyici bir tezat oluşturuyordu.

Royce, cesur ve genç gelinin kendisine doğru yürümekte zorlandığını geç de olsa fark etti ve yürüyüp yarı yolda Jenny'yi karşıladı. Jenny'nin buz gibi ellerini tutup gizlemediği bir hayranlıkla onu süzdü. "Çok güzelsin," dedi yumuşak bir sesle. "Biraz böyle dur da, herkes seni iyice görsün."

"Duyduğum kadarıyla, İskoçya Kraliçesi bile olsam, benimle evlenmeye karşı çıkarken öne sürdüğünüz nedenlerden biri de, benim güzellikten yoksun bir kız olmammış lordum." Jenny duman rengi gözlerde beliren büyük şaşkınlığı görünce, bu ifadenin doğru olmadığını anlayıverdi.

Royce, "Henry ile yaptığım öfke dolu görüşme boyunca pek çok itirazda bulunduğum doğru; ama itirazlarımın arasında böyle bir şey olmadığından eminim," dedi ve daha alçak bir sesle ekledi: "Ben pek çok şey olabilirim Jennifer; ama kör değilim."

Jenny şaka yollu: "O halde," dedi, "bu gece görünüşüm hakkındaki hükmünü kabul ediyorum."

Royce manidar ve kalın bir sesle sordu: "Peki bu gece istediğim her şeyi kabul edecek misin?"

Jenny, kendinden daha önemsiz bir ölümlüye ihsanda bulunan bir kraliçe gibi başını eğdi: "Burada kaldığımız sürece istediğiniz her şeyi," dedi.

"İnatçı keçi," dedi Royce güya kızarak; sonra gözlerine yine şefkatli, sıcak bir ifade yerleşti.

"Gelinle damadın konuklarına katılma vakti geldi," diyerek Jenny'nin elini kendi koluna taktı. Jenny, Royce kendisiyle konuşurken, şövalyelerinin onun arkasında sıralandığını fark etti. Önceden tasarlanmış bir şeydi bu besbelli; şövalyelerin resmi olarak yeni düşeslerine takdim edilmesi için yapılmıştı. En önde Stefan Westmoreland vardı; Merrick'te Jenny'ye tehditkâr bakışlar atmak dışında kızın yüzüne bile bakmayan Stefan, şimdi onun yanağına hafif, kardeşçe bir öpücük konduruyordu. Geri çekilip Jenny'ye gülümseyince, Jenny onun özellikle gülümsediği zaman Royce'a ne kadar çok benzediğini fark etti hayretle. Stefan'ın saç rengi daha açık, hatları daha az keskindi; gözleri gri değil maviydi; ama ağabeyi gibi, Stefan da istediğinde çekici olabiliyordu. Tıpkı şimdiki gibi. "Başınıza açtığım dertler yüzünden yalnızca özür dilemek kâfi değil hanımefendi; zaten özür dilemek için geç kaldım. Ama şimdi bütün samimiyetimle özür diliyorum sizden; bir gün beni affetmek için bu özrü yüreğinizin bir köşesinde saklayacağınızı umuyorum."

Stefan'ın özrü o kadar içten, o kadar hoştu ki, Jenny, bu akşamın havası ve güzel sözlerin etkisiyle, bu özrü kabul etmekten başka bir şey yapamadı. Bunun karşılığında, kayınbiraderinden ödül olarak bastırmadığı bir tebessüm aldı. Stefan öne eğilip: "Ağabeyimden özür dilememe hiç gerek yok elbette; çünkü sizi kaçırmakla *ona* çok büyük bir iyilik ettim," dedi.

Stefan'ın bu söylediği öyle münasebetsiz bir şeydi ki, Jenny kendini tutamayıp bir kahkaha attı. Royce'un kendisini süzdüğünü hissetti sonra; ona bakınca, kocasının duman gözlerinde takdirle karışık, gurura oldukça benzeyen bir ifade gördü.

Daha sonra Arik geliyordu; ürkütücü dev öne çıkarken zemin sarsıldı sanki; adamın her adımı, normal bir erkeğin adımının iki katıydı. Jenny'nin de beklediği gibi, bırakın kibar bir konuşma yapmayı, taş gibi ifadesiz yüzüyle dev, Jenny'den özür bile dilemedi. Bunun yerine kızın önünde durdu; upuzun boyuyla burnunun ucundan Jenny'ye baktı. Tuhaf bakışlı solgun gözleri Jenny'ninkilerle karşılaşınca başını kibarca eğmekle yetindi Arik. Jenny, sanki Arik onunkini değil de, *kendisi* Arik'in üstünlüğünü kabul etmiş gibi hissetti kendini.

Royce, Jenny'nin şaşırıp bozulduğunu görünce, karısının kulağına eğilip: "Bunun hakaret olduğunu sanma," dedi gülerek. "Arik *bana* bile sadakat yemini etme tenezzülünde bulunmadı şimdiye dek."

Jenny, içleri gülen bu duman gözlere baktı ve bütün akşam sıcak, ümit vaat eden ve heyecan dolu bir ilk bahar gecesi gibi önünde uzanıverdi aniden.

Sıra, Royce'un özel muhafızlarını oluşturan şövalyelere gelmişti. Uzun boylu, otuzuna merdiven dayamış, yakışıklı bir erkek olan Sir Godfrey vardı en başta ve anında Jenny'nin gözdesi oldu; çünkü Jenny'nin elini öper öpmez, son olaylar sırasında aralarında oluşan gerginliği tamamıyla ortadan kaldıran bir şey yaptı: Dönüp yakınındaki herkesin duyabileceği bir sesle, Jenny'nin bütün bir orduyu kandırabilecek zekâya

ve cesarete sahip tek kadın olduğunu duyurdu. Sonra tekrar Jenny'ye dönüp bastıramadığı bir tebessümle, "Birkaç hafta önce kampımızdan kaçtığınız gibi Claymore'dan da kaçmaya karar verirseniz, sizi takip etmemizi kolaylaştıracak bir iz bırakarak onurumuzu koruyacağınıza söz verir misiniz hanımefendi?" dedi.

Royce'un eline sıkıştırdığı şarap kadehinden bir yudum alan Jenny yapmacık bir ağırbaşlılıkla cevap verdi: "Eğer buradan kaçmaya çalışacak olursam, bu işi kötü bir şekilde yapacağıma söz veriyorum." Bunun üstüne Sir Godfrey bir kahkaha atıp Jenny'yi yanağından öptü.

Sarışın ve yakışıklı bir şövalye olan Sir Eustace neşe dolu bakışlarla, eğer Jenny kaçarken saçları salıverilmiş olsaydı, onu saçlarının parlak alevlerinden tanıyabileceklerini ve *nereye* saklanırsa saklansın, onu bulacaklarını söyledi nazikçe. Bunun üzerine Royce ona nazik ama tehditkâr bir bakış attı. Sir Eustace ise korkusuzca öne eğilip şaka yollu: "Görüyorsunuz ya," dedi, "benim yakışıklılığımı ve nazik konuşmamı çekemiyor."

Bu yetenekli ve ölümcül şövalyeler, bir zamanlar Jenny'nin önünde durmuşlardı, efendilerinden aldıkları tek bir emirle Jenny'yi öldürmeye hazırdılar. Oysa şimdi, kendi hayatları pahasına bile olsa, Jenny'yi korumaya ant içiyorlardı. Bu kez zincirli zırhlar ve miğferler yerine ince kadifeler kuşanmış olan şövalyeler Jenny'ye daha farklı bir nezaketle yaklaşırken, birkaç genç şövalye yaptıkları şeyler için gerçekten de gönül alıcı bir mahcubiyet sergilediler: "Umarım," dedi Sir Lionel,Jennifer'a, "zatı âlinize herhangi bir rahatsızlık vermemişimdir, şey... ben, şey... kolunuzdan tutup sürük-"

Jenny kıkırdayıp kaşlarını kaldırdı: "Ve ilk gece çadırıma kadar bana *eşlik ettiğinizde?*"

"Evet, *eşlik ettiğimde,*" dedi Sir Lionel rahat bir nefes alarak. Royce'un genç silahtarı olan Gawin, hanımına resmi olarak takdim edilme sırasında en sondaydı. Daha ileri yaşta ve daha deneyimli şövalyelerin izinden gidip geçmişte olanları unutmayacak kadar genç ve idealistti besbelli. Başıyla

Jenny'yi selamlayıp elini öptü ve gizleyemediği bir hınçla: "Battaniyelerimizi parçaladığınızda *asıl* niyetinizin bizi soğuktan *dondurmak* olmadığını umuyorum efendim," dedi ve bunun üzerine Gawin Sir Eustace'dan sert bir sille yedi. Sir Eustace o sırada Jenny'nin yanında duruyordu, Gawin'in kulağına eğilip tiksintiyle, "Eğer senin kibarlık anlayışın buysa," dedi, "Lady Anne'in sana değil de Roderick'e bakmasına hiç şaşmamak gerek."

Roderick ile Lady Anne'in adları anıldığı anda, genç silahtar gücenip kaskatı kesildi ve sinirli sinirli odada göz gezdirdi. Jennifer'dan alelacele özür dileyip Gawin'den daha dişli ve daha kibarmış gibi görünen ve Jenny'nin göremediği bir adamla konuşan bir esmer dilberinin olduğu tarafa seğirtti hızla.

Royce onun gidişini seyretti, sonra özür dileyen, neşeli bakışlarla Jennifer'ı süzerek, "Gawin oradaki güzel kızla kafayı bozdu," dedi, "aklını da yitirmiş besbelli." Sonra kolunu uzatıp ekledi, "Haydi gelin, öteki konuklarımızla tanışın hanımefendi."

Jenny'nin içindeki, Royce'a sadakat yeminiyle bağlı olmayan kişilerin kendisini kabullenmesiyle ilgili korkular, iki saat boyunca, her biriyle tek tek tanıştırılırken yatıştı. Royce'un avluda yaptığı eşi benzeri görülmemiş konuşma, çok daha uzak ve geniş bir alanda da tekrarlanmıştı besbelli; civar kalelerden gelen konuklara bile. Jenny genellikle kindar bir bakışla karşılaşsa da, bakışların sahibi bu kini ustalıkla bir tebessümün ardına gizliyordu.

Herkesle tanıştırıldıktan sonra, Royce yemek yemesi için ısrar etti; yüksek kürsünün üstündeki masada daha çok muhabbet vardı; hem de neşeli muhabbetler. Bunu yalnızca mutfaktan yeni bir yemeğin geldiğini haber veren borazan sesi bölüyordu.

Üç yüz kişiden fazla bir dinleyici kitlesi bulan Elinor Hala, bütün ihtişamıyla ortada dolanıyordu; ama halanın sürekli yanına gittiği kişi Arik'ten başkası değildi! Jenny halasını seyretti. Bu yaşlı kadının, dünyada hiç kimseyle konuşmak istemeyen tek insana olan düşkünlüğü onu eğlendiriyordu.

"Yemeği beğendiniz mi lordum?" diye sordu Jenny, Royce'a dönerek. Royce o sırada ikinci tavus kuşu kızartmasıyla kuğu dolmasını mideye indiriyordu.

"Fena değil," dedi Royce hafifçe kaşlarını çatarak. "Ama Prisham'ın denetimi altında, mutfaktan daha lezzetli yemekler beklerdim." O sırada kâhya Royce'un arkasında belirdi. Jenny de Albert Prisham'ı ilk kez görmüş oldu. Adam soğuk, mesafeli bir sesle, "Maalesef yemek konusu pek ilgimi çekmiyor dük hazretleri," dedi. Sonra Jennifer'a bakarak devam etti: "Bir fincan ılık et suyu ile bir parça yağsız et beni doyurmaya yeter. Ama *eşinizin* mutfağa el atıp sizi memnun edecek yemek ve tarifler yaratacağından eminim."

Yemekler ve tarifler konusunda hiçbir şey bilmeyen Jenny bu sözlere dikkat etmedi; çünkü o sırada içinde birden bu adama karşı beliren soğukluk duygusunu bastırmaya çalışıyordu. Adamın belinde altından bir zincir,elinde ise beyaz bir asa vardı; bunlar onun yüksek makamını simgeliyordu. Kendisi ise bir deri bir kemikti. Çene kemiği bembeyaz, nerdeyse şeffaf teninden fırlayacakmış gibi duruyordu. Ama Jenny'nin ondan hoşlanmamasının nedeni bu değildi; adamın etrafına bakarken gözlerine oturan buz gibi ifadeydi.

"Umarım yemek dışındaki her şey beklentilerinizi karşılamıştır efendim," dedi adam. Royce'a karşı daha saygılıydı, ama lorduna da Jennifer'a gösterdiği yakınlıktan daha fazlasını göstermiyordu kesinlikle.

"Her şey iyi," diye cevap verdi Royce sandalyesini geriye iterken. Salonun en uzak köşesinde dans başlamıştı. "Yarın iyi olursan, hesap defterlerini görmek istiyorum. Ertesi gün de etrafı gezmemiz gerekiyor."

"Baş üstüne dük hazretleri; ancak yarından sonra ayın yirmi üçü; yani Yargı Günü. Ertelememi arzu eder misiniz?"

"Hayır," dedi Royce hiç duraksamadan. Bir yandan da kalkması için Jenny'nin kolunu çekiyordu. "Bu işlerin nasıl yapıldığını görmek istiyorum."

Sir Albert başını eğerek Royce'u selamladı, Jennifer'ın karşısında ise hafifçe eğilerek çekildi. Asasına dayanarak ağır ağır odasına doğru yollandı.

Jenny, Royce'un dansa katılmak istediğini görünce geri çekilip kocasına endişeli bir bakış attı: "Ben hemen hemen hiç dans etmedim dük hazretleri," diye açıkladı enerjik bir şekilde dönerek dans eden insanlara bakıp hangi figürleri yaptıklarını anlamaya çalışırken. "Belki şimdi dans etmesek daha iyi olur, bu kadar çok-"

Royce gülümseyip onu sertçe kollarına aldı. "Sadece sıkı tutun," dedi ve becerikli bir şekilde Jenny'yi döndürmeye başladı. Jenny onun mükemmel bir dansçı olduğunu hemen anladı. Üstelik mükemmel bir öğretmendi de. Üçüncü danslarında, Jenny ötekilerle birlikte aynı anda dönüyor, zıplıyor ve atlıyordu. Bu dansları art arda bir düzine dans izledi; önce Stefan Westmoreland dans etti Jenny'yle; sonra Sir Godfrey ile Sir Lionel ve sonra öteki şövalyeler.

Jenny nefes nefese kalmıştı, ağzı kulaklarındaydı. Sir Godfrey, Jenny'yi ikinci kez dansa kaldırmak isteyince, Jenny başını olmaz anlamında iki yana salladı. Royce da birkaç hanımla daha dans etmişti. Son yarım saattir bir kenara çekilmiş, bir grup konukla sohbet ediyordu. Şimdi de sanki Jenny'nin yorgunluğunu sezmiş gibi kızın yanı başında belirmişti. "Jennifer'ın dinlenmeye ihtiyacı var Godfrey," dedi. Lady Anne'in önünde Sir Roderick adlı şövalyeyle ağız dalaşına giren Gawin'i işaret etti başıyla ve kuru bir sesle, "Bence Lady Anne'i dansa kaldır. Gawin kızın hayranlığını kazanmak için Roderick'i kavga etmeye kışkırtıp kendini öldürtmek gibi saçma bir şey yapmadan önce," dedi.

Sir Godfrey itaat edip bahsi geçen hanımı dansa kaldırmaya gitti. Royce da Jenny'yi salonun daha sakin bir köşesine götürdü. Eline bir kadeh tutuşturup tam önünde durarak karısını gözlerden sakladı. Elini de Jenny'nin başının yanına, duvara dayadı.

"Teşekkür ederim," dedi Jenny, yanakları al al olmuştu, mutluydu. Göğsü körük gibi inip kalkıyordu. "Gerçekten bir dakika durup dinlemeye ihtiyacım vardı." Royce'un bakışları Jenny'nin elbisesinin kare kesimli yeleğinin üstündeki terleyen gül teninde dolaştı beğeniyle. Jenny bu bakış karşısında

tuhaf bir biçimde heyecanlandı ve huzursuz oldu. Kocasının gözlerine bakarak, "Harika dans ediyorsun," dedi. "Sarayda çok dans etmiş olmalısın."

Royce istemeye istemeye gözlerini onun boynundan ayırıp gözlerine dikti.

"Bir de savaş meydanında," diye karşılık verdi, Jenny'yi savunmasız bırakan bir tebessümle.

"Savaş meydanında mı?" diye sordu Jenny hayretle.

Royce başını salladı; tebessümü gülmeye dönüşmüştü. "Bir oklardan ve mızraklardan kaçan bir savaşçıya bak, bir de dans figürlerine, ne kadar benzer olduklarını görünce şaşıracaksın."

Royce'un kendine gülebilmesi Jenny'nin içini ısıttı; içi zaten birkaç kadeh şarap ve bol miktarda dansla fazlasıyla ısınmıştı. Gözleriyle bir şeyler arar gibi etrafına bakındı; birkaç adım ötede Arik'i gördü. Herkes gibi gülmek ya da dans etmek yerine, Arik kollarını göğsüne kavuşturup bacaklarını açmış, ayakta duruyordu. Doğruca ileriye bakıyordu Arik; yüzündeki ifade ise tek kelimeyle ölümcüldü. Adamın yanında ise Elinor Hala vardı; sanki hayatı Arik'in ona cevap vermesine bağlıymış gibi başını yukarıya dikmiş, adamla konuşmaya çalışıyordu. Royce, Jennifer'ın bakışlarını takip etti. "Halan tehlikeyle dans etmeyi seviyor anlaşılan," diye takıldı kardeşine.

Şarabın etkisiyle cesaret kazanan Jennifer ona gülümsedi. "Arik hiç konuşur mu? Yani tam cümle kurar mı? Ya da kahkaha atar mı?"

"Kahkaha attığını görmedim hiç. Mümkün olduğunca da az konuşur."

Jenny onun ısrarcı gözlerine bakarken kendini tuhaf bir biçimde güvende ve koruma altında hissetti; ama yine de kocasının kendisi için başlı başına bir esrar yumağı olduğunun farkınaydı. Bu durum da onu huzursuz ediyordu. O an Royce'a yaklaşabileceğini, adamın sorularını yanıtlamaya gönüllü olduğunu hissedip yumuşak bir şekilde sordu: "Nasıl tanıştınız?"

"Hiç tanıştırılmadık aslında," dedi Royce gülümseyerek. Jenny'nin kendisini daha fazla cevap ister gibi süzdüğünü görünce, bu emre itaat etti. "Arik'i ilk kez sekiz yıl önce gördüm. Bir haftadır süren bir savaşın en hararetli anında. Kendisini hedef seçmiş olan, üstüne kılıçlar ve oklar yağdıran altı kişiyi yanından uzaklaştırmaya çalışıyordu. Onun yardımına koştum. İkimiz bir olup ötekileri alt etmeyi başardık. Bu küçük savaş bittiğinde yaralanmıştım; ama Arik yaptıklarım için teşekkür etmek adına pek bir şey yapmadı. Sadece bana baktı, sonra da atını sürüp tekrar savaşın içine daldı."

"Hepsi bu mu yani?" diye sordu Jenny, Royce sessizliği gömülünce.

"Pek öyle sayılmaz. Ertesi gün, gün batımına doğru, ben yine yaralanmıştım; üstüne üstlük bu kez atımdan da düşmüştüm. Tam kalkanımı almak için eğildiğim sırada, doğruca üstüme gelen bir atlı gördüm; mızrağını kalbime saplayacaktı. Bir an sonra atlının omuzlarının üstünde başı yoktu ve yanında Arik vardı. Arik kana bulanmış baltasını almak için hızla yere eğildi, sonra yine atıyla uzaklaştı. Yine tek kelime etmemişti.

"Yaralarım yüzünden işe yaramaz haldeydim; o gece Arik'i iki kez daha gördüm. Birden fazla kişi hep birlikte üstüme saldırınca onları uzaklaştırmaya geliyordu. Ertesi gün düşmanı bozguna uğratıp takibe başladık. Arik atını yanımda sürüyordu. O günden beri de hep yanımda."

"Yani onu altı kişiden kurtardığın için mi onun *ebedi* sadakatini kazandın?" diyerek üsteledi Jenny.

Royce başını olumsuz anlamda salladı. "Galiba onun *ebedi* sadakatini bir hafta sonra, Arik'in battaniyesine giren büyük bir yılanı öldürünce kazandım."

Jenny kıkırdadı. "Bana bu dev adamın *yılandan* korktuğunu mu söylemek istiyorsun?"

Royce kızmış gibi yaptı. "Yılandan kadınlar *korkar*," dedi kendinden emin bir tavırla. "Erkeklerse onlardan *nefret* eder." Sonra yeni yetme bir delikanlı gibi gülerek bütün vakarını kaybetti. "Ama ikisi de aynı kapıya çıkar," dedi.

Royce, Jenny'nin içinde kahkahalar oynaşan mavi gözlerine baktı; onu öpmek arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Onun bu şefkatli, şakacı, yaklaşılabilir yanından cesaret alan Jenny, saatlerdir zihnini meşgul eden soruyu ağzından kaçırdı: "Arik'in bugün o çocuğu öldürmesine müsaade edecek miydin gerçekten?"

Royce belli belirsiz gerildi; sonra alçak sesle: "Artık yukarıya çıkmamızın zamanı geldi," dedi. Jenny onun birden neden böyle bir karar verdiğini anlayamadı. Yukarı çıkınca yapmayı düşündüğü şey konuşmak mıydı? Duraksayıp kuşkuyla sordu: "Neden?"

"Çünkü sen konuşmak istiyorsun," diye belirtti Royce mesafeli bir sesle. "Ben de seni yatağa götürmek istiyorum. Benim odam her ikimizin amacına da bu salondan daha uygun."

Bu durum Jenny'nin onurunu kırmaktan başka bir şeye yaramayacaktı; ama Jenny salondan onunla birlikte çıkmaktan başka seçeneği olmadığını biliyordu. İlk adımını atmadan önce aklına gelen bir düşünceyle durdu; Royce'a yalvaran gözlerle baktı. "Peşimizden gelmeyecekler, değil mi?" diye yalvardı. "Yani bir gerdek gecesi töreni olmayacak, değil mi?"

"Olsa bile zararı yok," dedi Royce sabırla. "Eski bir gelenek bu. *Sonra* her zaman konuşabiliriz," dedi manidar bir tavırla.

"Lütfen," dedi Jenny. "Bu çok saçma bir şey olur; o işi çoktan yaptığımızı cümle alem biliyor. Gerdek gecesi töreni söylentiyi tekrar canlandırmaktan başka bir işe yaramaz."

Royce cevap vermedi. Ama Arik'le Elinor Hala'nın yanlarından geçerlerken, Arik'e bir şey söylemek için durdu.

Gelinle damadın aniden salondan ayrıldığını hemen hemen herkes anında fark etti; setteki masayı geçtiklerinde, Royce'a söylenen açık saçık yüreklendirici sözler ve tavsiyeler yüzünden Jenny'nin yüzü kıpkırmızı olmuştu. Merdivenlere yöneldikleri zaman, Jenny omzunun üstünden korku dolu, kaçamak bir bakış attı. Arik'in kollarını göğsüne kavuş-

turmuş, merdivenlerin dibinde beklediğini görünce rahatladı. İnsanların peşlerinden gelmelerini engellemesi için Royce onu görevlendirmişti besbelli.

Royce odasının kapısını açtığında, Jenny çoktan dehşete ve umutsuzluğa kapılmıştı. Royce'un kapıyı kapatmasını izledi ölüm sessizliği içinde. Korku dolu gözleri şaşkınlıkla büyük ve lüks odada, üzerinden ince kadifelerin sarktığı dört direkli büyük karyolada, parmaklıklı geniş şöminenin önüne yerleştirilmiş kolları oymalı büyük iki koltukta dolaştı. Üç büyük ve süslü sandık duvara dayanmıştı; birinin giysi sandığı olduğunu bakmadan biliyordu Jenny; kocaman kilitlerinin boyutuna bakılırsa, öteki ikisinde para ve başka değerli şeyler olmalıydı. Yatağın yanındaki bir çift uzun, gümüş şamdanda mumlar yanıyordu. Başka bir çift şamdan da şöminenin öbür yanındaydı. Duvarlara goblenler asılmıştı; silinmiş tahta zeminin üstünde bir hasır bile vardı. Ama odadaki en şaşırtıcı şey pencereydi; kalenin önüne bakan, kurşunî camdan geniş cumbalı bir pencereydi bu. Gündüzleri odanın havalanmasını ve aydınlanmasını sağlıyor olmalıydı.

Soldaki kapı aralıktı ve salona çıkıyordu; sağdaki kapı ise Jenny'nin meşgul ettiği odaya çıkıyordu besbelli. Vicdanında duyduğu rahatsızlık yüzünden yatağa bakmaktan kaçınan Jenny, Royce kımıldadığı anda yerinden zıpladı ve aklına gelen ilk şeyi söyledi: "B-bu kapı nereye açılıyor?"

"Biri banyoya, öteki de tuvalete," diye cevap verdi Royce. Jenny'nin bakışlarını yataktan nasıl kaçırdığını fark etmişti. Sakin ama yine de kesinlikle emir tonu taşıyan bir sesle sordu: "Artık evli olduğumuz halde benimle yatmak fikrinden neden daha fazla korktuğunu açıklama zahmetinde bulunur musun? İlk kez yattığından daha çok korkuyorsun; oysa o zaman kaybedecek çok şeyin vardı."

"O sırada başka seçeneğim yoktu," dedi Jenny sinirli bir şekilde savunmaya geçerek. Yüzünü kocasına döndü.

"Artık hiç seçeneğin yok," diye belirtti Royce gayet mantıklı bir tavırla.

Jenny'nin ağzı kurudu. Üşüyormuş gibi ellerini karnının

üzerinde kavuşturdu. Aklı o kadar karışıktı ki, umutsuzca bakıyordu. "Seni anlamıyorum," diye açıklamaya çalıştı. "Senden ne bekleyeceğimi hiç bilemiyorum. Bazen nerdeyse nazik ve mantıklı oluyorsun. Tam senin çok hoş- yani *normal*..." diye düzeltti hemen, "biri olduğunu düşünmeye başladığım anda delice şeyler yapıyorsun, çılgınca suçlamalarda bulunuyorsun." Sanki Royce'un kendisini anlamasını istiyormuş gibi ellerini kaldırdı: "Bana yabancı olan bir adamın yanında rahat olamam! Ürkütücü, sağı solu belli olmayan bir yabancı üstelik!"

Royce ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha; Jenny de aynı anda, bacakları yatağa çarpıncaya kadar iki adım geriledi. Daha geriye gidemezdi, ileriye gitmeye ise hiç gönlü yoktu, isyankâr bir sessizlik içinde bekledi. "Sakın bana dokunmaya kalkışma!" diye uyardı kocasını titrek bir sesle. "Bana dokunmandan nefret ediyorum!"

Royce kara kaşlarını çattı; uzanıp parmağını Jenny'nin elbisesinin yakasına taktı; parmağının ucu Jenny'nin göğüslerinin arasındaki boşluğun sonuna kadar inerken, onun gözlerinin içine baktı doğruca. Parmağı göğüslerinin arasında kaldı; aşağı yukarı hareket edip Jenny'nin göğüslerine çarptı. Bu sırada Jenny'nin vücudunu küçük alevler sarmaya başlamış, nefes alıp vermesi sıklaşmıştı. Royce'un eli Jenny'nin yeleğini ve tenini zorlayıp göğsünün üstüne kapandı. "Şimdi de sana dokunmamdan nefret ettiğini söylesene," dedi yumuşak bir sesle, gözlerini gözlerine hapsederek. Parmakları ise Jenny'nin sertleşen göğüs başlarını okşuyordu.

Jenny, göğüslerinin onun elini doldurmak istercesine şiştiğini hissetti, başını öbür yana çevirip sabit gözlerle yanan ateşe baktı; kendine ihanet eden bedenini dizginleyemediği için utancından ölecekti.

Royce birden elini geri çekti. "Bana eziyet etmekten zevk aldığını düşünmeye başlıyorum artık; çünkü bunu şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha iyi beceriyorsun," dedi. Kendinden tiksinerek, öfke içinde elini saçlarında gezdirdi, ateşin yanındaki büyük şarap şişesine doğru yürüyüp bir kadehe şarap doldurdu. Dönüp sessizce Jenny'yi süzdü. Bir dakika sonra alçak sesle, Jenny'nin ona şaşkınlıkla bakmasına sebep olan, nerdeyse özür diler gibi bir tavırla, "Biraz önce olan şey benim hatamdı," dedi. "Senin bana 'eziyet etmenle' bir ilgisi yok. Sen sadece, seni bu elbisenin içinde gördüğüm andan itibaren yapmak için yanıp tutuştuğum şeyi yapmamı sağlayacak bir bahane yarattın."

Karısı ihtiyatlı bir kuşkuyla onu izleyip sessizliğini sürdürünce, Royce sinirli sinirli iç geçirdi. "Jennifer, bu evliliği biz seçmedik," dedi. "Ama olan oldu artık, biz de bu evliliği uyumlu bir şekilde yürütmenin bir yolunu bulmak zorundayız. Birbirimize karşı yanlış davranışlarımız oldu. Bunu hiçbir şey değiştiremez. Ben geçmişi gömmeyi ummuştum; ama galiba en iyisi konuşmak; sen konuşmakta kararlı görünüyorsun." Sanki bir sonuca varmış gibi devam etti: "Pekâlâ o zaman. Haydi şikâyetlerini sıralamaya başla. Neyi bilmek istiyorsun?"

"Öncelikle iki şeyi bilmek istiyorum," dedi Jenny ters ters. "*Benim* sana yanlış *davrandığım* sonucuna ne zaman vardın? Ayrıca Tanrı aşkına bunu nasıl *söyleyebilirsin?*"

"Son sorunu yanıtlamamayı tercih ederim," dedi Royce. "Bu akşam seni görmeye gelmeden önce bu odada iki saat geçirdim; yaptıklarını anlamaya çalıştım ve hepsini unutmaya karar verdim."

"Ne kadar da yüce bir insansınız," dedi Jenny alay edercesine. "Ben hiçbir şey yapmadım lordum; sizin affınızı isteyecek veya size açıklama yapmamı gerektirecek *hiçbir şey* yapmadım." Sonra sert bir sesle, "Ama," dedi, "siz bana kendi açıklamalarınızı yaptıktan sonra, size istediğiniz her açıklamayı yapmaktan mutluluk duyarım. Kabul mü?"

Öfkesi korkusuna çoktan galip gelmiş, tirşe yeşili kadife içindeki bu fırtına gibi dilberi izlerken Royce'un dudakları istemeye istemeye bir tebessümle kıvrıldı. Yüzündeki tebessümü silmeye çalışarak olumlu anlamda başını salladı. "Son derece uygun. Siz başlayabilirsiniz."

Jenny'nin daha fazla yüreklendirilmeye ihtiyacı yoktu.

Royce'un yüzünü inceleyip herhangi bir yalan izi arayarak aniden sordu: "Bugün Arik'in köydeki çocuğu öldürmesine izin verecek miydin, vermeyecek miydin?"

"Hayır, vermeyecektim," dedi Royce sadece.

Jenny'nin ona duyduğu düşmanlık ve korkunun birazı çözülmeye başlamıştı. "O zaman neden bir şey söylemedin?"

"Gerek görmedim. Arik benim emrim dışında hareket etmez. Sen çığlık attığın için değil, benim bir karar vermemi beklediği için durdu o."

"Y-yalan söylemiyorsun, değil mi?" diye sordu Jenny onun esrarını çözemediği yüz ifadesini incelerken.

"Yalan söylediğimi niye düşünüyorsun?"

Jenny dudağını ısırdı; kaba davrandığını hissetti. "Özür dilerim. Kabalık ettim."

Royce onun özrünü bir baş işaretiyle kabul edip kibarca, "Devam et," dedi. "Şimdiki sorun nedir?"

Jenny derin bir soluk aldı; sonra ağır ağır verdi. Artık tehlikeli sularda yüzdüğünü biliyordu. "Merrick'in savunmalarını geçip beni odamdan kaçırabileceğini kanıtlayarak kendini neden babamı ve ailemi aşağılamak zorunda hissettiğini bilmek istiyorum." Royce'un gözlerinde aniden parlayan öfke kıvılcımını görmezden gelerek devam etti: "Bu tür konulardaki yeteneğini ve cesaretini kanıtlamıştın zaten. Eğer uyum içinde yaşamamızı istiyorsan, neden böyle küçük, basit bir-"

"Jennifer," diyerek onun sözünü kesti Royce sertçe. "Beni iki kez aptal yerine koydun; bir kez de kendi kendimi aptal yerine koymama neden oldun. Bu da oldukça iyi bir skor," dedi iğneleyici bir ses tonuyla. "Artık bu konuyu kapat!"

Bol miktarda şarap ve doğuştan gelen bir inatçılıkla güçlenmiş olan Jenny onun yüzünü inceledi. Sesindeki alaya rağmen, duman gözlerinde sert bir ifade vardı; bu bakışlar Royce'un kastettiği 'dolap' her neyse, bu dolabın onu sinirlendirmekle kalmadığını, acı çekecek kadar da incittiğini söylüyordu Jenny'ye. Jenny, kocası sorularını cevaplamaya başladığından beri anbean kendisini ona çeken tehlikeli cazibeyi görmezden gelmeye çalışarak yumuşak bir sesle, "Bu konuyu

kapatmaktan mutluluk duyarım," dedi, "ama önce böyle bir suçlamayı hak etmek için ne yaptığımı bilmek istiyorum kesinlikle."

"Neyi kastettiğimi bal gibi de biliyorsun."

Jenny, "Kesinlikle bilmiyorum. Hak etmediğim bir itibarı kazanmaktan nefret ederim," dedi bardağını kaldırırken.

"Beni hayrete düşürüyorsun. Hem yalan söyleyip hem de gözümün içine bakabiliyorsun." İğneleyici bir ses tonuyla devam etti: "Peki. O zaman sonuna kadar senin iğrenç oyununu oynayalım. Öncelikle, tek başına giyinecek kadar bile aklı olmadığına yemin edebileceğim kız kardeşinden başlayalım. Kız kardeşin senin ve kuş tüyüyle doldurulmuş yastıkların yardımıyla-"

"Bunu biliyor musun?" dedi Jenny şarabından bir yudum alıp tebessümünü gizlemeye çalışarak.

"Gülmeni tavsiye etmem," diye uyardı onu Royce.

"Neden?" diye sordu Jenny alaycı bir sesle. "Senin kadar ben de oyuna getirildim..."

"Yani bu dümenden haberin yoktu?" dedi Royce sertçe; bir yandan da kızın yanaklarındaki, onu ele veren kızarıklığı inceliyor, bunun şaraptan mı yoksa yalandan mı kaynaklandığını bilemiyordu.

Jenny ciddileşti. "Sence haberim olsaydı, namusumu *tüyler* için lekelemeye bu kadar hevesli olur muydum?"

"Bilmem, olur muydun?"

Jenny bardağını indirip üzüntülü bir sesle: "Emin değilim," dedi. "Kaçmasına yardım etmek için yapabilirdim belki; ama önce başka bir yol buluncaya kadar uğraşırdım. Dolayısıyla, bu olayda seni aptal yerine koyduğum için puan kazanamıyorum. Diğer ikisi nedir?"

Royce kadehini masaya bırakıp ona doğru yürümeye başladı.

"Sanırım William'la kaçmamı kastediyorsun?" diye atıldı Jenny huzursuzca. Royce'un gözlerindeki uğursuz bakışı görünce bir adım geriledi. "Bunun için de puan kazanamam. William ormanda bekliyormuş; bense sen Arik'le gidene kadar onu görmemiştim."

"Doğru," dedi Royce buz gibi bir sesle. "*Sen* de benim İskoçya kraliçesi konusunda söylediğim şeyi biliyorsun; ama *sen* kaçarken, *benim* tam bir budala gibi Graverley'ye seninle evlenmek istediğimi söylediğimi *bilmiyorsun*. Belki Merrick'te evlenmemizden hemen sonra bir manastıra kapanacağını da *bilmiyorsun?* Bunun beni sonsuza kadar eş olarak sana bağlayacağını ve beni varislerden mahrum bırakacağını da bilmiyorsun tabii! Bana bir daha yalan söylersen-" Jenny'nin elindeki şarap kadehini alıp kızı sertçe kollarına aldı.

"Sen *ne* yapıyordun?" diye fısıldadı Jenny.

"Bu kadar saçmalık yeter," dedi Royce kısaca, başını eğip sert, susturucu bir öpücükle Jenny'nin dudaklarını kavradı. Jenny'nin direnmemesine çok şaşırdı. Royce başını kaldırdığında, Jenny ona Royce'un daha önce hiç görmediği bir ifadeyle bakıyordu.

"Sen *ne* yapıyordun?" diye soludu Jenny yine.

"Duydun işte," dedi Royce yine kısaca. Jenny'nin bedeninin her zerresine berbat, hain bir sıcaklık yayılıyordu. "Neden?" diye fısıldadı. "Neden ona benimle evlenmek istediğini söyledin?"

"O sırada aklım başımda değildi," dedi Royce soğuk bir sesle.

"Benim yüzümden mi?" diye fısıldadı Jenny; yüreğinin ona söylediği şey yüzünden öyle mutlu olmuştu ki, düşünmeden konuşmuştu.

"Enfes vücudun yüzünden," dedi Royce edepsizce; ama Jenny yüreğinin bir köşesinde bir şeyin farkındaydı. Düşünmeye bile korktuğu, başka, büyüleyici bir gerçeğin... Şu anda duydukları her şeyi açıklıyordu.

"Bilmiyordum," dedi sadece. "Benimle evlenmek isteyebileceğini aklımın ucundan bile geçirmemiştim."

"Yani bilseydin, üvey kardeşini gönderip benimle Hardin'de kalırdın?" dedi Royce alay ederek.

Bu Jenny'nin hayatında aldığı en büyük riskti; çünkü Royce'a gerçeği söyledi: "Eğer-eğer... oradan ayrıldıktan

sonra kendimi nasıl hissedeceğimi bilseydim, kalabilirdim." Royce'un dişlerini sıktığını gördü; hiç düşünmeden elini kaldırıp Royce'un gergin yanağına dokundu parmaklarının ucuyla. "Bana öyle bakma ne olur," diye fısıldadı, gözleri kocasının gözlerinde... "Yalan söylemiyorum."

Royce onun bu masum ve şefkat dolu dokunuşunu görmezden gelmeye, birden aklına geliveren Jenny'nin onu yaralarını öpüşüyle ilgili görüntüleri zihninden kovmaya çalıştı; ama başaramadı. "Babanın çevirdiği dolap hakkında da bir şey bilmiyorsun tabii?" dedi sadece.

"Manastıra falan kapanmayacaktım, sabah erkenden seninle yola çıkacaktım," demekle yetindi Jenny. "Bu kadar... bu kadar alçakça bir şeyi asla yapmazdım."

Onun bu sonu gelmez yalanlarıyla çileden çıkan Royce karısını yine sertçe kollarına alıp öptü. Ama Jenny bu sert ceza öpücüğüne direnmek yerine parmaklarının ucunda yükselip karşılık verdi. Elleri Royce'un göğsünde geziniyor, boynunda dolanıyordu. Aralık dudakları Royce'unkilere kenetlenmiş, şefkatle, yumuşak bir şekilde ağzında geziniyordu. Royce, karısının kendisini yumuşattığını fark etti hayretle, ama bunu fark etmesine rağmen direnemedi. Artık elleri Jenny'nin kollarını acıtırcasına tutmuyordu; yumuşak okşayışlarla sırtında dolanıyor, ensesinde geziniyor, Jenny'nin dudaklarını kendi aç ağzına daha da yaklaştırıyordu.

İhtirası arttıkça, içinde uyanan, kendisinin de hata yaptığına dair o berbat, suçluluk dolu duygu da arttı. Ağzını Jenny'nin ağzından ayırıp karısına sıkıca sarıldı, nefes alışlarının yatışmasını bekledi. Nihayet konuşabilecek duruma gelince, karısını kendinden biraz uzaklaştırıp elini uzattı, çenesini kaldırdı, sorusunu sorarken Jenny'nin gözlerinin içine bakmak istiyordu; buna ihtiyacı vardı. "Bana bak Jennifer," dedi yumuşak bir sesle.

Kendisine bakan gözlerde yalandan eser yoktu; bu gözler tuhaf bir şekilde ona güven veriyordu. Royce'unki bir soru değildi; yalnızca bir şeyi bildirir gibiydi: "Babanın çevirdiği dolaptan hiç haberin yoktu, öyle mi?"

"Dolap filan yoktu," dedi Jenny.

Royce başını geriye atıp gözlerini kapadı; sanki apaçık gerçeği örtmek istiyordu. Jenny'yi kendi evinde kalmaya, Royce'un insanlarının zalimliklerine katlanmaya mecbur ettikten sonra, yatağından sürükleyerek almış, fırtına gibi İngiltere'ye getirmişti. Bütün bu olanları nazik bir biçimde bitirmek için de, bir saat içinde onu 'bağışlama' ve 'geçmişte olan her şeyi unutma' lütfunda bulunmuştu.

Royce'un iki seçeneği vardı: Ya Jenny'nin kendi babası hakkındaki düşüncelerini yıkacak ya da kendisinin duygusuz ve deli bir adam olduğunu düşünmeye devam etmesine izin verecekti. Royce birincisini seçti; şu an evliliği pahasına da olsa nazik davranacak havada değildi.

Jenny'nin ipek gibi saçlarına dokunup başını öne eğdi ve bu güven veren gözlere baktı uzun uzun; bir yandan da Jennifer söz konusu olunca neden mantıklı davranamadığını soruyordu kendine. "Jennifer," diye fısıldadı, "belki öyle düşünmek için iyi bir nedenin var; ama ben sandığın kadar canavar ruhlu bir adam değilim. Bir dolap *söz konusuydu.* En azından açıklamamı dinler misin?"

Jenny başını salladı; ama yüzündeki tebessüm, Royce'a inanılmaz derecede hayalperest olduğunu söyler gibiydi.

"Merrick Kalesi'ne vardığımda, babanın ya da klanlardan birinin düğünümüz sırasında İskoçya'daki güvenliğimi garanti altına alan anlaşmayı bozmasını bekliyordum. Merrick'e gelen yollara nöbetçiler koydum, sorgulamadan hiç kimseyi geçirmemelerini emrettim."

"Tabii onlar da anlaşmayı bozmaya kalkışacak birini bulamadılar," dedi Jenny kendinden emin bir tavırla.

"Doğru," diye itiraf etti Royce. "Ama bir baş rahibe ile ona eşlik eden on iki rahibenin içinde bulunduğu bir araba buldular. Gereksiz bir telaşla Merrick'e geliyorlarmış." Sonra alaylı bir tebessümle devam etti: "Senin buna inanmak için geçerli bir nedenin olabilir, ama benim ve adamlarımın papazları kaçırmak gibi bir âdetimiz yoktur. Neyse, adamlarım emirlerime uyup bu kafileyi sorgulamışlar; hatta bunun için

baş rahibeyi onlara eşlik etmek üzere görevlendirildiklerine inandırmışlar. Baş rahibe ise sevinç içinde, Merrick'e senin için gittiğini söylemiş."

Jenny'nin hilal kaşları şaşkınlıkla çatıldı; Royce ona gerçeği söylediğine pişman olmuştu nerdeyse. "Devam et," dedi Jenny.

"Baş rahibeyle tayfası kuzeydeki yağmur yüzünden gecikmişler; dolayısıyla babanla 'dindar' Rahip Benedict'iniz, iyi yürekli rahibin geçici olarak, nikâhı kıyamayacak kadar hastalandığı gibi saçma sapan bir açıklama uydurdular. Baş rahibenin söylediklerine göre, Lady Jennifer Merrick diye biri, istemediği bir evliliğin sonucunda kendini manastıra kapatmaya karar vermiş. Anladığı kadarıyla, 'kocası' hanımefendinin yaşamını Tanrıya adamasına ilişkin kararına karşı çıkıyormuş. Baş rahibe de, kontun kızını Merrick'ten ve zındık kocasının pençesinden kurtarmak için Lady Jennifer'ın babasına yardım etmeye geliyormuş.

"Baban son derece mükemmel bir intikam alacaktı benden. Evliliğimiz çoktan yapıldığı için bunu bozmak benim için söz konusu olamazdı, tabii boşanmamız da. Yeniden evlenemeyeceğim için yasal bir vârisim de olmayacaktı; yani her şey, Claymore ve sahip olduğum her şey, ben ölünce tekrar krala dönecekti."

"S-sana inanmıyorum," dedi Jenny sadece; sonra yufka yüreklilik ve adalet duygusuyla lafı çevirdi: "*Sana* inanıyorum; ama babam bana en azından fikrimi sormadan, beni ömür boyu bir yere kapatmaz.... bu doğru olamaz."

"Yapar, yapacaktı da."

Jennifer başını iki yana salladı; öyle şiddetle salladı ki, Royce onun buna inanmaya tahammül edemediğini anladı birden. "Babam... beni sever. Böyle bir şeyi yapmaz. Senden intikam almak istese bile..."

Royce ürktü; Jenny'nin hayallerini yıktığı için kendini barbar gibi hissediyordu. "Son derece haklısın," dedi. "B-bir hataydı."

Jenny başını salladı. "Hata, evet." Royce'a bakıp gülüm-

sedi. Yumuşacık, sevimli bir gülümsemeydi bu; Royce'un kalp atışlarını hızlandırdı; çünkü şimdiye kadar hiç böyle gülümsememişti Jenny. Güven, takdir ve Royce'un tanımlayamadığı başka bir şeyle doluydu bu tebessüm.

Jenny dönüp pencereye doğru yürüdü; yıldızlı gecenin altındaki manzaraya baktı. Kale burcundaki siperlerde meşaleler yanıyor, kale duvarını arşınlayan bir nöbetçinin silueti açık seçik seçiliyordu. Ama Jenny'nin aklı yıldızlarda veya nöbetçilerde değildi; hatta babasını bile düşünmüyordu. Aklı, arkasında duran uzun boylu adamdaydı. Onunla evlenmek istemişti bu adam. Bunu bilmek Jenny'yi öyle dokunaklı, öyle şiddetli bir duyguyla dolduruyordu ki, nerdeyse içinde tutamıyordu bunu. Öyle güçlü bir histi ki bu, vatanseverlik ve intikam gibi duygular bunun yanında önemsiz kalıyordu.

Elini uzatıp parmağını kocasının yakışıklı yüzünün soğuk camdaki aksinde dolaştırdı. Merrick Kalesi'nde, Royce'u aklından çıkarıp atamadığı; onun bedenini özleyerek alev alev yanarken uykusuz geçirdiği geceleri düşündü. Duyduğu sesten Royce'un ona yaklaşmakta olduğunu fark etti. Onu sevdiğini bildiği gibi, birazdan aralarında neler geçeceğini de biliyordu. Tanrı onu bağışlasın; Jenny ailesinin düşmanına âşıktı. Bunu Hardin'deyken de biliyordu; ama Jenny o sırada korkuyordu. Kendisini bir süreliğine gönül eğlendirebileceği bir kız olarak gören bir adama âşık olmaktan korkuyordu. Ama artık Roycu'un da kendisini sevdiğini biliyordu. Her şeyi açıklıyordu bu; öfkesini, kahkahalarını, sabrını... Kalenin önünde yaptığı konuşmayı.

Royce daha kollarıyla onu arkasından sarıp kendine çekmeden önce, Jenny onun varlığını somut olarak hissetmişti. Pencere camında gözleri buluştu; Jenny ondan bir söz istedi; bu söz aşkını ve hayatını ona adamaktan duyduğu suçluluğu ortadan kaldıracaktı. Yumuşacık sesi duyguyla titriyordu: "Aileme bir daha asla elini bile kaldırmayacağına yemin eder misin?"

Royce'un cevabı acı dolu bir fısıltıydı: "Ederim."

Jenny'nin içine dalga dalga bir sıcaklık yayıldı; gözlerini

kapayıp tam bir teslimiyet içinde kocasına yaslandı. Royce başını eğdi; ağzı Jenny'nin şakağına kaydı, eli yavaşça karısının göğüslerini okşadı. Ağzı Jenny'nin yanağından kulağına doğru ateşten bir yol yaptı; dili bu kulağın her bir kıvrımını keşfetmeye koyuldu. Eli Jenny'nin elbisesinden içeriye girip göğsünü avuçladı, baş parmağı karısının sertleşen göğüs başını okşadı.

Jenny çılgın bir duygu denizinde yüzüyordu artık; Royce dudaklarıyla dudaklarını kavrayınca direnmedi; Royce onu kendine çevirdi. Elbisesi üstünden düşünce hiçbir utanç ya da suçluluk duymadı Jenny. Kocası mum ışığında bronz gibi parlayan omuzlarıyla yatakta üzerine uzanıp becerikli diliyle dudaklarını araladığında da suçluluk duymadı. Jenny hafif bir teslimiyet iniltisi koyverip elini kocasının boynunda gezdirdi; parmaklarını ensesindeki kıvırcık saçların arasına geçirdi. Royce'un dilini diliyle karşılarken, ağzını hırsla ağzına bastırdı. Royce'un aç bedeni onun bu masum ihtirasına dayanamadı. Kollarıyla Jenny'nin kalçalarını sarıp sertleşen kasıklarına çekti. Jenny'nin bedenini kendi sert erkekliğine bastırdı. Öteki eli Jenny'nin başını kavradı arkasından; Jenny'ye verdiği zevkin aynısını onun da kendisine vermesini isteyerek dilini defalarca ağzında gezdirdi.

Jenny dudaklarını onunkilerden ayırınca, Royce nerdeyse hayal kırıklığı içinde inledi. Gem vuramadığı arzusuyla onu ürküttüğünü düşündü bir an. Ama gözlerini açınca karısının yüzünde gördüğü şey ne korku ne de isteksizlikti; hayretti sadece. Royce'un göğsüne bir şefkat ilmeği düğümlendi. Kımıldamadan durup Jenny'yi seyretti. Karısı onu yüzünü avuçlarına aldı, titreyen parmakları Royce'un gözlerinde, yanaklarında, çenesinde dolaştı saygıyla. Sonra uzanıp nerdeyse Royce'unkine denk bir ihtirasla öptü kocasını. Royce'un kollarında dönüp onu yastıklara yasladı; saçları atlas bir örtü gibi yastığa döküldü. Jenny kocasının gözlerini öptü; sonra burnunu, kulağını... Nihayet dudakları Royce'un göğüs ucuna kapanınca, Royce kendini kaybetti. *"Jenny,"* diye inledi; elleri Jenny'nin sırtında, kasıklarında, kalçalarında dolaştı

hırsla. Parmaklarını onun saçlarına daldırdı; dudaklarını tekrar ateşli ağzına aldı. "Jenny... diye fısıldadı boğuk bir sesle; dili Jenny'nin ağzına daldı. Jenny'yi sırt üstü yatırıp bedenini bedeniyle kapladı. "Jenny..." diye mırıldandı tutkuyla; ağzını açlıkla karısının göğüslerinde, karnında, kasıklarında gezdirdi. Adını söylemeden duramıyordu. Jenny kollarıyla onu sarıp kalçalarını kaldırarak kendini kocasının kabaran erkekliğine istekle sununca, adı Royce'un kalbinde tatlı bir ezgiye dönüştü. Jenny, Royce'un bedeninin ilk şiddetli atılımını karşılarken, adı Royce'un damarlarında bir şarkı gibi dolaştı. Jenny onun şiddetli, ritmik hareketlerine aynı şekilde karşılık verince, adı Royce'un varlığının her zerresine dağıldı;Jenny bedeni dalga dalga bir zevkle sarsılırken tırnaklarını kocasının sırtına geçirip "Seni seviyorum!" diye bağırınca ise, sesi Royce'un kulaklarında bir kreşendoya dönüştü.

Bedeni gerilen, umarsızca serbest kalmak isteyen Royce, dudaklarını karısınınkilerden ayırdı. Dirseklerine yaslanıp karısının sarsılmasının dinmesini beklerken, onun güzel, gölgeli yüzünü seyretti. Sonra, daha fazla kendini tutamayacağı için son bir kez daha Jenny'nin içine girdi adını fısıldayarak. Kalçaları kalçalarında, ağzı ağzında Jenny'nin içine yaşam dökerken, bedeni şiddetle sarsıldı, sarsıldı, sarsıldı...

Royce sırt üstü uzanıp şiddetle çarpan kalbinin atışlarının yatışmasını bekledi. Elini Jenny'nin ipeksi teninde gezdirirken, bedenindeki patlamaya şaşıyordu hâlâ. Yıllar yılı, amaçsız sevişmelerinin veya ateşli oynaşmalarının hiçbirinden biraz önce aldığı zevki almamıştı.

Yanında kıvrılmış yatan Jenny başını kaldırdı. Royce da başını eğip karısının gözlerinin içine baktı. Bu uykulu gözlerin mavi derinliklerinde kendisinin duyduğu hayret ve şaşkınlığın aynısını gördü. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu şefkat dolu bir tebessümle.

Jenny parmaklarını onun tüylü göğsünde gezdirirken, dudaklarına cevap yerine bir tebessüm yerleşti.

Jenny'nin aklından iki şey geçiyordu; ama birincisini söylemedi. Bu, Royce'un kendisine "seni seviyorum" demesini ne kadar çok istediğiydi. Ama ikincisini açık yüreklilikle söyledi: "Şeyi düşünüyordum," dedi pişmanlıkla, "eğer Hardin'de... böyle olsaydı... William'la kaçmazdım *galiba*."

"Eğer böyle olsaydı," diye cevap verdi Royce, yüzündeki tebessüm çapkın bir gülümsemeye dönüştü, "*peşinden* gelirdim."

Jenny onu arzusunu ne kadar kolayca uyandırabileceğini bilmeden, parmaklarını kocasının dümdüz, kaslı karnında gezdirdi. "Neden gelmedin?" diye sordu.

"O sırada tutukluydum," diye cevap verdi Royce kuru bir sesle, sonra Jenny'nin karnında dolaşan elini yakalayıp daha aşağıya inmesini önlemek için avcunda tuttu. "Çünkü seni Graverley'ye teslim etmeyi reddetmiştim," diye ekledi ve Jenny'nin elini serbest bıraktı.

Jenny'nin eli kasıklarına kayınca nefesi kesildi. "Jenny," diye uyardı onu boğuk bir sesle. Ama iş işten geçmişti; Royce'un içine arzu dökülüyor, onu sertleştiriyordu. Jenny'nin yüzündeki şaşkınlık ifadesini görünce boğuk bir kahkaha attı, sonra karısını kalçalarından tutup şefkatli ama aynı zamanda sert bir şekilde şişkin erkekliğinin üstüne oturttu. "İstediğin kadar al küçüğüm," dedi boğuk bir sesle, "senin hizmetindeyim." Sonra kahkahası kayboldu; çünkü karısı bacaklarını açıp uzanmış, dudakları kocasının ağzının üstüne kapanmıştı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Yüreği gecenin anılarıyla dolu, kalenin önüne bakan odanın penceresinden dışarıyı seyrederken, Jenny'nin yüzünden bir tebessüm geçti. Güneşe bakılırsa, vakit öğleye yaklaşıyordu; Jenny kalkalı bir saat olmamıştı oysa. Hayatında ilk kez bu kadar geç kalkıyordu.

Royce bu sabah onunla uzun uzun, acele etmeden sevişmişti; bu kez büyüleyici, sarıp sarmalayan bir şefkatle. Aklına geldikçe Jenny'nin kalp atışları hızlanıyordu. Royce, Jenny'ye onu sevdiğini söylememişti; ama onu seviyordu; Jenny aşk konusunda ne kadar deneyimsizse, bundan da o kadar emindi. Yoksa Jenny'ye neden öyle bir söz versindi ki? Ya da yatakta ona neden böyle şefkatle davransındı?

Öyle derin düşüncelere dalmıştı ki, Agnes'in içeriye girdiğini fark etmedi. Hizmetçinin kollarında aceleyle küçültülmüş, yumuşak, krem kaşmirden bir elbise vardı bu kez. Jenny hizmetçiye döndü; gözleri hâlâ gülüyordu. Hizmetçinin asık suratına, uğursuz bakışlarına rağmen, Jenny duvarları yıkıp uşaklarla da arkadaş olmakta kesinlikle kararlıydı. Eğer bir kurdu yola getirebilmişse, kurdun uşaklarıyla arkadaş olması işten bile değildi.

Jenny hizmetçiye söyleyebileceği bir şeyler düşünürken elbiseyi aldı; sonra gözleri büyük küvete takıldı. Bunun zararsız bir konu olacağını düşünerek, "Bu küvet dört-beş kişiyi içine alacak kadar büyük," dedi. "Bizim orada insanlar ya havuzda ya da küçük, tahta bir küvette yıkanırlar; ama küvet yalnızca beline gelecek kadar su alır."

"Burası *İngiltere* hanımefendi," diye cevap verdi Agnes, Jenny'nin önceki gece giydiği elbiseyi alırken. Jenny ona şaşkın gözlerle baktı; kadının ses tonunda bir üstünlük havası sezip sezmediğinden emin değildi.

"İngiltere'deki bütün büyük evlerde bu kadar büyük küvetler, gerçek şömineler..." Jenny kolunu kaldırıp kadife örtüleri ve yere atılmış kalın hasırları da içine alan bir daire çizerek lüks odayı gösterdi, "... bu şeylerin hepsinden var mıdır?"

"Hayır efendim. Ama şu an Claymore'dasınız; efendimizin ve daha önceki lordun kâhyası olan Sir Albert, Claymore'u krallara layık bir konumda tutmak için emir almıştır. Her hafta gümüşler parlatılır, goblenlerin üstünde ve yerde toz birikmesine asla müsaade edilmez. Bir şey bozulursa atılır, yerine yenisi konur."

"Burayı bu kadar mükemmel tutmak için çok çalışmak gerek sanırım," dedi Jenny.

"Evet öyle; ama yeni efendimiz Sir Albert'a böyle olması gerektiğini söyledi. Sir Albert da katı ve gururlu bir adam olmasına rağmen, verilen emirleri yerine getirir. Kendisine emir veren kişi için *ne* hissederse hissetsin."

Bu son sözlerde öylesine belirgin bir öfke ve acılık vardı ki, Jenny duyduklarına inanamadı. Kaşlarını çatıp hizmetçiye bakmak için öbür tarafa döndü. "Ne demek istiyorsun Agnes?"

Agnes ağzından çok şey kaçırdığını fark etmişti besbelli; kaskatı kesildi, yüzü kireç gibi oldu, korku dolu gözlerle Jennifer'a baktı. "Hiçbir şey demek istemiyorum hanımefendi, hiçbir şey! Yeni efendimiz evine teşrif ettiği için hepimiz gurur duyuyoruz; efendimizin *bütün* düşmanları buraya gelirse, ki gelecekler, mahsullerimizi, erkeklerimizi ve çocuklarımızı onun savaşları için feda etmekten gurur duyarız," dedi umutsuz, alçak ama yine de öfkeli bir nefretin izini taşıyan bir ses tonuyla. "Biz iyi ve sadık bir halkız ve yaptıkları yüzünden efendimize düşmanlık beslemiyoruz. Onun da bize karşı düşmanlık beslemediğini umut ediyoruz."

"Agnes," dedi Jenny yumuşak bir sesle, "*benden* korkmana gerek yok. Sırlarını kimseye söylemem. Efendiniz ne yaptı ki?"

Zavallı kadın öyle şiddetle titriyordu ki, Royce odanın kapısını açıp başını içeriye uzatarak Jennifer'a yemeğe inmesini söylediğinde elindeki kadife elbiseyi düşürdü. Sonra elbiseyi hızla kapıp odadan kaçar gibi çıktı. Ama Jennifer onun Royce'a bakarak gerçekten istavroz çıkardığını bu kez açık seçik gördü.

Jenny kapanan kapıya baktı; kaşmir elbise elinde öylece kalmış, alnı düşünceyle kırışmıştı.

Büyük salonda geceki şölenin izlerinden eser yoktu nerdeyse; salonu dolduran masalar katlanıp kaldırılmıştı. Eğlenceden geriye kalan tek şey, duvar boyunca sıralanmış sedirlerin üstünde hâlâ uyuyan bir düzine şövalyeydi; pes perdeden çıkan horultuları bir yükseliyor, bir alçalıyordu. Salondaki telaşlı havaya rağmen, Jenny uşak ve hizmetçilerin ağır ağır hareket ettiklerini, sedirde uyuyan ve uykusunun bölünmesini istemeyen sinirli bir şövalyenin savurduğu gevşek tekmeden pek azının kaçabildiğini fark etti neşeyle.

Jennifer masaya doğru yürürken Royce ona baktı ve Jenny'nin hep hayran olduğu zarafeti içinde, kedi sessizliğiyle ayağa kalktı. "Günaydın," dedi alçak ve sevgi dolu bir sesle, "iyi uyudun mu?"

"Çok iyi uyudum," diye fısıldadı Jenny utanarak. Ama Royce'un yanına otururken gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

"Günaydın hayatım!" diye cıvıldadı Elinor Hala, önündeki bir tepsi soğuk etten zarifçe bir parça ceylan eti kesen yeğenine baktı. "Bu sabah çok mutlu görünüyorsun."

"Günaydın Elinor Hala," dedi Jenny, halasına güven verici bir şekilde gülümseyerek. Sonra şaşkın bakışlarla masadaki öteki erkekleri süzdü: Sir Stefan, Sir Godfrey, Sir Lionel, Sir Eustace, Arik ve Rahip Gregory'nin yüzlerinde dolaştı bakışları. Adamların tuhaf bir sessizlik içinde önlerine baktıklarını görünce telaşla gülümseyip: "Herkese günaydın," dedi.

Beş erkeğin yüzü ağır ağır Jenny'ye çevrildi; bu solgun ve gergin yüzlerdeki ifadede gizli bir acı ve şaşkınlık vardı. "Günaydın hanımefendi," dediler nazikçe, bir ağızdan. Ama sonra üçü ürktü; öteki ikisi bakışlarını ellerine dikti. Bu sabah yalnızca Arik normal görünüyordu; yani yüzü tamamıyla ifadesizdi, kimseye bir şey demedi. Jenny onu tamamıyla görmezden gelip Rahip Gregory'ye baktı; o da ötekilerden daha iyi görünmüyordu; sonra Royce'a baktı Jenny ve "Herkesin nesi var?" diye sordu.

Royce masanın üstündeki beyaz buğday ekmeğiyle soğuk etlerden yiyordu; ötekiler de istemeye istemeye ona uydular. "Dün geceki aşırı sarhoşlukları ve kızlarla... şey... sarhoşluklarının bedelini ödüyorlar," dedi gülümseyerek.

Jenny şaşırdı; ağzına bir fincan bira götüren Rahip Gregory'ye baktı: "Siz de mi rahip Gregory?" diye sordu; bira adamcağızın boğazında kaldı.

"Ben birincisinin bedelini ödüyorum hanımefendi," dedi rahip dili dolaşarak, pişmanlık içinde. "Ama ikincisi konusunda tamamıyla masumum."

Jenny, Royce'un aceleyle değiştirdiği kelimeyi duymamıştı; rahibe şaşkın bir bakış attı; ama Elinor Hala konuştu: "Ben böyle bir rahatsızlığın yaşanmasını bekliyordum hayatım. O yüzden bu sabah erkenden mutfağa indim; ayıltıcı bir ilaç hazırlayacaktım. Gel gelelim bir parça safrandan başka bir şey bulamadım!"

Mutfak bahsi Royce'un ilgisini çekti hemen; Elinor Hala'ya ilk kez büyük bir ilgiyle baktı. "Mutfağımda gereken malzemelerin olmadığını mı söylüyorsunuz? Bütün bunları..." eliyle geceden kalan oldukça lezzetsiz yemekleri gösterdi, "lezzetli bir hale getirmek için gerekli malzemelerin olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Kesinlikle evet Dük hazretleri," diye cevap verdi Elinor Hala hemen. "Böylesine içler acısı bir durumda, boş bir mutfak bulunca tek kelimeyle alt üst oldum. Mutfağınızda bibe-riye ve kekik vardı; ama bir damlacık olsun zencefil, kuru üzüm, efendime söyleyeyim şeker kamışı, mercankösk, fes-

leğen yoktu. Zavallı buruşuk bir kestane dışında bir tek kuru yemiş görmedim! Halbuki kuru yemişler enfes soslar ve lezzetli tatlılar yapmak için şarttır."

Elinor Hala 'enfes soslar ve lezzetli tatlılar' diyince bir anda bütün erkeklerin odak noktası olmuştu. Bir tek Arik ilgisizdi; görünüşe göre o, yemekte olduğu soğuk kaz etini enfes soslara ve lezzetli tatlılara tercih ediyordu.

"Devam edin," diyerek Elinor Hala'yi yüreklendirdi Royce; şüpheli bakışları derin bir dikkatle kadının yüzüne perçinlenmişti. "Gerekli malzeme olsaydı, ne gibi şeyler hazırlardınız?"

"Bir düşüneyim," dedi Elinor Hala kaşlarını çatarak. "Kendi sevimli kalemde mutfağı idare etmeyeli yıllar oldu ama... evet, fırında pişirilmiş etler yapardık; dışları o kadar hafif, o kadar güzeldi olurdu ki, ağızda erirlerdi, sonra..." Sir Godfrey'e döndü; yeni işi olan yemek pişirme uzmanlığına yavaş yavaş ısınıyordu: "Mesela şu yediğiniz tavuğu ele alalım; bu tavuk böyle şişte pişirilip kupkuru, yelken bezi gibi sert bir halde masaya getirileceğine, et suyuyla şarap karışımı bir sıvının içinde, fesleğen, hindistan cevizi özü, rezene ve kırmızı biberle pişirilip sonra tabağa alınabilirdi. Böylece sıvılar ekmeği daha da lezzetli yapardı.

"Ayrıca elma, armut, ayva gibi meyvelerle de çok şey yapılabilir; ama tatlıların üstüne koymak için bal, badem, hurma ve şeker lazım. Ne yazık ki, mutfakta bu söylediklerimin hiçbiri yok."

Royce dikkatle onu süzüyordu; önündeki soğuk kaz etini tamamen unutmuştu. "İhtiyacınız olan şeyleri burada Claymore'da ya da köy pazarında bulabilir misiniz?"

"Galiba pek çoğunu bulabilirim," diye atıldı Elinor Hala hemen.

"O halde," dedi Royce, bir kral emri verir gibi, "mutfaklar bundan böyle size emanet; biz de ileride hazırlayacağınız enfes yemekleri dört gözle bekleyeceğiz." Royce, masaya yaklaşmakta olan Sir Albert Prisham'a bakıp ayağa kalktı: "Mutfak işlerinin sorumluluğunu Lady Elinor'a verdim," diye bilgilendirdi adamı.

Çelimsiz kâhya, yüzünün boş ifadesini dikkatle koruyarak kibarca başını eğdi; ne var ki beyaz asasının üstündeki eli yumruğa dönüşmüştü. "Söylediğim gibi, yemeğin benim için hemen hemen hiç önemi yoktur," dedi.

"Oysa çok büyük bir önemi olmalı Sir Albert," dedi Lady Elinor otoriter bir sesle, "çünkü *siz* şimdiye kadar hep *yanlış* şeyleri yemişsiniz. Sizin gibi *gut* hastalığı olan kişilerin şalgam, yağlı besinler ve sert peynirler yememesi gerekir."

Sir Albert'ın yüzü gerildi. "Bende gut yok hanımefendi," dedi.

"Ama olacak!" dedi Elinor Hala neşeyle. O da ayağa kalkmıştı; istediği malzemeleri bulmak için bahçelerde ve ormanda dolaşma hevesi sarmıştı içini.

Sir Albert, Elinor Hala'ya aldırmayıp lorduna döndü: "Malikâneyi ve civarı gezmek için hazırsanız hemen çıkabiliriz," dedi. Royce başını sallayınca, adam soğuk bir sesle ekledi: "Umarım mutfak *dışındaki* her yerde kâhyalığımı beğenirsiniz."

Royce tuhaf ve sert bir bakış attı adama; sonra Jennifer'a gülümseyip karısının yanağına bir öpücük kondurdu. "Uzun uzun uyumanı tavsiye ederim," diye fısıldadı kulağına, "çünkü seni bütün gece uyanık tutmak niyetindeyim."

Jenny yanaklarının yandığını hissetti. Arik ayağa kalkmıştı. Malikânenin teftişi sırasında Royce'un yanında olmaktı niyeti besbelli; ama Royce onu durdurdu. "Araştırmalarında Lady Elinor'a eşli et," dedi, sonra tuhaf ve manidar bir sesle ekledi: "Ayrıca herhangi bir aksilik çıkmamasına da dikkat et."

Yaşlı hanıma eşlik etmesi emredilince, Arik'in yüzü döndü. Öfkeli adımlarla, gücenmiş bir ağırbaşlılıkla yürüdü; Lady Elinor da onun topuklarının dibinde yürüyordu heyecanla. "Seninle *çok güzel* vakit geçireceğiz oğlum," dedi şevkle, "ama bu iş *birkaç* günümüzü alacak, bir günde halledemeyiz. Çünkü fena halde ilaç ve merhem malzemesine ihtiyacımız var; tabii baharatlara da. Sinirleri yatıştırmak için fesleğen ve hindistanceviziyle yapılmış baharat bulmam gerek. Bak

o baharat karın ağrısını ve ishali önlemekte birebirdir. Sonra küçük hindistancevizleri var; onlar da soğuk algınlığına ve huysuzluğa çok iyi gelir. *Senin* diyetinle bizzat ilgileneceğim çocuğum; çünkü hiç iyi değilsin, biliyorsun. Biraz melankolik bir mizacın var; bunu ilk görüşte anladım..."

Sir Eustace şövalyelere bakıp pis pis güldü. "Lionel," dedi salondan çıkmakta olan sarışın devin duyabileceği bir sesle, "sence bizim Arik şu an 'melankolik' mi görünüyor? Yoksa 'gücenmiş' desek daha mı doğru olur?"

Sir Lionel ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bırakıp Arik'in dik ve geniş sırtını süzdü; bir an dikkatle düşündükten sonra, gözleri neşeyle parlayarak cevap verdi: "Arik üzgün görünüyor."

Sir Godfrey Arik'e bir de kendisi bakmak için arkasına yaslandı. "Rencide edilmiş gibi görünüyor," diye görüşünü belirtti.

"Karnı ağrıyormuş gibi görünüyor," dedi Stefan Westmoreland sırıtarak. Şakalaşmalarına Jennifer'ı da ortak etmek için ona baktılar; ama o bu daveti geri çevirme ihtiyacı duydu; çünkü tam o sırada Arik dönmüş, arkadaşlarına meşum bir bakış atmıştı. Bu bakış kayaları un ufak edebilir, pek çok erkeği kolaylıkla korkutabilirdi. Ama ne yazık ki şövalyeler üstünde tam tersi etki yarattı. Şövalyeler onun bakışına karşılık verdiler, sonra da kahkahalara boğuldular. Duvarlara çarpıp tavanda yankılanan neşeleri Arik'i kapının dışına kadar takip etti.

Sadece, Arik'le Lady Elinor'un çıktıkları sırada gelen genç Gawin Arik'in tarafını tuttu. Masaya otururken öfkeli gözlerle, "Bir şövalye için hiç de uygun bir iş değil," dedi, "yani bitki ve fındık-fıstık toplarken yaşlı bir kadına refakat etmek. Bu bir hanımın hizmetçisinin yapacağı iş, bir şövalyenin değil."

Lionel çocuğa hafif bir şamar attı. "Bu kafayla gidersen Lady Anne'in kalbini asla kazanamazsın oğlum. Eğer çiçek toplarken ona eşlik etseydin, şimdiye dek çok yol kat etmiş olurdun; hem de dün akşam yaptığın gibi öfkelenip kabararak

onu erkeksi öfkenle etkilemeye çalıştığından çok daha fazla."

Sonra Jennifer'a döndü: "Bu çocuk öfkeyi kibarlığa tercih ediyor," dedi. "Bunun daha erkeksi olduğunu sanıyor. Ama o öfkesinden kabarırken, Roderick Lady Anne ile güzelce dans edip genç kızın kalbini kazanıyor. Siz bir hanımın bakış açısıyla Gawin'i aydınlatabilir misiniz acaba?"

Gawin'in yaşı dolayısıyla duyduğu mahcubiyete karşı hassas olan Jenny: "Lady Anne'i bilmem," dedi, "ama ben şahsen Sir Roderick'te bir hanımın başını döndürecek bir şey görmüyorum."

Gawin, kendini beğenmiş bakışlarla arkadaşlarını süzmeden önce, gözlerinde bir minnet duygusu parladı; sonra bakışlarını önündeki ne idüğü belirsiz, tatsız tuzsuz yemeğe çevirdi.

Jenny sabahın geri kalanıyla öğleden sonrasının bir kısmını bir terziyle odaya kapanarak geçirdi. Jenny'nin elbiselerini hazırlamasına yardım etmesi için, terzi kadını Sir Albert getirtmişti köyden. Kâhyanın işini kesinlikle iyi bildiğini düşündü Jenny kendisine getirilmiş olan sandıkların içindekilere dalıp giderken. İşini iyi bilen, soğuk bir kâhya. Nedenini kesinlikle bilmiyordu; ama bu adamdan hiç haz etmemişti. Bu sabah Agnes'in söylediklerine bakılırsa, Claymore'daki bütün hizmetçi ve uşaklar bu adama büyük saygı duyuyorlardı. Saygı ve şiddetli bir korku. Buradaki herkese karşı duyduğu tuhaf duygusal tepkiler ve odadaki kadınların huzursuz sessizliği yüzünden cinleri tepesine çıkan Jenny, yatağın üstüne yayılıp koltuklardan sarkan renkli kumaş yığınlarını inceledi. Kumaşlar parlak, sıvı mücevherler gibi uzanıyordu; altın ve gümüş işlemeli yakut kızılı atlaslar, altın işlemeli dökümlü kumaşlar, mor kadifeler, elmas işlenmiş gibi parlayan safir rengi taftalar, inciden tutun da, yakuttan akiğe kadar her renkte, pırıl pırıl parlayan bir sürü atlas... Bu kumaşların yanında, en parlak sarıdan kırmızıya, krem rengi, gri, kahverengi ve siyahın her tonunda akla gelebilecek her renk ve ağır-

lıkta İngiliz yünleri duruyordu. İtalya'dan gelmiş pamuklu kumaşlar da vardı; enine boyuna dokunmuşlardı; zengin süslemeli elbiselik ve eteklikler, elbise altına giyilecek giysiler için incecik, nerdeyse şeffaf ketenler, pelerinler için ışıldayan tüller, eldiven ve yemeniler için incecik deriler.

Jenny, Royce, kendisi ve Elinor Hala için bir dolap dolusu kumaş ayırmıştı; ama yine de bu kadar kumaşı nerede kullanılabileceğini bilemiyordu. Önünde uzanan görevin önemini görüyordu. Ne yazık ki, bu konuda hayal gücü kıttı, modadan da hiç anlamazdı. Ne yapacağını bilemez bir halde kürklerle dolu iki devasa sandığa döndü. Bir kucak dolusu paha biçilmez samuru toplayan Agnes'e: "Bence," dedi, "dük hazretlerine lacivert kadifeden bir pelerin yapıp kenarlarını şununla işleyebiliriz."

"Krem rengi atlas," diye patladı Agnes adeta umutsuzluk içinde. Sonra hemen ağzını kapattı; yüzü yine o asık ifadesini aldı.

Nihayet kendi rızasıyla ağzından bir kelam çıkan kadına şaşkın ama içi rahatlamış olarak döndü Jenny. Bu kadının, Claymore'un eski hanımının terzisi olduğunu yeni öğrenmişti. Jenny bu fikir karşısındaki isteksizliğini gizlemeye çalışarak: "Krem atlas mı?" dedi. "Gerçekten mi? Sence dük hazretleri bunu giyer mi?"

"O sizin için," dedi Agnes boğuk bir sesle; sanki samurun yanlış kullanılması dolayısıyla içinde feryat eden moda vicdanının zoruyla konuşuyormuş gibi, "dük hazretleri için değil."

"A!" dedi Jenny, önerilen kombinasyondan dolayı şaşırmış ama memnun da olmuştu. Beyaz kürkü işaret etti. "Peki şu ne?"

"As kürkü; safir rengi brokarı süslemek için."

"Peki dük hazretleri için ne var?" diye ısrar etti Jenny; iyice keyiflenmişti.

"Lacivert, siyah ve şu koyu kahve kadifeler."

"Modadan pek anlamam," diye itiraf etti Jenny, kadının önerilerinden memnun, gülümseyerek. "Küçükken hiç ilgimi

çekmemişti; sonraki yıllarda da bir manastırda kaldım. Orada moda adına gördüğüm tek şey hepimizin giydiği elbiselerdi. Ama senin neyin, neye yakıştığını çok iyi bildiğini anladım; önerilerini duymaktan memnun olurum."

Dönünce Agnes'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi gördü; nerdeyse gülümseme sayılabilecek bir ifade. Ancak bu ifadenin manastırda kaldığını itiraf ettiği için mi yoksa Agnes'in zevkini övmesinden mi kaynaklandığını anlayamamıştı. Güzel sayılamayacak yüzlere sahip diğer iki kadının da buzları erimişti sanki biraz. Belki de son yıllarda dindar bir Katolik huzur içinde yaşamış olduğu için, onu daha az 'düşman' olarak görüyorlardı artık.

Agnes ilerleyip kumaşları toplamaya başladı; bunların içinde ne için kullanılacakları belirlenmiş olan keten ve pamuklu kumaşlar da vardı. "Pelerinle elbisenin tasarımını yapabilir misin?" diye sordu Jenny krem brokarı almak için eğilirken. "Nasıl kesilmesi gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok; ama kesinlikle yardım ederim. Maalesef makas kullanmakta iğne kullanmaktan daha marifetliyim."

Öteki kadınların birinden boğuk bir ses geldi; bastırılmış bir kıkırdamayı andırıyordu. Jenny o tarafa dönünce, Gertrude adındaki terzi kadının kıpkırmızı olduğunu gördü hayretle. "Sen güldün mü?" diye sordu, kadının gülmüş olmasını umut ederek, niye güldüğünün hiç önemi yoktu. Jenny bir tür kadın kadına arkadaşlık istiyordu umutsuzca.

Gertrude daha da kızardı.

"Sen *güldün,* değil mi? Makas kullanmakta daha marifetli olduğumu söylediğim için mi?"

Kadının dudakları titredi; huzursuz neşesini gizlemeye çalışırken gözleri nerdeyse yuvalarından uğrayacaktı. Jenny zavallı kadına tepeden baktığından habersiz, bu kadının makastaki ustalığında gülecek ne bulduğunu anlamaya çalıştı. Sonra birden aklına geldi; ağzı açık kaldı. "Haberiniz *var,* değil mi?" dedi. "Yani efendinizin eşyalarına yaptığım şeyden?"

Biçare kadının gözleri daha da büyüdü; arkadaşına bakıp

gülmesini bastırdı, sonra tekrar Jennifer'a döndü: "Yani duyduklarımız doğru mu hanımefendi?" diye fısıldadı.

Yaptığı o sefil iş Jenny'ye de çok komik göründü birden. Neşeyle başını salladı. "Yaptığım şey çok korkunçtu; gömlek kollarının manşetlerini dikerek kapatmaktan ve-"

"*Bunu* da mı yaptınız?" Jenny cevap veremeden, iki terzi kadın bastırdıkları kahkahaları salıverdiler; bir yandan kesik kesik, tiz kahkahalar atarak dirsekleriyle birbirlerini dürtüyorlar, bir yandan da beğeniyle başlarını sallıyorlardı. Agnes'in bile dudakları titriyordu neşeyle.

Öteki iki genç kadın gidince Jenny, Agnes ile birlikte Royce'un odasına gitti. Yeni giysilerin ölçülerini belirleyebilmesi için kocasının giysilerinden verecekti kadına. Kocasının yeleklerine, pelerinlerine, gömleklerine dokunmak garip bir yakınlık, tuhaf bir keder yarattı Jenny'nin içinde.

Kocasının son derece geniş omuzları olduğunu düşündü Jenny biraz gururla; Agnes'e bir yün gömlek uzatırken. Bu kadar zengin bir adama göre, hayret edilecek kadar da az giysisi olduğunu fark etti. Giysilerinin hepsi son derece kaliteliydi; ama çok giyilmişlerdi. Giyim kuşamdan çok daha önemli meseleleri olmuş bir adamın sessiz tanıkları gibiydiler.

Gömleklerinin çoğunun manşetleri yıpranmıştı; iki tanesinin de düğmeleri eksikti. Onun böyle ayrıntılarla ilgilenecek bir eşe fena halde ihtiyaç duyduğunu düşündü Jenny hınzır bir tebessümle. Aylar önce, Jenny kampta giysileri onarmaya gönüllü olunca, Royce'un neden bu kadar sevindiğine şaşmamak gerekti. Kocasının ne kadar az giyim eşyası olduğunu görünce, onun giysilerine bile bile zarar verdiği için keskin bir suçluluk duygusu saplandı içine. Hizmetçilerin aksine, Jenny bunda gülünecek bir şey görmüyordu artık. Aynı şekilde hizmetçilerin şaşırıp kendisini önemsemelerinde de. Daha çok garip geliyordu bu tutumları Jenny'ye; ama zaten Claymore'da Jenny'ye tuhaf gelen bir sürü şey vardı.

Artık suskunluk duvarı yıkıldığı için, Agnes elbiselerin nasıl yapılacağı konusunda Jenny'yle uzun uzadıya konuşmak ister gibiydi. Hatta odadan çıkarken Jenny'ye utangaç

bir tavırla gülümsedi. Ama bu tavrı Jenny'yi sevindirdiği kadar rahatsız da etti.

Hizmetçi çıkınca, Jenny bir süre daha Royce'un odasında olduğu yerde kaldı. Aklındaki soru işaretleri yüzünden kaşları çatılmış, alnı kırışmıştı. Hiçbir cevap bulamayınca omuzlarına ince bir şal çekip özgürce konuşabileceği tek insanı aramaya çıktı.

Sir Eustace, Sir Godfrey ve Sir Lionel kalenin önünde alçak, taştan bir peykede oturuyorlardı. Yüzlerinde ince bir ter tabakası vardı; gevşekçe tuttukları kılıçları ellerinden sarkıyordu. Besbelli bir gece önceki alemin ve kılıç talimine ayrılmış bir öğleden sonranın ertesinde güçlerini toplamaya çalışıyorlardı. "Rahip Gregory'yi gördünüz mü?" diye sordu Jenny.

Sir Eustace onu arabacıyla konuşurken görmüştü galiba. Jenny gösterilen yöne doğru yürümeye başladı; ama kalenin geniş avlusu içine yayılmış taş binalardan hangisinin arabalara ayrıldığını tam olarak bilmiyordu. Uzun ve zarif bacasından kolaylıkla tanınan mutfak, kalenin yanı başındaydı. Mutfağın yanında mahzen, içki mahzeni ve küçük ama sevimli bir kilise vardı. Kale girişinin sırasında demirci vardı; demirci bir atın ayağına nal çakıyor, Gawin ise hummalı bir şekilde Royce'un kalkanını parlatıyordu. Ne var ki kendi elleri kadar mübarek olmayan eller tarafından tamir edilmeyi bekleyen bir yığın zırh ve silahla ilgilenmiyordu çocuk. Araba hangarı demircinin yanındaydı; onun yanında ise at ahırı, domuz ağılı ve içinde kuş yokmuş gibi görünen bir güvercinlik vardı.

"Birini mi arıyorsunuz Düşes hazretleri?" Jenny rahibin sesini duyunca şaşkınlıkla o tarafa döndü. "Evet, sizi arıyordum," diye cevap verdi kendi ürkekliğine gülerek. "Size şey... birkaç şey hakkında soru soracaktım," dedi, avluda her biri başka bir işle meşgul olan yüzlerce insana ihtiyatlı bir bakış atarak. "Ama burada olmaz."

"İsterseniz kalenin dışında bir gezinti yapalım?" diye önerdi Rahip Gregory; Jenny'nin gözetlenip dinlenmeyecekleri bir yerde konuşmak istediğini hemen anlamıştı.

Ama kale kapısındaki nöbetçilerin yanına vardıkları zaman Jenny olmadık bir durumla karılaşarak şoka girdi adeta. "Özür dilerim Düşes hazretleri," dedi nöbetçi nazik ama itiraz kabul etmeyen bir ses tonuyla. "Ama yanınızda lordum olmadan kaleden ayrılamayacağınıza dair emir aldım."

Jenny duyduklarına inanamamış gibi gözlerini kırptı. "Ne?"

"Kaleden..."

"Duydum," dedi Jenny birden içinde patlayan öfkeyi dizginleyerek. "Sen benim burada *tutsak* olduğumu mu söylemek istiyorsun?"

Savaş konusunda engin, ama soylu hanımlarla uğraşmak konusunda sıfır tecrübeye sahip, yılların askeri olan nöbetçi, yardımcısına korku dolu bir bakış attı. Yardımcısı bir adım öne çıkıp başıyla saygılı bir selam verdi: "Bu... şey... sizin güvenliğinizle ilgili bir mesele Düşes hazretleri."

Jenny onun bir gün önce köyde olanları kastettiğini zannedip elini şöyle bir salladı: "Ama yukarıdaki ağaçlardan ileriye-"

"Özür dilerim. Lordumun emirleri kesindir."

"Anlıyorum," dedi Jenny; ama bir şey anladığı falan yoktu; ayrıca kendini tutsak gibi hissetmekten zerrece hoşlanmamıştı. Tam dönüp gidecekti ki, biçare yardımcıya döndü: "Şey," dedi alçak ve meşum bir sesle: "Bu... sınırlama... kaleden çıkan *herkes* için mi geçerli, yoksa yalnızca benim için mi?"

Adamın bakışları ufka yöneldi. "Sadece sizin için düşes hazretleri, bir de halanız için."

Öfkelenen ve onuru kırılan Jenny döndü; birden Royce'un Arik'i Elinor Hala'ya eşlik etmesi için değil, nöbetçilik etmesi için gönderdiğini anladı.

"Bir yer daha biliyorum," diye önerdi Rahip Gregory yatıştırıcı bir sesle, Jenny'yi kolundan tutup tekrar geniş avluya doğru götürdü.

"Buna inanamıyorum!" diye fısıldadı Jenny öfke içinde. "Burada *tutsağım*."

Rahip Gregory, geniş avludaki her şeyi kapsayan bir el işareti yaptı: "Ama ne kadar görkemli bir hapishane, bak," dedi beğeni dolu bir tebessümle. "Şimdiye kadar gördüğüm bütün kalelerden daha güzel."

"Hapishane hapishanedir!" dedi Jenny dargın bir sesle.

Rahip Jenny'nin öne sürdüğü bu geçerli fikri atlayarak konuştu: "Kocanızın sizi tamamıyla kendi koruması altında tutmak istemesinin sizin sandığınızdan farklı nedenleri olabilir," dedi. Jenny rahibin kendisini nereye götürdüğünü fark etmeden, onun peşi sıra küçük kiliseye doğru gitti. Rahip kapıyı açıp Jenny'nin girmesi için geri çekildi.

"Ne gibi nedenler?" diye sordu Jenny kilisenin loş, serin sınırları içine girer girmez.

Rahip Gregory ona silinmiş, meşe ağacından bir sıra gösterdi, Jenny oturdu. "Bilmiyorum," dedi. "Ama kendileri mantıklı nedenleri olmadan hareket eden bir adam gibi gelmiyor bana."

Şaşıran Jenny sertçe ona baktı. "Onu seviyorsunuz rahip, değil mi?"

"Evet, ama asıl önemli olan *senin* onu sevip sevmediğin?"

Jenny ellerini sallayarak, "Birkaç dakika önce, avludan ayrılamayacağımı öğrenmeseydim, cevabım evet olurdu," dedi.

Rahip Gregory kollarını kavuşturdu, elbisesinin uzun kolları bilekleriyle ellerini tamamıyla gizliyordu. "Peki ya şimdi?" diye sordu sarı kaşlarından birini kaldırarak. "Bunu öğrendikten sonra da onu seviyor musun hâlâ?"

Jennifer ona suçlu suçlu gülümsedi ve umutsuzca başını salladı.

"Galiba bu evet demek," dedi rahip komik bir tavırla, Jenny'nin yanındaki sıraya oturdu. "Pekâlâ, benimle bu kadar gizli bir yerde konuşmak istediğin şey nedir?"

Jenny dudağını ısırdı, nasıl açıklayacağını düşünmeye çalıştı.

"Bütün bu insanların tavırlarında, bir tuhaflık fark ettiniz mi? Bana karşı davranışlarında değil, kocama karşı..."

"Nasıl bir tuhaflık?"

Jenny, Royce'un olduğu her yerde hizmetçilerin istavroz çıkardığını gördüğünü söyledi rahibe; dün köyde kimsenin eve dönen efendilerine gülümsemediğini de belirtti. Sonra Royce'un giysilerine ve battaniyelerine zarar verdiği söylentisini istemeden doğrulayınca, hizmetçilerin nasıl eğlendiklerini de anlattı.

Rahip Gregory, Jenny'nin ziyankârlığı karşısında utanıp şaşıracağına onu, yüzünde neşeyle karışık hayranlığa benzeyen bir ifadeyle süzdü. "Gerçekten... battaniyeleri kestiniz mi?"

Jenny huzursuzca başını salladı.

"Sen şaşırtıcı yüreklilikte bir kadınsın Jennifer; bana kalırsa ileride kocanla baş etmek için bu cesarete ihtiyaç duyacaksın."

"Çok da cesurca değildi," diye itiraf etti Jenny alaylı bir tebessümle. "Ertesi gün Brenna'yla kaçmayı planladığımız için onun tepki göstereceğini hiç sanmıyordum."

"Ne olursa olsun, ısınmak için ihtiyaç duydukları battaniyelere zarar vermemeliydin; ama hatanı anladığından eminim," dedi rahip. "Şimdi köylülerin yeni lordlarına karşı takındıkları 'tuhaf' tavırları hakkındaki sorunu cevaplamaya çalışmamı ister misin?"

"Evet, lütfen. Bütün bunları ben mi uyduruyorum?"

Rahip Gregory birden ayağa kalktı; zarif bir haçın önündeki mumlara doğru yürüyüp düşmüş bir mumu kaldırdı. "Sen hiçbir şeyi uydurmuyorsun. Ben buraya geleli yalnızca bir gün oldu; ama buradaki insanlar bir yıldan fazla rahipsiz kalmışlar; o yüzden benimle konuşmayı çok istiyorlardı." Kaşlarını çatıp Jennifer'a döndü: "Kocanın sekiz yıl önce burayı kuşatma altına aldığını biliyor musun?"

Jennifer başını sallayınca rahip rahatladı.

"Güzel, peki sen hiç kuşatma gördün mü? Kuşatmada neler olduğunu gördün mü?"

"Hayır."

"Hiç hoş bir manzara olmadığından emin olabilirsin. 'İki

soylu kavga edince fakirin kulübesi yanar' diye bir söz vardır; doğrudur bu söz. Bir kuşatma sırasında yalnızca kaleyle kalenin sahipleri mağdur olmaz; köylülerle uşaklar da mağdur olur. Savunmacılarla saldıranlar köylülerin mahsullerini çalarlar. Çıkan kargaşada köylülerin çocukları öldürülür, evleri harap olur. Kuşatmacı genellikle kasıtlı olarak kale civarındaki kırları ateşe verir, tarlalarla bostanları harap eder, hatta savunmadakilere yardım etmelerini önlemek için işçileri katleder."

Jenny bunların hiçbirini ilk kez duymuyordu; ama bir yerin kuşatma sırasındaki veya kuşatmadan sonraki halini örmeğe altına aldığı yerde bulunan bu küçük, huzur dolu kilisede otururken, manzara hiç de hoş olmayan bir açıklık kazandı onun için.

"Kocanızın Claymore'u kuşatma altına alırken bunlardan bazılarını yaptığına hiç şüphe yok, ama eminim bunları yaparken tarafsızdı ve Kral'ın çıkarlarına hizmet ediyordu. Ne var ki köylüler, her şeylerini kaybedip hiçbir şey kazanamayacakları bir savaş yüzünden yoksul düştüklerinde, soyluların neyi, neden yaptığını pek önemsemezler."

Jenny, kaybettikleri yüzünden hiç şikâyet etmeden savaşan kuzeyli klanları düşündü; sonra aklı karışmış bir halde başını iki yana salladı: "Burada işler farklı demek," dedi.

"Sizin klan üyelerinizin, özellikle kuzeylilerin aksine, İngiliz köylüsü zafer ganimetinden pay almaz," dedi Rahip Gregory. Jenny'nin ikilemini anlamış, açıklamaya çalışıyordu. "İngiliz yasalarına göre, *bütün* topraklar krala aittir. Kral daha sonra, gözde soylularına bir sadakat veya özel hizmet ödülü olarak bu topraklardan bir kısmını bahşeder. Soylular kendi malikâneleri için bir yer seçer, sonra köylüye kendisi için kullanabileceği bir parça toprak *ihsan ederler;* bunun karşılığında ise köylü, lordun tarlalarında haftada iki-üç gün çalışır veya kalede malikâneye ait işleri görür. Tabii köylülerden arada sırada lordlarına bir miktar mahsul vermesi ya da üretime katkıda bulunması da beklenir.

"Savaş ve kıtlık zamanında lord, serflerin ve köylülerin çıkarlarını korumak zorundadır; ne var ki bu zorunluluk yasal değil, ahlaki bir zorunluluktur. Bazı lordlar sahiden korur onları; ama genellikle bu işte kendi çıkarları da varsa yaparlar bunu."

Rahip Gregory susunca, Jenny yavaşça, "Yani köylülerin kocamın onları korumayacağından korktuklarını mı söylemek istiyorsunuz?" diye sordu. "Yoksa Claymore'u kuşatıp tarlalarını yaktığı için ondan nefret mi ediyorlar?"

"Hiçbiri," dedi Rahip Gregory üzgün üzgün. "Köylüler bilge insanlardır; lordları kendisi gibi soylulardan biriyle savaşa girince tarlalarının en az bir kere yanmasını zaten beklerler. Ama senin kocan söz konusu olunca durum biraz farklı oluyor."

"Farklı mı?" diye sordu Jenny. "Nasıl yani?"

"*Kocanın* ömrü savaşlarda geçti. Köylüler şimdi, kocanın düşmanlarının intikam almak için birer birer Claymore'a gelmesinden ya da kocanın savaş aşkını doyurmak için onları buraya *davet etmesinden* korkuyorlar."

"Bu çok saçma," dedi Jenny.

"Doğru; ama onların bunu anlaması biraz zaman alacak."

"Bense Dük hazretleri İngilizlerin kahramanı olduğu için onunla gurur duyacaklarını sanmıştım."

"Gurur duyuyorlar zaten. Ayrıca, bir önceki lordlarının aksine, Dük hazretlerinin gerekirse onları savunabileceği için de içleri rahat, bundan eminler. Bu durumda Dük hazretlerinin gücü ve kudreti oldukça ise yarayacak. Doğrusunu istersen, bu insanlar ona derin bir hürmet besliyorlar."

"Bana kalırsa ondan *ödleri patlıyor*," dedi Jenny mutsuz bir ifadeyle; hizmetçilerin Royce'un olduğu yerde istavroz çıkarmalarını hatırlamıştı.

"Evet, ödleri de patlıyor; ama bunun için geçerli nedenleri var."

"Ondan bu kadar çok korkmaları için hiçbir neden göremiyorum," dedi Jenny kendinden son derece emin bir tavırla.

"Ama hakları var. Kendini onların yerine koysana; yeni

lordları Kurt lakabı taşıyan bir adam; kurbanlarına saldırıp onları yiyen huysuz, yırtıcı bir hayvanın adını almış. Ayrıca, gerçek olmasa da, onun kendisine karşı gelen herkese karşı acımasız olduğuna dair bir efsane var. Yeni lordları olarak onlara istediği gibi vergi koyma hakkı var. Sonra anlaşmazlıklar yaşanınca onları yargılayıp suçluları cezalandırmaya da hakkı var." Rahip Gregory ona manidar bir bakış attı: "Evet, Dük hazretlerinin merhametsizlik ve huysuzluğuyla nam saldığını öğrendikten sonra, onun bütün bu şeyler için senin adına karar veren adam olmasını *sen* ister miydin?"

Jenny öfkelenmişti. "Ama merhametsiz veya huysuz *değil ki*. Eğer bunun yarısı kadar kötü olsaydı, Brenna'yla benim başıma daha kötü şeyler gelirdi onun tutsağıyken."

"Doğru," diyerek onu onayladı rahip ve Jenny'ye gururla gülümsedi. "Artık gerisi kocana kalmış. İnsanlarıyla vakit geçirmeli, onlar da onun hakkında kendi hükümlerini vermeli."

"Bu çok kolay bir şeymiş gibi konuşuyorsunuz," dedi Jenny; ayağa kalkıp eteklerini silkeledi. "Ama umarım kolay olur. Umarım insanlar kısa zamanda onun-"

Kapı hızla açılınca ikisi de dönüp baktılar; Royce'un öfkeli yüzünden bir rahatlama ifadesinin geçtiğini gördüler. "Kimse nerde olduğunuzu bilmiyordu," dedi Royce. Jennifer'a doğru yürürken botlarının sesi, kilisenin ovulmuş tahta zemininde uğursuzca çınlıyordu. "Bir daha nereye gittiğini birine söylemeden ortadan kaybolma."

Rahip Gregory, Jenny'nin hiddetli yüzüne bakıp kibarca izin istedi. Rahip kiliseden çıkar çıkmaz Jenny taarruza geçti: "Burada tutsak olduğumu bilmiyordum."

"Kaleden neden çıkmak istedin?" diye buyurdu Royce; Jenny'nin ne demek istediğini anlamamış gibi yapma zahmetinde bile bulunmadı.

"Çünkü Rahip Gregory ile özel olarak konuşmak istiyordum; avludaki insanların bizi gözetleyip dinlemeyeceği bir yerde," dedi Jenny dargın dargın. "Şimdi sen *benim* sorumu cevapla. Buradan ayrılmam *neden* yasak? Burası benim evim mi, hapishanem mi? Ben-"

"Evin," diyerek onun sözünü kesti Royce; Jenny onun birden gülümsediğini görünce hayret etti. "Gözlerin dünyanın en mavi gözleri," diye ekledi Royce beğeniyle ve alçak sesle kıs kıs gülerek. "Kızdığın zaman gözlerin ıslak mavi kadifeye benziyor."

Jenny tiksintiyle gözlerini devirdi; Royce buranın onun evi olduğunu söyleyince bir anlığına yatışmıştı. Burnunu kırıştırarak, "Islak kadife mi?" diye sordu alaylı bir sesle,. *"Islak kadife ha!"*

Royce beyaz dişlerini göstererek güldü. "Beğenmedin mi? Ne demem gerekiyordu?"

Gülümsemesine direnmek imkânsızdı; Jenny de onun şakasına katıldı: "Şey, gözlerimin..." Çarmıha gerilmiş İsa heykelinin ortasındaki büyük safire baktı, "...safirlere benzediğini *söyleyebilirdin,*" dedi. "Böylesi daha iyi olurdu."

"Ama safirler soğuktur; senin gözlerinse sıcacık ve manalı." Jenny ıslak kadife yerine başka bir şey önermeyince kıs kıs güldü Royce. "Daha iyi beceriyorum galiba?"

"Oldukça," diye onayladı onu Jenny hemen. "Devam edebilir misin?"

"İltifat etmeye mi?"

"Kesinlikle."

Royce'un dudakları bir kahkahayla kıvrıldı. "Pekâlâ. Kirpiklerin bana isli süpürgeleri hatırlatıyor."

Jenny'nin neşesi tatlı bir ezgi gibi patladı: *"Süpürge mi!"* diye güldü kahkahayla, kocasının söylediklerine inanamıyormuş gibi başını iki yana sallıyordu.

"Kesinlikle. Tenin de öyle beyaz, öyle yumuşak, öyle pürüzsüz ki, bana şeyi hatırlatıyor..."

"Evet?" diye atıldı Jenny gülerek.

"Yumurtayı. Devam edeyim mi?"

"Ah, hayır, lütfen vazgeç," diye mırıldandı Jenny kahkahalar arasında.

"Anladığım kadarıyla beceremedim, değil mi?" diye sordu Royce gülerek.

"Doğrusu," dedi Jenny, gülmekten nefes nefese kalmıştı,

"İngiliz sarayının bile belli seviyede nezaket gerektirdiğini sanıyordum. Sarayda hiç vakit geçirmedin mi?"

"Mümkün olduğunca az," dedi Royce yumuşak bir sesle; ama dikkatini karısının cömert dudaklarına vermişti; ansızın Jenny'yi kollarına, dudaklarını açlıkla ağzına aldı.

Jenny kocasının yumuşacık, tutku dolu ihtiras denizine daldığını hissetti; kendini zorlayıp ağzını onun ağzından ayırdı. Royce'un çoktan tutkuyla kararmış gözleri derin derin Jenny'nin gözlerine bakıyordu.

"Jenny titreyerek, Kaleden çıkmamı neden yasakladığını hâlâ söylemedin," diye fısıldadı

Royce yavaşça onun kollarını okşayarak tekrar başını eğdi. "Sadece birkaç günlüğüne," dedi her cümle arasında karısını öperek, "dışarıda..." karısını sıkıca kendine çekti, "hiçbir tehlike olmadığından emin oluncaya kadar."

Tatmin olan Jenny, kendini kocasını öpmenin ve iri gövdesinin arzuyla sertleşmesinin inanılmaz zevkine bıraktı.

Avluyu geçip büyük salona giderlerken, güneş çoktan batmaya başlamıştı. "Elinor Hala akşam yemeğine ne hazırlayacak, çok merak ediyorum doğrusu," dedi Jenny kocasına bakıp gülümseyerek.

Royce ona manidar bir bakışla cevap verdi: "Şu an canım yemekten başka bir şey çekiyor, ama madem konu açıldı, sorayım: Halan yemek konusunda söylediği kadar *becerikli mi*?"

Jenny ona yan yan baktı: "Doğrusunu söylemek gerekirse, bizimkilerin onu yemek konusunda övdüğünü hiç hatırlamıyorum. Onun merhemlerini överler daha çok; İskoçya'nın her tarafından bilge kadınlar merhem ve her türlü tedavi ilacı hazırlamak için ona giderlerdi. Elinor Halam doğru bir şekilde hazırlanmış uygun besinlerin özel tedavi gücü olduğuna inanır."

Royce burnunu kırıştırdı. "Yiyecek şeylerle ilaç mı yapıyor? Bunu hiç aklıma getirmemiştim." Sonra, sanki aklına bir şey gelivermiş gibi beğeni dolu bir bakış attı karısına. "Peki *sen* yenek konusunda *maharetli* misin?"

"Nerdeee!" dedi Jenny neşeyle. "Benim uzmanlık alanım kesme biçme işleri."

Royce gök gürültüsü gibi bir kahkaha koyverdi; ama avlu boyunca kendilerine doğru gelen Sir Albert'ı görünce, yüzü her zamankinden daha sert bir ifade aldı. Böylece Jenny'nin neşesi de noktalanmış oldu. Kâhyanın kupkuru bedeni, soğuk bakışları ve ince dudakları adama küstah ve zalim bir havası veriyordu; Jenny bunu görünce birden huzursuz oldu. "Dük hazretleri," dedi adam Royce'a, "dünkü çamur atma olayının faili getirildi." Avlunun uzak bir köşesindeki demirciyi işaret etti. Demircinin önündeki iki nöbetçi, aralarında yüzü kireç gibi olmuş bir oğlan çocuğunu tutuyorlardı, bir yığın da köylü toplanmıştı orada. "Bu olayla ben ilgileneyim mi?"

"Hayır," diye patladı Jenny; adama duyduğu soğukluğa galip gelememişti.

Kâhya pek de gizlemediği buz gibi bir bakışla Jennifer'dan Royce'a döndü: "Dük hazretleri?" diye sordu Jenny'yi umursamayarak.

Royce, "Askerlik dışındaki disiplin önlemleri veya işlemleri konusunda hiç deneyimim yok," dedi Jennifer'a, düpedüz çekiniyordu. Hızla büyüyen kalabalığa yaklaşmışlardı. Jenny kocasına hayranlık dolu bakışlarla baktı; aklı hâlâ Rahip Gregory'nin söyledikleriyle doluydu. "Eğer sen üstlenmek istemiyorsan, ben senin yerine halledebilirim," diye gönüllü oldu heyecanla. "Babamı yargı gününde o kadar çok seyrettim ki, bu meselelere nasıl yaklaşıldığını öğrendim."

Royce kâhyaya döndü: "Yapılması gerekenleri âdetlere uygun şekilde yapın, kararı karım verecek."

Sir Albert dişlerini öyle bir sıktı ki, nerdeyse çene kemikleri dışarıya fırlıyordu; ama itaatkâr bir şekilde başını eğdi. "Emredersiniz Dük hazretleri."

Kalabalık onlara yol açtı; Jenny, Royce'un tarafındaki insanların gereğinden fazla geriye, Royce'un ulaşamayacağı bir yere çekildiklerini gördü.

Büyük halkanın ortasına vardıkları zaman, Sir Albert hiç vakit kaybetmeden yargı hazırlıklarına başladı. Buz gibi ba-

kışlarını korkudan beti benzi atmış çocuğun üstüne dikti. İri kıyım muhafızlar çocuğu yukarıya kaldırdığı kollarından tutuyorlardı. "Kasıtlı olarak Claymore'un hanımına saldırmaktan suçlusun; bu suç İngiltere yasalarına göre çok ciddi bir suçtur. Üstelik bu suçun cezasını dün almalıydın. Cezanla yüzleşmek için bugüne kadar beklememek senin için de iyi olurdu," diyerek sertçe sözlerini bitirdi. Adamın, Royce'un cezayı ertelemesini kasıtlı bir işkence gibi gösterdiğini düşündü Jenny bir an.

Çocuğun gözlerinden ip gibi yaş akıyordu. Kadınların kümelendiği yerin kenarında bir kadın ellerini yüzüne kapatıp ağlamaya başladı. Jenny bu kadının çocuğun annesi olduğunu düşündü hemen. Kadının kocası yanında duruyordu; yüzünde donuk bir ifade vardı; gözleri oğlu için duyduğu acıyla parlıyordu.

"Suçunu inkâr ediyor musun çocuk?" dedi Sir Albert sertçe.

Çocuk sessizce ağlıyor, küçük omuzları sarsılıyordu. Başı önüne düştü; başını iki yana salladı.

"Konuş!"

"H-" Yüzündeki onur kırıcı ıslaklığı kirli gömleğine silmek için omuzlarını kaldırdı çocuk. "Hayır."

"İnkâr etmemen senin için de iyi olur," dedi kâhya nerdeyse nazik bir sesle. "Yoksa ruhunu lekeleyen bir yalanla ölmek seni sonsuza dek Tanrı'nın merhametinden yoksun bırakır."

Oğlanın hıçkıra hıçkıra ağlayan anası 'ölmek' sözcüğünü duyunca, kocasının kollarından sıyrılıp kendini oğlunun önüne attı; kollarıyla çocuğunu sarıp başını göğsüne bastırdı. "Durmayın, öldürün o zaman!" diye bağırdı acı içinde, eli kılıçlı muhafızlara bakarak. "Ama onu korkutmayın," dedi hıçkırarak; çocuğu kollarında sıktı. "Ne kadar korktuğunu görmüyor musunuz?" Acı dolu göz yaşlarıyla; sesi titrek bir fısıltıya dönüştü: "Lütfen... onun... korkmasını istemiyorum."

"Rahibi çağırın," dedi Sir Albert sertçe.

"Böyle vakitsiz bir saatte neden bir sürü gereksiz şey dinlemek zorunda olduğumuzu anlamıyorum," diyerek araya

girdi Royce; sesi öyle soğuktu ki, çocuğun anası oğluna daha sıkı sarılıp daha fazla ağlamaya başladı.

"Gereksiz değil efendim, günah çıkarması gerekiyor," dedi kâhya. Royce'un rahibin çağrılmasını kasten yanlış anladığını fark etmişti. Sir Albert çocuğun annesine dönüp: "Günahkâr oğlunuzun kilisenin son ayinlerinden yararlanmak isteyeceğini düşünmüştüm," dedi.

Ağlamaktan konuşamayan kadın çaresizce başını salladı.

"Hayır!" dedi Royce sertçe. Ama kendini kaybeden kadın bağırdı: "Evet! Bu onun hakkı! Ölmeden önce son törenlerinin yapılması onun hakkı!"

"*Eğer* ölürse," dedi Royce soğuk bir sesle, "sizin kollarınızda boğularak ölecek hanımefendi. Geri çekilin de çocuk nefes alsın!"

Kadının yüzünden işkence dolu bir umut ifadesi geçti; ama kalabalığın arasındaki asık yüzlere bakınca soluverdi bu umut; çünkü kimse cezanın ertelenebileceğine dair umudunu paylaşmıyordu. "Ona ne yapacaksınız lordum?"

"Kararı ben vermeyeceğim," dedi Royce sertçe; dün karısına söyledikleri sözleri hatırlayınca öfkesi yeniden alevlenmişti. "Oğlunuzun yaptığından zarar gören *karım* olduğuna göre, kararı vermek ona kalır."

Kadın rahatlayacağına, elleriyle ağzını kapattı; dehşet dolu bakışları Jenny'ye kitlendi. Zavallı kadının belirsizlik yüzünden eziyet çekmesine daha fazla dayanamayan Jenny ise, çocuğa dönüp hızlı ama nazik bir şekilde: "Adın ne?" diye sordu.

Çocuk gözlerine dolan yaşların arasından Jenny'ye baktı; bedeni baştan ayağa titriyordu. "J-Jake. H-hanımefendi."

"Anladım," dedi Jenny; bir yandan da çılgın gibi, 'babam olsa bu meseleyi nasıl çözerdi?' diye düşünüyordu. Suçun cezasız kalamayacağını biliyordu; çünkü cezası verilmeyen bir suç daha çok suç doğurur, kocasını zayıflatırdı. Öte yandan, şiddetli bir ceza da söz konusu olamazdı; çünkü çocuk çok küçüktü. Çocuğun davranışına bir bahane bulmaya çalışarak: "Bazen," dedi heyecanla, "çok heyecanlandığımızda,

istemeden bazı şeyler yaparız. Sen çamuru atarken de öyle mi oldu? Onu bana atmak istememiştin belki de?"

Jake iki kez yutkundu; uzun, zayıf boynundaki gırtlağı yukarıya çıkıp aşağıya indi. "B-B-" Dük hazretlerinin sert yüzüne bakınca yalan söylemeye cesaret edemedi. "Ben nişan aldığım şeyi her zaman vururum," diye itiraf etti çaresiz.

"Gerçekten mi?" dedi Jenny; bir çözüm bulmak için zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Evet efendim," diye itiraf etti çocuk yüzünü asarak. "Bir tavşanı iki kaşının ortasından taşla vurabilirim. Hiç mi hiç ıskalamam."

"Gerçekten mi?" dedi Jenny yine, etkilenmişti. "Ben de bir kere kırk adım uzaktan bir tavşanı vurup öldürmüştüm."

"Siz mi?" diye sordu Jake; o da etkilenmişti.

"Evet." Jenny, Royce'un kendisine kınayan gözlerle baktığını görünce telaşla konuyu değiştirdi. "Neyse... *Beni* öldürmek istemedin ama, değil mi?" diye sordu; sonra saf çocuğun bunu da itiraf edeceğinden korkup aceleyle ekledi: "Demek istediğim, cinayet günahının ruhunu sonsuza kadar lekelemesini istemedin, değil mi?"

Bunun üstüne çocuk hiç duraksamadan başını iki yana salladı.

"Yani bunu o anın verdiği heyecanla yaptın, değil mi?" dedi Jenny adeta yalvararak; çocuk nihayet başını sallayınca üstünden büyük bir yük kalktı.

"Attığını vurmak konusundaki yeteneğinle övündüğün için bunu herkese göstermek istedin belki?"

Çocuk önce tereddüt etti, sonra hızla başını salladı.

"İşte görüyorsunuz!" dedi Jenny gergin, bekleşen kalabalığa bakarak. Rahatlamış, ikna edici bir sesle konuştu: "Ciddi bir zarar vermek istememiş; niyet de suç kadar önemlidir." Sonra Jake'e dönüp sertçe: "Her neyse, suçunun cezasını çekmen gerekiyor. Kolunu kullanmakta usta olduğun için, bu yeteneğini daha iyi bir işte kullanman gerektiğini düşünüyorum. Bu yüzden Jake, önümüzdeki iki ay boyunca her sabahı ava çıkan adamlara yardım ederek geçireceksin. Eğer taze

ete ihtiyaç duyulursa, kaleye gelip bana yardım edeceksin. Pazar günleri hariç tabii. Ayrıca-"

Çocuğun ağlayan annesi kendini Jenny'nin ayaklarına atınca Jenny şaşkınlık içinde durdu. Kadın Jenny'nin bacaklarına sarılıp, "Teşekkür ederim hanımım," dedi ağlayarak. "Siz bir azizesiniz. Tanrı sizi korusun, teşekkür ederim-"

"Hayır, hayır, yapma," diye yalvardı Jenny umutsuzca; üzüntüsünden aklı başından giden kadın Jenny'nin eteğinin ucunu tutup öpmüştü. Kocası karısını kaldırmak için yaklaştı; şapkası elinde Jenny'ye bakarken gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Eğer oğlunuzun size yardım etmesi gerekirse," dedi Jenny adama, "şey... cezasını öğleden sonraları da ödeyebilir."

"Size..." dedi adam tıkanarak; sonra boğazını temizleyip omuzlarını dikti; dokunaklı bir ağırbaşlılıkla: "hayatım boyunca dua edeceğim hanımım," dedi.

"Tabii kocama da, umarım," dedi Jenny gülümseyerek.

Adamın benzi soldu; ama yine de Jenny'nin yanında duran ürkütücü adamın gözlerine bakıp haddini aşmayan bir samimiyetle: "Evet, size de lordum," dedi kaygılı bir sesle.

Kalabalık meşum bir sessizlik içinde dağıldı; insanlar omuzlarının üstünden Jenny'ye kaçamak bakışlar attılar. Jenny ise iki ayın çok uzun bir zaman olup olmadığını düşünüyordu. Salona dönerlerken Royce o kadar sessizdi ki, Jenny dayanamayıp endişeli gözlerle ona baktı: "İki ay dediğim zaman şaşırmış gibiydin," dedi kaygılı bir sesle.

"Şaşırdım," dedi Royce iğneleyici bir neşeyle. "Bir an, senin çocuğu mükemmel amacı dolayısıyla tebrik edip akşam yemeğine çağıracağını sandım."

"Çok yumuşak davrandığımı mı düşünüyorsun?" dedi Jenny rahatlayarak. Royce meşe ağacından yapılmış ağır kapıyı açıp Jenny'nin geçmesi için kenarda bekledi.

"Bilmiyorum. Köylülerle ilgili meselelerin çözümlenmesi ve düzenin korunmasıyla ilgili en ufak bir deneyimim yok. Ne var ki, Prisham ölümden daha makul bir ceza bulmalıydı. Ölüm söz konusu bile olamazdı.

"Ondan hoşlanmıyorum."

"Ben de. Burada daha önce de kâhyaymış, ben de onu burada tuttum. Ama galiba yerine başkasını bulmanın zamanı gelmiş."

"Umarım çabuk olur," dedi Jenny.

"Şu an aklımda çok daha önemli meseleler var," dedi Royce; Jenny onun bakışlarındaki hain parıltıyı görmedi.

"Sahi mi? Neymiş onlar?"

"Seni yatağa götürmek, sonra da yemek yemek; bu sıralarda..."

"Uyan bakalım uykucu!"

Jenny, Royce'un kahkahasıyla uyandı. Sırt üstü dönüp bitkin bir halde kocasına gülümsedi. "Çok güzel bir akşam," dedi Royce. "Sevişmek ve-" karısının kulağını çekti şaka yollu, "-yemek yemek için yaratılmış bir gece."

Royce'la Jenny aşağıya indiklerinde şövalyelerin çoğu yemeğini yemiş, masalar kaldırılıp düzgün bir şekilde yerlerine konmuş, duvarlara dayanmıştı. Sadece setteki ana masada yemek yeme ayrıcalığına sahip olan şövalyeler, her yemekten sonra yaptıkları gibi bu kez de oyalanmak ister gibi görünüyorlardı.

"Halam nerde?" diye sordu Jenny onlara, Royce masanın ortasında ona kendi yanında yer açarken.

Sir Eustace başıyla sol tarafındaki kemerin altından geçen yolu gösterdi. "Aşçılara yarın çok daha fazla yemek hazırlamalarını söylemek için mutfağa gitti," dedi. Sonra sırıtarak ekledi: "Yemekler lezzetli olursa nasıl canavar gibi yiyebileceğimizi fark etmedi galiba."

Jenny masanın üstündeki tabaklara baktı; pek çoğu çoktan boşalmıştı. İçi rahatladı, derin bir nefes aldı. "O halde... yemekler lezzetli miydi?"

"Krallara layık," diye abarttı şövalye yüzünde bir gülümsemeyle. "İstediğine sor."

Sir Godfrey, "Arik dışında," derken, sarışın deve tiksinti dolu bir bakış attı. Arik bütün bir kazı mideye indirmiş, ta-

bakta hayvanın iskeleti kalmıştı ve artık son lokmalarını çiğniyordu.

Tam bu sırada Elinor Hala salonda belirdi; yüzü bir tebessümle kırışmıştı. "İyi akşamlar Dük hazretleri," dedi Royce'a. "Jennifer, iyi akşamlar hayatım." Sonra masanın ucunda durdu; masada oturanlara, boş tabaklara, hatta artıkları kaldıran uşaklara beğeniyle ve sevinçten ışıldayan gözlerle baktı. "Görünüşe göre herkes yemeklerimle kendine ziyafet çekmiş."

"Eğer aşağıya inip varlığınla bizi şereflendireceğini bilseydik, sana daha çok yemek ayırırdık," dedi Stefan ağabeyine.

Royce kardeşine iğneleyici bir bakış attı: "Gerçekten mi?"

"Hayır," dedi Stefan neşeyle. "Buyur, bir turta al, iyi gelir."

"Mutfakta lezzetli bir şeyler kaldığından eminim," dedi Elinor Hala; uğraşlarının böyle bir sonuç vermesinden sonsuz bir memnuniyet duymuş, küçük ellerini ovuşturuyordu. "Yara merhemimi almaya giderken bir bakayım. Turtalar herkese iyi gelir, Arik hariç."

Stefan hınzırca arkadaşlarına bakıp, "Arik'e hiçbir şey iyi gelmez; çam dalları bile," dedi.

'Çam dalları'nı duyunca şövalyelerin hepsi de sanki özel ve son derece gülünç bir anıyı paylaşıyormuş gibi güldüler. Jenny, Royce'a bakınca, kocasının da kendisi kadar şaşırmış olduğunu gördü. Sıcak yemeklerin yanı sıra bir kâse ile bez taşıyan uşakla birlikte salona giren Elinor Hala cevabı yapıştırdı. "A, evet, Arik'le bugün her türlü çam dalından getirdik. Biz geri döndüğümüzde Arik'in kolları güzelim dallarla dolmuştu, değil mi?" dedi neşeyle.

Gülmemek için kendilerini zor tutan şövalyelere baktı şaşkınlıkla. Sonra uşağın elindeki tepsiden kâseyle bezi alıp Arik'e doğru yürümeye başladı. Jenny korku dolu gözlerle onu izliyordu. "Bugün pek de iyi vakit geçirmedin, değil mi?" diye sordu Elinor Hala alçak sesle ve kâseyi Arik'in yanına koyup bezi içine batırdı. "Bunun için seni kim suçlayabilir

ki!" Merhamet ve suçluluk dolu bakışlarını Jenny'ye çevirip üzgün bir tavırla, "Bugün önümüze şimdiye dek görme talihsizliğine uğradığım en *kötü* örümcek çıktı!" dedi.

Kısık gözlerle kadının bezi kâseye daldırmasını seyreden Arik'in yüzü ürkütücü bir ifade almıştı; ama Elinor Hala şen şakrak konuşmaya devam etti: "İğrenç yaratık zavallı Arik'i soktu. Oysa Arik örümceğin ağının olduğu ağacın altında durmaktan başka bir şey yapmamıştı." Sonra giderek öfkelenen sarışın deve dönüp karşısındaki adam altı yaşında bir çocukmuş gibi parmağını salladı: "Ama intikam alma yöntemin yaramaz bir çocuğa yakışır bir şeydi," dedi.

Bezi kâseye batırmak için bir an susup sonra Arik'i azarlamaya başladı: "*Örümcek ağını* yumruğunla neden ezdiğini anlayabiliyorum; ama bir de *ağacı* suçlayıp baltanla kesmen hiç akıllıca bir davranış değildi!" Omuzları kahkahayla sarsılan Sir Eustace'a sonra Sir Godfrey'e şaşkın bakışlarla. Onun da omuzları sarsılıyordu; hatta kahkahasını gizlemeye çalışırken sarı saçları nerdeyse tabağının içine girecekti. Elinor Hala konuşurken sadece Gawin korkmuş görünüyordu: "Dur bakalım oğlum, şunu yüzüne-"

"HAYIR!" Arik'in iri yumruğu meşe ağacından masanın üstüne indi; tabaklar dans etti. Arik masadan kalkıp salondan çıktı; vücudu öfkeden kaskatı kesilmişti.

Ödü patlayan Elinor Hala onun dışarı çıkışını seyretti, sonra masadakilere dönüp üzgün bir tavırla: "Benim tavsiyelerime uyarak *beslense* bu kadar hırçın ve alıngan olmazdı," dedi. "Bağırsaklarına..." dedi, sonra yemek yiyenleri düşünerek telaşla değiştirdi.; "sindirim sorunlarına iyi gelirdi. Bugün bunu ona oldukça açık bir şekilde açıkladım üstelik."

Yemekten sonra, Royce şövalyeleriyle erkekleri ilgilendiren meseleler hakkında konuşmaya başladı. Royce'la birlikte dönen silahlı askerlerin miğfer ve zincirli zırhlarının tamiri; kalenin silah tamircisinin yanına kaç adam verilmesi gerektiği; kale burcundaki mancınığa yeterli miktarda taş yerleştirilip yerleştirilmediği gibi konulardı bunlar.

Jenny pür dikkat onları dinliyordu; Royce'un sesindeki

saklı otoriteyi seviyor, kendine ait bir ailenin parçası olmanın verdiği hazzın tadını çıkarıyordu. Bütün bunların ne kadar iç ısıtıcı ve tuhaf olduğunu düşünüyordu ki, Royce mancınıkla ilgili konuşmaya son verip karısına döndü; yüzünde özür dileyen bir tebessüm vardı. "Dışarıda yürüyelim mi biraz?" diye sordu. "Ekim ayına göre çok güzel bir gece; senin için çok sıkıcı olan konuları tartışarak geçirilemeyecek kadar güzel."

"Sıkılmadım," dedi Jenny yumuşak bir sesle, farkında olmadan kocasının gözlerine gülümsüyordu.

Royce boğuk bir sesle, "Kendi bıçağımla yüzüme adımın ilk harflerini kazımaya çalışan kadının bu kadar uysal bir eş olacağı kimin aklına gelirdi?" diye takıldı. Sonra cevap beklemeden şövalyelerine döndü, bir yandan da nazikçe Jennifer'ın kalkmasına yardım ediyordu. Şövalyelere kahvaltıdan sonra talim için avluda toplanmalarını hatırlattıktan sonra Jennifer'la birlikte salondan çıktı.

Onlar çıkınca, Sir Eustace ötekilere dönüp: "Royce'un daha önce mehtapta yürüyüşe çıktığını görmüş müydünüz?" diye sordu gülerek.

"Hayır, düşmandan gece ziyareti beklemediği zamanlar dışında görmedim," diyerek bir kahkaha attı Sir Lionel.

Takımın en yaşlı şövalyesi olan Sir Godfrey gülmedi. "Buraya geldiğimizden beri bir ziyaret bekliyor," dedi.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Jenny.

"Şuraya, manzarayı izlemeye," diye cevap verdi Royce, kalenin surlarına çıkan dik merdivenleri gösterdi. Bu sur, on iki kulenin hepsinin etrafını çeviren ve nöbetçilerin kalenin çevresinde dolaşmasını sağlayan duvarlarla birleşen taştan bir çıkıntıydı.

Jenny, duvar boyunca belirli aralıklarla dizilmiş olan nöbetçileri görmemeye çalışarak ay ışığı altında uzanan vadiye baktı; ılık ılık esen meltem saçlarını omuzlarına düşürüyordu."Burası çok güzel," dedi Jenny kadifemsi bir sesle. "Claymore çok güzel bir yer." Bir dakika sonra ekledi: "Çok da sağlam görünüyor." "Burayı kuşatabilmiş olduğuna inanamıyorum. Bu duvarlar çok yüksek, çok düz; aşmayı nasıl başardın?"

Royce'un içinde neşeli hareler oynaşan duman rengi gözlerinin üstündeki kaşlar kalktı: "Duvarları aşmadım; *altlarından* geçtim. Tünelleri kirişlerle destekledim, sonra ateşe verdim. Kirişler çökünce duvar da çöktü."

Jenny'nin ağzı hayretten açık kaldı ve bir şeyi hatırladı: "Aynı şeyi Glekenny Kalesi'ne de yaptığını duymuştum. Bu yaptığın tehlikelinin de ötesinde."

"Öyle."

"O zaman ne yaptın?"

Royce onun yanağından bir makas alıp neşeyle, "Çünkü uçamıyorum," dedi. "Benim yaptığım dışında bu avluya girmenin tek yolu uçmak."

"O halde başka biri de aynı şekilde buraya girebilir," dedi Jenny düşünceli bir sesle.

"Bunu deneyebilir; ama bu çılgınlık olur," diye karşılık verdi Royce gülümseyerek. "Tam arkamızda, duvarların biraz ötesinde bir dizi tünel var, ben açtırdım. Başka biri benim yaptığımı denemeye kalkışırsa, bu tüneller üstüne çöker." Kolunu Jenny'nin beline dolayıp karısını kendine çekti.

"Burayı yeniden inşa ederken, *benim* bile aşamayacağım bir şekilde inşa ettirmeye çalıştım. Sekiz yıl önce bu duvarlar şimdiki gibi dümdüz değildi." Başıyla, belirli aralıklarla duvarların üstünde yükselen kuleleri işaret etti :

"Bu kuleler de hep kare şeklindeydi. Şimdi yuvarlaklar."

"Neden?" diye sordu Jenny merakla.

"Çünkü," dedi Royce, Jenny'nin alnına sıcak bir öpücük kondururken, "yuvarlak kulelerde askerlerin tırmanabilecekleri boş köşeler yoktur. Sizin Merrick'teki gibi köşeli kulelere tırmanmak çok kolaydır, sen de çok iyi bilirsin..." Jenny böyle bir konuyu açtığı için kocasını bir güzel paylayacaktı ama kendini öpülürken buldu. "Eğer düşman duvarlara tırmanamaz ya da altlarına tünel açmazsa," diye mırıldandı Royce Jenny'nin dudaklarına, "o zaman yapılacak tek şey bizi ateşe vermektir." Jennyi kendine iyice çekip, "İşte bu yüzden avludaki bütün binaların çatıları kiremit kaplı; saz değil," diye ekledi.

Kocasının öpücükleriyle nefessiz kalan Jenny, ona yaslanırken, "Tek kelimeyle kusursuzsunuz lordum," dedi manidar bir şekilde.

Royce'un yanık yüzünden bir tebessüm geçti. "Benim olanı elimde tutmak niyetindeyim."

Onun bu sözleri, Jenny'ye kendisine ait olup da elinde tutamadığı şeyleri hatırlattı; ileride çocuklarının sahip olması gereken şeyleri...

"Ne oldu?" diye sordu Royce, Jenny'nin yüzündeki hüzünlü ifadeyi görünce.

Jenny hafifçe omuzlarını silkip, "Sadece doğal olarak çocuk isteyeceğini..." dedi ama sözlerini tamamlayamadı.

Royce Jenny'nin yüzünü yüzüne yaslayıp alçak sesle, "Ben *senin* çocuklarını istiyorum," dedi. Jenny onun *'seni seviyorum'* demesi için dua ederek bekledi. Royce böyle bir şey söylemeyince, kocasının kendisine neredeyse *'seni seviyorum'* kadar iyi bir şey söylediğini düşünerek avundu.

"Pek çok şeyim vardı; harika mücevherler ve başka şeyler..." dedi Jenny özlemle; "anneme ait olan şeyler, yasal olarak çocuklarımıza ait olması gereken şeyler. Şimdi babamın onları bana vereceğinden emin değilim. Eğer sadakat sözleşmesini okuduysan, çeyizim vardı, biliyorsun."

"Hanımefendi," dedi Royce, "şimdi de çeyiziniz var." Jenny kocasına sadece üstündeki kirli giysilerle geldiğini düşündü o anda, kendini gerçekten küçük düşürülmüş hissetti. Kocasının kollarında dönüp vadiye bakmaya başladı. "Hiçbir şeyim yok. Sana en yoksul köylüden bile daha az şeyle geldim; çeyiz olarak bir tek koyunum bile yoktu."

"Hiç koyunun yok," diye onayladı onu Royce ciddi bir sesle. "Tek servetin, bütün İngiltere'deki en güzel küçük malikâne. Adı Grand Oak (Ulu Meşe); adını kapılarını koruyan devasa meşelerden alıyor." Karısının şaşkın bakışlarını görünce alayla gülümsedi: "Henry orayı sana düğün hediyesi olarak verdi. Ben öldükten sonra orada yaşayacaksın."

İngiliz kralı hakkında böyle konuşmak ona inanılmaz zor gelse de, "Ne kadar... ne kadar... ince biri," dedi Jenny,

Royce ona yan gözle alaycı bir ifadeyle baktı: "Orayı *benden* aldı."

"Ya?" dedi Jenny hayretle. "Neden?"

"Manastırdan kaçırılan bir İskoç kızı dolayısıyla bana verilen bir cezaydı bu."

"Manastır ahalisinden olduğumuzu pek sanmıyorum."

"Baş rahibeye göre öyleymişsiniz ."

"Gerçekten mi?" diye sordu Jenny; ama Royce onu duymadı. Birden pür dikkat vadiye bakmaya başlamıştı. Bedeni gergin ve tetikteydi.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu Jenny; endişeli gözlerle kocasının baktığı yöne baktı; ama olağandışı bir tek şey görmedi.

"Galiba," dedi Royce, soğuk bir sesle; köyün dışında, neredeyse görünmeyen nokta gibi ışığa bakıyordu, "güzel akşamımız bölünmek üzere. Konuklarımız var." Altı küçük ışık daha göründü; sonra bir düzine, sonra iki katı kadar bir ışık. "En az yüz kişiler. Büyük ihtimalle daha fazla. Atlılar."

"Konuk-" diye başladı Jenny; ama uzakta bir nöbetçi birden borazanını kaldırıp kulakları tırmalayan bir sesle üfleyince, sesi boğuldu. Sur boyunca belirli aralıklarla dizilen öteki yirmi beş nöbetçi anında ona döndü; birkaç saniye sonra onun gördüğünü görünce kendi borazanlarını kaldırdılar ve huzur dolu gece birden uğursuz borazan sesleriyle yırtıldı. Çok geçmeden askerler ellerinde silahlarıyla avluya akın etmeye başlamışlardı. Bazıları koşarken bir yandan da giyiniyordu.

Jenny çıldırmış gibi Royce'a döndü. "Ne oluyor? Gelenler düşman mı?"

"Merrick'ten gelen askerler olduklarını söylemeyi tercih ederim."

Surun basamaklarında Sir Godfrey ile Sir Stefan belirmişti; ellerinde uzun kılıçlar vardı. Jenny'nin bedeni tepeden tırnağa titremeye başlamıştı. Kılıçlar... Kan gölü...

Royce askerlerin başındaki kumandana emirler vermeye başladı. Tekrar Jennifer'a döndüğünde, karısı yumruğunu ağzına bastırmış yanıp sönen ışıklara bakıyordu.

"Jennifer," dedi şefkatle. Ama Jennifer'ın ona diktiği gözleri dehşet doluydu. Royce onu tam bir savaş hazırlığı gibi görünen bu manzaradan uzaklaştırması gerektiğini anladı hemen.

Avluda ve kale duvarında yüzlerce meşale yanıyordu. Royce Jennifer'ı kolundan tutup salona giden merdivenlere götürürken, etraf uğursuz, sarı bir gün ışığıyla aydınlanmıştı. Çoktan Royce odasının kapısını kapatıp Jennifer'a döndü. Jennifer ona acıdan uyuşmuş gibi bakıyordu. Genç adam, ellerini karısının kaskatı kesilen omuzlarına koyup, "Jennifer," dedi sakin ama sert bir sesle. "Beni dinle. Adamlarım benden bizzat emir almadan saldırmamak üzere emir aldılar." Duyduğu tek sözcük 'saldırmak'mış gibi ürperdi Jennifer. Royce

onu hafifçe sarstı. "Beni *dinle*," diye emretti sertçe. "Yolun kıyısındaki ormana adamlar dikmiştim. Birkaç dakika içinde, ne kadar büyük bir grubun yaklaşmakta olduğunu öğreneceğim. Baban sandığımdan daha da budala değilse, bir ordu duyla geleceğini sanmıyorum. Ayrıca sizin öfkeli İskoçları silah kuşanmaya çağırıp tam bir ordu oluşturacak zamanı da yoktu. Bana kalırsa yalnızca Merrick'ten bir takım bu; içinde Lord Hastings, Lord Dugual ve baban var. Seni Merrick'ten kaçırınca babanın elini kolunu bağladığımı düşünürsek, ese gürleye buraya gelip masum bir öfke saçıyormuş gibi yapması çok doğal. Ayrıca, beyaz bayrak açıp buraya girebilmesi için yanında İngiliz sarayından bir Divan üyesi olsa bile, Claymore'a girerken biraz zorlanacak."

"Peki ya barış grubuysa?" diye bağırdı Jenny; kendini kaybetmiş gibiydi. "O zaman ne yapacaksın?"

"Kale köprüsünü indirip onları içeri davet edeceğim," dedi Royce kuru bir sesle.

Jennifer tırnaklarını kocasının kollarındaki kaslara geçirdi. "Lütfen... onları incitme..."

"Jennifer!" dedi Royce sertçe; ama Jennifer kollarını ona dolayıp sıkıca sarıldı." Onları *incitme*," diye bağırdı kendini darmadağın bir halde. "Bana söz verdin! İstediğin her şeyi yaparım... her şeyi... ama onları incitme."

Royce sinirlenmişti; Jennifer'ı kendinden uzaklaştırıp çenesini tuttu.

"Jennifer, bu akşam yaralanacak tek şey benim gururum olacak. Kapımı açıp köprüyü indirmek ve babanın salonumda çalım satarak dolaşmasına müsaade etmek beni düşünemeyeceğin kadar incitiyor."

"*Onun* gururunu hiç düşünmüyorsun," diye bağırdı Jenny, "Merrick Kulesi'ne çıkıp beni kaçırdığın zaman onun gururunu hiç önemsemedin. Sence *kendini* nasıl hissetmiştir o zaman? Gururun o kadar büyük mü, sadece birkaç saatliğine, sadece *bu seferlik* onu bir kenara itemez misin?"

"Hayır."

Alçak bir sesle, kesinlikle söylenen bu tek kelime, nihayet

Jenny'yi kapıldığı çılgınca dehşetten sıyırdı. Derin bir nefes alıp alnını kocasının göğsüne dayayıp başını sallayacak. "Aileme zarar vermeyeceğini biliyorum. Bana söz verdin."

"Evet," dedi Royce güven verici bir sesle; karısını kollarına alıp çabucak öptü. Kapıya yöneldi; eli kapının tokmağındayken durdu. "Ben seni çağırıncaya kadar burada kal," dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle. "Düzgün bir biçimde evlendiğimize şahitlik etmesi için rahibi almaya birini gönderdim. Ama kralların elçilerinin senin güvende olduğundan ve zarar görmediğinden emin olmak için seni görmek isteyeceklerini sanıyorum."

"Pekâlâ," dedi Jenny; sonra çabucak ekledi: "Babam şimdi öfkeden köpürüyordur; ama William yumuşak huyludur, neredeyse hiç sinirlenmez. Onlar gitmeden önce William'ı görmek isterim; konuşmak ve Brenna'ya mektup göndermek için... Buraya gelmesine müsaade eder misin?"

Royce başını salladı. "Mantıklı görünürse, ederim."

Salondan yükselen öfke dolu erkek sesleri odaya kadar geliyordu. Jenny odada dolanıyor, bekliyor, sesleri dinliyor, dua ediyordu. Babasının ortalığı kasıp kavuran öfke dolu sesine, Lord Hastings ile Lord Dugal'ın yanı sıra kardeşlerinin de öfkeli sesleri karışıyordu. Birden Royce'un sert ve otoriter tok sesi gürültüyü bastırdı; bir sessizlik oldu... uğursuz, meşum bir sessizlik.

Jenny odadan ayrılıp balkona çıkarsa onları görebileceğini biliyordu; kapıya doğru seğirtti, sonra duraksadı. Royce, ailesine zarar vermeyeceğine dair yemin vermişti ona; bunun karşılığında ondan istediği tek şey ise burada kalmasıydı. Onun bu isteğine saygı göstermemek çok yanlış bir davranış olurdu.

Jenny elini kapıdan çekip hızla geri döndü. Sonra yine duraksadı. Hem kocasının isteğine saygı duyup hem de odadan ayrılmadan, sadece kapıyı biraz aralayıp konuşulanları duyabilirdi. İhtiyatlı bir şekilde kapının kolunu çevirip kapıyı biraz araladı.

"Rahip Gregory çiftin evlendiğini doğruladı," diyordu Kral Henry'nin sarayından bir İngiliz elçisi olan Lord Hastings. "Claymore anlaşmanın ruhuna tam anlamıyla uygun davranmasa da, anlaşmaya bağlı kalmış görünüyor. Ama siz Lord Merrick, kızınızı haklı olan kocasından gizlemek amacıyla bir oyun çevirmekle, anlaşmanın hem ruhuna hem de aslına aykırı hareket ettiniz."

İskoç elçisi yatıştırıcı ve uzlaştırıcı bir şeyler mırıldandı; ama Jennifer'ın babası öfkeyle gürledi: "Seni İngiliz domuzu seni! Kızım bir manastıra kapanmayı *seçti*; onu göndermem için bana *yalvardı*. Evlilik için hazırlanmıştı; ama dilerse efendisi olarak Tanrıyı seçmek de onun kutsal *hakkıydı*. Hiçbir kral onun inzivaya çekilip kendini Tanrıya adama hakkını inkâr edemez. Bunu sen de biliyorsun! Getir onu buraya!" diye bağırdı Lord Merrick. "Bunun kendi seçimi olduğunu söyleyecektir sana!"

Babasının sözleri keskin bir kılıç gibi saplandı yüreğine. Babası onu hayatının geri kalanı boyunca bir yere kapatmaya niyetlenmişti besbelli; hem de ne yapmak istediğini Jenny'ye söyleme gereği duymadan. Demek düşmanından intikam almak uğruna kızının hayatını feda etmeye razıydı. Mesele intikam olunca, babasının bir yabancıya olan nefreti, kızına olan sevgisinin önüne geçiyordu demek.

"Getirin onu buraya! O size doğruyu ifade ettiğimi söyleyecektir!" diye gürledi babası. "Onun buraya getirilmesini istiyorum! Bu barbar buna karşı çıkıyor; çünkü karısının kendisinden nefret ettiğini ve benim söylediklerimi doğrulayacağını biliyor!"

Royce'un sakin ve tok sesinde öyle bir kendine güven vardı ki, Jenny, babasının ihanetinin acısıyla sevginin birbirine karıştığını hissetti içinde. "Jennifer bana gerçeği söyledi; gerçek ise onun senin dalaverelerinden haberinin olmadığıdır. Eğer içinde ona karşı en ufak bir sevgi duyuyorsan, buraya gelip yüzüne yalancı diye bağırması için zorlama onu."

"Yalancı sensin!" diye böğürdü Malcolm. "Jennifer bunu kanıtlayacak!"

"Karınızı mutsuz etmek zorunda kalacağımız için özür dilerim;" diye araya girdi Lord Hastings, ama bu işin içinden çıkmanın tek yolunun onun ağzından çıkanları duymak olduğu konusunda hem Lord Dugal'la hemfikiriz." Hemen ekledi: "Hayır dük hazretleri, bu şartlar altında en iyisi hanımefendiyi aşağıya Lord Dugal ile *benim* getirmemiz... şey... her iki taraftan gelebilecek bir baskıyı önlemek için. Lütfen bizi onun odasına götürür müsünüz..."

Jenny kapıyı kapatıp arkasına yaslandı; yanağını demirden çerçeveye dayadı; sanki her taraftan çekilip ortadan ayrılıyormuş gibiydi.

İki elçinin arasında yürürken, salona düşmanca bir gerginlik hakim olmuştu. Merrick Claymore ve Kral James ile Henry'nin silahlı askerleri duvarların önüne sıralanmışlardı. Jennifer'ın babasıyla kardeşleri şöminenin yanında, Royce'un uzağında duruyorlar, hep birlikte Jenny'ye bakıyorlardı.

"Düşes hazretleri" diye başladı Lord Hastings Jennifer'a dönerek; ama babası sabırsızca araya girdi: "Sevgili çocuğum," dedi, "bu...bu *piç kurusuyla* yaşamaya katlanmaktansa, bir manastırın huzur dolu duvarları arasına kaçmanın senin *arzun* olduğunu söyle bu ahmaklara. Bunun için bana *yalvardığını* söyle, bunu *bildiğini-*"

"Ben *hiçbir şey* bilmiyorum!" diye bağırdı Jenny; babasının yüzündeki sahte dürüstlüğe ve sevgiye bakmaya tahammül edemiyordu. "Hiçbir şey!"

Jenny, Royce'un ileriye çıktığını, gözlerindeki güven veren ifadeyi gördü; ama babasının diyecekleri bitmemişti daha.

"Kes!" diye gürledi Lord Merrick; yüzünde öfkeyle karışık inanamıyormuş gibi bir ifadeyle Jennifer'a doğru yürüdü. "Hiçbir şey bilmiyorum da ne demek? Sana bu hayvanla evleneceğini söylediğim gece, sen bana seni Belkirk Manastırı'na geri göndermem için yalvarmadın mı?" Dehşet içinde istenen ve babası tarafından imkânsız olduğu için reddedilen bu unutulmuş dilek zihninde çığlık çığlığa yankılanınca, Jenny soldu:

...Manastıra geri dönerim ya da Elinor Halamın yanına giderim, ya da istediğin her yere giderim...

"B-bunu söyledim," dedi kekeleyerek; bakışları Royce'a kaydı; kocasının yüzü buz gibi bir kinle sertleşmişti.

"İşte!" diye bağırdı babası, "Daha ne!"

Jenny, Lord Hastings'in kolunu tuttuğunu fark etti; ama silkinip kolunu kurtardı. "Hayır, lütfen beni dinleyin!" diye bağırdı; bakışları, Royce'un yüzünde şiddetle seğiren kasa, gözlerinde ışıldayan şiddete perçinlenmişti. "Beni dinle," diye yalvardı kocasına. "Babama bunu söyledim; ama söylediğimi unutmuşum; çünkü-" başını hızla babasına çevirdi, "çünkü siz bunu kabul etmediniz baba. Ama ben kesinlikle ama *kesinlikle* önce onunla evlenip *sonra* bir manastıra kaçmak gibi bir planı kabul etmedim. Söylesenize!" diye bağırdı. "Böyle bir şeyi asla kabul etmediğimi söylesenize ona!"

"Jennifer," dedi babası ona zehir gibi bakışlarla, hakaret dolu gözlerle bakıyordu. "Seni Belkirk'e göndermem için bana yalvardığın zaman bunu kabul etmiş oldun. Bense yalnızca senin için daha güvenli ve daha uzak bir manastır seçtim. Önce bu domuzla evlenerek kralımızın emrine uyman gerektiğine dair hiçbir şüphem yoktu. Bunu da pekâlâ biliyordun. Başta isteğini reddetmemin nedeni buydu."

Jenny babasının suçlayıcı bakışlarından Royce'un taş gibi yüzüne çevirdi bakışlarını. Birden duyduğu dehşet dolu bir yenilgi duygusunun o ana kadar hissettiği bütün duyguları aştığını hissetti. Eteklerini toplayıp döndü ve sanki bir kâbus görüyormuş gibi kürsüye çıkan basamaklara yöneldi.

Arkasından Lord Hastings'in boğazını temizlediğini duydu. Adam babasına ve Royce'a hitaben konuştu: "Görünüşe göre bütün taraflar arasında korkunç bir yanlış anlaşılma olmuş. Claymore, eğer bize bu gece kalmak için girişteki binada bir yer gösterme nezaketinde bulunursanız, sabah erkenden ayrılacağız."

Herkes dağılırken erkeklerin botlarından çıkan adımlar taş zemini inletti. Bağrışmalar ve babasının öfke dolu kükremesi kanını dondurduğunda, Jenny basamakların sonuna varmak

üzereydi: "PİÇ KURUSU! Onu *öldürdün!* Seni öldüreceğim-" Jenny dönüp koşarak basamakları inerken, küt küt atan kalbinin sesinden başka bir şey duyamadı. Koşarak masayı geçerken, adamların bir şeyin kenarına çömeldiklerini ve Royce'a, babasına ve Malcolm'a kılıçların uzatıldığını gördü.

Kapının yanına çömelen adamlar yavaşça doğrulup bir adım geriye çıktılar...

William yerde yatıyordu; göğsüne bir hançer saplanmıştı; etrafında bir kan gölü birikiyordu. Jenny yerde yatan bedene doğru koşarken, çığlığı havayı yırttı: *"William!"*

Jenny kendini onun yanına atıp adını tekrarlayarak çılgın gibi bir nabız atışı aradı; ama hiç yoktu. Elleri William'ın kollarında, yüzünde gezdi. "William, *lütfen* -" diye bağırdı acı içinde, ölmemiş olması için yalvararak. "William ne olur, *hayır!* William-" Jenny'nin gözleri hançere, hançerin kabzasına kazınmış kurt figürüne mıhlandı.

"Piç kurusunu tutuklayın!" diye bağırdığını duydu arkasındaki babasının; Lord Merrick bir yandan kralın adamlarının ellerinden kurtulup kılıcıyla Royce'a saldırmaya çalışıyordu.

"Oğlunuzun hançeri yerde," dedi sertçe. "Demek ki hançerini çekmiş. Herhangi bir tutuklamaya gerek yok." Adamlarına dönüp: "Claymore'u bırakın," dedi sertçe.

Royce gelip Jenny'nin yanında durdu, "Jenny-" diye başladı gergin bir sesle; ama Jenny bir derviş gibi hızla topukları üstünde döndü; çömelmiş vaziyette durduğunda, elinde William'ın hançeri vardı.

"Onu *öldürdün!*" diye tısladı; yaşlarla dolu gözlerinden acı ve öfke saçılıyordu. Ağır ağır doğruldu.

Bu kez Royce onun niyet ettiği iş konusundaki yeteneğini hafife almadı. Gözlerini ona dikip saldıracağı anı bekledi. "Bırak hançeri," dedi sessizce.

Jenny hançeri daha da yukarıya kaldırıp Royce'un kalbine nişan aldı ve bağırdı: *"Kardeşimi öldürdün!"* Hançer parlayarak havayı yırttı; Royce Jenny'nin bileğini tutup kuvvetle sıktı, hançer Jenny'nin elinden düşüp yerde döndü; ama ondan sonra bile karısını durduramadı.

Kederden ve acıdan deliye dönen Jenny Royce'un üstüne atıldı; göğsünü yumruklamaya başladı. Royce onu sertçe kendinden uzaklaştırdı. "Canavar!" diye bağırdı Jenny kendini kaybetmiş bir halde, kardeşini dışarıya çıkarırlarken. "Canavarsın sen, *canavar!*"

"Beni dinle!" diye emretti Royce sertçe; Jenny'nin bileklerini kavradı. Jenny'nin Royce'a diktiği gözleri nefretle ve akıtamadığı gözyaşlarıyla parlıyordu. "Seninle konuşmak istiyorsa geride kalmasını söyledim ona," dedi Royce; sonra karısının bileklerini sertçe bırakıp: "Ama onu yukarıya götürmek için döndüğümde hançerine uzanıyordu," dedi sertçe.

Jennifer bütün gücüyle Royce'un yanağına bir tokat attı. "Yalancı!" diye tısladı; göğsü körük gibi inip kalkıyordu. "Babamla birlikte sana kumpas kurduğuma inandığın için intikam almak istedin! Yüzünde gördüm bunu! İntikam istedin ve önüne çıkan ilk insanı öldürdün!"

"Sana hançerini çekti diyorum!" diye bağırdı Royce; ama bu sözü Jenny'yi sakinleştireceğine iyice öfkelendirdi; gayet mantıklı bir şey söyledi: "Ben de sana hançer çekmiştim," diye bağırdı öfkeyle. "Ama sen o hançeri çocuk oyuncağı gibi kolayca alıverdin elimden! William senin yarın kadar; ama sen onun hançerini almadın; onu *öldürdün!*"

"Jennifer-"

"Sen bir *hayvansın!*" diye fısıldadı Jenny ona iğrenç bir yaratıkmış gibi bakarak.

Duyduğu suçluluk ve vicdan azabı yüzünden yüzü bembeyaz olan Royce, onu bir kez daha ikna etmeyi denedi: "Sana yemin ederim-"

"Yemin!" diye tısladı Jenny küçümseyerek. "Bana en son yemin ettiğinde, aileme zarar vermeyeceğine dair *söz* vermiştin!"

Jenny'nin ikinci tokadı, Royce'un başını öteki yana çevirecek kadar sertti.

Royce, Jenny'yi bıraktı. Karısının odasının kapısı hızla çarpınca, ateşe doğru yürüdü. Ayağını bir kütüğe dayayıp baş parmaklarını kemerine taktı ve alevleri izlemeye başladı. Bu

sırada William'ın niyetiyle ilgili kuşkular zihnini yumruklamaya başlamıştı.

Her şey o kadar çabuk olup bitmişti ki; Royce kapının yanında durmuş, davetsiz misafirlerinin ayrılmasını izlerken, William arkasından yaklaşmıştı. Royce gözünün ucuyla bakınca, kınından çıkan bir hançerin parıltısını görmüştü; tepkisi son derece içgüdüsel olmuştu. Düşünecek zamanı olsaydı ya da William bu kadar yakınında olmasaydı, daha az içgüdü ve daha çok ihtiyatla hareket edecekti.

Ama şimdi geriye dönüp bakınca, genç adama Jenny'yi görmek için kalabileceğini söylemeden önce, William'ı süzüp zararsız olduğuna kanaat getirdiğini çok iyi hatırlıyordu.

Royce elini kaldırıp baş ve işaret parmağıyla burnunun kemerini sıktı ve gözlerini kapadı. Ama gerçeği görmezden gelemiyordu: Ya William'ın zararsız olduğuna ilişkin ilk hislerinde yanılmıştı ya da Royce'un kendini aldatabileceği ihtimaline karşı sadece önlem olarak hançerini çeken genç bir adamı öldürmüştü.

Royce'un kuşkusu dayanılması imkânsız bir suçluluk duygusu içinde patladı. On üç yıldır insanlar ve onlardan gelebilecek tehlikeler konusunda hüküm vermekteydi ve asla yanılmamıştı. Bu akşam William'ın zararsız olduğu hükmünü vermişti.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bundan sonraki bir hafta boyunca, Royce hayatında ilk kez aşamadığı bir duvarla karşılaştı; Jenny'nin kendisini kocasından ayırmak için ikisi arasına ördüğü buzdan duvarla.

Evvelki gece, Royce Jenny'nin yanına gitmiş, onunla sevişirse, tutkunun Jenny'yi yumuşatabileceğini düşünmüştü. Jenny ona direnmemiş, sadece kocasından yüz çevirip gözlerini kapamıştı. Royce Jenny'nin yatağından ayrıldığında, kendini tıpkı Jenny'nin söylediği hayvan gibi hissediyordu. Geçen gece, Royce öfke içinde Jenny'yle William meselesini tartışmaya çalışmış, kavga aramıştı. Sevişmenin beceremediği şeyi öfkenin sıcaklığının başarabileceğini düşünmüştü. Ne var ki Jenny kavga etmenin sınırını çoktan aşmıştı; kayıtsız bir sessizlik içinde odasına gidip kapıyı sürgülemişti.

Şimdi akşam yemeğinde karısının yanına oturmuş, onu süzüyordu; ama ne ona ne de bir başkasına söyleyebilecek bir söz bulamıyordu. Konuşma ihtiyacı duymadığından değildi suskunluğu; Jennifer'la arasındaki sessizliğin nedenini bilen şövalyelerinin bunu zoraki bir neşeyle gizlemeye çalışmalarındandı. Doğrusu masada bir tek Lady Elinor ile Arik bu durumun farkında değilmiş gibi görünüyordu.

"Gördüğüm kadarıyla hepiniz de geyik güvecimi beğendiniz," dedi Elinor Hala sevinçten ışılayan gözlerle boş tabaklara ve tepsilere bakarak. Jennifer ile Royce'un çok az yediğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ne var ki, ikinci bir kazı mideye indiren Arik'e bakınca gülümsemesi silindi.

"Sen hariç oğlum," dedi içini çekerek. "Sen kaz yemesi gereken *en son* kişisin! Sana söylediğim gibi, biliyorsun kaz yemek senin rahatsızlığını daha kötü hale getirmekten başka işe yaramaz. Bu güzelim geyik güvecini *senin* için yapmıştım; ama sen ona dokunmadın bile."

"Ona aldırmayın hanımefendi," dedi Sir Godfrey, tabağını kenara itip düz karnına vurdu pat pat. "*Biz* yedik, çok lezzetliydi!"

"Evet, çok lezzetliydi!" dedi Sir Eustace hevesle.

"Enfesti," ded, Sir Lionel.

"Muhteşemdi," dedi Stefan Westmoreland samimiyetle, bir yandan da ağabeyini endişeli bakışlarla süzüyordu.

Sadece Arik sesini çıkarmadı; çünkü hiç sesini çıkarmazdı.

Lady Elinor masadan ayrılır ayrılmaz Godfrey kızgın bir tavırla Arik'e döndü. "En azından tadına bakabilirdin," dedi. "Özellikle senin için yapmış."

Arik oldukça yavaş bir şekilde elindeki budu bırakıp iri başını Godfrey'e çevirdi. Mavi gözleri o kadar soğuktu ki, Jenny farkında olmadan derin bir nefes alıp tuttu; bir çeşit fiziksel patlama bekledi.

"Ona aldırma Jennifer," dedi onun rahatsızlığını fark eden Godfrey.

Yemekten sonra Royce salondan çıkıp hiç gereği olmadığı halde önce muhafız yardımcısıyla konuşmaya gitti. Geri döndüğünde Jennifer ateşin yanında, şövalyelerinin arasında oturuyordu. Royce onun yüzünü yandan görüyordu. Sohbetin konusu, Gawin'in Lady Anne'e olan tutkunluğuydu besbelli. Royce Jennifer'ın dudaklarında bir tebessüm belirdiğini görünce rahat bir nefes alıp içini çekti. Bir haftadır ilk kez gülümsüyordu karısı. Royce takıma katılıp Jenny'nin keyfini kaçırmak istemediği için omzunu taştan bir sütuna dayayıp kendisine bir kupa bira getirmesi için bir uşağa işaret etti.

Gawin biraz öne doğru eğilmiş, "Bir şövalye olsaydım," diyordu Jennifer'a, "köy turnuvalarında at üstünde karşıma çıkması için Roderick'e meydan okurdum!" Gencecik yüzü Lady Anne'e karşı hissettikleri yüzünden gerilmişti.

"Mükemmel," dedi Sir Godfrey şaka yollu; "o zaman Roderick senin işini bitirdikten sonra Lady Anne cesedinin üstüne kapanıp ağlardı."

"Roderick benden daha güçlü değil!" diye karşı çıktı Gawin şiddetle.

"Hangi turnuvalardan bahsediyorsun?" diye sordu Jennifer; çocuğu Roderick karşısında duyduğu umutsuz zayıflıktan az da olsa uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Her yıl mahsul alındıktan sonra, burada, vadide yapılan yıllık bir etkinlik. Turnuvalara katılmak için her yerden, dört-beş günlük yoldan şövalyeler gelir."

"A, anladım," dedi Jennifer; ama uşakların heyecanla bu turnuvalardan bahsettiğini zaten duymuştu. "Peki hepiniz turnuvalara katılacak mısınız?"

"Katılacağız," dedi Stefan Westmoreland; sonra Jenny'nin dile getirmediği soruyu anlayıp alçak sesle ekledi: "Royce katılmayacak. Turnuvaları saçma buluyor."

Kocasının adının anılınca Jenny'nin yüreği hopladı. Yaptığı o şeyden sonra, şimdi bile Royce'un keskin hatlı yüzünü görünce, yüreği onu istiyordu. Geçen gece şafak sökünceye kadar gözleri açık yatmış; ona koşup kalbindeki acıyı dindirmesini istemek gibi aptalca bir arzuyla savaşmıştı. Oysa acıyı yaratan kişiden o acıyı dindirmesini istemek ne kadar budalacaydı! Ama bu akşam yemekte bile, Royce'un gömleğinin kolu koluna dokununca, Jenny onun kollarına kapanıp ağlamak istemişti.

Eustace Jennifer'ı kederli düşüncelerinden ayırarak, "Belki Lady Jennifer veya Lady Elinor, Lady Anne'in gönlünü kazanman için Roderick'le karşılaşmandan daha az tehlikeli bir yol önerebilirler?" dedi kaşlarını kaldırıp Jennifer'a dönerek.

"Evet, biraz düşüneyim," diye cevap verdi Jennifer; kardeşinin ölümüyle kocasının acı ihaneti dışında düşünebileceği bir şey bulduğu için rahatlamıştı. "Elinor Hala, senin bir fikrin var mı?"

Elinor Hala nakışını bırakıp başını o tarafa çevirdi ve yardımcı olmak için cevap verdi: "Biliyorum! Bizim zamanımızda çok uzun süre ayakta kalmış bir gelenek vardı; genç kızken *beni* çok etkilemişti."

"Sahi mi hanımefendi?" dedi Gawin. "Ne yapabilirim?"

"Şey," dedi Elinor Hala o günlerin hatırasıyla gülerek. "Lady Anne'in kalesinin kapısına atını süreceksin, kaledeki herkese Lady Anne'in bu ülkedeki en güzel kız olduğunu bağıracaksın."

"Peki bu ne işe yarayacak?" diye sordu Gawin; şaşırıp kalmıştı.

"Ondan sonra," diye açıkladı Elinor Hala; "bunu kabul etmeyen her şövalyeye dışarıya çıkıp seninle karşılaşması için meydan okuyacaksın. Doğal olarak birkaçı sana karşılık vermek zorunda kalacak; *kendi* sevgilileriyle yüzleşebilmek için." Neşeyle sözlerini bitirdi: "Sonra da senin mağlup ettiğin şövalyeler Lady Anne'in karşısında diz çöküp 'Zarafetinize ve güzelliğinize boyun eğiyorum' diyecekler!"

"Aman Elinor Hala, sizin zamanınızda sahiden böyle mi yapıyorlardı?" diye kıkırdadı Jennifer.

"Elbette! Yakın zamana kadar bir gelenekti bu."

"Sizin güçlü taliplerinizin çok sayıda şövalyeyi mağlup edip onları sizin önünüzde diz çöktürdüğünden hiç şüphem yok," dedi Stefan Westmoreland son derece zarif bir şekilde.

"Ne güzel sözler bunlar!" dedi Elinor Hala beğeniyle. "Teşekkür ederim." Sonra Gawin'e dönüp, "Bu da romantikliğin ve kibarlığın bir kere bile hedefi ıskalamadığını ispatlıyor!" dedi.

"Ama bana yararı dokunmaz," deyip içini çekti Gawin; "ta ki ben bizzat şövalye ilan edilinceye kadar. Hiçbir şövalyeye meydan okuyamam; böyle bir şeye cüret edersem Roderick güler bana. Haklı da olur, onu bu yüzden kim suçlayabilir ki!"

"Belki dövüşmekten daha yumuşak bir şey Lady Anne'in kalbini kazanmanı sağlayabilir," dedi Jenny şefkatle.

Royce daha dikkatli dinlemeye başladı; *onun* kalbini nasıl yumuşatabileceğine dair bir ipucu bulurdu belki.

"Ne gibi, efendim?" diye sordu Gawin.

"Şey, müzik ve şarkı gibi..."

Royce cesareti kırılarak gözlerini kıstı; Jenny'ye asla şarkı

söyleyemezdi. Tok davudi sesi; kilometrelerce öteden bütün köpekleri başına toplar, hayvanların havlayarak onu ısırmasına yol açardı.

"Sen lavta veya başka bir çalgı çalmayı öğrenmiş olmalısın, değil mi?" diye soruyordu Jenny..

"Hayır efendim," diyerek itiraf etti Gawin.

"Gerçekten mi?" Jenny şaşırmıştı. "Bir müzik aleti çalmayı öğrenmenin hizmetkarların eğitimlerinin bir parçası olduğunu sanıyordum."

"Ben hizmetkar olarak Royce'a gönderildim," dedi Gawin gururla; "evli bir lordun veya hanımefendinin kalesine değil. Royce ise lavtanın kabzasız bir kılıç olduğunu, savaşta hiç işe yaramayacağını söyler; tabii aleti başımın etrafında döndürüp hasmıma fırlatmayacaksam."

Royce kendisini Jennifer'ın gözünde daha da kötü bir hale getirdiği için Eustace Gawin'e meşum bir bakış attı; ama Gawin'in zihni Lady Anne meselesiyle o kadar meşguldü ki, bu bakışı fark etmedi. "Onu kazanmak için başka ne yapabilirim?" diye sordu.

"Buldum," dedi Jenny. "Şiir! Onu çağırıp ezberden bir şiir okuyabilirsin; özellikle senin sevdiğin bir şiiri."

Royce kaşlarını çatıp bildiği şiirleri hatırlamaya çalıştı; ama aklına gelen tek şiir de şöyle başlıyordu:

May adında gencecik bir yavru vardı;
Kim isterse onunla samanlığa dalardı...

Gawin'in yüzü asıldı; başını iki yana salladı: "Bir tek şiir bile bildiğimi sanmıyorum. A, evet! Royce bana bir keresinde bir şiir okumuştu. Şöyle başlıyordu: 'May adında gencecik bir yavru vardı..."

"Gawin!" diye bağırdı Royce kendini tutamayıp. Onun sesini duyunca Jennifer'ın gülümsemesi yüzünde donuverdi. Royce daha alçak bir sesle: "O şiir... şey... Lady Jennifer'ın kastettiği türden bir şiir değil," dedi.

"İyi o zaman, ben ne yapacağım?" dedi Gawin ve idolünün bir kadını kazanma konusunda daha erkeksi bir yol bu-

labileceğini umarak Royce'a dönüp sordu: "*Siz* ilk kez bir kadını etkilemek istediğinizde ne yaptınız? Yoksa o sırada zaten şövalyeydiniz de kendinizi ona er meydanında mı kanıtladınız?"

Jennifer'ı gizlice izleme umudu kalmayan Royce gruba doğru yürüyüp Jennifer'ın yanında durdu; omzunu bacaya dayadı. "Daha şövalye olmamıştım," diye cevap verdi alaylı bir tavırla. Uşağın uzattığı bira kupasını aldı.

Stefan'la Royce'un muzip muzip bakışması Jennifer'ın gözünden kaçmamıştı. Neyse ki, Gawin ısrar etti de, ayrıntıları merak etme işkencesinden kurtuldu. "Kaç yaşındaydınız?" diye sordu Gawin.

"Hatırladığım kadarıyla sekiz."

"Onu etkilemek için ne yaptınız?"

"Ben... şey... O sıralar özellikle övündüğüm bir yeteneğimle kızın aklını başından almak için Stefan'la Godfrey'i bir yarışmaya davet ettim."

"Nasıl bir yarışmaya?" diye sordu Lady Elinor; son derece merak etmişti.

"*Tükürme* yarışması," diye belirtti Royce kısaca. Bir yandan Jenny'nin yandan görünen yüzünü seyrediyor; karısının çocukluğundaki deliliklerine gülüp gülmeyeceğini merak ediyordu.

"Kazandın mı?" diye sordu Eustace bir kahkaha atarak.

"Tabii ki," dedi Royce kuru bir sesle. "O zamanlar İngiltere'deki her çocuktan daha uzağa tükürebiliyordum. Ayrıca Stefan'la Godfrey'e rüşvet vermek gibi bir önlem de almıştım çoktan."

Jenny kibar bir şekilde, "Odama çıksam iyi olacak," diyerek ayağa kalktı.

Royce, konu açılmışken, Jennifer'dan gizlemektense, haberi hepsine vermek istedi birden. "Jennifer," dedi onunki kadar kibar bir tavırla. "Burada yapılan yıllık turnuvalar, bu yıl tam bir turnuvaya dönüştürüldü. Ülkelerimiz arasındaki yeni ateşkesin şerefine, Henry ile James turnuvalara İskoçların da davet edilmesine karar vermişler." İki şövalye arasındaki yetenek yarışmalarının aksine, turnuva küçük bir savaş sayı-

lırdı. Turnuvalarda, her iki taraf karşı yönlerden birbirlerine saldırırlar, küçük tür ve boyutlarda da olsa ellerinde silahlar olurdu. Savaşçılar arasında aşırı bir nefret hakim olmasa bile turnuvalar öylesine tehlikeliydi ki, papalar yaklaşık iki yüz yıl boyunca turnuvaları yasaklamayı başarabilmişlerdi.

"Bugün Henry'den bir ulak geldi; değişiklikleri teyit etti," diye ekledi Royce. Jennifer ona nazik bir ilgisizlikle bakmayı sürdürünce, manidar bir şekilde devam etti: "Karar, ateşkesin imzalandığı sırada iki kral tarafından alınmış." Royce "Ben de *katılacağım,*" deyinceye kadar, Jennifer onun söylediklerinin önemini anlamamıştı. Anladığı zaman Royce'a aşağılayıcı bir bakış atıp ona sırtını döndü ve salondan çıktı. Royce çileden çıkmış gibi öfkeyle onun gidişini izledi; sonra kalkıp peşinden gitti; Jennifer odasının kapısını açtığı sırada onu yakaladı.

Kapıyı geçmesi için açık tuttu; sonra peşinden içeriye girip kapadı. Jennifer, şövalyelerinin önünde ona sesini çıkarmamıştı; ama baş başa kaldıkları zaman, yüzünde nerdeyse William'ın öldüğü geceki kadar acı bir ifadeyle ona döndü; "Anladığım kadarıyla İskoçya'nın güneyinden gelen şövalyeler de bu küçük toplantıya katılacaklar?" dedi.

"Evet," dedi Royce sertçe.

"Yani bir oyun olamayacak? Artık bir *turnuva,* öyle mi? Tabii *sen* de bu yüzden katılacaksın?"

"Katılmam emredildiği için katılacağım!"

Jennifer'ın yüzündeki öfke anında kayboluverdi ve yüzü kâğıt gibi bembeyaz oldu. Umutsuzca omuzlarını silkti. "Bir kardeşim daha var; onu William'ı sevdiğim kadar sevmem; ama sen onu öldürmeden evvel, sana William'ın sunduğundan daha fazla eğlence sunmalı. Onun boyu posu seninkine daha yakın." Çenesi titriyor; yaşla dolu gözleri parlıyordu. "Sonra babam var; yaşı senden büyük ama bir şövalye olarak oldukça yeteneklidir. Ölümü seni eğlendirir," dedi acı içinde. "Umarım kalbinden – *içinden,*" diye düzeltti Royce'un kalpsiz olduğunu düşündüğünü vurgulayarak, "kız kardeşimi öldürmeyi geçirmiyorsundur. O benim geride kalan tek şeyim."

Kendisine dokunmasını istemediğini bildiği halde, Royce onu kollarına almaktan alıkoyamadı kendini. Jennifer kaskatı kesilmişti; ama direnmedi. O zaman Royce onun başını tutup göğsüne yasladı; ellerinin altındaki saçlar ipek atlas gibiydi. "Jenny lütfen, *lütfen* böyle davranma," dedi boğuk bir sesle. "Bu kadar acı çekme. Tanrı aşkına ağla. Bana yine bağır; ama katilmişim gibi bakma yüzüme."

İşte o zaman anladı.

Onu neden, nasıl sevdiğini o zaman anladı Royce. Zihni ormandaki açıklığa; bir meleğin ışıldayan mavi gözleri ve yumuşak sesiyle kendisine, *Senin hakkında söylenen şeyler, senin yaptığını söyledikleri şeyler doğru değil. Onlara inanmıyorum,* dediği zamana kaydı.

O melek şimdi onun hakkında söylenen *her şeye* inanıyordu; üstelik inanmakta haklıydı. Bunu bilmekse, Royce'un canını şimdiye kadar aldığı yaraların hepsinden milyonlarca kat fazla yakıyordu.

"Eğer ağlarsan kendini daha iyi hissedersin," diye fısıldadı Royce karısının saçlarını okşayarak. Ama için için, önerdiği şeyin imkânsız olduğunu biliyordu. Jenny o kadar çok acı çekmiş, göz yaşlarını o kadar uzun süre bastırmıştı ki, Royce onları akıtacak hiçbir şey olmadığını düşünüyordu. Ölen arkadaşı Becky'den bahsederken ağlamamıştı; William'ın ölümünde de. On dört yaşındayken, er meydanında erkek kardeşinin karşısına çıkacak cesarete ve yüreğe sahip bir kız, nefret ettiği kocası için gözyaşı dökmezdi. Arkadaşı veya kardeşi için ağlamayan, kocası için hiç ağlamazdı. "Buna inanmayacağını biliyorum," diye fısıldadı Royce acı içinde, "ama sözümü *tutacağım.* Turnuvalarda ne ailene ne de klanından başka birine zarar vereceğim. Yemin ederim."

"Lütfen gitmeme izin ver," dedi Jennifer boğuk bir sesle.

Royce kendine hakim olamadı; onu kollarıyla sıkıca sardı. "Jenny," diye fısıldadı; Jenny ölmek istedi; çünkü o an bile, adının onun dudaklarından çıkmasını seviyordu.

"Bana bir daha böyle seslenme," dedi boğuk bir sesle.

Royce derin derin, kahırlı kahırlı içini çekti. "Seni sevdiğimi söylesem bir yardımı dokunur mu?"

Jenny onun kollarından kurtuldu; ama artık yüzünde öfkeden eser yoktu. "Sen kime yardım etmeye çalışıyorsun?"

Royce'un kolları iki yanına düştü. "Haklısın," diyerek onayladı onu.

Jenny, Rahip Gregory ile konuştuktan iki gün sonra kiliseden ayrıldı; Gregory, sürekli bir rahip gelinceye kadar Claymore'da kalmaya karar vermişti. Royce'un şövalyeleri her sabah olduğu gibi talim yapıyorlardı; bu talimlerde onları savaş için zinde tutacak yeteneklerini kullanıyorlardı. Saatlerce atlarıyla çalıştılar. Atlarını hendeklerden, kum torbalarının üstünden atlatıyor, üzengilere dokunmadan eğerlere atlıyorlardı. Zamanlarının geri kalanını, toprağın üstüne bir kol demiriyle oturtulmuş talim direğinin başında geçiriyorlardı. Kol demiri öyle dengeli bir şekilde yerleştirilmişti ki, hafif bir dokunuşla bile dönmeye başlıyordu. Kol demirinin bir ucunda kalkanlı bir zırh takımı vardı. Öteki ucunda ise ağır ve uzun bir kum torbası. Sırayla her şövalye, defalarca atını avlunun uzak bir ucuna kadar sürüyor, sonra, kol demirindeki "şövalyeye" her seferinde değişik bir açıdan kılıçla saldırıyordu. Mızrakları "şövalyeyi" tam olarak göğsünden vurmadığı zaman kol demiri dönüyor ve atlı şövalye kum torbasından okkalı bir darbe yiyordu. Kum torbası *hedefini* hiç ıskalamıyordu üstelik.

Bazen bütün şövalyeler ıskalıyordu; vuruş açısına ve direğin önüne konan engellere bağlı olarak değişiyordu bu durum. Bütün şövalyelerin ara sıra ıskaladığını fark etti Jenny; kocası *hariç* bütün şövalyelerin. Royce öteki şövalyelerin aksine talim direğinin yanında daha az vakit geçiriyor, zamanının çoğunu Zeus'la çalışmaya ayırıyordu; şimdi yaptığı gibi. Jenny gözünün ucuyla, avlunun uzak bir köşesindeki, çıplak ve kaslı omuzları güneşte ışıldayan Royce'u seyrediyordu. Kocası altındaki atı her seferinde daha yükseğe sıçratıyor, sonra ata dar bir sekiz çizdirerek dört nala gidiyordu.

Jenny daha önce bu günlük alıştırmayı görmezden gelmeyi başarmıştı; ancak önlerindeki turnuva yüzünden, daha önce

sadece bir alıştırma gibi görünen bu talimler; artık Royce'un adamlarının mükemmelleştirdikleri ölümcül yeteneklere dönüşmüştü. Gizlice kocasını seyretmeye o kadar dalmıştı ki, Godfrey'yin yanına geldiğini duymadı. "Zeus," dedi Godfrey Jenny'nin yan gözle baktığı yöne bakarak, "henüz atası gibi olamadı. Bir yıllık bir eğitim alması lazım bunun için."

Jenny onun ilk sözlerini duyunca sıçramıştı; "B-bana muhteşem görünüyor," diyebildi.

"Evet, öyle," dedi Godfrey. "Ama Royce'un dizine bak; Zeus'un dönmeyi öğrenmesinden önce Royce'un dizini ne kadar ileriye atmak zorunda olduğunu görüyor musun? Thor bu dönüşü bundan daha az bir baskıyla yapabilirdi..." Godfrey uzanıp baş parmağını hafifçe Jenny'nin koluna bastırdı. Ölümüne neden olduğu görkemli atı hatırlayınca, Jenny bir suçluluk duygusuyla sarsıldı. Üstelik Godfrey'yin daha sonraki sözleri bu suçluluk duygusunu geçirmedi. "Royce'un turnuvada yapmak zorunda olduğu gibi atını sıkıca yönlendirmek, savaşta hayatına mal olabilir."

Atlarından yeni inen Eustace ile Gawin onlara doğru geliyorlardı. Godfrey'yin son sözlerini duyan Gawin, Royce adına cevap vermekte gecikmedi. "Endişelenecek bir şey yok efendim," diye böbürlendi. "Royce yaşayan en iyi savaşçıdır; turnuvada siz de göreceksiniz."

Adamlarının kenarda kendisini izlediğini görünce, Royce Zeus'a bir dönüş daha yaptırıp onlara doğru gitti. Godfrey ile Gawin'in arasında Jenny görünmüyordu. Gawin "Haydi Lady Jennifer için talim direğinde de at sürün!" diye patlayıncaya kadar karısını fark etmedi.

Royce, karısının yüzündeki nazik ilgisizlik ifadesini görünce teklifi geri çevirdi: "Eminim Lady Jennifer şimdiye kadar hepimizden fazla görmüştür bunu."

Godfrey, Gawin'in isteğini tekrarlarken, manidar bir gülümsemeyle: "Ama," dedi, "bahse girerim senin *ıskaladığını* hiç görmemiştir. Haydi bize bu işin nasıl yapıldığını göster."

Royce istemeye istemeye başını sallayıp Zeus'a dar bir daire çizdirdi ve tamamen durduğu sırada atı ileriye saldı.

"Bile bile mi ıskalayacak?" diye sordu Jenny; kum torbasının ıskalayan bir şövalyeye vurduğunda çıkan tüyleri diken diken eden ses yüzünden olduğu yere sindi kendine rağmen.

"Seyret," dedi Gawin gururla, "bunu yapabilen başka bir şövalye yok-"

Tam bu sırada Royce'un kargısı büyük bir kuvvetle "şövalyenin" omzuna indi; kalkanına değil. Kum torbası yıldırım hızıyla döndü ve Royce atının uçuşan yelesinin tarafına doğru eğilince hedefini ıskaladı. Jenny büyük bir şaşkınlık içinde nabzının hızla attığını duydu.

Şaşkınlık içinde, bir açıklama yapmaları için önce Eustace'a, sonra Godfrey'ye baktı. "Refleksleri sayesinde," diye açıkladı Gawin gururla. "Royce bütün kaslarını göz açıp kapayana kadar devreye sokabilir."

Jenny'nin zihninde Royce'un neşe dolu sesi yankılandı; o gece hayatının en mutlu anlarından biriydi. *Bir oklardan ve mızraklardan kaçan bir savaşçıya bak, bir de dans figürlerine; ne kadar benzer olduklarını görünce şaşıracaksın.*

"Hançer, kılıç veya topuz kullanırken işte bu kadar hızlı," dedi Gawin; söylediklerinin önemini vurgulamak için parmağını şıklattı.

Bu sefer Jenny'nin zihni, William'ın göğsüne saplanan hançere kaydı; bu hatıra ötekinin acı dolu güzelliğini sildi. "Bu talim direğinde hoş bir numara olabilir," dedi duygularını açığa vurmayan bir sesle, "ama savaşta işine yarayacağını sanmıyorum; çünkü zırhının içindeyken atının o tarafına asla eğilemez."

"Hayır, eğilebilir!" diye övündü Gawin neşeyle. Sonra Lady Jennifer'ın kibarca uzaklaştığını görünce, yüzündeki gülümseme siliniverdi.

"Gawin, senin bu anlayışsızlığın beni korkutuyor," dedi Godfrey kızgın bir sesle. "Git Royce'un zırhını parlat, çeneni de kapa!" Tiksintiyle Eustace'a dönüp devam etti: "Gawin nasıl oluyor da savaşta bu kadar zekiyken başka meselelerde bu kadar ahmak olabiliyor?"

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Sizce dışarıda kaç kişi var efendim?" diye sordu Agnes; surun üstünde, Jenny'nin yanında duruyordu. Agnes geçen haftalar boyunca o kadar çok çalışmıştı ki, Jenny dışarı çıkıp biraz hava alması için ısrar etmişti.

Jenny, Kral Henry'nin emriyle, önceleri "mahalli bir müsabaka" olan turnuvalara Kurt'un da katılması yüzünden toplanan inanılmaz seyirci kalabalığına baktı.

İngiltere'den, İskoçya'dan, Fransa'dan ve Galler'den binlerce soylu, şövalye ve izleyici gelmişti. Vadiyle etrafındaki tepeler renk renk, boy boy çadırlarla bezenmişti. Her gelen kendine bir çadır kurmuştu. Kumaşlarla bezenmiş, bayraklarla donanmış bir renk deryasına benzetti Jenny bu manzarayı.

Agnes'in sorusuna yorgun bir tebessümle karşılık verdi: "Altı-yedi bin kişi galiba. Belki daha çok." Jenny bu insanların neden burada olduklarını da biliyordu: Henry'nin efsane Kurt'u karşısında yeteneklerine göstermek umuduyla buradaydılar.

"Bak, bir takım daha geliyor," dedi Jenny başıyla doğuyu işaret ederek. Atlılar ve yayalar böcek sürüleri gibi bayırı çıkıyorlardı. Yaklaşık bir haftadır yüzlerce kişiden oluşan gruplar Claymor'a akın ediyordu. Artık Jenny her gün at üstünde gelen İngiliz askerlerine aşina olmuştu. Önce içinde bir borazancının olduğu küçük bir grup geliyordu; borazancı ünlü lordunun geldiğini haber vermek için borusunu üflüyordu. İlk grubun görevi, lordlarının Claymore Kalesi'ne gel-

mek üzere olduğunu bildirmekti; ama artık bunun bir önemi kalmamıştı; çünkü altı konuk evinden, salondan, tavan arasındaki en küçük odaya kadar kaledeki bütün odalar soylu konuklarla dolmuştu. Kale o kadar kalabalıktı ki, soylularla birlikte gelen misafirleriyle hizmetçileri mecburen kalenin dışında kalmış, kendilerine hoş aile çadırları kurmuşlardı.

Borazancılarla gözcülerin ardından daha büyük bir grup geliyordu; bu grupta görkemli bir şekilde süslenmiş atların üstüne kurulan lordla eşi yer alıyordu. Bunların ardından uşak ve hizmetçi alayıyla arabalar geliyordu. Arabalarda çadırların yanı sıra, masa örtüsü, tabak, mücevher, kadeh, tava, yatak, hatta goblen gibi, bir soylunun evinde bulunması gereken her şey vardı.

Son dört gündür bu manzara Jenny için çok alışılmış bir görünüme dönüşmüştü. Kalelerinden yüzlerce mil uzağa seyahat etmeye alışkın olan soylular, en az yüz mil uzakta olan Claymore'a gelmekte tereddüt etmemişlerdi; çünkü burada, hayatları boyunca görebilecekleri en büyük turnuva olmayı vadeden bir olay gerçekleşecekti.

"Böylesini hiç görmemiştik; hiçbirimiz," dedi Agnes.

"Köylüler onlara söylediklerimi yapıyorlar mı?"

"Evet hanımım. Bu yüzden hepimiz size ömrümüz boyunca minnettar kalacağız. Çünkü bir haftada ömrümüz boyunca kazandığımızdan daha fazla para kazandık. Üstelik bundan önceki yıllarda turnuvalara geldikleri zaman yaptıkları gibi bizi kandırmaya kalkışmadılar."

Jenny gülümsedi; güz rüzgârının ensesini serinletmesi için saçlarını topladı. İlk on iki aile vadiye gelip çadırların sayısı artmaya başladığında, özel kullanım için köylülerden çiftlik hayvanı istenmiş, hayvanları yetiştiren acılı ailelere kıymetsiz birkaç kuruş verilmişti. Ancak Jenny neler döndüğünü anlamıştı. Şimdi vadideki her köy evinde ve bütün hayvanların üstünde bir kurt başının olduğu nişan vardı. Bu nişanları Jenny nöbetçilerden, şövalyelerden, zırhlardan, bulabildiği her yerden kendi almıştı. Bu nişan, üstünde bulunduğu her şeyin ya Kurt'a ait olduğunu ya da onun himayesinde olduğunu gösteriyordu. "Kocam, hiç kimsenin insanlarına böyle

alçakça muamele etmesine izin vermez," demişti Jenny kalenin avlusunda toplanan yüzlerce serfe ve köylüye nişanları dağıtırken.

Sonra gülümseyerek bir tavsiyede bulunmuştu: "Dilediğiniz her şeyi satabilirsiniz; *ama* ben sizin gibi *herkesin* bir şeyler satın almak istediği biri olsam, en çok parayı verene satmaya dikkat ederdim; bana en önce gelip öylesine bir fiyat önerene değil."

"Bütün bunlar sona erince," dedi, Agnes'e; "köydeki kadınlara bahsettiğim dokuma tezgâhlarını nereden alabileceğimizi araştıracağım. Eğer bir hafta içinde kazandığınız paraları tezgâh gibi bir şeylere yatırırsanız, tezgâhlardan elde ettiğiniz kâr size çok daha fazlasını kazandıracaktır." Sonra ekledi: "Bunu bir düşünün; bu turnuva yıllık bir etkinlik olduğu için hepinizde gelecek yıl satmak için hayvan gibi şeyleri şimdiden hesaplamak zorundasınız."

Agnes ona buğulu gözlerle baktı. "Siz Tanrının buraya bizzat gönderdiği bir azizesiniz hanımım; *hepimiz* böyle düşünüyoruz. Buraya geldiğinizde sizi karşılarken yaptıklarımız için hepimiz özür diliyoruz. Benim sizin sağ kolunuz olduğumu, yani oda hizmetçiniz olduğumu herkes biliyor. İnsanlar her gün size nasıl minnettar olduğumuzu söylememi istiyorlar benden."

"Teşekkür ederim," demekle yetindi Jenny. Alaylı bir tebessümle ekledi: "Ama doğrusunu söylemek gerekirse, turnuvalar ve tezgâhlardan kâr etmekle ilgili fikirlerim bir İskoç'un fikirleri; biliyorsunuz, biz tutumlu insanlarız."

"Karşılık vermemi maruz görün; ama siz artık bir İngiliz'le evlisiniz. Bizim lordumuzla evlisiniz; bu da sizi bizden biri yapıyor."

"Ben bir İskoç'um," dedi Jenny alçak sesle. "Bunu hiçbir şey değiştiremez, ben de değişmesini istemiyorum zaten."

"Evet, ama," dedi Agnes sinirli bir kararlılıkla, "Claymore'da ve köyde hepimiz yarın turnuvada *bizim* tarafımızda oturacağınızı umuyoruz."

Jenny kaledeki uşak ve hizmetçilerin hepsine en önemli gün olan yarın ya da ertesi gün turnuvaya izleyici olarak

katılmaları için izin vermişti. Kalede yaşayan veya çalışan herkesin heyecanıyla kaledeki atmosfer olumlu bir gerginlik kazanmıştı.

At üstündeki şövalyelerin gelmesiyle, Jenny Agnes'in dile getirmediği, yani turnuvalarda kimin tarafında oturacağıyla ilgili soruyu cevaplamaktan kurtuldu. Atlılar, Jenny kaleden çıkarken ona eşlik edeceklerdi. Jenny, Royce'a vadinin batı ucundaki Merrick çadırını ziyaret etmek istediğini söylemiş, Royce da kabul etmişti; çünkü başka seçeneği yoktu. Jenny biliyordu bunu. Ama bir tek şartı vardı Royce'un: Jenny'ye onun adamları eşlik edecekti. Avluda, Royce'un kesinlikle şart koştuğu 'eşlik edecekleri' gördü Jenny; aralarında Arik, Stefan, Godfrey, Eustace ve Lionel'in de bulunduğu on beş özel muhafızın hepsi.

Parlak renkli çadırlarla dolu vadi, yakından bakınca surdan göründüğünden daha canlı, daha cıvıl cıvıl geldi Jennifer'a. İnsanlar nerde boş yer buldularsa orada müsabaka için talim yapıyorlardı. Bir şövalyenin kaldığı her çadırın önünde, yere şövalyenin flamasıyla kargısı saplanmıştı. Her yer rengârenkti; kırmızı, yeşil, mavi renklerde çadırlar; kızıl şahinler, sarı aslanlar, yeşil çubuklarla süslenmiş bayraklar, kalkanlar ve nişanlar vardı. Hatta bunların kimisinin üstüne o kadar çok simge işlenmişti ki, Jenny bu manzara karşısında gülmekten kendini alamadı.

Daha büyük çadırların açık kapılarından içeriye bakınca, harikulade goblenler, şövalyelerin ve ailelerinin gümüş tabaklardan yemek yiyip mücevher işlemeli kadehlerden içki içtikleri, üzerine kar beyazı keten örtüler serilmiş masaları gördü. Kimi aileler ipek minderlere, kimisi de Claymore'un büyük salonundaki kadar güzel koltuklara oturmuştu.

Sık sık Royce'un şövalyelerinin birine veya diğerine birileri selam veriyordu. Hiç durmadıkları halde, vadi yatağından dönüp batıdaki bayıra yönelmeleri nerdeyse bir saatlerini almıştı. Tıpkı gerçek yaşamda olduğu gibi, İskoçlar burada da nefret ettikleri İngilizlerin arasına karışmamışlardı. Vadiye İngilizler, kuzeydeki tepelere ise İskoçlar yerleşmişti. Batıdaki yokuşu da Fransızlar tutmuştu. Kendi klanı en son

gelenlerden biri olduğu için, çadırları kuzeydeki bayırın arka ucana kurulmuştu. Babasının bu noktayı Claymore Kalesi'nin bulunduğu yüksek bayırla aynı hizada olduğu için de seçmiş olabileceğini düşündü Jenny tembel tembel.

Şimdilik barış içinde olan "düşman kamplarına" baktı. Bir turnuvaya katılırken her şövalyenin emniyetli geçişini ve barış içinde ikamet etmesini sağlayan kadim geleneğe uyarlarken, bütün taraflar yüz yıllardır aralarında bilenen husumeti geçici olarak bir kenara bırakmışlardı. "Üç ülkeden bu kadar çok insan belki de ilk kez savaşmadan bir yerde toplanıyorlar," dedi yanındaki Stefan sanki Jenny'nin düşüncelerini okumuş gibi.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum," diye itiraf etti Stefan'ın sözleriyle şaşıran Jenny. Stefan ona daima nazik ve saygılı davranıyordu; ama yine de, ağabeyiyle bozuştuğundan beri, ona karşı giderek büyüyen bir kınama büyütüyordu içinde sanki. Jenny'nin mantıksız davrandığını düşünüyordu belki de. Ona her baktığında Royce'u hatırlamasaydı, Godfrey, Eustace ve Lionel'le kurduğu samimi arkadaşlığı onunla da kurmak için daha çok çaba harcayabilirdi Jennifer. O üçü, Jennifer'la Royce'un arasındaki derin uçurumun kenarında dikkatle yürüyorlardı; ama en azından Jenny açısından bu dargınlığın nedenini anladıkları davranışlarından belli oluyordu. Jennifer'la Royce'un arasındaki kırgınlığın çok acıklı olduğuna; ama düzeltilemez de olmadığına inandıkları belliydi. Jenny, bu dargınlığın Royce'u ne kadar çok üzdüğünü, yaptıklarından ne kadar pişmanlık duyduğunu kocasının arkadaşlarından ziyade kardeşinin bilebileceğini düşünemedi.

Stefan'ın bugünkü sıcak davranışının nedenini çok iyi biliyordu Jenny. Babası bir gün önce, Claymore'a geldiklerini haber vermişti. Brenna da kendi mektubunu göndermişti; Jenny ise bu mektubu okumadan Stefan'a vermişti.

Jenny, bir ulakla, bugün görmeye geleceğini bildirmişti Lord Merrick'e. Babasının onu bir manastıra göndermek istemesi karşısında verdiği aşırı duygusal ve haksız tepkinin nedenini açıklamak, bu yüzden babasından af dilemek istiyordu. Hepsinden önemlisi, asıl William'ın ölümünde istemeden rol aldığı için af dilemek istiyordu babasından. Royce'tan

William'ın kalmasını isteyen kendisiydi. William'ı şaşırtıp Royce'u kızdıran da Jenny'nin manastır konusundaki patlaması olmuştu şüphesiz.

Babasının veya klanının kendisini bağışlamasını beklemiyordu; ama bir açıklama yapma ihtiyacı duyuyordu. Aslında Jenny, bir yüz karasına nasıl davranılırsa, kendisine de öyle davranılmasını bekliyordu. Ancak Merrick çadırlarının önüne varır varmaz, işlerin böyle olmayacağını anladı. Babası çadırının önüne çıktı ve daha Stefan Westmoreland atından inip Jenny'nin inmesine yardım etmeden, Lord Merrick kızını belinden kavrayıverdi. Klanın diğer üyeleri de çadırlarından çıktılar; Jenny birden onu kucaklayan insanlar arasında buldu kendini. Garrick Carmichael ile Hollis Fergusson ise başını okşuyorlardı. Malcolm bile kolunu Jenny'nin omzuna atmıştı.

"Jenny," diye bağırdı Brenna nihayet kız kardeşine kavuşunca; "Seni öyle çok özledim ki!" diyerek özlemle kız kardeşini kucakladı.

"Ben de seni," dedi Jenny; bu kadar sıcak bir şekilde karşılandığı için bir duygu patlaması yaşamıştı, sesi boğuk çıkıyordu.

"İçeri gel yavrum," dedi babası. İşe bakın ki, *onun* bir manastıra kapanmaktansa, kocasıyla yaşama isteğini yanlış anladığı için Jenny'den özür dileyen *o* oldu. Bu özrün Jenny'ye kendini daha iyi hissettirmesi gerekirdi; ama Jenny kendini daha kötü hissetti.

"Bu William'ındı," dedi babası ona William'ın süslü hançerini uzatırken. "Seni hepimizden çok sevdiğini biliyordum Jennifer, bunu da almanı isterdi. Bunu yarın turnuvada onun şerefine takmanı isterdi."

"Evet-" dedi Jenny, gözlerine dolan yaşlardan babasını göremiyordu, "takacağım."

Sonra babası William'ı toprağı kazmadan basit bir mezara gömmek zorunda kaldıklarını anlattı; daha klanın başına geçemeden öldürülen cesur Merrick Lordu için ettikleri duaları söyledi. Babası sözlerini bitirdiğinde, Jenny, William bir kez daha ölmüş gibi hissetti; acısı o kadar tazeydi.

Gitme vakti gelince, babası çadırın köşesindeki bir san-

dığı işaret etti. "Bunlar annenindi yavrum," dedi, bu sırada Becky'nin babasıyla Malcolm sandığı dışarıya taşıyorlardı. "Onları almak isteyeceğini biliyorum, özellikle de kardeşinin katiliyle yaşamak zorunda olduğun için. Bunlarla rahat edersin, ayrıca Rockbourn Kontesi olduğunu ve daima öyle kalacağını da hatırlarsın bunların sayesinde." Jenny kalkarken babası ekledi: "Senin kendi bayrağını, Rockbourn bayrağını aldım. Yarın turnuvada bizimkinin yanında dalgalanması için. Bu bayrağın orada, bizim sevgili kardeşin William'ın kasabıyla dövüşmemizi seyrederken başının üstünde dalgalanmasını isteyeceğini düşündüm."

Jenny acı ve vicdan azabıyla öylesine kıvranıyordu ki, konuşamadı. Solgun ikindi güneşi altındaki çadırdan çıkınca, geldiğinde görmediği herkesin kendisine hoş geldin demek için beklediğini gördü. Klanının erkeklerinin yanı sıra, Merrick köylerindeki herkes oraya gelmiş gibiydi. "Seni çok özledik canım," dedi silah tamircisi.

"Yarın seni gururlandıracağız," dedi daha önce Jenny'ye en ufak bir yakınlık bile göstermemiş olan uzak bir kuzeni. "Tıpkı senin bir İskoç olarak bizleri gururlandırdığın gibi."

Babası herkesin duyabileceği bir sesle: "Kral James sana bizzat selam gönderdi kızım," dedi Jenny'ye. "Bir de ülkenin kırlarıyla dağlarını asla unutmamanı söyledi."

"Unutmak mı?" diye fısıldadı Jenny tıkanarak. "Nasıl unutabilirim ki!"

Babası ona uzun uzun, şefkatle sarıldı; babasından böyle bir davranışı hiç beklemeyen Jenny nerdeyse gözyaşlarına boğuluyordu. Kendisini Claymore'a göndermemesi için babasına yalvaracaktı az kalsın. Babası Jenny'yi atına götürürken: "Eminim Elinor Halan hepinize çok iyi bakıyordur?" dedi.

"Hepimize mi?" diye sordu hiçbir şey anlamayan Jenny.

"Şey..." diye düzeltti babası aceleyle, müphem bir şekilde, "İlaçlarıyla merhemlerini yapıyor, değil mi? Sağlığınız için?"

Jenny dalgın dalgın başını salladı. William'ın hançerini kavrarken, Elinor Hala'nın şifalı bitkiler bulmak için durmadan kırlara çıktığını düşündü. Tam atına biniyordu ki, Brenna'nın çaresiz ve yalvaran bakışlarını gördü, kardeşinin

evvelsi gece ona gönderdiği, dikkatlice dile getirilmiş haberi hatırladı nihayet. Babasına dönüp: "Baba," dedi, Brenna'yı ne kadar özlediğini göstermek için numara yapmasına gerek yoktu. "Şey... acaba Brenna benimle gelip geceyi Claymore'da geçirebilir mi? Yarın turnuvaya birlikte geliriz."

Babasının yüzü bir anlığına sertleşti; sonra dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi, hemen başını salladı. "Onun güvenliğini garanti edebilir misin?" diye sordu sonra, adeta bu soru aklına sonradan gelmiş gibi.

Jenny başıyla onayladı.

Jenny ile Brenna silahlı muhafızlarıyla ayrıldıktan birkaç dakika sonra, Merrick Kontu çadırının önünde durmuş gidenleri seyrediyordu.

"Sizce işe yaradı mı?" dedi Malcolm; buz gibi, aşağılayıcı bakışları Jenny'nin sırtına perçinlenmişti. Lord Merrick başını sallayıp tek düze bir sesle cevap verdi: "Ona görevini hatırlattım. O kasap için nasıl bir şehvet duyarsa duysun, görev duygusu bu şehvete galip gelecektir. Bizim tarafımızda oturacak ve kocasıyla insanları bakarken, Jennifer İngilizlerin yüzüne gülecek."

Malcolm kız kardeşine duyduğu nefreti gizlemeye gerek görmeden uğursuz bir sesle, "Bakalım kocasını öldürdüğümüz zaman da gülecek mi? Pek sanmıyorum doğrusu," dedi. "Claymore'a gittiğimiz gece resmen kocasına atılıp sizden kendisini Claymore'a göndermenizi istediği için onu bağışlasın diye kocasına *yalvardı*."

Lord Merrick etrafta dolaşırken; gözleri iki küçük buz parçası gibiydi. "Onun damarlarında benim kanım akıyor. Beni seviyor. Benim irademe boyun eğecek – hatta eğdi bile; ama bunun farkında değil," dedi.

Turuncu meşale ışıklarıyla aydınlanmış avlu, Royce'un Godfrey'in silahtarını şövalye ilan etmesini seyreden mütebessim konuklar ve heyecanlı serflerle doluydu. Altı yüz konuğun ve üç yüz askerle serfin bulunması nedeniyle, törenin bu kısmının kilisede değil de avluda yapılmasına karar verilmişti. Jenny ön sıralardan birinin kenarında sessizce du-

ruyordu; tören ve bu törene eşlik eden tantana, acılarını geçici olarak unutturmuştu ona. Şimdi dudaklarında hafif bir tebessüm vardı. Kaslı gövdesi ile genç bir adam olan Bardrick adındaki silahtar, Royce'un önünde diz çökmüştü. Üstünde sembolik, uzun ve beyaz bir gömlek, kırmızı bir başlık ve siyah bir pelerin vardı. Yirmi dört saat boyunca oruç tutmuş, geceyi dua ederek ve düşünerek kilisede geçirmişti. Gün doğumunda Rahip Gregory'ye günah çıkarmış, duayı dinlemiş, kutsal törende yer almıştı.

Şimdi öteki şövalyelerle konuklardan birkaç hanım, Bardrick'in ışıl ışıl parlayan yeni silah takımının her bir parçasını tek tek taşıyarak genç silahtarın "silah kuşanma" töreninde yer alıyorlardı. Her biri sırayla ileriye çıkıp elindeki silahı Royce'un ayaklarının dibine bırakıyordu. Son silah da yere bırakılınca, Royce, şövalyelerden başka kimsenin takmasına izin verilmeyen, şövalyeliğin nihai sembolleri olan altın mahmuzları tutan Jenny'ye baktı.

Jenny yeşil kadife elbisesinin uzun eteklerini toplayıp ileriye çıktı ve elindekileri Royce'un ayaklarının dibine, otların üstüne bıraktı. Mahmuzları bırakırken, gözleri Royce'un dizlerine kadar çıkan uzun deri botlarının topuklarındaki altın mahmuzlara takıldı; birden, kocasının Bosworth'taki savaş meydanında şövalye edilişinin de böyle tantanalı olup olmadığı merak etti.

Godfrey, Jenny'ye gülümsedi; son ve en önemli parçayı götürüyordu: Kollarında bir kılıç vardı. Bu da Bardrick'in yanına konunca, Royce öne eğilip alçak ama sert bir sesle üç sordu. Ancak Jenny bu soruları pek duyamadı. Bardrick'in verdiği cevap her ne ise, besbelli Royce'u tatmin etmişti; çünkü başını salladı kocası. Bundan sonra geleneksel tören geliyordu; Jenny farkında olmadan nefesini tuttu. Royce elini geniş bir açıyla kaldırıp Bardrick'in yüzüne okkalı bir tokat indirdi.

Rahip Gregory vakit kaybetmeden kilisenin yeni şövalyeyi kutsadığını söyledi ve "Sir" Bardrick ayağa kalkıp atı öne çıkarılırken havayı neşe doldurdu. Çiçeği burnunda şövalye âdet olduğu gibi, üzengilere dokunmadan koşarak küheylanına bindi, sonra kalabalık avluda mümkün olduğu kadar at sürüp serflere para attı.

Jenny'den birkaç yaş büyük bir esmer güzeli olan Lady Katherine Melbrook ona yaklaştı. Ozanların eşliğinde atının üstünde sıçrayan şövalyeyi gülümseyerek seyrediyordu. Jenny geçen hafta İngilizlerin birkaçından hoşlandığını fark edince şaşırmıştı; ama onların da kendini kabul etmiş gibi göründüklerini fark ettiğinde daha da şaşırmıştı.

Düğün gecesi Merrick'teki davranışlarından öylesine farklıydı ki bu tutum, Jenny'yi kuşkulandırmıştı. Yalnızca Katherine Melbrook'tan kuşkulanmamıştı; çünkü kadın o kadar açık sözlü ve içtendi ki, Jenny onu daha ilk görüşte sevmiş, ona güvenmişti. Kadın kahkahalar atarak, "Köylüler senin melekle azize arası bir şey olduğunu söylüyorlar," diye takılmıştı Jenny'ye. "Duyduğumuza göre, iki gün önce köylülerden birini dövdüğü için kâhyalardan birini paralamışsın. Sonra bir şey fırlatırken kolunu ustaca kullanan bir oğlana da merhametten de öte bir şefkatle karşılık vermişsin."

Bu konuşmadan sonra filizlenmişti arkadaşlıkları; ondan sonra Katherine hep Jenny'nin yanında olmuş, Jenny ile Elinor Hala başka bir şeyle meşgulken işleri kolaylaştırmaya ve hizmetçilerle uşakları idare etmeye yardım etmişti.

Şimdi de şaka yollu konuşarak Jenny'nin dikkatini Sir Baderick'ten ayırmaya çalışıyordu. "Kocanın şu anda bile sana nasıl baktığının farkında mısın? Benim romantizmden nasibini almamış kocam bile bu bakışın *"sevgi dolu"* olduğunu söyler."

Jenny kendini tutamayıp Katherine Melbrook'un baktığı tarafa baktı. Royce'un etrafını bir dizi konuk çevirmişti. Aralarında Lord Melbrook da vardı; ama kocası erkeklerle sohbete dalmış gibi görünüyordu.

"Sen o tarafa döner dönmez başını çevirdi," diye kıkırdadı Katherine. "Geçen gece Lord Broughton senin etrafında dolanırken başka tarafa *bakmıyordu* ama. Kıskançlıktan gözü dönmüştü." Gülerek ekledi: "Bizim vahşi kurdumuzun evlendikten iki ay sonra kedi yavrusu gibi uysal olacağı kimin aklına gelirdi!"

"Kedi yavrusu filan *değil,*" dedi Jenny kendini tutamayıp. Bunu öyle bir şekilde söylemişti ki, Katherine'in gülümsemesi siliniverdi.

"Ben... özür dilerim Jenny, çok kötü bir durumda olmalısın. Hepimiz halini anlıyoruz, sahiden..."

Royce'a karşı duydukları başkaları tarafından anlaşıldığı için Jenny'nin korkudan gözleri büyüdü. Bir hafta önce, beklenmedik ziyaretçiler turnuva için gelmeye başladıklarında, Royce ve Jenny dargınlıklarına rağmen bunu konuklarına belli etmeme konusunda anlaşmışlardı. "Herkes anlıyor mu?" dedi Jenny temkinli bir şekilde. "Neyi anlıyorlar?"

"Şey, yarın senin için zor bir gün olacak; turnuvada kocanın tarafında oturup akrabalarına bakarken ona kendi uğurunu vereceksin."

"Hiçbirini yapmaya niyetim yok," dedi Jenny soğukkanlı bir kararlılıkla.

Katherine'in tepkisi ise kesinlikle soğukkanlı olmadı. "Jenny, öteki tarafta, İskoçlarla oturmayı *düşünmüyorsun,* değil mi?"

"Ben bir *İskoç'um,*" dedi Jenny; ama karnına sancılar saplanmıştı.

"Artık bir Westmoreland'sin. *Tanrı* bile bir kadının kocasına bağlı olmasını emretmiştir!" Jenny cevap veremeden Katherine onu omuzlarından tutup, "Eğer açık açık onun rakiplerinin yanında yer alırsan neye yol açacağını bilmiyorsun!" dedi umarsızca. "Jenny, burası İngiltere, senin kocansa... bir efsane! Onu *alay* konusu edeceksin! Seni sevmeye başlayan herkes, bu yüzden senden nefret edecek! Kendi karısına söz geçiremediği için de kocanla alay edecekler. Lütfen, yalvarırım yapma bunu!"

"Şey, kocama vakti hatırlatsam iyi olacak," dedi Jenny umutsuzca. "Bu kadar çok konuğumuz olacağını tahmin edemediğimiz için bu gece bağlılık yemini etmeleri için kölemenleri buraya çağırmıştık."

İki köylü, sanki tokat yemişler gibi Jenny'nin arkasından baktılar; sonra iki düzine Claymore serfinin olduğu demirci-

ye koştular. Köylülerden biri huzursuzca ve inanmazlık içinde patladı: "Lady hazretleri yarın İskoçların tarafında oturacakmış. Bizi karşısına alıyor!"

"Yalan söylüyon!" dedi genç bir serf; yanan elini daha dün Jenny kendisi tedavi edip sarmıştı. "Böyle bi' şeyi *hayatta* yapmaz! Artık *bizden* o."

"Lordum..." dedi Jenny, Royce'un yanına gidince. Royce hemen ona döndü; Lord Melbrook'un sözleri yarım kaldı. "Demiştiniz ki," dedi Jenny; Katherine'in Royce'un ona nasıl baktığı konusunda söylediklerini zihninden kovamıyordu. Gerçekten de, diye düşündü Jenny şaşkınlıkla, kendisine bakarken Royce'un yüzünde *bir şey* vardı...

"Ne demiştim?" diye sordu Royce alçak sesle.

"Bir turnuvanın arifesinde herkesin erkenden istirahata çekildiğini söylemiştiniz," diye açıkladı Jenny; kendini toparlayıp William'ın ölümünden beri Royce'a karşı takınmaya çalıştığı aynı uzak ve nazik ifadeyi yerleştirdi yüzüne. "Eğer herkesin bunu yapmasını istiyorsanız, vakit daha geç olmadan bağlılık yeminiyle ilgili işi bir an önce halletmemiz iyi olur."

"İyi misin?" diye sordu Royce, gözlerini kısmış Jenny'nin yüzünü inceliyordu.

"Evet," diye yalan söyledi Jenny. "Biraz yorgunum sadece."

Bağlılık yemini töreni büyük salonda yapıldı; Royce'un bütün tebaası orada toplanmıştı. Nerdeyse bir saat boyunca, Katherine, Brenna, Sir Stefan ve birkaç kişiyle birlikte yan yana durdu Jenny. Royce'un kullarının bir bir ona yaklaşmasını seyretti. Kadim geleneğe uyarak adamların her biri Royce'un önünde diz çöküp ellerini tuttular, başlarını teslimiyetle eğip ona bağlılık yemini ettiler. Tam bir teslimiyet ifadesiydi bu duruş; yüce soyluların daha aşağı sınıftan olan kullarıyla görüldüğü tablolarda sık sık temsil edilen, sadece soylu ile kulunun duruşuna bakarak bile anında fark edilen bir teslimiyet ifadesi... Böyle bir törene daha önce Merrick'te

şahit olmuş olan Jenny, bu hareketin zavallı kölemeni gereksiz yere aşağılamak olduğunu düşünmüştü hep. Bir bakıma Katherine Melbrook da onunla aynı fikirdeydi. "Bu durum kölemen için son derece onur kırıcı olsa gerek," dedi kadın alçak sesle.

"Zaten öyle olması gerekiyor," dedi Lord Melbrook, karısının bu konudaki tiksintisini paylaşmadığı belliydi. "Ama ben de Kral Henry'nin karşısında aynı şeyi yaptım; görüyorsunuz ya, siz hanımefendilerin sandığı kadar onur kırıcı bir şey değil bu." Sonra bir an düşünüp ekledi: "Ama bir soylu olarak Kral'ın karşısında siz çökmekle bir kölemen olarak bir soylunun karşısında diz çökmek aynı şey olmayabilir."

Son kölemen de diz çöküp yemin ettikten sonra, Jenny izin isteyip sessizce odasına çekildi. Agnes pembe ipek güllerle işlenmiş yumuşak beyaz ketenden bir geceliği giymesine yardım etmişti ki, Royce oda kapısını vurup içeriye girdi. "Aşağıya inip Lady Elinor'a bakacağım, belki bana ihtiyacı vardır," dedi Agnes ve Royce'u çarçabuk selamlayıp çıktı.

Jenny üstündeki keten geceliğin nerdeyse şeffaf olduğunu fark edince, gri renkli kadife bir elbiseyi aceleyle üstüne geçirdi. Ama Royce, ikisinin birlikte mutlu oldukları zamanlardaki gibi onun bu iffetli hareketiyle alay etmedi, Jenny'yle şakalaşmadı. Yakışıklı yüzündeki ciddi ifadeyi kusursuz bir şekilde korudu.

"Seninle birkaç şey hakkında konuşmak istiyorum," diye başladı Royce alçak sesle. Jenny elbisesinin kuşağını bağlamıştı. "Öncelikle, köylülere dağıttığın nişanlardan başlamak istiyorum-"

"Bana bu yüzden kızmakta haklısın," dedi Jenny dürüstçe. "Önce sana veya Sir Albert'a danışmam gerekirdi. Çünkü onları senin adına dağıttım. Ama sen o sırada başka bir şeyle meşguldün, sana soramadım. Sir Albert'tan da hiç haz etmiyorum."

"Kesinlikle kızmadım Jennifer," dedi Royce nazik bir tavırla. "Turnuvadan sonra Prisham'ın yerine başkasını alacağım. Aslını istersen, bu sorunu fark edip böyle akıllıca çözdüğün için sana teşekkür etmeye geldim. Hepsinden önemlisi

de, bana duyduğun nefreti köylülere belli etmediğin için teşekkür ederim."

Nefret sözcüğünü duyunca Jenny'nin karnına ağrılar girdi. Royce sözlerine devam etti: "Sen tam tersini yaptın aslında." Agnes'in çıktığı kapıya bakıp alaylı bir sesle ekledi: "Artık benim yanımdan geçerken kimse haç çıkarmıyor. Senin hizmetçin bile."

Jenny onun bu durumu bildiğini bile sanmamıştı; ne diyeceğini bilemediği için başını salladı.

Royce bir an duraksadı; dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı: "Kardeşin, baban ve üç Merrick benimle yarın karşılaşmaya çıkmak için meydan okudular."

Katherine'in Royce'un kendisine duyduğu sevgiden söz ettiği andan beri Jenny'ye işkence eden duygusallık Royce'un daha sonraki sözleriyle yok oldu.

"Kabul ettim."

"Doğal olarak," dedi Jenny saklamadığı bir sitemle.

"Başka seçeneğim yoktu," dedi Royce gergin bir sesle. "Ailenden biri bana meydan okursa, onları geri çevirmemek için kralımdan özel bir emir aldım."

"Senin için çok yoğun bir gün olacak," dedi Jenny buz gibi bakışlarla onu süzerek. İskoçya ve Fransa'nın en iyi iki şövalyelerini aldığını ve Royce'un yarın onlarla da karşılaşacağını herkes biliyordu. "Kaç maçı kabul ettin?"

"On bir," dedi Royce tek düze bir sesle. "Turnuva dahil."

Jenny'nin, "On bir..." diyen sert sesi, Royce'un ihanetine duyduğu öfke ve acıyla doluydu.

"Normal olanı üçtür. Anladığım kadarıyla cesur ve güçlü olduğunu kanıtlamak için öteki erkeklerin dört katı şiddet gösterme gereği duydun."

Bu sözler üzerine Royce'un yüzü bembeyaz oldu. "Ben sadece kabul etmek için özel emir aldığım maçları kabul ettim. Onların dışındaki iki yüzden fazla maçı geri çevirdim." Jenny'nin diline birçok sitem sözcüğü geldi; ama bunları dile getirecek cesareti yoktu. Ona bakarken ölüyordu sanki. Royce çıkmak için kapıya yöneldi; ama Jenny duvara dayalı sandığın üstündeki William'ın hançerini görünce, ölü karde-

şinin hareketlerini savunma gereği duydu umutsuzca. Kocası kapının tokmağına yapışmıştı ki, "Çok düşündüm," dedi Jenny. "Sonunda William'ın hançerini seni öldürmek için değil, seninle salonda yalnızken kendi güvenliğini sağlamak için çektiğine karar verdim. Belki de *benim* güvenliğim için. O sırada bana çok kızmıştın. Ama William sana asla saldırmayı düşünmemiştir; hem de arkadan asla."

Bu bir suçlama değildi; sadece bir çıkarsamaydı. Royce yüzünü ona dönmedi ama konuşurken sanki acısına dayanıyormuş gibi omuzları kasılmıştı. "O gece ben de aynı sonuca vardım," dedi Royce gergin bir sesle. "Gözümün ucuyla bakınca, sırtıma yönelmiş bir hançer gördüm, içgüdülerimle hareket ettim. Bir refleksti. Özür dilerim Jennifer."

Evlendiği kadın ne sözünü ne de sevgisini kabul etmişti onun; ama özrünü kabul ediyordu. "Teşekkür ederim," dedi Jenny acı içinde, "kendini ve beni William'ın bir suikastçı olduğuna inandırmaya çalışmadığın için. Bu aramızdaki ilişkiyi kolaylaştıracak, şey için..."

Onları neyin beklediğini düşünmeye çalışırken, Jenny'nin sesi alçaldı; ama bir şey düşünemedi. Yalnızca bir zamanlar paylaşıp kaybettikleri şeyler geldi aklına. "Birbirimize... kibarca davranmak için," diye bitirdi sözlerini zar zor.

Royce titrek bir nefes alıp başını ona çevirdi. "Bundan böyle benden bütün istediğin bu mu?" diye sordu, içinde kaynayan duygular yüzünden sesi pürüzlü çıkıyordu. "Nezaket mi?"

Jenny konuşamadığı için başını sallamakla yetindi. Üstelik Royce'un gözlerindeki acıyı görünce inanamamıştı. Bu acı Jenny'ninkini bile geçiyordu. "Bütün istediğim bu," diyebildi nihayet.

Royce konuşmaya çalışırken boğazında bir kas oynadı; ama kibarca başını salladı yalnızca. Sonra çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz Jenny yatağın direklerine tutundu; gözlerinden yağmur gibi yaş akıyordu sıcak sıcak. Omuzları şiddetli ve acı dolu hıçkırıklarla sarsılıyordu; artık gözyaşlarını tutamıyordu. Gözyaşları göğsünü yırtarcasına boğazına yükselince direğe sarıldı; ama dizleri tutmuyordu artık.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Muazzam büyüklükteki turnuva sahasının dört bir yanına, sıra sıra yükselen sıralarla dolu gölgelikli balkonlar yerleştirilmişti. Jenny, Brenna, Elinor Hala ve Arik oraya vardıklarında, alan şatafatlı urbalara bürünmüş hanımefendi ve beyefendilerle çoktan dolmuştu. Her balkonun tepesinde bir bayrak dalgalanıyor, balkonda oturanların ait oldukları ırkı veya klanı gösteriyordu. Jenny etrafına bakınıp kendi bayrağını ararken, Katherine'in tahmininde yanılmadığını anladı: Kendi ülkesinin insanları ötekilere karışmamış, İngilizlerin tam karşısına oturmuşlardı. Böyle bir günde bile rekabete kilitlenmişlerdi.

"Orda hayatım, bak, senin bayrağın şurada," dedi Elinor Hala saha boyunca uzanan balkonu işaret ederek. "Babanınkinin yanı başında dalgalanıyor."

Birden Arik konuştu ve onun gök gürültüsü gibi çıkan sesini duyunca yanındaki üç kadının yüreği ağzına geldi. "Sen orda oturacaksın-" dedi Arik üstünde Claymore bayrağının dalgalandığı balkonu göstererek.

Jenny bunun Royce'un değil, sarışın devin emri olduğunu biliyordu; hoş kimin emri olduğu önemli değildi; çünkü Jenny bu emre uymayacaktı. Başını iki yana salladı. "Ben kendi bayrağımın altında oturacağım Arik. Sizinle yaptığımız savaşlar yüzünden balkonumuz ziyadesiyle boş kaldı. Claymore'un balkonu tıklım tıklım dolu."

Oysa değildi. Yani öyle sayılmazdı. Balkonun tam or-

tasında tanıtı andıran bir koltuk vardı; bariz bir şekilde boştu. O koltuğun kendisi için hazırlandığını biliyordu Jenny. Yanından geçerken karnına ağrılar girdi; geçtiği anda ise Claymore'daki altı yüz konukla sahanın menzilindeki serf ve köylüler dönüp ona baktılar; önce şaşkınlık, sonra hayal kırıklığıyla; pek çoğu ise aşağılayan bakışlarla süzdü Jenny'yi. Üstünde şahin ve hilalli bir bayrak dalgalanan Merrick klanının balkonu MacPherson klanı ile Duggan klanının arasındaydı. Jenny'nin kendi yanlarına doğru geldiğini gören klanlardan kulak tırmalayıcı sevinç nidaları yükseldi; Jenny yaklaştıkça bu sesler artmaya devam etti; bu durum ise Jenny'nin artan kederine tuz biber ekti. Jenny görmeden ileriye bakarak yalnızca William'ı düşünmeye zorladı kendini.

En ön sıraya Elinor Hala ile Brenna'nın arasına oturdu. Oturur oturmaz da Becky'nin babası dahil, klanındaki herkes omzunu okşayıp gururlu bir şekilde onu selamladı. Etrafındaki balkonlardan tanıdığı ve tanımadığı herkes ya tanışıklıklarını tazelemek ya da tanışmak için önünde sıralandı. Bir zamanlar insanları tarafından benimsenmeyi istemişti yalnızca; bugün ise bini aşkın İskoç ona tapıyor, milli bir kahraman gibi onu seviyordu.

Bunu elde etmek için yapması gereken tek şey ise herkesin gözü önünde kocasını küçük düşürmek, ona ihanet etmek olmuştu.

Bunu fark edince karnına ağrı girdi, elleri terlemeye başladı. Buraya geleli on dakika bile olmamıştı daha; ama Jenny gerçekten hastalanmadan birkaç dakikadan fazla dayanabileceğini sanmıyordu.

Üstelik bunu önünde biriken insanlar dağılıp da İngilizlerin tarafındaki hemen hemen herkesin gözü dikkatle üstüne çevrilmeden *önce* fark etmişti. Baktığı her yerde, İngilizlerin ona baktığını, onu gösterdiğini ya da birilerinin dikkatini ona çektiğini görüyordu.

"Hepimizin taktığı şu harika başlıklara baksana," dedi Elinor Hala keyifle, öfkeden kuduran İngilizleri işaret etti başıyla. "Tam beklediğim gibi. *Biz* de günün heyecanına kapılır, *bizim* gençliğimizde moda olan şeyleri giyerdik."

Jenny başını kaldırmaya zorladı kendini; gözleri amaçsızca renkli gölgelikler deryasında dalgalanan bayraklarda, saha boyunca uzanan alanda uçuşan peçelerde gezdi. Upuzun sivri başlıklar vardı; uçlarında yerleri süpüren peçeler vardı; her iki tarafta dev kanatlar gibi duran, uçlarında peçelerle kalp şeklinde başlıklar, yine uçlarında dökümlü kumaşlar olan boynuz şeklinde başlıklar, hatta iki kare kesimli peçe çıkarılıp da hanımların başlarının üstündeki iki uzun sopaya takılmış gibi duran başlıklar bile vardı. Jenny onlara görmeden baktı; bu sırada Elinor Hala'nın söylediklerini belli belirsiz duydu: "Hayatım, etrafına bakınırken başını dik tut; çünkü seçimini yaptın. Gerçi ben yanlış bir seçim yaptığını düşünüyorum ya olsun; kararının arkasında durmalısın."

Jenny başını hızla ondan yana çevirdi : " Ne diyorsun Elinor Hala?"

"Bana fikrimi sorsaydın, sana söylemiş olacağım şeyi söylüyorum; senin yerin kocanın yanıdır. Ama benim yerim de senin yanın. O yüzden buradayım. Öbür yanında da sevgili Brenna var; gerçi ben onun geride kalıp senin kocanın kardeşiyle kalmak için bir dolap çevirdiğinden fena halde şüpheleniyorum."

Brenna da başını çevirip ona baktı; ama Jenny duyduğu vicdan azabından dolayı Brenna'nın korkusunu fark edemedi. "William konusundaki hassasiyetimi anlamıyorsun Elinor Hala. Onu çok seviyordum."

"O da seni seviyordu," dedi Brenna samimi bir tavırla. Jenny kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı ki Brenna ekledi: "Babamın aksine, *o* seni düşmanımızdan nefret ettiğinden *daha çok* seviyordu."

Jenny gözlerini kapadı. "Lütfen," diye fısıldadı ikisine birden. "Bana böyle davranmayın. Ben neyin doğru olduğunu biliyorum..."

Neyse ki, borazancılar birden sahaya çıkıp borazanlarını çalınca daha fazla konuşmaktan kurtuldu. Borazancıların ardından çığırtkanlar geliyordu. Çığırtkanlar gürültü dinip sessizlik hakim oluncaya kadar beklediler, sonra kuralları saymaya başladılar:

"Turnuvadan önce üç müsabaka olacak,"diye bağırdı çığırtkan. Bu üç maç ülkedeki en iyi şövalyeler olarak bilinen altı şövalye arasında olacaktı. Jenny nefesini tuttu; sonra yavaşça salıverdi. İlk iki yarışmacı bir Fransız ile İskoç şövalyesiydi; ikinci maç Royce ile Dumont adında bir Fransız'ın arasındaydı; üçüncü maç ise yine Royce ile Ian MacPherson'ın arasında; yani Jenny'nin eski "nişanlısının" oğluyla idi.

Kalabalık kendinden geçti; bütün gün bekleyip Kurt'u belki görebileceklerini zannederken, onu ilk bir saat içinde iki kez görebileceklerdi.

Kurallar başta son derece olağan görünüyordu: Üç puan toplayan ilk şövalye maçı kazanıyordu. Rakibinin kargısını parçalayan bir şövalyeye her seferinde bir puan veriliyordu. Jenny üç puan kazanmak için bir şövalyeye en az beş pas gerekeceğini düşündü; çünkü bir mızrağı ustaca kaldırıp dört nala giden bir atın üstünde nişan alıp mızrağı tam doğru noktaya saplamak azımsanacak bir iş değildi; özellikle de zırhın yüzü mızrağın kayıp gitmesi için pürüzsüz olarak tasarlanmışsa.Şövalye rakibini atından düşürürse üç puan alıyor ve anında maçı kazanıyordu.

Sonraki iki bildiri kalabalığın beğeniyle gürlemesine, Jenny'nin ise korkudan olduğu yere sinmesine neden oldu: Müsabakalar Alman usulüne göre yapılacaktı, Fransız usulüne göre değil. Bu da kavak mızraklar yerine, oldukça büyük, savaş mızraklarının kullanılacağı anlamına geliyordu; ayrıca mızrakların son derece keskin uçları da koruyucu ile köreltilmeyecekti.

Kalabalıktan yükselen coşku nidaları ayyuka çıkıyordu; öyle ki çığırtkan sözlerini bitirmek için uzun süre beklemek zorunda kaldı. Nihayet ses kesilince, turnuvanın ilk üç müsabakadan sonra başlayacağını, diğer müsabakalarınsa ertesi gün ve daha sonra devam edeceğini duyurdu. Turnuvaya katılan şövalyeler ülkeye nam salmış insanlar oldukları için, turnuvadan sonra yapılacak müsabakaların mümkün olursa şövalyenin önemine göre düzenleneceğini sözlerine ekledi. Kalabalıktan coşku dolu sesler yükseldi yine; öyle ya, tanınmamış şövalyelerle onlardan daha vasatlarını seyretmek yerine, en büyük heyecanı en başta yaşayacaklardı.

Ringin dışındaki görevli askerler eyer kayışlarını denetlemeyi bitirmişlerdi. Bu denetimi, şövalyelerin atlarının üstünde durmak için biniciliklerinin ve kendi güçleri yerine deri kayış kullanmalarını önlemek için yapıyorlardı. Görevlilerin başındaki asker tatmin olunca işaret verdi, çığırtkanlar sahada dolaştı, sonra büyük davullar çalındı, düdükler öttürüldü, borazanlar üflendi; artık bütün şövalyeler sahada bir geçit töreni yapacaklardı.

Bu büyüleyici alaya Jenny bile kayıtsız kalamadı. Şövalyeler yan yana altı sıra halinde dizilmişlerdi. Tamamıyla zırhlara bürünmüşler, göz kamaştırıcı gümüş gemler ve çıngıraklarla, şövalyenin kimlerden olduğunu gösteren renkli başlıklar ve parlak ipek ve kadifelerden koşumlarla süslenmiş gösterişli atlarının üstüne kurulmuşlardı. Parlatılmış zırhlar güneşte öyle parlıyorlardı ki, Jenny gözlerini kısmış, önünden geçen armalı cüppelere, aslan, kaplan, şahin, kartal ve ayı gibi soylu hayvanlardan acayip yılanlar ve tek boynuzlu atlara kadar bir sürü hayvan süslemesiyle dolu kalkanlara bakarken buldu kendini. Bazı kalkanların üstünde çubuklarla kareler, yarım ay ve yıldızlar hatta çiçekler vardı.

Bu parlak renk cümbüşü ile kalabalıktan durmaksızın yükselen coşku nidaları Elinor Hala'yı öylesine mest etmişti ki, kadın, üstünde kükreyen üç aslan, iki gül, bir şahin ile bir hilal olan fevkalade güzel kalkanıyla önünden geçen bir İngiliz şövalyesini alkışladı.

Başka zaman olsa, Jenny bu manzaranın ömründe gördüğü en heyecan verici şey olduğunu düşünürdü. Dört yüz kadar şövalyenin arasında babasıyla üvey kardeşini seçti. Ne var ki kocası ortalarda yoktu. İlk alay sahanın öbür ucuna vardığında kalabalık hayal kırıklığı içinde, "Kurt!Kurt!" diye bağırmaya başlamıştı.

Şövalyelerin her biri rakibiyle karşılaşmadan önce karısının veya sevdiğinin oturduğu balkonun önüne gider, mızrağını ona uzatır, kadından ona uğur getirecek bir şey isterdi tören

havası içinde; bu uğur kadının eşarbı, kurdelesi, peçesi, hatta elbisesinin kolu bile olabilirdi. Kadın bunu mızrağın ucuna gururla bağlardı. Yine böyle oldu; uğurlarını alan şövalyeler sahanın karşı tarafına sürdüler atlarını, miğferlerini düzelttiler, siperliklerini açıp kapadılar, mızraklarının ağırlığını tarttılar; nihayet borazanın çalınmasını beklemeye başladılar. Önce atlarını mahmuzlayıp ileriye fırladılar; Fransız şövalyenin mızrağı, rakibinin kalkanının nerdeyse tam ortasından vuruyordu. İskoç şövalye eyerinde sallandı, sonra kendini toparladı. Birbirlerinin yanından beş kez daha geçtikten sonra, Fransız şövalye nihayet ışıldayan çelikten bacak ve kol yığının ortasında onu yere düşüren bir darbe aldı; kulakları sağır eden sevinç sesleri yükseldi İskoçlardan.

Jenny bu sonucu nerdeyse fark etmemişti; oysa yere düşen şövalye ayaklarının dibindeydi. Jenny kucağında kenetlendiği ellerine bakarak, tekrar çalınan borazanları dinleyerek bekliyordu.

Borazanlar çalınca kalabalık galeyana geldi; Jenny bakmak istemese de başını kaldırdı. Çalımlı bir havayla sahaya çıkan, kırmızı koşum takımları olan atının üstünde oturan Fransızın, Jenny'nin dikkatini çekmesi, biraz iri kıyım oluşundan, biraz da görünüşündendi. Adamın kollarını korumak için taktığı koruyucular devasaydı; iki yana yayılan ve Jenny'ye yarasa kanatlarını anımsatan kıvrımlı levhalardan oluşuyordu. Şimdi ise, boynuna baronlara yakışan şık bir kolye takmasına rağmen, göğsündeki zırhın üstüne işlenmiş çöreklenmiş çirkin yılan simgesinde bir çekicilik veya güzellik göremedi Jenny. Adam alacağı uğur nişanı için atını balkonlardan birine çevirdi; o anda kalabalıktan yükselen sesler azalmaya başladı.

Dehşet dolu bir ürpertiyle, Jenny bakışlarını çabucak başka yöne çevirdi; ama bakmasa bile, Royce'un nihayet sahaya çıktığını biliyordu. Çünkü kalabalık, bir sessizliğe bürünmüştü ansızın. Öyle bir sessizlikti ki bu, borazanların belli aralıklarla çıkan sesleri korku dolu sessizliğin içinde ölüm çanları gibi yankılandı. Jenny kendimi tutamayıp başını kaldırdı; kaldırır kaldırmaz da başka yana çevirdi. Gördüğü şey yüzünden

kalbi duracaktı nerdeyse. Etrafı saran neşeye, renklere ve şaşaaya rağmen, kocası tamamıyla karalara bürünmüştü, kara atı karalar içindeydi, başlığı bile karaydı. Royce'un kalkanının üstünde sadece hırlayan bir kara kurdun başı vardı.

Onu tanıyan Jenny'ye bile ürkütücü görünmüştü Royce. Onun kendi balkonuna baktığını gördü sonra. Jenny için ayrılan yerde oturan bir kadını görünce, bir anda yanıldığını fark etti. Ama Royce atını o tarafa ya da sahanın etrafını saran ve kendisine çılgın gibi peçelerini ve kurdelelerini sallayan en az bin kadına doğru sürmektense, Zeus'u aksi yöne çevirdi.

Jennifer onun doğruca kendisine geldiğini görünce, kalbi acı veren darbelerle fırlayacakmışçasına atmaya başladı. Royce'un Jenny'ye doğru gittiğini kalabalık da gördü. Sessizce izlemeye başladılar. Merrick balkonundaki herkes Royce'a bela okurken, Royce Zeus'u Jenny'nin önüne sürdü, bir mızraklık bir mesafede durdu. Ama, karısının kendisine vermeyeceğini bildiği uğur için mızrağını uzatmak yerine, Jenny'nin daha önce yapıldığını hiç görmediği bir şey yaptı: Orada durdu; Zeus sabırsızca kıvranırken Royce karısına baktı, sonra ustaca ama yavaş bir hareketle mızrağını döndürüp ucunu toprağa sapladı.

Bu bir selam! diye bağırdı Jenny'nin yüreği; Royce onu selamlıyordu. Jenny bir an her şeyi, hatta William'ın ölümünü bile bastıran bir acı ve korku duydu. Oturduğu yerden yarı yarıya kalkmıştı; ne yapacağını bilmiyordu, sonra o an geçiverdi. Royce Zeus'u döndürüp Fransız'ı geçerek sahanın kendine ait ucuna doğru gitti dört nala. Fransız şövalye ise miğferinin siperliğini düzeltmekte, miğferini boynuna daha sıkı yerleştirip mızrağının ağırlığını ölçer gibi kolunu bükmekteydi o sırada.

Royce rakibiyle karşılaşmak için atını mahmuzladı, siperliğini indirdi, mızrağıyla nişan aldı... Sonra hareketsiz kaldı. Mükemmel bir hareketsizlik, vahşi bir soğukluk ve duygusuzluk içinde bir an durup bekledi...

Borazanın ilk çalınışıyla Royce eğildi, Zeus'u mahmuzlayıp doğruca rakibine sürdü. Mızrağı Fransız şövalyenin kal-

kanına öyle büyük bir kuvvetle çarptı ki, kalkan bir tarafa fırladı, şövalye ise arkasına doğru yuvarlanıp sağ ayağının üstüne düştü. Ayağının kırılmama ihtimali yoktu. İşini bitiren Royce, Zeus'u sahanın öbür ucuna sürdü dört nala, girişe bakarak bekledi. Yine hareketsizdi.

Jenny, Ian MacPherson'ı daha önce bir müsabakada seyretmiş ve adamı olağanüstü bulmuştu. Ian MacPherson sahaya çıktı; zümrüt yeşili ve sarı MacPherson renkleri içinde atının yeri sarsan adımlarıyla Royce kadar ölümcül görünüyordu.

Jenny gözünün ucuyla bakınca, Royce'un bakışlarını Ian MacPherson'dan ayırmadığını fark etti. Royce'un bakışlarında MacPherson klanının gelecekteki şefini ölçüp tartan, Ian'ın oluşturabileceği tehlikeyi hafife almayan bir şey vardı. Jenny, sadece Royce ile Ian'ın Alman zırhı giymiş olduklarını fark etti birden, bu zırhın keskin kenarları insan vücuduna benziyordu. Zaten Royce'un zırhındaki tek süsleme, iki omzundaki içe doğru dönen yumruk büyüklüğünde iki pirinç kaplamaydı.

Jenny yan gözle Royce'un yüzüne bakınca, kısık gözlerle Ian'ı süzen kocasının bakışlarındaki amansız ifadeyi gördü. Jenny o kadar dalmıştı ki bu manzaraya, Ian MacPherson'ın önünde durup mızrağını ona uzattığını fark etmedi bile...

"Jenny!" Becky'nin babası omzunu kavrayıp ona Ian'ı işaret etti. Jenny gösterilen yere bakınca, inanmazlıkla dolu bir ıstırap iniltisi koptu dudaklarından. Ama Elinor Hala abartılı bir coşkuyla bağırdı: "Ian MacPherson!" diyerek peçesini kaptı, "Sen tanıdığım en nazik erkek *idin!*" dedi, eğilip sarı peçesini kaşlarını çatan şövalyenin mızrağının ucuna bağladı.

Ian sahada Royce'a doğru ilerlemeye başlayınca, Jenny, Royce'un duruşundaki ufak değişikliği hemen fark etti. Kocası eskisi gibi hareketsizdi; ama şimdi hafifçe ileriye eğilmiş, nişan alıyordu, tehditkâr bir havası vardı. Karısından uğur almaya cüret eden düşmanına saldırmak için serbest bırakılacağı anı gözlüyordu hevesle. Borazan çaldı, atlar ileriye

atılıp hızlandılar, mızraklar eğildi, nişan alındı, mızrakların ölüm saçan keskin uçları ışıldadı; Royce tam saldırıya geçerken, Ian MacPherson duyanın kanını donduran bir savaş narası atıp saldırdı. Bir mızrak bir kalkana çarptı şiddetle; bir an sonra Ian görkemli atıyla birlikte yerdeydi, sonra çarpıştılar ve bir toz bulutunun ortasında iki yana devrildiler.

Kalabalıktan kulakları sağır eden bir gürültü yükseldi; ama Royce kalıp bu çılgınca övgülerin tadını çıkarmadı. Buz gibi bir küçümsemeyle, yere düşen, silahtarının yardımıyla ayağa kalkmaya çalışan değerli düşmanına baktı. Zeus'u çevirip dört nala sahadan ayrıldı.

Sıra turnuvadaydı; Jenny en çok turnuvadan korkuyordu; çünkü İskoçya'da, aynı ülkeden tarafları arasındaki turnuvaların gerçek bir savaştan pek farkı olmazdı; sahanın karşı uçlarından iki rakip güç birbirine saldırırdı. Turnuvaların tam bir katliama dönüşmesini önleyen yalnızca birkaç kuraldı; ama çığırtkan bu turnuvada geçerli olan kuralları açıklamayı bitirince, Jenny'nin korkusu on katına çıktı. Her zamanki gibi yarışmaya keskin uçlu silahlar getirmeyi yasaklayan bir kural vardı. Arkası dönük bir adama ya da atına vurmak yasaktı. Bir süre dinlenmek için miğferini çıkaran birine vurmak da ayrıca yasaklanmıştı; ancak her şövalyeye bu kısa sürelerin yalnızca ikisi verilecektir; atı onu ortada bırakmadığı sürece. Kazanan taraf, hâlâ atının üstünde duran ve yaralanmamış en çok adama sahip olan taraf olacaktı. Bunun dışında hiçbir kural, dövüş başladıktan sonra tarafları ayıracak hiçbir ip, hiçbir set yoktu. Hiçbir şey. Jenny soluğunu tuttu; açıklanacak son bir şey olduğunu biliyordu. Açıklandığında ise yüreği paramparça oldu: Çığırtkan bugün şövalyelerin yetenekleri ve ünleri dolayısıyla, gerekirse mızraklarının yanı sıra palaların da kullanabileceğini belirtti.

Her birinde yüz şövalye olan iki alay çıktı meydana; birinin başında Royce vardı, ötekinin başında Dumont. Karşı uçlardan sahaya çıktılar; arkalarından yedek mızrak ve palalarla silahtarlar geliyordu.

Dumont'un tarafındaki şövalyelere bakınca, Jenny'nin

bütün bedeni titremeye başladı: Babası, Malcolm, MacPherson ve flamalarını gördüğü bir düzine klan o taraftaydı. Saha ikiye bölünmüştü; bir tarafta İngilizler vardı, diğer tarafta Fransızlarla İskoçlar. Tıpkı gerçek hayattaki gibi, bu adamlar savaş meydanında tuttukları saftaydılar turnuvada. Ama böyle olmamalıydı, diye feryat etti Jenny'nin yüreği; bir turnuvada şahsi zafer ve gösteri için dövüşülürdü; bir düşman tarafın ötekine galip gelmesi için değil. Turnuvalar düşmanlar arasında olurdu; sonra da ortalık kan gölüne dönerdi! Jenny biraz sonra olacaklara dair içinde uğursuz uğursuz konuşan sesi susturmaya çalıştı; ama nafile. Bütün duyguları çok kötü bir şey olacağını haykırmaya başlamıştı çoktan.

Borazanlar üç kez çaldı; Jennifer farkında olmadan tanıdığı herkesin güvenliği için dua etmeye başladı. Sahayı şimdilik ikiye bölen ip gerildi; dördüncü borazan havayı yırttı, ip çözüldü. İki yüz at gök gürültüsü gibi bir ses çıkararak yürüdü; palalarla mızraklar kaldırılırken, yer atların ayakları altında titredi. İşte ondan sonra, Jenny'nin klanından yirmi kişi, önlerinde babasıyla kardeşi olduğu halde takımdan ayrıldılar, doğruca Royce'un üstüne yürüdüler, intikam ateşiyle palalarını çektiler. İskoçlar Mahşerin Dört Atlısı gibi Royce'un etrafını çevirirken, Jenny'nin çığlığı İngilizlerin öfke dolu sesleri arasında yitip gitti. Bunu izleyen dakikalarda, Jenny ömrü boyunca gördüğü en nefes kesici kılıç ve güç çatışmasına tanık oldu: Royce soğukkanlı ve azimli bir adam gibi savaşıyordu; hareketleri öyle hızlı, darbeleri öyle güçlüydü ki, onu nihayet atından düşürdüklerinde kendisiyle birlikte altı adamı da götürmüştü. Ama kâbus devam ediyordu; Jenny balkonlardaki herkesle birlikte ayağa kalktığından habersiz, sahanın ortasındaki metal ve adam yığınını görmeye çalışıyor, kulakları çeliğe çarpan, vuran palaların sesleriyle uğulduyordu. Royce'un şövalyeleri olanları görünce ona doğru gittiler; bundan sonra, Jenny'nin her şeyi iyice görebildiği yerden savaşın gidişatı tamamıyla değişmiş gibi görünüyordu. Royce silkinip bir intikam meleği gibi bir yığın adamın ortasından sıyrıldı; iki eliyle tuttuğu palasını başının üstüne kaldırdı, bütün gücüyle... Jenny'nin babasına savurdu.

Jenny, Royce'un bileklerini çevirip palasını Kont Merrick'e değil de başka bir kuzeyliyle savurduğunu göremedi; çünkü elleriyle yüzünü kapatıp bir çığlık atmıştı. Kardeşinin gizlediği hançeri çıkarıp Royce'un miğferiyle zırhı arasındaki savunmasız noktaya sapladığı zaman Royce'un vahşice açılmış yaralarından fışkıran kanın kocasının zırhından aşağıya aktığını da görmedi. Royce'un kasıklarındaki hafif zırhı tekmeleyip onu gözlerden saklayınca, sırtını, omuzlarını ve başını acımasızca yumrukladıklarını görmedi.

Elini yüzünden çektiğinde gördüğü tek şey, nasıl olduysa babasının hâlâ ayaklarının üstünde olduğu, Royce'un ise öfkeden çılgına dönmüş bir adam gibi savrulup palasını kullanarak MacPerson ile iki kişiye daha saldırdığı oldu. Royce nereye vurursa, adamlar vahşi metal köpekler gibi yere yığılıyordu.

Jenny oturduğu yerden fırladı; nerdeyse Brenna'nın üstüne düşüyordu. Brenna ise gözlerini sımsıkı kapamıştı. "Jenny!" diye bağırdı Elinor Hala. Ama Jenny onu dinlemedi bile; boğazına dalga dalga bir öfke yayılıyordu. Gözyaşlarıyla yarı kör halde atına koşup şaşkınlıktan kalakalan uşağın elinden dizginleri kaptı...

"Bakın hanımım!"diye bağırdı uşak heyecanla. Jenny'nin ata binmesine yardım ederken Royce'u işaret etti . "*Hayatınızda* hiç onun gibi bir şey gördünüz mü?" Jenny bir kez daha bakınca, Royce'un palasının bir İskoç'un omzuna indiğini gördü. Babasının, kardeşinin, Becky'nin babasının ve daha bir düzine İskoç'un, çoktan kan gölüne dönmüş topraktan kalktıklarını gördü.

Kaçınılmaz ölümü gördü.

Yatak odasının penceresinin önünde dururken bu manzara onu ölmekten beter etti; kireç gibi olmuş yüzünü cama dayadı, kollarıyla bedenini sardı. İçindeki acıyı ve korkuyu tutmaya çalışıyordu sanki. Turnuvadan ayrıldığından beri bir saat geçmişti; son yarım saatte at üstünde mızrak yarışı yapılıyor olmalıydı. Royce on bir maç kabul ettiğini söylemişti; turnuvadan önce iki maç yapmıştı bile. Çığırtkanın söyledi-

ğine göre, turnuvadan sonra yapılacak müsabakalar önce en usta yarışmacılarla başlayacaktı; Royce'un turnuva maçlarının galibi olduğundan Jenny'nin en ufak şüphesi yoktu. *Kral Henry'nin ünlü kahramanının yorgunken bile ona meydan okuyacak kadar budala olan her İskoç'u yenebileceğini kanıtlaması ne kadar etkileyici,* diye düşündü Jenny belli belirsiz bir üzüntüyle.

Bitmiş beş maç saymıştı şimdiden; kalabalıktan yükselen her berbat yuhalama sonunda birinin mağlup olup sahadan ayrıldığını anlıyordu. Dört maç daha yaptıktan sonra Royce sahadan ayrılacaktı; ondan sonra biri gelip Royce'un kaç İskoç'u sakatladığını ya da öldürdüğünü söylerdi Jenny'ye elbette. Elini uzatıp yanağına düşen göz yaşlarını silerken Royce'a da bir şey olabileceği hiç gelmedi aklına; Royce'a hiçbir şey olmazdı. Bunu turnuvanın başındaki maçlarda bizzat müşahede etmişti. Üstelik... Tanrı bağışlasın... Gurur duymuştu. Hatta Royce MacPherson'la karşılaşırken bile müthiş bir duygu seline kapılmıştı.

Kime sadık olacağını bilememekten yüreğiyle beyni harap olmuştu; olduğu yerde durdu, sahada ne olduğunu göremiyordu; ama duyabiliyordu. Kalabalıktan yükselen ve her maçın sonunda daha da çoğalan uzun ve çirkin yuhalamalara bakılırsa, maçların galipleri iyi bir performans sergiliyordu. Jenny'nin soydaşları kibar bir alkışa bile değmiyorlardı besbelli...

Odasının kapası hızla açılıp duvara çarpınca irkildi. "Şalını al," dedi Stefan Westmoreland sert ve uğursuz bir sesle. "Benimle o sahaya geliyorsun, yoksa ben seni sürükleyerek götürürüm!"

"*Gelmiyorum,*" dedi Jenny, yine pencereden bakmaya başladı. "Kocam ailemi parçalara ayırırken gülmeyi midem kaldırmıyor."

Stefan Jenny'yi omuzlarından tutup kendine çevirdi; sesi sertçe vurulmuş bir kırbaç gibi şakladı Jenny'nin yüzünde: "Sana ne olduğunu söyleyeyim! Kardeşim o sahada *ölüyor*! Senin akrabalarına dokunmayacağına yemin etmişti; turnuva bunu anladıkları an senin değerli akrabaların onu kesip biçmeye başladılar!" dedi dişlerini sıkarak. Jenny'yi sarsıyordu bir yandan da. "Turnuvada onu parçalara ayırdılar! Royce şimdi mızrak yarışında. Yuhalayıp duran şu kalabalığı duyuyor musun? *Onu* yuhalıyorlar. Çok kötü yaralandı, attan düştüğünden beri bilincinin yerinde olduğunu sanmıyorum. Onları mızrak yarışmasında oyalayıp alt edebileceğini sanmıştı; ama yapamıyor. Üstelik on dört İskoç daha ona meydan okudu!"

Jenny ona baktı; kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi atıyordu; ama kendisi olduğu yere çakılı kalmıştı. Sanki bir kâbusta koşmaya çalışır gibiydi. "Jennifer," dedi Stefan boğuk bir sesle. "Royce onların kendisini öldürmesine göz yumuyor." Stefan genç kadının kollarını acıtırcasına sıkıyordu ama sesi ıstırap doluydu. "O sahada senin için ölüyor. Kardeşini öldürmenin bedelini ödemek için... şimdi de-" Stefan sözünü bitiremedi; Jenny onun ellerinden kurtulup koşmaya başlamıştı...

Garrick Carmichael, Royce'un yanında yere tükürüp atıyla sahadan çıktı; zafer kazanmıştı; ama Royce bu tür ince hakaretlerden habersizdi. Yalpaladı, düşecekmiş gibi oldu; kalabalıktan yükselen gürültünün giderek sağır edici bir hale geldiğini fark etti belli belirsiz. Tökezleyerek uzandı, miğferini aldı; sol eliyle tutacak oldu ama sol kolu yanında işe yaramaz bir halde sallanıyordu. Miğfer yere düştü. Gawin ona doğru koşuyordu... Hayır, Gawin değil, mavi şallı biri; Royce gözlerini kısıp bu gelene görmeye çalıştı, bir yandan da onun şimdiki rakibi olup olmadığını merak ediyordu.

Görmesini ve zihnini bulandıran bir ter, kan ve acı yumağı içindeyken, koşan bir kadın gördü. Ona doğru koşuyordu, başı açıktı, başının arkasında uçuşan saçları, güneşte altın ve kızıl hareler içinde ışıldıyordu. Jennifer! Gözlerine inanamıyordu, gözlerini kısıp ona baktı; bu arada kalabalıktan yükselen ve kulakları sağır edici gürültü ayyuka çıkmıştı.

Royce içinden inledi, sağlam olan sağ koluyla ayağa kalk-

maya çalıştı. Jennifer geri gelmişti... onun yenildiğini görmek için. Belki de öldüğünü... Öyle bile olsa, sürünerek öldüğünü görmesini istemezdi onun. Son bir güçle ayağa kalkmaya çalıştı sendeleyerek. Uzanıp elini gözlerine siper etti, görüşü berraklaştı ve hayal görmediğini anladı. Jennifer ona doğru koşuyordu, kalabalığın üstüne ise tekinsiz bir sessizlik çökmüştü.

Jennifer onun kırık kolunun yanında sallandığını görecek kadar yaklaşınca ağzından çıkacak çığlığı zorla bastırdı. Royce'un önünde durdu ve babasının öfkeyle yükselen sesini duyunca Royce'un ayaklarının dibindeki mızrağa baktı. *"Al onu!"* diye gürledi babası. *"Mızrağı kullan Jennifer."*

O zaman onun neden geldiğini anladı Royce: Akrabalarının başladığı işi bitirmeye, Royce'un William'a yaptığını o da Royce'a yapmaya gelmişti. Kımıldamadan Jennifer'ı seyretti; Jennifer yavaşça yere eğilirken güzel yüzünden akan yaşları fark etti. Ama Jennifer Royce'un mızrağını veya kendi hançerini almak yerine, Royce'un elini ellerinin arasına aldı, dudaklarına bastırdı. Acıdan ve şaşkınlıktan bilincini kaybeden Royce, nihayet Jennifer'ın önünde *diz çöktüğünü* anladı. Boğazından bir inilti koptu: "Sevgilim," dedi acı içinde, elini sıkıp Jennifer'ı kaldırmaya çalışırken, "yapma..."

Ama karısı onu dinlemiyordu. Rockbourn Kontesi Jennifer Merrick Westmoreland, yedi bin kişinin gözleri önünde, uysal bir itaatkârlık içinde kocasının önünde diz çökmüş, onun elini yüzüne bastırmış, omuzları şiddetli hıçkırıklarla sarsılarak ağlıyordu. Nihayet ayağa kalktığında, izleyenlerin arasında olanları görmeyen kalmamıştı. Ayağa kalkıp bir adım geri çekildi, omuzlarını geri çekmiş, dimdik duruyordu. Göz yaşlarıyla ıslanmış yüzünü kaldırıp kocasına baktı.

Royce'un mağlup bedenine dalga dalga bir gurur yayıldı; çünkü karısı kral tarafından şövalye ilan edilmiş gibi gururlu ve mağlup ayakta durmaya çalışıyordu.

Stefan'ın omzundan tutarak durdurduğu Gawin, Stefan onu bırakır bırakmaz ileri fırladı. Royce kolunu silahtarının omzuna koyup sahadan ayrıldı.

Müsabaka sahasındaki çadırında, Royce yavaşça, istemeye istemeye gözlerini açtı. Bilinciyle birlikte gelecek olan şiddetli acıya hazırladı kendini. Ama hiç acı duymadı.

Dışarıdan gelen gürültüye bakılırsa maçlar hâlâ sürüyordu. Royce sağ elini birinin tuttuğunu anladığında, uyuşukluk içinde Gawin'in nerede olduğunu düşünüyordu. Başını çevirip o yöne baktı ve bir an hayal gördüğünü sandı. Jennifer arkasındaki çadırın ağzından dökülen parlak güneş ışığı halesi içinde, başında duruyordu. Ona gülümsüyordu, mavi gözlerinde öyle bir sevgi vardı ki, Royce'un içi titredi. Karısının sanki çok uzaklardan gelen, kadifemsi bir sesle, "Hoş geldin sevgilim," dediğini duydu.

Royce onu neden böyle ışıl ışıl gördüğünü, neden hiç acı duymadığını, Jennifer'ın ona neden inanılmaz bir şefkatle bakıp konuştuğunu anladı birden. "Ben öldüm," dedi, tek düze, heyecansız, yüksek bir sesle.

Ama başında duran görüntü başını iki yana sallayıp dikkatli bir şekilde yatağa, onun yanına oturdu. Uzanıp kocasının alnındaki bir tutam siyah saçı geriye itti, gülümsedi. Sık kirpikleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Jennifer, "Eğer ölmüş olsaydın..." diye gülümserken sesinde acı vardı; "sahaya çıkıp üvey kardeşimin hakkından gelmek *bana* düşecekti galiba."

Royce'un alnında gezen parmaklar serindi, üstelik kalçasının Royce'a dokunuşunda kesinlikle insancıl bir şey vardı. Belki de melek değildi karşısındaki, belki de Royce *ölmemişti*. "Nasıl yapacaktın bunu?" diye sordu. Karşısındaki varlığın yöntemlerinin bir faninin mi yoksa ruhani bir varlığın mı yöntemleri olacağını öğrenmek için sormuştu bu soruyu.

"Şey..." dedi görüntü, Royce'un üstüne eğilip yumuşacık dudaklarını incitmeden onun dudaklarına bastırırken, "O işi son kez... siperliğimi çıkarıp da yapmıştım..." Dili tatlı bir hareketle Royce'un ağzında dolaşmaya başlayınca Royce'un nefesi kesildi; *ölmemişti*. Melekler insanı kesinlikle böyle öpmezlerdi. Serbest olan kolunu Jenny'nin omuzlarına dolayıp karısını kendisine çekti; ama tam onu öpecekken aklına başka bir şey geldi, kaşlarını çattı. "Ölmediysem canım neden yanmıyor?"

"Elinor Hala..." diye fısıldadı Jenny. "Özel bir karışım yaptı; biz de sana onu zorla içirdik."

Royce'un zihnindeki son kuşku da kaybolunca mutlulukla içini çekti. Jenny'i kendine çekip öptü. Karısının dudakları aralanıp öpücüğüne karşılık verince Royce kendinden geçti. Nihayet Jenny'i bıraktığında ikisi de soluksuz kalmıştı. İkisi de, kalabalıktan yükselen seslerle sarsılan bir çadırdan daha iyi bir yerde söylenmeyi hak eden şeyleri söylemek için yanıp tutuşuyorlardı. Bir dakika sonra Royce sakin bir sesle sordu: "Yaralarım ne kadar kötü?"

Jenny yutkunup dudağını ısırdı. Onun kendisi yüzünden aldığı yaraları düşününce gözleri acıyla gölgelenmişti.

"O kadar kötü mü?" dedi Royce şaka yollu, buruk bir sesle.

"Evet," diye fısıldadı Jenny. "Sol kolunla üç parmağın kırılmış. Stefan ile Gawin'in dediğine bakılırsa, Malcolm'un eseri olan boynunda ve köprücük kemiğindeki yaralar büyük ve derin; ama artık kanamıyorlar. Bacağındaki yara korkunç. Ama kanamayı durdurduk. Başına berbat bir darbe almışsın; miğferin düştüğü zaman besbelli," dedi, sonra kin dolu bir sesle ekledi: "Tabii bir de cani akrabalarımdan biri daha sana saldırdığında... Bunun dışında *her yerin* fena halde incinmiş."

Neşeyle kaşlarını kaldırdı Royce. "O kadar da kötü değilmiş."

Jenny bu kendini beğenmiş ifadeyi duyunca gülmeye başladı; ama Royce sessiz ve manidar bir ses tonuyla sordu: "Bundan sonra ne olacak?"

Jenny onun ne sorduğunu hemen anlamıştı. Çabucak bir hesap yapıp Royce bir maça daha çıkarsa çekeceği fiziksel acıyı ve çıkmazsa gururunun alacağı yarayı karşılaştırdı. "Bu sana bağlı," dedi ve, bir an düşündükten sonra ekledi: "Ama dışarıda, er meydanında Malcolm Merrick adında bir şövalye var. Bir saat önce herkesin içinde seni düelloya davet etti." Babasıyla kardeşine duyduğu düşmanlığı gizleyemiyordu:

Royce parmaklarını uzatıp onun yanağını okşarken şefkatle sordu: "Bu söylediklerinden gerçekten çok iyi olduğumu, kalkanımı kırık koluma sararak onu yenebileceğimi mi çıkarmalıyım?"

Jenny başını ona doğru eğdi. "Yapabilir misin?"

Royce'un ağzının kenarında gevşek bir tebessüm belirdi; ihtiraslı dudaklarından tek bir söz çıktı: "Kesinlikle."

Jenny çadırın dışında, Arik'in yanında durmuş, Royce'un eğilip Gawin'den mızrağı alışını seyrediyordu. Genç adam Jenny'ye baktı, bir an duraksadı, sonra Zeus'u döndürüp sahaya doğru sürmeye başladı. Jenny, Royce'un kendisinden bekleyip de dillendirmediği şeyin ne olduğu o zaman anladı. Kocasının beklemesi için seslendi.

Çabucak Royce'un çadırına girip Royce'un yaralarını sarmak için kumaş kestikleri makası kaptı. Ön ayağıyla toprağı eşeleyen, yerinde duramayan kara ata doğru koşup durdu ve kendisine gülümseyen kocasına baktı. Sonra eğilip mavi ipek elbisesinin eteğinden uzunca bir parça kesti; uzanıp bu parçayı Royce'un mızrağının ucuna bağladı.

Arik yürüyüp Jenny'nin yanına geldi; ikisi birlikte Royce'un turnuva meydanına gidişini seyrettiler. Bu sırada kalabalıktan övgü dolu sesler yükseliyordu. Jenny'nin bakışları, Royce'un mızrağının ucunda dalgalanan parlak mavi nişana perçinlendi. Kocasına olan bütün sevgisine rağmen boğazına bir şeyler düğümlenmişti. Elindeki makas, biraz önce yaptığı şeyin simgesi gibi sallanıyordu: Kendi uğurunu Royce'un mızrağının ucuna bağladığı an, ülkesiyle olan bütün bağlarını kesmişti.

Yüksek sesle yutkundu; sonra korkuyla irkildi; Arik'in eli yayılmış, başının üstünde duruyordu. Bir savaş baltası kadar ağır olan bu kocaman el orada bir süre kaldı, sonra Jenny'nin yanağına kaydı, Jenny'nin yüzünü kendine doğru çekti. Bu bir kucaklamaydı.

"Endişelenme hayatım, onu uyandıracağız," dedi Elinor Hala, "ama saatlerce uyuyacak." Jenny'nin ona inanması imkânsızdı.

Bir çift duman rengi göz aniden açıldı, odayı taradı, sonra odasının kapısında durmuş halasını dinleyen cesur, altın saçlı dilbere perçinlendi hayranlıkla.

"Ona bu ilacı vermesem bile," dedi Elinor Hala bir sandığın üstüne yayılmış ufak şişelerle küçük kapların içindeki tozlara doğru seğirtirken, "yaralı bir halde müsabakalara devam eden bir adam bütün gece uyur." Sonra parlak bir tebessümle ekledi: "Pek çok rakibini bozguna uğratmak çok zamanını almamış olsa da..." Yaşlı kadının yüzünde hayranlık dolu bir tebessüm vardı. "Ne kadar dayanıklı, ne kadar yetenekli. Ben ona denk birini hiç görmedim," dedi.

Jenny şu an kocasının maçlara tekrar katıldığı zaman gösterdiği kahramanlıktan çok, onun rahatıyla ilgileniyordu. "Uyandığı zaman canı çok yanacak. Keşke sahaya çıkmadan önce o ilaçtan daha çok verseydin."

"Şey... tabii, iyi olurdu da, pek akıllıca olmazdı. Ayrıca vücudundaki yaralara bakarsan, acı çekmeye alışkın. Üstelik sana söylediğim gibi, o karışımdan bir kereden fazla vermek iyi değildir. Maalesef bazı kötü yan etkileri var."

"Ne gibi?" diye sordu Jenny hâlâ kocasına yardım edebilmeyi umarak.

"Öncelikle bir hafta kadar kocalık görevini yerine getirmesini engeller," dedi Elinor Hala masum bir sesle.

"Elinor Hala!" dedi Jenny, kocasının rahat etmesini sağlamak için onunla sevişme zevkinden mahrum kalmaya razıydı. "Eğer endişelenecek *tek şey* buysa, lütfen biraz daha yap o ilaçtan."

Elinor Hala duraksadı, sonra istemeye istemeye başını sallayıp sandığın önünden bir şişe toz aldı.

"Ne yazık," dedi Jenny acı acı gülerek, "ona Brenna ile Stefan'ın evlenmek istediğini söylediğim zaman bu ilacın içine onu sakinleştirecek bir şey koyamıyorsun." Sesinin yorgun çıkmasına rağmen kıkırdayarak ekledi: "Huzur dolu bir hayatı öylesine istiyordu ki... ama galiba beni gördüğünden beri başı daha da beter belaya girdi."

"Kesinlikle haklısın," dedi Elinor Hala mecburen. "Ama Sir Godfrey bana Dük hazretlerinin seni tanımadan önce bu kadar çok gülmediğini söyledi. O yüzden kargaşa dolu bir hayatın bedelini ödeyecek kadar gülme fırsatı bulacağını ummaktan başka çaremiz yok."

Jenny masanın üstündeki parşömene bakınca gözleri acıyla buğulandı; parşömeni babası göndermişti. "Hiç olmazsa artık Brenna'yla beni serbest bırakması için her gün babamın ona saldırmasını beklemeyecek. Babam ikimizi de evlatlıktan reddetti."

Elinor Hala sevgiyle yeğenine baktı; sonra bilgece konuştu: "Baban her zaman sevmekten çok nefret etmeyi becebilen bir adam oldu hayatım; bunu bir tek sen göremedin. Bana sorarsan, baban en çok kendini seviyor. Öyle olmasaydı, seni önce yaşlı Balder'la sonra da MacPherson'la evlendirmeye kalkmazdı. Kendi bencil amaçlarına ulaşmak dışında seninle pek ilgilenmedi. Brenna onun nasıl biri olduğunu görebiliyordu; çünkü baban onun öz babası değil, dolayısıyla Berenna'nın gözleri sevgiden kör olmamış."

"Benim çocuklarımı da reddetti, doğuracağım çocukları," diye fısıldadı Jenny titrek bir sesle. "Düşünsene, kendi torunlarını reddedecek kadar nefret ediyor benden."

"Babanın senin çocuklarına karşı bu kadar katı olmasının bugün yaptığın şeyle ilgisi yok. Zaten babaları Dük hazretleri olacaksa tek torun bile istemiyordu."

"İnanamıyorum," dedi Jenny, suçluluk duyarak kendine işkence etmekten alamıyordu kendini. "Onlar benim de çocuklarım olacaktı."

"Baban için değil," dedi Elinor Hala. Küçük bir bardağı ışığa tuttu, gözlerini kısıp içinde ne kadar toz olduğuna baktı. Sonra da bir tutam toz daha attı. "Eğer bu toz birkaç hafta boyunca az miktarda, erkeği bir gün tamamen iktidarsız bırakır." Bardağa biraz daha şarap doldururken ekledi: "Baban seninle Claymore'a gelmemi bu yüzden istedi. Kocanın seni çocuksuz bırakacağından emin olmak istiyordu. Ben kendisine bunun senin de çocuksuz kalacağın anlamına geldiğini söyledim; ama baban hiç umursamadı."

Jenny'nin nefesi kesildi; önce babasının yaptıkları karşısında duyduğu dehşetten, sonra da Elinor Hala'nın onun emirlerini uyguluyor olmasından. "Hala, bu ilaçtan kocamın yemeğine ya da içkisine koymuyordun, değil mi?"

Elinor Hala yataktan kendine yöneltilen gergin, çakmak

çakmak bakışlardan habersiz, bir kaşıkla ilacı karıştırdı. "Elbette koymadım, koymam da." Sonra ilacı dikkatle yatağa götürürken ekledi: "Ama baban beni Claymore'a göndermekten vazgeçince, onun daha iyi bir plan yapmış olduğunu düşünmekten alamıyorum kendimi. Şimdi git yat, uyumaya çalış," dedi kaşlarını çatarak. Jenny'yi babasının onu gerçekten ömrünün sonuna kadar bir manastıra kapatmaya amaçladığına ikna ederek onun acısına tuz biber ektiğinin farkında değildi.

Elinor Hala, Jenny odasına gidine dek bekledi. Yeğeni biraz dinleneceği için rahatlamıştı. Kızın fena halde ihtiyacı vardı dinlenmeye. Sonra düke döndü; nefesi kesildi, Royce'un elinde tuttuğu bardağı diktiği uğursuz bakışları görünce, bir an korkudan eli boğazına gitti. "Acı çekmeyi tercih ederim madam," dedi Royce sadece. "O tozu benim odamdan çıkarın. Benim *malikanemden*," diye düzeltti sonra kati bir sesle.

Lady Elinor bir an duyduğu korkudan sıyrılıp beğeniyle gülümsedi. "Ben de tam olarak bunu söylemeni bekliyordum oğlum," diye fısıldadı sevgiyle. Odadan çıkmak için döndü; sonra tekrar Royce'a baktı; bu kez beyaz kaşlarını çatmıştı. "Umarım bu gece sana attığım dikişlere dikkat edersin –ilacımın senin üstünde kötü bir etki yaratmadığından emin olurken yani," diye öğüt verdi ona.

Royce'un gri kaşmir bir sabahlığı üstüne geçirip kuşağını bağlaması birkaç dakikasını aldı; sargılı koluyla parmakları onu engelliyordu. Jenny'nin odasının kapısını açtı usulca; karısının yatakta uyuyor olmasını bekliyordu; büyük ihtimalle bugün olanları anlamaya çalışıyordu.

Karısının hiçbirini yapmadığını fark etti; Jenny huzur içinde pencerenin önünde duruyordu. Başını hafifçe kaldırmış, görünüşe göre meşale ışıklarıyla aydınlanan vadiye bakıyordu. Ellerini arkasına bağlamıştı. Yüzünün ince hatları ve omuzlarından dökülen altınımsı kızıl saçlarıyla, bir zamanlar İtalya da gördüğü, gökyüzüne bakan bir Roma tanrıçasının olağanüstü heykeline benzediğini düşündü, Royce. Ona baktıkça, onun cesareti ve duyguları karşısında ezilmiş hissediyordu kendini. Bir gün içinde ailesine ve ülkesine karşı gelip

yedi bin kişinin karşısında Royce'un önüne diz çökmüş, evlatlıktan reddedilmiş, hayalleri yıkılmıştı. Ama yine de pencerenin önünde durup dudaklarına dokunan bir tebessümle dünyaya bakabiliyordu.

Royce duraksadı; ona nasıl yaklaşması gerektiğini bilmiyordu. Bugün müsabakadan döndüğünde düşüp bayılmak üzereydi. O zamandan beri de Jenny'yle konuşma fırsatı bulamamıştı. Karısının kendisi için feda ettiği şeyleri düşününce, 'teşekkür ederim" kelimeleri pek kifayetsiz kalıyordu. Aklına 'seni seviyorum' demek geldi; ama bu kelimeleri öylesine birden söyleyivermeyi uygun bulmadı. Üstelik, olur ya, bugün ailesini ve ülkesini yitirdiğini düşünüyorsa, ona bunları hatırlatacak bir şey söylemek istemezdi karısına.

Seçimi *Jenny'nin* ruh haline göre yapmaya karar verdi. Bir adım daha atınca, pencerenin yanındaki duvara gölgesi düştü.

Royce ona doğru yürürken, Jenny'nin bakışları ona kaydı. Pencerenin yanında durdu kocası. "Galiba yatağına dönmen için ısrar etmenin en küçük bir yararı olmayacak," dedi Jenny endişesini gizlemeye çalışarak.

Royce sağlam omzunu duvara yaslayıp yatağına dönme emrini sınırlandırdı; ancak Jenny de gelirse giderdi yatağına. "Neyse," dedi alçak sesle. "Biraz önce pencereden bakarken ne düşünüyordun?"

Bu sorunun onu telaşlandırmasına şaştı Royce. "Ben... düşünmüyordum," dedi Jenny.

"Ne yapıyordun o halde?" diye sordu; oldukça meraklanmıştı.

Jenny'nin davetkâr dudaklarında pişmanlık dolu bir tebessüm belirdi, kocasına yan yan bakıp tekrar pencereye döndü. "Ben... Tanrıyla konuşuyordum," diyerek itiraf etti. "Alışkanlık."

Şaşıran ve biraz eğlenen Royce: "Sahi mi?" diye sordu. "Tanrının sana söyleyecek nesi varmış?"

"Galiba," dedi Jenny yumuşak bir sesle, " Rica ederim, bir şey değil," dedi.

"Ne için?" diye sordu Royce, şaka yollu.

Jenny gözlerini onunkilere dikip ciddi bir tavırla cevap verdi: "Seni bana bağışladığı için."

Royce'un yüzündeki neşe ifadesi bir anda kayboldu, inleyerek Jenny'yi göğsüne çekti; hoyratça bağrına bastı. "*Jenny...*" diye fısıldadı boğuk bir sesle, yüzünü onun mis kokulu saçlarına gömerken. "Jenny, seni seviyorum."

Jenny ona yaslanırken eridi adeta; bedenini kocasının sert vücuduna gömdü; uzanıp dudaklarını onun ateşli, acıkmış öpücüklerine sundu; sonra kocasının yüzünü ellerinin arasına aldı. Hafifçe onun kollarına yaslanarak eriyen mavi gözlerini onunkilere dikip derin derin baktı ve titrek bir sesle cevap verdi: "Bana kalırsa lordum, ben sizi daha çok seviyorum."

Royce aşka doymuş, halinden memnun bir halde karanlıkta yatıyordu. Yanına kıvrılmış olan Jenny'nin başı kocasının omzundaydı. Royce elini tembel tembel onun bel çukurunda dolaştırırken, yanan ateşin ışığında odayı seyrediyordu. Jenny'nin bugün turnuva sahasında, saçları rüzgârda savrularak kendisine doğru koşması vardı aklında. Jenny'yi bir kez daha önünde diz çökerken gördü; sonra kalkıp başını gururla dik tutuşunu, gözyaşlarını saklamadan, utanmaksızın sevgi dolu gözlerle kendisine bakışını gördü.

Ne tuhaf, diye düşündü, yüzü aşkın gerçek savaştan galip olarak çıktıktan sonra, en büyük zaferini sahte bir savaş meydanında kazanmıştı; hem de tek başına kaldığı, atından olduğu, yenik düştüğü bir savaş meydanında.

Bu sabah hayatı ona ölüm kadar kötü görünmüştü. Bu gece ise kollarında mutluluğu tutuyordu. Biri veya bir şey -kader, talih veya Jenny'nin Tanrısı- bu sabah yukarıdan ona bakmış, Royce'un nasıl ıstırap çektiğini görmüştü. Ve nedendir bilinmez, Jenny'yi ona geri vermişti.

Royce gözlerini kapayıp Jenny'nin pürüzsüz alnına bir öpücük kondurdu. *Teşekkür ederim,* diye geçirdi içinden.

Yüreğinde bir sesin ona şöyle cevap verdiğine yemin edebilirdi: *Rica ederim.*

SONSÖZ

1 OCAK 1499

Stefan, "Salonu bu kadar boş görmek ne kadar tuhaf," diye şaka yaparak etrafındaki yirmi beş kişiye baktı. Bunların on beşini muhteşem bir yemekten henüz kalkmış olan Royce'un özel muhafızları oluşturuyordu.

Royce kolunu karısının sandalyesinin arkasına uzatıp ona gülümserken, "Dans eden ayılar bu gece nerde sevgilim?" diye takıldı Ayılar hakkında yaptığı alaylı espriye rağmen, daha önce bu kadar eğlenceli bir Noel haftası geçirmemişti Royce.

Jenny bir kahkaha atıp elini karnına bastırdı: "Ben bir tanesini yutmuş gibi görünüyorum."

Jenny ilerleyen hamileliğine rağmen, Claymore'un bütün sakinlerinin Noel arifesinden Epifani gününe kadarki iki haftalık süreyi birlikte kutlaması için ısrar etmişti; bu bir gelenekti ve 'herkese açık davet' anlamına geliyordu. Sonuç olarak son sekiz gündür, hızı kesilmeksizin ziyafetler sürüyor, Claymore'un kapısına gelen her konuk aileye katılmaya davet ediliyordu. Bir gece önce, özellikle Royce'un serfleriyle uşakların ve köylülerin eğlenmesi için büyük bir kutlama yapılmıştı kalede. Parayla tutulan çalgıcılar Noel şarkıları çalıp söylemiş, ayılar, hokkabazlar, akrabotlar gösteri yapmış, hatta İsa'nın doğumunu canlandıran bir oyun bile oynanmıştı.

Jenny, Royce'un hayatını kahkaha ve sevgiyle doldurmuştu; şimdi ise ilk çocuklarını doğurmak üzereydi. Royce halinden o kadar memnundu ki, Gawin'in soytarılıkları bile sinirlendirmiyordu onu bu akşam.

Jenny'nin Noel haftasını âdetlere uygun şekilde kutlama kararına sadık kalmışlar, Gawin'e kötü Lord rolünü vermişlerdi. Gawin üç gün boyunca masanın baş köşesinde oturacak, Lordunu taklit edip küstah emirler verecek ve başka zaman olsa, Royce'un onu Claymore'dan kovabileceği şeyleri söyleyip yapabilecekti.

Şimdi Gawin baş köşede, Royce'un sandalyesinde arkasına yaslanmış, kolunu Elinor Hala'nın sandalyesinin arkasına koymuştu; Royce'un Jennifer'la otururkenki halini taklit ediyordu komik bir tavırla.

"Dük Hazretleri," dedi; Royce'un emrine derhal itaat edilmesini istediği zamanlardaki sert ton vardı sesinde. "Bu masada bir bilmecenin cevabını öğrenmek isteyen insanlar var."

Royce ona alaylı bir bakış atıp uysalca soruyu bekledi.

"Sekiz yaşında bir kurdu öldürüp hayvanın gözlerini yediğiniz için size Kurt dedikleri doğru mu, yalan mı, cevap verin," diye emretti Gawin.

Jenny bastıramadığı bir kahkaha attı; Royce ona dargın bir bakışla baktı numaradan. "Madam," dedi, "o kadar küçük yaşta öyle bir hayvanı öldürecek kadar güçlü olduğumdan şüphe ettiğiniz için mi gülüyorsunuz?"

"Hayır, Lordum," diye kıkırdadı Jenny; sadece kendisi, Godfrey, Eustace ve Lionel'in bildiği bir şey vardı. "Ama kötü pişirilmiş bir yemeği yemektense, öğün atlamayı tercih eden sizin gibi bir adamın, öyle bir şeyin *gözlerini* yemesini havsalam almıyor!"

"Haklısın," dedi Royce gülümseyerek.

"Efendim!" diye emretti Gawin yine, "bir cevap verin lütfen. Hayvanın neresini yediğiniz mühim değil. Mühim olan, hayvanı öldürdüğünüzde kaç yaşında olduğunuz. Dört yaşından on dört yaşına kadar size türlü efsaneler yakıştırıyorlar.

"Gerçekten mi?" dedi Royce alaycı bir sesle.

"Ben bu hikâyenin doğru oluğunu sanıyordum," dedi Jenny soran bakışlarla onu süzerek. "Yani çocukken bir kurdu öldürdüğüne dair olan kısmının."

Royce'un dudakları titredi. "Kurt adını bana Henry verdi, Bosworth Meydanı'nda.

"Çünkü orada bir kurt öldürdünüz!" diye hüküm verdi Gawin.

"Hayır," dedi Royce. "Çünkü uzun süredir savaşıyordum, bir deri bir kemik kalmıştım. Savaşın sonunda Henry çıkmış kaburga kemiklerime, siyah saçlarıma bakıp o halimle ona aç bir kurdu hatırlattığımı söyledi."

Gawin "Sanmıyorum-" diye başlamıştı ki, Royce onu sert bir bakışla susturdu. Gawin'in soytarılıklarına fazlasıyla katlandığını söylüyordu bu bakışıyla.

Belirli aralıklarla karnına saplanan sancıları dikkatle gizleyen Jenny, Elinor Hala'ya bakıp kimseye fark ettirmeden başını salladı. Sonra Royce'a doğru uzanıp, "Ben biraz dinleneceğim," dedi yumuşak bir sesle. "Sen kalkma." Royce onun elini sıkıp başını salladı.

Jenny kalkarken Elinor Hala da kalktı; ama Arik'in yanında durdu. Elini Arik'in sandalyesine koydu. "Sen hediyeni açmadın oğlum," dedi Arik'e. Bugün herkes birbirine hediye vermişti, ama Arik yemek vaktine kadar ortalarda görünmemişti.

Arik duraksadı; iri eli tabağının yanındaki küçük, ipeğe sarılı hediyenin üstündeydi. Birden bu kadar çok bakışın odak noktası olduğu için son derece rahatsız görünüyordu. Hediyesini beceriksizce açtı; ucundan küçük, yuvarlak bir nesne sarkan ağır gümüş zincire baktı, sonra eliyle üstünü kapattı. Başını kısaca ve huzursuz bir şekilde eğip 'büyük minnettarlık duyduğunu' ifade etti; ama Elinor Hala pes etmedi. Arik masadan kalkarken Elinor Hala gülümseyerek, "İçinde kurutulmuş asma çiçeği var," dedi.

Arik'in kalın kaşlar çatıldı; en alçak sesiyle konuşmasına rağmen sesi gök gürültüsü gibi çıktı: "Neden?"

Elinor Hala onun kulağına eğilip otoriter bir sesle fısıldadı: "Çünkü yılanlar asma çiçeğinden hiç haz etmezler. Bu bir gerçek."

Sonra Jenny'ye eşlik etmek için döndü, bu yüzden Arik'in yüzünden beliren tuhaf ifadeyi göremedi, ama masadaki hemen herkes bunu fark etti; hayretten ağızları açık kaldı. Bir an, Arik'in yüzü gerilmiş gibi göründü; sonra çatladı sanki. Gözlerinin kenarlarında kırışıklıklar oluştu, altlarında torbalar belirdi. Öfkeli ağzının dümdüz çizgisi dalgalandı; önce bir köşesinde, sonra ötekinde, sonra bütün ağzında beyaz dişleri göründü.

"Vay canına!" diye bağırdı Godfrey; heyecandan Lionel'i, hatta Brenna'yı dürttü dirseğiyle. "Gülecek! Şuna bak Stefan! Bizim Arik-"

Jennifer'ı izleyen ve onun ateşin yanına oturacağını sanan Royce hızla sandalyesinden kalkınca, Godfrey'in sözü yarım kaldı. Royce bira kupası elinde, balkona çıkan merdivenlerin dibine gitti hızla.

"Jennifer,"dedi, sesi yeni duyduğu bir korku yüzünden sert çıkmıştı, "nereye gidiyorsun?"

Bir dakika sonra Elinor Hala yukarıdaki balkondan başını uzatıp neşeyle cevap verdi: "Sizin çocuğunuzu doğurmaya gidiyor Dük Hazretleri."

Salondaki uşaklar bir birilerine bakıp gülümsediler, bir tanesi bu haberi mutfaktaki bulaşıkçılara yaymak için o yana koştu.

Royce'un merdivenleri çıktığını gören Elinor Hala: "Sakın buraya *gelme*," dedi ona en sert sesiyle. "Bu meselelerde tecrübesiz değilim. Sen gelirsen sadece ayak bağı olursun." Royce'un yüzünün bembeyaz olduğunu görünce acele ile ekledi: "Jenny'nin annesi doğum yaparken öldü diye endişelenmene gerek yok."

Royce'un elindeki kupa gürültüyle taş zemine düştü.

İki gün sonra, avluda diz çökmüş bekleyen uşaklar, hizmetçiler ve serfler Claymore'un varisinin gelişini beklerken

gülümsemiyorlardı artık. Başlarını dua etmek için eğmiş, nöbet tutuyorlardı. Bebek doğmamıştı, salondaki çılgına dönmüş uşaklardan gelen haberler ise günbegün kötüleşiyordu. Kiliseye çok nadir olarak giden Dük Hazretleri'nin dört saat önce azap çeker gibi, korku içinde kiliseye gitmiş olması hiç hayra alamet değildi.

Salonun kapıları birden açılınca bütün başlar umutla o yöne çevrildi; Lady Elinor'un kiliseye doğru koştuğunu görünce korkudan dona kaldılar. Bir dakika sonra Dük Hazretleri koşarak kiliseden çıkıp salona girdi; ama bitkin yüzündeki ifadeden nasıl bir haber aldığını anlamak mümkün değildi. Hayra yorulmadı bu haber.

"Jenny," diye fısıldadı Royce ona doğru eğilerek, ellerini yastığa dayadı.

Jenny'nin mavi gözleri açıldı. "Bir oğlun oldu," derken mahmur gözlerle gülümsüyordu kocasına.

Royce duyulur bir şekilde yutkundu; Jenny'nin yanağına düşen bukleleri geriye itti. "Teşekkür ederim sevgilim," dedi umarsız bir tavırla; iki gündür yaşadığı korku yüzünden sesi hâlâ boğuk çıkıyordu. Eğilip Jenny'nin dudaklarını ağzına aldı; hem şefkat dolu hem sert öpücüğü, karısı sağ salim olduğu için rahatlama ve sevgi doluydu aynı zamanda.

"Oğlumuzu gördün mü?" diye sordu Jenny, kocası nihayet dudaklarını dudaklarından çekince.

Royce kalkıp oğlunun uyuduğu tahta beşiğe doğru yürüdü. Uzanıp parmağıyla o minicik ele dokundu, sonra Jenny'ye baktı, alnı korkudan kırış kırış olmuştu. "Çok... küçük görünüyor."

Jenny kıkırdadı. Hamile olduğunu söyler söylemez Royce'un yapılmasını emrettiği, kabzası yakutla süslenmiş ağır palayı hatırlamıştı.

"Şimdilik palasını kullanamayacak kadar küçük," diye takıldı kocasına.

Royce'un gözlerinde bir neşe kıvılcımı tutuştu. "Bakarsın Arik'in ona yaptığı palayı hiç *kaldıramaz*," dedi.

Jenny başını çevirince tebessümü kayboldu, soru soran bir tavırla kaşlarını çattı. Henüz akşam olmamıştı; ama avluda yüzlerce meşale yanıyordu. "Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu, babasının Claymore'a geldiği ilk gece yanan meşaleleri anımsamıştı.

Royce istemeye istemeye oğlunun başından ayrılıp pencereye doğru yürüdü. Sonra Jenny'nin yanına gitti. "Hâlâ dua ediyorlar," dedi, şaşırmış görünüyordu. "Oysa onlara korkacak bir şey olmadığını söylemesi için halanı göndermiştim. Yolda birine takıldı herhalde." Sonra pişmanlıkla ekledi: "Ama biraz önce kiliseden koşarak çıktığımı düşünürsek, halana inanmamaları çok doğal."

Jenny gülümseyerek Royce'a kollarını uzattı. Royce onun ne demek istediğini anlayınca, "Üşümeni istemiyorum," diye uyardı karısını; ama eğilip Jenny'yi yataktan kaldırmıştı bile. Bir an sonra, Jenny üstünde yünlü yatak örtüsüyle, Royce'un kollarında, korkuluğun önündeydi.

Aşağıdaki avluda bekleyen demirci yukarıyı gösterip bağırdı. Dua eden gözü yaşlı kalabalık ağır ağır doğruldu, yüzleri Jenny'ye doğru kalktı; hava, kulakları sağır eden sevinç çığlıklarıyla doldu birden.

Jennifer Merrick Westmoreland elini güven verici bir şekilde sallayarak insanlarına baktı; yanlarındaydı işte, onlarla birlikteydi. Kocası onu biraz daha yukarıya kaldırıp kendine daha çok yaklaştırınca tekrar sevinç çığlıkları yükseldi. Bu manzarayı gören herkes, Claymore Düşesi'nin sevdiği herkes tarafından çok sevildiğini anlayabilirdi.

Jenny onlara gülümserken gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Bir kadına düşlerindeki krallığı görmek her gün kısmet olmuyordu ne de olsa.

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Diğer Kitapları:

Gece Fısıltıları
Cennet
Kusursuz
Mutluluk
Sen Gelmeden Önce
Aldığım Her Nefeste
Sonsuza Kadar
Seni Beklerken
İçinde Aşk Saklı